

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

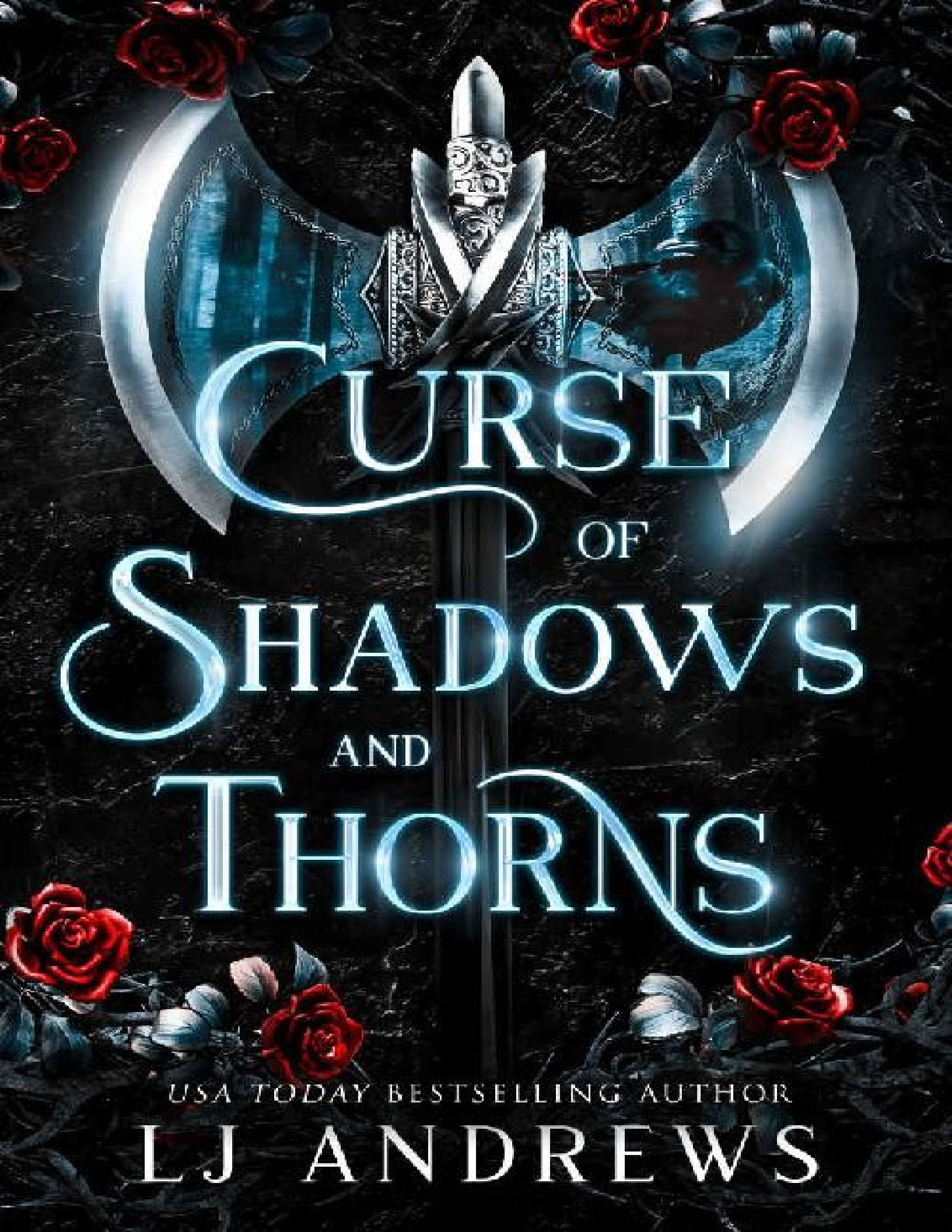
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CURSE OF SHADOWS AND THORNS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LJ ANDREWS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CURSE OF SHADOWS AND THORNS

By: LJ Andrews

The Broken Kingdoms

'7İfy'e devam eden *bir İl ttiose'a adanmıştır*
dünyada iyi olmaya çalışın.
Yau'nun yanındayım.

CHAPTER ONE

T Gece bekçisi yağlı döşeme tahtalarına çarptığında ön dişi kırıldı. Baharatlı kırmızı ibrikten Korman'ın yünlü gambesonunun üzerine döküldü ve elindeki kartları bir onur nişanı gibi göğsüne yapıştırdı. Şaşkınlıkla ağzını sildi. Kirli parmak uçlarındaki kanı görünce, cehennemlere, bazıları tanrılara edilen lanetler oyun salonundaki konuşmaları bastırdı ve ardından sarhoş kahkahaları patladı.

Malikânenin seyisi Halvar, Korman'ın elini sıkmak için eğildiğinde ben de yana kaydım.

"Kalk bakalım," dedi Halvar ve titreyen gece bekçisinin sırtını sıvazladı.

Korman el yordamıyla masadaki yerine geri döndü. Bir yılanbalığı balıkçısı gece bekçisinin önüne yeni bir baharatlı kırmızı şarap koydu, ardından Korman şarabı o kadar hızlı içti ki damlalar kızıl sakalından masaya süzüldü.

"Bu kadar yeter mi?" Halvar sordu.

"Devam edin," diye ekledi Korman, kelimeler bulanık, dudaklar kan pembesi.

Oyun sanki hiçbir gecikme olmamış gibi devam etti.

Halvar gözlerini masanın benim tarafıma doğru kaldırdı. Koyu kahverengi bana kavrulmuş kestaneyi hatırlatıyordu ve bazen bakışlarındaki mavi parıltı kanında biraz Gece Halkı olabileceğini ima ediyordu. Kulağında belirgin bir nokta yoktu ama karanlık fae efsanesine göre, bazıları gerçek doğalarını öfkeleriyle, yeryüzünün ve illüzyonun büyüyle gizleyebilirdi.

Eğer seyisin fae büyüü varsa, hiç şüphesiz Halvar başını öne eğecek ve oyun salonlarında boş boş içmeyecekti. Kral Zyben'in Gece Halkı'nı büyüyle bağlayıp sonra da celladına gönderme eğilimi vardı.

Umarım Halvar Fae değildir. Onu çok sevmiştim ve Gece Halkı'nın acımasız olduğu bilinirdi.

Kestirmesiz şapkamın kenarını çekiştirdim ve örgümün altında kalmasını sağlamak için elimi enseme götürdüm. Bakışlarının uzun süre üzerimde kalması beni biraz rahatsız etmişti. Halvar beni tanımadı, diye kafamın içinde yüzüncü kez tekrarladım. Neden tanısın ki? Malikânede pek bir önemim yoktu.

Halvar'ın güneşte kızarmış teninde hâlâ günün işlerinden kalma lekeler vardı ama oyun salonundaki herkes yıkanmamış ten, eski balık ve Kader Okyanusu'na bu kadar yakın olmaktan kaynaklanan biraz tuzlu su kokuyordu. Oyun salonuna gizlice girmeden önce ay ışığında solgun yanaklarımı toprakla sıvazlamamın nedeni de buydu.

"Oğlum," dedi Halvar kendi içkisini yudumlarken. "Oyna ya da oyuna gel."

Oyun kartlarımı sıkıca kavradım. Sol elimdeki iki eksik parmak ucu onları tutmamı zorlaştırıyordu ama her bir kartı açarken bunu belli etmedim. Oyunda ne kadar beceriksiz olsam da, kasabada elimin iyi olduğunu bilecek kadar çok monte hilesi ve kumar izlemiştim. Omuzlarım çökük, masadaki adamlardan uzakta, bükülmüş, sararmış kartların üzerine boyanmış üç altın baltayı oynadım.

Yılanbalığı balıkçısı inledi ve elini aşağı atarken hileci tanrıya lanet okudu.

Korman yine içkisine dalmıştı ve bunu fark etmemişti.

Ticaret rıhtımındaki bir finansçı tereddüt etti ve oyunuma iki altın balta ve üç siyah wolvyn ile karşılık verdi.

Halvar kıkırdadı. "Şansın yaver gitmedi evlat."

Kalbim göğsümde güm güm attı. Çalmayın. Dikkat çekme.

"Bekle," dedim başarabildiğim en kalın sesle. Kulağa gülünç geliyordu. Etrafta dolanan bira miktarı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım, çünkü kimse sersemlemiş bir halde fark etmemiş gibiydi. Gurur diyebilirsiniz ama ben

direndim ve bütün akşam biriktirdiğim kartı yere çarptım. Savaşan taşlar: biri kan kırmızısı, diğeri yıldızsız bir gökyüzü kadar siyah. "Taşlar Wolvyn'i yener."

Elim bir kez daha kâğıt yığınının ayrılmadan önce, masada kâğıt sayma, hileler, entrikalar ve hilelerle ilgili bağışmalar patlak verdiğiinde Korman kendini sırtüstü yatarken buldu.

Oturduğu yerden fırlayan Halvar'ın gözleri parladı, yumruğu kabarık desenli takım elbiseli bir tüccara çarptı, ancak adamın oyunumuzla hiçbir ilgisi yoktu. Seyis sanki bütün gece bu anı beklemiş gibi güldü, ardından yılanbalığı balıkçısı, finansçı ve rıhtımdan gelen iri yarı bir kaba kuvvet arasındaki mücadeleye daldı.

Elimdeki son kâğıtları da düşürdüm ve masaların altından geçerek oyun salonunun arka tarafına doğru koşmaya başladım. Camlar kırıldı. Sandalyeler ve masalar savrulurken tahtanın tahtaya sürtünmesi. Çenelerdeki parmak eklemlerinin çatırtıları. Kahkahalar -her zaman kahkahalar- bu insanların savaşçı ve akıncı kanı bir başka kavgada daha patlarken.

Gecenin ilki ama kesinlikle sonuncusu değil.

Ben bira tezgâhının yanından geçerken, adam itiş kakışa baktı. Omuzları çöktü ve tahta bir çubuk kapıp yumrukların arasına dalmadan önce nefesinin altından "İşte başlıyoruz," diye mırıldandığını duyduğumu sandım.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Rıhtım gecekondualarında, serflerin ve işçilerin haftada bir kez birkaç saat eğlenebildiği geceler olmadan hayat ne kadar sıkıcı olurdu.

Arkamda kaos varken, omzumu kullanarak kapıyı ittim ama başka bir bedene çarptım.

Şaşırmıştım, sonra hemen yerel demircinin yanında sözleşmeli olarak çalışan sağlam bir çocuk olmam gerektiğini hatırladım. Kaba ve korkusuz. Gözlerim parlatılmış botları ve tüccar kemerini fark edecek kadar yükseldi. Daha varlıklı bir adam.

"Özür dilerim, *Herr*," diye mırıldandım derin ve alçak sesle.

"Özür dilemek yok," diye karşılık verdi, nefes almak için durakladı. "*De hân*."

Dondum kaldım. Bana kadın olarak hitap etmişti. Elim tekrar boynuma gitti ama örgümün kıvrımları hâlâ şapkamın altında duruyordu. Öne doğru eğildi, teni ormanın baharatı gibiydi.

"Merak etme," diye fısıldadı. "Sırlarla aram iyidir."

Evdeki üniforma dolabından çaldığım pantolonun içine soktuğum bozuk para cüzdanını el yordamıyla buldum. Adam koluma bir el koydu. A

ürperti omurgamda dans etti. Başımı kaldırmadım; burnumun üstündeki kir ve yağ lekelerinin altından yüzümü çıkarmasından korkuyordum.

"Sessizliğimin bedelini mi ödüyorsun?"

Boğazımdaki sızıları yuttum. "Mellanstrad'daki herkes öyle değil mi?"

İliklerime kadar hissettiğim bir sesle kıkırdadı. "Doğru. Ama yine de başka bir gün için, *de hän*."

Bununla birlikte, oyun salonunun sefahatine doğru yürüdü. Omzumun üzerinden bir bakış attım. Onu görünce boğazım düğümlendi. Ne kadar aptalmışım. Legion Grey.

Saçlarının koyu altın rengi, omuzlarının geniş şekli, bir tüccar olamayacak kadar kaba görünen elleri, Legion'un aşağı Mellanstrad kasabasında en çok tanınan özellikleri haline gelmişti. Yüksek sosyete Legion hakkında söylentiler dolaşıyordu; çoğu kişi onun ufkun ötesindeki egzotik krallıklardan birinden gelen soylu bir ailenin oğlu olduğundan şüpheleniyordu. Diğerleri ise onun yarı Timorlu yarı Ettan olduğunu düşünüyordu.

Ben teoriyi destekledim. Saçları benim halkım olan Timorlular gibi solgundu. Ama teni ve gözleri, benim baskınlar sırasında köleleştirdiğim insanlar olan Ettanların eşsiz koyu tonuyla parlıyordu.

Neredeyse bir dönem önce adı prestij kazandığından beri Legion Grey, zenginler için mali pazarlık yapma becerisiyle deneyimli tüccarlar arasında, ama daha çok yakışıklı yabancıyı kızlarından birini, hatta ikisini almaya ikna etmeyi amaçlayan çaresiz anneler arasında bir iz bırakmıştı.

Doğrusu, mola gecelerinde sık sık Legion Grey'i beklerdim. Onu dört gözle beklerdim. Serfler, yoksullar, kötü muamele gören Ettan halkı, onu Yeni Timoran'ın soyluları gibi karşılıyor gibiydi.

İlgi çekiciydi. Daha fazlası değil. Ve adamla konuşmaya hiç niyetim yoktu. Şüphesiz, herkes için olduğu gibi onun için de görünmez olacaktım.

Kapının kapanmasına izin vermeden önce Legion bana baktı. Ağzının kenarında bir kıvrım belirdi ve sonra oyun salonunda gözden kayboldu.

Kalbim hızla çarpmayı bıraktığında şapkamı düzelttim ve dar bir sokaktan aşağı döndüm. Mellanstrad rıhtımları her zaman ince bir tuzlu su ve deniz otu tabakasıyla kaplıydı. İstiridye, yılan balığı ve denizin çok açığındaki tehlikeli resiflerde yakalanan egzotik balıkların kokusunu taşırdı. Rıhtımdaki gecekondular kiralık evlerden ve deniz fırtınaları nedeniyle eğilmiş eski barakalardan oluşuyordu. Burada elektrik direkleri yontulmuş ve paslanmıştı. Çatlamış kaldırım taşlarının üzerinde çamur birikmişti. Burada halk cimri gelirlerini oyun salonlarında, birahanelerde ve genelevlerde harcıyordu.

İşte burada özgürdüm.

Ceketimin yakasını kaldırdım ve üç Ravenspire muhafızı sokağa doluştuğunda bir pasajın içine daldım. Ravenspire Kalesi genellikle gece yarısı gişelerinden sonra daha fazla devriye gönderirdi, muhtemelen yüksek saraydaki acımasız taş ocaklarına köleleştirmek ve göndermek için yanlış nefes alan Ettan halkını arıyorlardı.

Gölgelerin arasında, Halvar'ın sağ salim eve dönebilmesi için savaş tanrılarına dua ettim. Bana pek bir şey söylemese de, seyisin malikânedeki diğer köleler arasında gözde olduğunu ve sadece yarım dönemdir sözleşmeli olduğunu biliyordum.

Devriye geçtikten sonra, gecekonduları yukarı Mellanstrad'dan ayıran ahşap kapıdaki gevşek tahtayı bulana kadar arka yollardan aşağıya doğru koştum. Yılan otları ve yabani güller yırtık pırtık ceketime takılıyordu, yokuşu tırmanıp villalara ve malikânelere ulaştığımda. Sık çalılıklar arasında gezinmekten kalçalarım yanıyordu ve asfalt beyaz tuğlalı yollarda yürümeyi arzuluyordum ama etrafta pusuya yatmış herhangi bir Ravenspire devriyesi yüzüme bile bakmadan beni zincire vurabilirdi.

Sonra yüzüme baktıklarında başım daha da belaya girecekti.

Bacaklarım dürtölüp dürtüklendikten, sıyrıldıktan ve çalılıklar tarafından parçalandıktan sonra Lysander malikânesinin demir kapısına vardım. Beyaz, ortadaki malikânenin etrafındaki tepecikler, kesilmiş çimler ve şirin ahşap ve saz evlerle doluydu. İnci taşından yapılmış olan malikâne prestij ve kraliyet kokuyordu.

Çitlerin arasına daldım ve kiler için dikkatlice arkaya doğru ilerledim.

İçimde düğümler oluştu.

Tuğla yolun kıvrımı boyunca, ana girişe kadife perdeli faytonlar ve cabrioletler park ediyordu. Lirler ve lavtalar tatlı bir melodi söylüyordu.

"Lanet olası tanrılar," diye küfrettim nefesimin altında. Oyun salonunda çok uzun süre kalmıştım ve şimdi içeri girmek iki kat daha zor olacaktı. Neresinden bakarsam bakayım, yakalanacaktım ve eğer yakalanırsam, bu benim kellemlerim olacaktı.

Hayal kırıklığıyla iç çektim. Kiler köşeden yirmi adım ötedeydi. Başımı eğip ay ışığından ve bahçedeki gaz lambalarından uzak durursam başarabilirdim. Kendimi araziye çevreleyen ağaçların arasına geri dönmeye zorladım ve mahzenin yakınındaki çimenliklere kadar yürüdüm.

Bir düzine Ravenspire muhafızı görüş alanıma girdiğinde keskin bir nefes aldım. Neden bu kadar çok muhafız vardı burada? Doğal olarak etrafta muhafızlar vardı, ama tam birlikler? Garip ve tamamen uygunsuz.

Birlik en az otuz adım ötedeydi ama önce saldırıp sonra soru sormak üzere eğitilmişlerdi. Yüzlerindeki muhteşem mavi, siyah ve beyaz boyalar fener ışığında parlıyordu. Tanrıların savaşçılarına daha çok benzemek için bir yol. Kalın sakallarındaki tılsımlardan, bellerindeki savaş baltalarından rünler sarkıyordu. Muhafızlar zengin bir şenliğin koruyucuları değil, savaşa hazır görünüyorlardı.

Başımda kan zonklayana kadar nefesimi tuttum. Muhafızlar ters yöne döndüğünde, yumuşak çimenlikte hızla ilerledim.

Çok büyük kanvas ayakkabılarım sırtım ahşap kapıya dayanana kadar ayaklarıma vurdu.

"Alarm!" Bir devriye görevlisi izinsiz giriş alarmını bağırarak verdi.

Ana anahtarla boğuşurken nabzım güm güm atıyordu. Kayıp parmak uçlarımla anahtar yere düştü. Anahtarı kaptığım gibi nefesimle birlikte lanetler de yuvarlandı. Zincir çizgili botlar bulduğum yere yaklaştı. Anahtarı içeri kaydırırken yanağımdan kaynar bir gözyaşı süzüldü ve mutfak hizmetlilerinin günlerinin çoğunu geçirdiği kök mahzenine devrildim.

Dizlerim nehir taşı zemini sıyrırken irkildim, sonra muhafızlar geri dönerken kapıyı çarpmak için koştum. Bir sandığa yaslandım, kımıldamadan. Nefes almaktan çok korkuyordum.

"Görüş var mı?"

Muhafızın belki on adım ötede durduğunu tahmin ettim.

"Yok. *Kvin Lysander*'ı uyaralım mı?" diye cevap verdi ikinci bir devriye.

İlk muhafız alay etti. "Lütfen, misafirim olun ve gözaltında davetsiz misafirimiz yokken efendiyi rahatsız edin. Tanrı aşkına, adam ölüm döşeginde ve sizin ilk düşünceniz onu rahatsız etmek."

"İçeri sızmış olabilir ve tek söylemek istediğim bunu bilmek isteyeceği." Kiler kapağının kolu tıkırdadı. "Sıkı kilitlenmiş, kanayan aptal."

Muhafızlar nefes nefese kaldıkları yüzlerce an boyunca kapıyı incelediler, ta ki sonunda botlarındaki zincirler şingirdayıp muhafızlar birbirlerine hakaret ederek uzaklaşana kadar.

Çıngıraklı bir nefes çıkardım ve kusmuğumu yutarak mideme geri gönderdim. Kiler bulanıktı ve nemli toprak ile nişastanın keskin kokusu burun deliklerimi yakıyordu. Kemerli taş duvarlarda kutular sıralanmıştı ve pencerelerden sadece soluk ayın ışığı mavi gölgeler halinde sızıyordu.

Başardım. Yani, yarısını. Hâlâ ana koridorlara görünmeden girmem gerekiyordu.

Bir aptalın rüyasıydı.

Daha ayağa kalkmayı bitirmeden tırnaklarım kollarımın etine battı ve beni sandığımın arkasından dışarı sürükledi.

Tökezledim, neredeyse öne düşüyordum. İki figür yolumu kesti. Keskin, kısık gözler benimkilerle buluştu ama en endişe verici olanı boğazımdaki bıçaktı.

"*Kvinna* Elise," diye homurdandı bıçağı tutan kız. "Biz de seni arıyorduk."

CHAPTER TWO

"T Üç cehennem, Siverie! O kanayan bıçağı yere bırak." İkinci kız bıçağı boğazımdan çekip aldı. Aramızda en uzun boylu ve en kalın olan oydu ama yüzünde sürekli bir endişe ifadesi vardı.

Kaş.

"Siv," dedim, gözlerim kocaman açılmıştı. "Mavie'ye katılıyorum. Boğazıma bıçak dayanmasından özellikle hoşlanmıyorum."

Siv'in yüzünde bir gülümseme görmek kışın açan çiçeklerden daha nadirdi. Sürekli omzunun üzerinden bakar, bıçakları önlüklerinin ya da çizmelerinin içinde gizlidir. Geçmiş olan bir serf. Onu her zaman neyin gerdiğini bilmiyordum ama çoğu Ettan huzurlu bir hayat yaşamamıştı. Belki de hayatının dehşetini öğrenmekten çok korktuğum için hareket eden her şeyi neden kesmek istediğini hiç sormadım.

Siv dudaklarını büzdü ve bıçağı önlüğünün cebine soktu. "Nerelerdeydin?"

Gergin bir kıkırdama çıkardım ve ellerimi uzattım. "İkinizin de muhtemelen kızgın olduğunuzu biliyorum-"

"Kızgın mı?" Siv söyledi. "Neye kızgın? *Kvinna*'nın kaybolmasına mı yoksa bizziz gitmenize mi?"

"Bu kadar *Kvinna* yeter," dedim, daha çok unvanımın beni her yerde takip etmesinden nefret ettiğim için. Bir şekilde kendimi kirli ve pis hissetmeme neden oluyordu.

"Sen kralın yeğenisin. Özellikle de bu gece," dedi Mavie, serf elbisesinin önünü düzelterek. "Sana *Kvinna* diyeceğiz."

Uçlarında karşılıklı iki kuzgun başı olan gümüş bilekliği uzattı. Sonra Siv, yakında örgülerimin arasına sokacağım üvez meyveli bir taç uzattı.

Gözlerimi devirdim ve onları aldım. Bir *Kvinna*, ikinci bir kraliyet mensubu olmak, annemin bu unvanı derime yapıştırdığı anlamına geliyordu. İhtiyacım olduğundan değil. Soyumun önemsiz bir üyesi olsam bile, bilek bandım beni ilk bakışta ele verirdi. Herkes Lysander'ları tanırdı. Kralın ailesini nasıl tanımazsın?

Bazen Ettan serfleri ya da gecekonduyardaki kasaba halkı gibi yaşamayı diliyordum. Bu arzu çok şey ifade ediyordu çünkü Ettan halkının yaşam biçiminde büyük bir yanlışlık vardı. Yeni Timoran, bir zamanlar Etta ülkesi olan yerden inşa edilmişti. Bu topraklar yemyeşildi. Ormanlar ve nehirlerle doluydu. Timorluların kaynaklar için yağma yaptığını tahmin edebiliyordum, çünkü Kuzey Kayalıkları'nın ötesinde eski Timoran tundraydı. Soğuk, sert. Affetmezdi.

Şapkamı çıkardım ve buz gibi saç örgümün omzuma düşmesine izin verdim. O kadar soluk bir renkti ki neredeyse mavi görünüyordu. Görünüşte iliklerime kadar Timorluydum ama kalben daha çok Ettanlıydım.

"Buraları karıştırmaya devam edersen Kral Zyben'in sana ne yapacağını kim bilebilir ki?" diye ısrar etti Mavie ve şapkayı elimden kaparak kapının yanındaki askıya geri koydu. "Benden sana tavsiye, şarabın ve partilerin tadını çıkar. Aşağı taraf görüldüğü kadar çekici değil."

"Zyben'in anneme karşı çok büyük bir sevgisi var, o yüzden ciddi bir şey yapamaz," diye yalan söyledim. Bir yerlerde amcam kalbini geride bırakmıştı. Bana karşı hiçbir sevgi beslemiyordu, çünkü onun sarayında bir amacım yoktu. Sadece kız kardeşim Runa'ya ihtiyaç vardı. Ama çizgiyi bir adım aşarsam, babamla ilgili çok ihtiyaç duyduğum lütuflarını geri çekme riskiyle karşı karşıya kalırdım.

Hayat yorucu ve kasvetli bir hal aldığımda, bencilce ikinci bir aile olarak Ravenspire Kalesi'nin şifacıları olan mediklere sahip olmadığımızı unuttum. Doğruyu söylemek gerekirse, babamın kan enfeksiyonunun yayılmasını önledikleri için Zyben'in şifacılarının Gece Halkı olduğuna inanıyordum.

Kralın merhameti ve bizim itaatimiz olmasaydı, babam Öteki Dünya'ya giderdi.

Kralın güç takıntısını uygulamak için kullandığı bir başka araç.

Mahzenin kapısı tıkırdayarak açıldı ve Siv oflayarak nemli odadan çıkmamızı işaret etti.

Kıkırdayarak gerginliği hafifletmeye çalıştım. "Bu gece biraz gürültücüsün Siv."

Gözlerinin yaldızlı kahverengisi öfke ya da eğlence gibi bir şeyle parladı - Siv'le bunu söylemek zordu. "Bensiz gittin! Biz olmadan."

Siv parlak siyah saçlarını ensesinde uzun bir kuyruk şeklinde bağlı tutuyordu. Geçmişindeki dövüşlerden kalma çentikleri ve izleri vardı. Timorluların bile birden fazla gözünü çeken vahşi bir güzelliği olduğunu düşünmüştüm.

"Özür dilerim," dedim bilek bandını sabitlerken. "Bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyordu. Seni bulamadım."

Siv, "Bir dahaki sefere, siz ayrılmadan önce bulunmayı umuyorum," dedi. Mavie başını salladı. "Ben de öyle."

Siv önde dururken, Mavie beni arkadan öne doğru yönlendirdi. Hareket etmekten başka seçeneğim yoktu. Koridorda Siv duvardaki kalın bir kapıyı açtı ve bizi içeri buyur etti. "Şu anda etrafta dolaşan çok fazla Kuzgun var. Serf geçitlerini kullanacağız."

Kuzgun, Ravenspire devriyelerinin takma adıydı ve Mavie ile benden başka biri Siv'in bu argoyu kullandığını duyarsa, çalılığın kenarındaki direğe kırbaçlanırdı.

"Neden bu kadar çok var?"

"Çünkü Kanlı Hayalet ve Gölge Loncası güney eteklerindeki köle kervanlarına saldırdı," diye homurdandı Mavie.

Nefes almak için öksürene kadar göğsüme keskin bir sıcaklık çarptı. "Ne?" Yosunlu nehir taşı duvarlara yaslandım. "Blood Wraith mi?"

Adını duyunca, alışkanlıkla, eksik olan iki parmağımın ucunu ovuşturdum. Mavie tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Kanlı katiller. Bana sorarsanız insan olamazlar. Böyle katletmez."

Kan Hayaletleri, kendimi bildim bileli Yeni Timoran topraklarında avlanırdı. Karanlık bir öfkeye sahip, kan ve kemiğe düşkün bir tür Gece Halkı oldukları söylenir.

Timoran loncalardan oluşuyordu ve Wraith de farklı değildi. Onu takip eden lonca da onun gibi öldürüyordu. Kanlı Wraith'le karşılaşma talihsizliğini yaşamıştım ama Siv ve Mavie bile bilmiyordu. Bir kayıkla gizlice

Kuzey kıyısına gitmek yerine Wraith'in kılıcının altına düştüm. Bir gölgeden diğerine adım atıyor gibi görünen bir hayalet. Mavie'ye katılıyorum. Wraith'in gözlerindeki sıcaklık, o kadar kırmızıydı ki alev gibi yanıyordu; Wraith'in maskeli loncası tarafından bir canavar gibi boğazımı kesmekten alıkonulma şekli - insan olamazdı.

Ama neredeyse yarım devredir ilk kez böyle bir şey duyuyordum.

"İyi misin?" Siv sordu, ifadesi daha yumuşaktı.

"Tamam."

"Ben olsam Gölge Loncası için endişelenmezdim. Halk cinayetler için onları suçluyor. Başka biri de olabilir. Ama dikkate almanı istediğim şey, *Kvinna*, Kışkırtıcılar," dedi Mavie. "Giderek daha cesur oluyorlar."

"Lanetli tanrılar, bu bela hiç bitmeyecek mi?" Kışkırtıcılar benim ve tüm kraliyet ailesinin baş belasıydı. Bir damla asil kanı taşıyan her Timorlu'ya saldırmaktan zevk alan, onların sahtekâr olduğunda ısrar eden bağnazlar. Bir bakıma öyleydik, çünkü Timoran eski Etta'yı ele geçirdi, kraliyet üyelerini uzaklaştırdı ve tacı kendimiz için aldı. Ancak kışkırtıcılar tahtı geri almak istiyordu ve Zyben tahtını kuzenime, veliahtına bıraktığında, tacın geçişi kışkırtıcıların deneyimsiz bir hükümdarı yok ederek yararlanabilecekleri geçici bir zayıflık yaratacaktı.

"Düşünecek şeyler var, hepsi bu. Bu gece boynunuzu tehlikeye attınız ve biz de bunu size hatırlatmak için buradayız," diye devam etti Mavie.

"Boynum herhangi bir çizgide değildi," diye ısrar ettim. "Bir oyun salonuna gittim.

Ayrıca, nasıl bıçak kullanılacağını biliyorum."

"Evet, ama ben bir taneyle daha iyiyim," dedi

Siv. "Doğru."

Siv başını öne eğdi. "Ayrıca, iyi bir isyan gecesinden her zaman keyif almışımdır." "Bir oyun salonu," dedim. "Ne kadar asi."

"Evet," dedi Mavie ve örgümle oynamaya başladı, ben onu uzaklaştıran kadar örgüleri düzeltilti. "Kadınlar oyun masalarında hoş karşılanmadığı için bu biraz asi bir hareket."

"Dürüst olmak gerekirse, senin için koca hayali kurmanın ötesinde her şey isyankârlık," dedi Siv.

Tanrılar adına, sırtıttı. Sayılır.

Bir kahkaha attım çünkü ne kadar üzücü olsa da bu doğrudu. Kralın yeğeni -ikinci yeğeni- olarak tek amacım kraliyet soyunu devam ettirmek ve bu konuda sessiz kalmak olacaktı. Bu son dönemde tüm bu olanlar yüzünden çıldırırdım.

Mavie ve Siv olmasaydı gelecekteki maçım hakkında konuşurdum. Onlar benim tek gerçek arkadaşlarımdı ve benimle birlikte hayatlarımızın adaletsizliğinden yakınıyorlardı.

"Kral beni değerli bir domuz gibi pazarlamadan önce belki bir turum kaldı. Bırakın da azarlanmadan biraz yaşayayım."

Siv kaşlarını kaldırdı. "Biraz yaşamak mı? Sen buna böyle mi diyorsun? O oyun salonuna neden gizlice gittiğini hepimiz bildiğimiz için komik."

Yanaklarım kızardı. "Pardon?"

"Bu kadar huysuz olma, *Kvinna*," dedi Mavie, şüphesiz beni kızdırmak için. "*Herr* Legion'un buraya sık sık geldiğini biliyoruz. Sonunda onunla konuşabildiniz mi?"

Adımlarımı hızlandırdım. "Orada olmam bile yasadışı. Neden mevki sahibi birinin dikkatini çekeyim ki?"

"Demek onu gördün."

Gözlerimi devirmiştım. Legion Grey'in yüzünü yakışıklı bulduğumu itiraf ettiğim için bana lanet olsun. O zamandan beri Siv ve Mavie konuşmamız için bir yol bulmaya kararlıydı. "Bilmeniz gerekiyorsa, evet, bu gece konuştuk. Geçerken."

Siv'in yüzünde böyle bir ifade olabileceğini hiç düşünmemiştim ama gözleri kara küreler gibi açıldı ve Mavie kendini unutarak, ana evdeki birinin duyabileceği kadar yüksek sesle ciyakladı. "Sen yaptın! Onu orada tutma. Ne oldu?"

Yalan söylemek için bir neden yoktu, yakında gerçeği ortaya çıkaracaklardı. Bir nefeste kısa etkileşimi tekrarladım, ona çarptığım daha sakar anlarımı atlayarak.

"Dürüst olmak gerekirse, bunun sizi neden heyecanlandırıldığını bilmiyorum," dedim biraz buruk bir ifadeyle. "Kralın seçeceği biriyle eşleştirileceğim ve içinde Timor asaleti olmayan Legion Grey yarışta olmayacak."

"Hâlâ fantezi kurmak için çok hoş bir suratı olduğunu düşünüyorum." Mavie sırttı. "Yemin etmeye karşı olduğunu biliyorum ve inan bana, ikinci ya da üçüncü Timorlu kızlara potansiyel koca piyangosu çıkmasını hep garip bulmuşumdur. Bunun yerine Legion'un dudaklarının seninkilerin üzerinde olduğunu hayal etmene izin ver-"

"Çok sigara içen yaşlı bir aptal mı?" Kuru bir şekilde önerdim. "En azından Runa kiminle yemin edeceğini biliyor." Kız kardeşimin en büyük olarak hassas kraliyet kanımızın güvende kalmasını sağlama sorumluluğu vardı. Kuzenimiz Calder'la çoktan nişanlanmıştı. Runa dışında herkeste gözü olan muhteşem bir adam. Belki de daha şanslı olan bendim.

"O zaman amcanı suçla," diye tersledi Siv. "Bu arada, neredeyse bir saattir burada. Hızlan biraz."

Midem bulandı. Kralı selamlamam gerekiyordu ve eğer hiç görünmezsem, yokluğum bile fark edilecekti. Yürürken ceketimi ve belimdeki ağır deri kemeri çıkardım. Bir sonraki saatten önce yıkanmam ve giyinmem gerekecekti, bu yüzden odama kadar soyunmak için beklemenin bir anlamı yoktu.

Siv, duvarda mavi bir kuşakla işaretlenmiş bir çukurda durakladı. Omzunu sertçe itince, duvar yerini saten şezlonglar, sonsuz kitap rafları, kalaylı çay tepsileri ve açık bir ocağın yanındaki ayı kürkü halılardan oluşan geniş bir oturma odasına bıraktı.

"Evine hoş geldin, *Kvinna* Elise."

Sesle irkildim ve bakışlarımı yatak odama açılan kapıya yönelttim. Evin kâhyası Bevan gölgelerin arasında eğilmiş, gülümsüyordu. Babamdan birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ediyordum. Saçları tepeden seyrelmişti ama cildi sadece biraz sarkmaya başlamıştı.

"Bevan," dedim Siv ve Mavie'ye kaçamak bakışlar atarak.

Kâhya arkamdaki iki uşağa baktı. "Siverie, Mavie, peçe takmanızı ve Aşçı şaltire başvurmadan önce acilen mutfığa dönmenizi tavsiye ederim."

Siv kaşlarını çattı ama bunun daha çok yüzüne tül örtme emrinden kaynaklandığını tahmin ettim. Kraliyet hanelerinde bir gereklilik. Mavie'nin rengi solmuştu ama onun için bunun nedeni Cook'tu. Yaşlı kadın sertti ve sinirini söğüt dallarıyla çıkarıyordu.

"Yakında konuşacağız," diye mırıldandı Siv nefesinin altından ve arkadaşlarım birlikte beni odamın sessizliğine terk ettiler.

"*Kvinna* Elise," dedi Bevan uzun bir sessizliğin ardından. "Zamanını nerede geçirdiğin beni ilgilendirmez ama sana yalvarıyorum, her ne yapıyorsan lütfen bunu bir daha asla gece gökyüzünün altında yapma. Ya yaralansaydınız ya da bir Ettan'la karıştırılsaydınız? Böyle bir karmaşayı çözmek haftalar alabilir."

"Bevan, benim neyim Ettan diye bağılıyor?" Yeterince doğru. Tenim çilliydi, kâğıt gibi soluk, soğan gibi kuruydu. Çoğu Ettan'ın kestane rengi ya da kuzguni siyah saçları gibi pürüzsüz, bronz bir tenim yoktu.

"Yine de, umarım acele edersiniz. Banyo hazırlandı. Seni aşağıda bekleyeceğim." Bevan tuvaleti işaret etti ve başını sallayarak yanımdan ayrıldı.

Kaz tüyü yatağımın üzerine bir elbise yayıldı. Parmaklarım  ivit mavisi kuma a dikilmiş soğuk boncukları, çok fazla teni gösterecek kıvrımlı yakayı takip etti.

Tuvallette su geç kaldığım için ılıkla mı tı ama hâlâ lavanta, nane ve g l kokuyordu. Kıl fırçayla kirleri temizledim, tırnaklarımı ve saçlarımı pembele ene kadar ovdum.

Temizlenip giyindikten sonra saçlarımı bir kez daha  vez tacıyla  rd m. Siyah dantel eldivenler bir çekmecenin kenarında duruyordu. Ka larım çatıldı. Şüphesiz eldivenleri annem koymuştu. Keşke koymasaydı. Bir saldırıdan yara iziyle kurtulmuş olmak bu kadar utanç verici miydi? Öte yandan, Kan Hayaleti ile kar ıla mamı sadece ailem biliyordu. Ama bu da o kadar utanç verici miydi? Sanırım gizlice dola tığımdan beri. Asıl mesele eldivenlerden nefret etmemdi.

Odamdan çıkmadan önce yeni topuklu ayakkabılarımıyla yürüme alı tırmayı yaptım, aynada reverans yaptım. Yüzüstü d  meyeceğimden emin olarak yansımana tembel bir selam verdim ve  enliğe karşı sağlıklı bir isteksizlikle oradan ayrıldım.

Kalın balo salonu kapısında Bevan bekledi.

Yüzünde acımasız bir g l msemi vardı. " ok güzel, *Kvinna*." "Teşekkür ederim, Bevan," dedim.

"Kralla g r  menizden sonra şüphesiz tebriklerinizin kabul edileceği söylendi."

Durakladım; ka larım çatıldı. "Tebrikler mi?"

Bevan'ın bronz teni soldu. "Boş ver."

"Hayır, hayır, Bevan," diye azarladım. "Ne demek istiyorsun?"

Granit gözleri bana kilitlendi. "Bağı layın ama serf koridorlarında konu ulanlara göre *Kvin* Lysander ... o ..."

"Bevan! Ne oldu?" Kalbim boğazımın arkasında düğümlendi. Midem bulandı.

Bevan  atlamı  dudaklarını yaladı. "G r n  e göre kralın emriyle, baban majestelerinin senin için teklif açmasını kabul etti, *Kvinna*. E le tirileceksin."

CHAPTER THREE

MEllerin titremeden duramıyordu. Evli mi? Eşleşmek mi? Annem olmaya zorlandım, bir adamın kolundaki s s eşyası.

Bu andan ka ınmı tım ama ufukta yirminci sıram g r nd   ne göre, bu sadece bir zaman meselesiydi. Kral  eyiz takasını a tı ında hangi erkekler teklif verecekti? Batı uçurumlarından gelen uzak bir kuzenin en az yirmi potansiyel e i vardı. Evlilik için en sevdiği e inden vazgeçmeyi reddeden, kendisinden yirmi yedi ya  büyük bir adam olan kocasına indirgemek neredeyse iki ay sürdü.

Timor kültürü arkaikti. Çeyiz takasları bana kimin daha çok servete ve güce sahip olduğuna dair ilkel bir rekabeti hatırlattı.

Kralın, kız kardeşinin ikinci kızı için kibirli ve gösterişli birini se ece ine şüphe yoktu. Çeyiz pazarlıklarının  o una babalar nezaret ederdi ama babam çoğu gün yatak odasından zor çıkardı. Bir süredir Zyben'in Lysander'in kızlarına göz kulak olacağı biliniyordu.

Şüphesiz elimi satın alan adam, karısının uyanık olduğu saatleri Gece Halkı ilmine dair kitaplara dalarak ya da varo larda dolaşarak geçirmesini hoş kar ılamayacak biriydi.

"Her şey yoluna girecek, *Kvinna*," diye fısıldadı Bevan.

Ses tonu acıma doluydu. Bevan da benim kadar hayatın eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Aslında her şey değişecekti. Timorlu kadınlara boş zamanlarında harcamaları için cüzdanlar veriliyor, kocaları metres tuttuğunda başlarını çeviriyor, devlet meselelerinde sessiz kalıyorlardı. Bir ses mi? Hayır, düşünmek erkeklere bırakılsa daha iyiydi.

Balo salonuna girmeden önce gözlerimi kapattım, yumruklarımı sıktım ve derin bir nefes aldım.

Üç kristal avize, tavanlardaki altın telkari ile sıralanmıştı. Soylular, yüksek saray kadınları, yüksek rütbeli askerler ve iş simsarları baharatlı likörlerle ve malikânenin arka tarafındaki meyve bahçelerinden taze sıkılmış meyve sularıyla sarhoş oldular.

Tüm duvarlar boyunca serfler vardı. Siyah ağlarla maskelenmişler. İsimsiz. Unutulmuş. Bazılarının bileğinde ya da boğazında kuzgun dövmesi vardı. Sanatsal, sanki kuş uçuyormuş gibi, ama Ravenspire imparatorluğuna köleliğin bir sembolü.

Başımı salladım ve dansın beni yutmasına izin verdim. Annem Mara odanın başında duruyordu, göz alıcı, küçümseyici. Kadife bir sandalyede, yorgun gözlerinin altında ağır halkalar olan solgun babam keskin toniklerinden birini içiyordu. Etrafının farkında değildi. Bir zamanlar gururlu bir adam olan Leif Lysander, dört dönemdir soluyordu.

İçki boynuzunun üzerinden keskin mavi gözleri benimkilere takıldı. Aynı rengi paylaşıyorduk ama onunki beni kesiyordu. Ne kadar hasta olursa olsun, babam beni olacıklara razı etmeye çalışıyor gibiydi.

Çenemi kaldırarak odayı geçtim ve kralın hepimizin üzerinde oturduğu kürsüye doğru ilerledim. Zyben sadece sadık ailelerin arasına karıştırdı ve kız kardeşinin kızı ve ikinci oğluyla kurduğu ittifak onun ortaya çıkması için yeterli bir nedendi.

Zyben eğik burnuna baktı, bıçak gibi keskin elmacık kemikleri alay ettiğinde kalkıyordu. Sarı saçları kafatasının ortasından aşağıya doğru örülmüş, yanları ise tıraş edilmişti. Kafa derisinin kenarlarında rün dövmelemleri vardı ve başını gümüş bir briar halkası süslüyordu. Ağır postlardan oluşan siyah mantosunun altında Zyben gümüş, altın ve yeşim taşından zincirler takıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, sonra parmağındaki keskin kesimli oniks yüzüğe bir öpücük kondurdum.

"İyi dileklerle, yeğenim," dedi, ipek gibi bir sesle. Yumuşak. Unutulmaz.

Kralla mümkün olduğunca az zaman geçirmek istedim.

Onun varlığı göğsümün ortasında sıkı bir baskı yarattı, sanki beni izliyor olabirmiş gibi sürekli omzumun üzerinden bakmama neden oldu. Ama sevgi dolu yeğeni oynadım, gülümsedim ve başımı öne eğdim.

"Sizden yakın durmanızı rica ediyorum. Konuşmamı duymak isteyeceksiniz," dedi Zyben. "Anladınız mı?"

Ağzım gerildi. "Sanırım biliyorum."

Zyben acımasız bir sırıtış takındı. Bir dirseğinin üzerinden dizine doğru eğildi, sesi kısıktı. "Ben aptal değilim, yeğenim. Ne kadar sıkıntılı olduğunu görüyorum. Ama reddet ve-" Bakışları babamın oturduğu yere döndü. Babamın boğazından bir hıçkırık sesi geldi; vücudu titredi. Kraliyet mavisi giysili bir sağlık görevlisi sessizce onunla ilgilenirken, odadakiler evin efendisini tamamen görmezden geldi.

Boğazımdaki sıkı düğümden sonra yutkundum. "Anlıyorum, Kralım."

Zyben koltuğunda geriye yaslandı ve parmaklarının bir hareketiyle bana el salladı.

İleri gelenlerin sırasını hızla geçtim ve Zyben'in bana pek ilgi göstermeyen iki eşiyile selamlaşmamı bitirdim. Tilki kürkünün altına gizlenmiş pırıltılı kırmızı bir elbise giymiş bir kızı selamlamak için durakladım. Gümüş saten bir kumaş yüzünü örtüyordu ama boyu ve endamından genç olduğunu tahmin ettim. Muhtemelen hâlâ bir çocuktü. Basit bir reveransla yetindim.

"İyi bir kalp," yumuşak sesi peçenin arkasından akıyordu. Artık genç olduğu kesindi. "İlginç."

"Affedersiniz?" Zyben'in kahinlere ve cadılara olan ilgisi hakkında söylentiler duymuştum. Tam olarak Gece Halkı sayılmazlardı ama kitaplara inanılacak olursa, kanlarında öfke taşıyanların sayısı Fae'lerden daha fazlaydı.

"Kalbin burada yaşamıyor," diye fısıldadı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Fazla zamanımız yok." Sesinin yumuşak uğultusunun altında çaresiz bir yakarış gizliydi. Nabzım hızlandı, avuçlarım terledi, daha da yaklaştım. "Geçmişten korkma, onu hak etmeyenlere güvenme-"

"*Kvinna*," diye homurdandı bir muhafız. Kralı ve ev halkını karşılayan misafir alayını oyalamaya başlamıştım.

Sıkıntılı görünen bir çocuğu bırakmak istemediğim için yana doğru bir adım attım. Maskeli kız bileğimi kavradığında boğazımdan bir nefes kaçtı. Parmaklarından bir sıcaklık uğultusu yayıldı. "İçindeki canavarı gördüğünde, gitmesine izin vermek için onu içeri al."

"Lanetli tanrılar," diye nefes aldım, sıcaklık kaybolmadan önce iğne keskinliğinde bir şeye dönüştü ve çocuk beni serbest bıraktı. Kimdi

Bu kız mı? Baskı yapmaya fırsat bulamadan Zyben'in iki muhafızı aramıza girerek sessizce ilerlemem için beni dürttü. Gözlerimi indirdim ve kürsüden uzaklaşarak cüppeler ve dubleler tarafından yutuldum.

"Elise!" Bir çığlık müziğin sesini bastırdı.

Sırıtişım zorlamaydı ama Runa balo salonunda hızla ilerlerken kollarımı açtım. Kız kardeşim çok güzeldi. Sarı bukleler, pembe dudaklar, soluk mavi bir elbise. Beni kucakladığında kıkırdadı. Gösteriş içindi elbette. Düzenli olarak konuşan kız kardeşler değildik.

Calder'ın onun arkasında olduğunu, odadaki herkesi yargılarken içkisini karıştırdığını neredeyse unutuyordum. Kuzenim daha çok kralın üçüncü eşi olan annesine benziyordu; zümrüt gözleri, kumral saçları ve ağzına göre çok büyük dişleri vardı.

"Sana söyledim Calder," dedi Runa. "Partimizi kaçırmazdı."

Daha çok kaçırıamazdım.

Runa narin bir şarap flütünden yudum aldı. "Calder bizden daha önemli bir şey bulduğunu söyledi."

Kız kardeşim güldü, içkiden kelimeleri bulanıklaşmıştı ama benim bakışlarım Calder'a kaydı. O da sırtışıma aynı şiddetle karşılık verdi. Kendisi dışında herkesten nefret eden sefil bir adam.

"Senden daha önemli bir şey bulamazdım Runa," dedim.

Kuzenim dilini şaklattı ve sahte bir gülümsemeyle berrak içkiden biraz daha yudumladı. "Sevgili Elise, ben sadece şaka yaptım." Gözlerini tekrar bana çevirmeden önce Runa'yla alay etti. "Seni görmek çok güzel."

"Ve sen." Sesim düz ve ilgisizdi.

Runa bir anda beni uzaklaştırdı, gözlerinde bir heyecan parıltısı vardı. "Eli, duydun mu?"

Midem sıkıştı. "Kralın bir duyuru yapacağına dair içimde bir his var, evet."

Runa ciyakladı. "Ama kimlerin katıldığını fark etmedin mi?" Gözleri dönen çiftler arasında gezinerek uzun boylu bir kaptana kaydı. Koyu bukleler, mermer gibi yontulmuş bir yüz. Boğazım kurudu. Parmak uçlarım uyuştı.

"Kont Magnus," diye fısıldadı Runa. "Doğu Krallığı'ndan buraya kadar gelmiş."

Zyben'in büyük bir nüfuzu vardı, hatta Kader Okyanusu'nun ötesindeki yabancı devlet adamlarına kadar ulaşırdı. Babamın tüccarlarla yaptığı konuşmalara kulak misafiri olduğumda anladığım en fazla şey, gemiler rıhtımlarımızdan ayrıldığında

yeni yiyecekler, yeni paralarla geri döndü. Kullanılacak ya da öldürülecek yeni Gece Halkı. Farklı öfkeleri, farklı aksanları olan garip türler.

Haritalara göre Doğu Krallığı, daha küçük bir denizi çevreleyen dört bölgeden oluşuyordu. Bir krallıkta dört bölge olduğuna göre, çok çeşitli bir halk olduklarından hiç şüphem yoktu. Hep ziyaret etmek istemiştım ama bir kadının seyahat etmesi duyulmamış bir şeydi.

"Dinliyor musun?" Runa yanağıma dokundu.

"Özür dilerim. Evet, dinliyorum."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Bekle, Jarl-"

Runa yumruklarını sıktı ve ciyakladı. "Şaşırmış gibi yapıyorsun, değil mi? Teklif verdiğini hayal edebiliyor musun? Kazanırsa gideceğiniz yerleri bir düşünün. Skies, kralın masasında yemek yiyeceksin."

Sadece kız kardeşinin kızı olmak bile bana amcamın masasında yemek yeme onurunu nadiren bahşediyordu ama Jarl Magnus Timor ordusunda zorlu bir mevkiye yükselmişti. Soylu bir aileden geliyordu, taştan oyulmuş bir yüzü vardı ve birden fazla kadın onun ilgisini çekmek için can atıyordu. Hayır, daha prestijli bir eşleşme hayal edemezdım.

Kont gençti ve sert bir adam değildi. Her zaman nazik konuşurdu ve doğru miktarda zekâya sahipti.

"Reis bize Doğu Krallığı'nın Gece Halkı'nı idare etmenin ne kadar ilginç olduğunu anlatıyordu," diye devam etti Runa, "ve toprakların ne kadar farklı olduğunu. Timoran ile bir ittifak kurulmasının uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyor. Skies, sence onların prens ya da prenseslerinden biri krala eş olabilir mi? Kaç tane olduğunu Tanrı bilir."

Bu fikir yanaklarımı ısıttı. Farklı krallıkların kraliyetleri hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Timoran Kralı'nın eşi olmaktansa kendi topraklarımın hükümdarı olmayı tercih ederdim diye düşündüm. Bildiğim kadarıyla Zyben'in boş zamanlarında en az on sevgilisi vardı. Runa beni odanın öbür ucuna, deri subay ceketi içindeki yakışıklı yüzbaşıya doğru sürüklemeyi önce bu düşünce üzerinde fazla durmadım.

"Reis, bak kimi buldum," diye duyurdu Runa.

Jarl benimle yüzleştğinde boğazımdaki yumruyu yuttum. Ağzının yarısı yakışıklı bir sırıtışa dönüştü. Eldivenimin üst kısmını öptüğünde nefesim kesildi.

"Elise," dedi, sesi derin bir tınıya sahipti. "Seni tekrar görmek bir zevk."

"Ne beklenmedik bir sürpriz," diye cevap verdim, ne demek istediğimi anladığını umarak.

"Umarım hayal kırıklığı yaratan bir sürpriz olmaz."

Ne demek istediğimi anladı ve ben ne diyeceğimi bilemedim. Ama olsun, kralım izliyordu ve bu fırsatı kalabalığın dikkatini toplamak için kullandı. Zyben bir el hareketiyle müziği susturdu ve tüm gözler salonun önüne çevrildi.

"En büyük yeğenim *Kvinna* Runa Lysander ile müstakbel kralınız Calder'in yaklaşan yeminlerini kutlamak için bu özel gecede kız kardeşimin evini onurlandırılıyorsunuz," dedi.

Kalabalıktan kibar bir alkış yükseldi ve Runa kendinden geçti. Pembe yanaklarını yelpazeledi ve odadaki tek gerçek şeymiş gibi korkunç derecede aptal Calder'in koluna yapıştı.

Kral burnunu havaya kaldırarak devam etti. "Ailemizin kutlama yapmak için birden fazla sebebi var. Kral ve ikinci kraliyet evinin yöneticisi olarak, en küçük yeğenim *Kvinna* Elise için çeyiz görüşmelerini başlattım."

Nefesler, daha fazla alkış ve tebrik gülümsemeleri beni güllerin arasındaki bir diken gibi buldu. Runa dirseğini kaburgalarımın saplayana kadar kaskatı kesildim, sonra sanki bu an en tatlı anmış gibi kızarmaya zorladım. Zyben bir kadeh kaldırarak onayını sundu.

"Dahası," diye devam etti amcam sesler kesildiğinde. "*Kvin* Lysander'in zayıf mizacı taliplerini seçmesine engel olacağından ve bu tür görevler bir kralın görevleri arasında yer almadığından, *Kvinna* Elise'in çeyizi için bir gözetmen atamak benim için bir onurdur. Uzmanlığının ilginç bir teklif getireceğine şüphe yok. *Herr* Legion Grey."

Açık çeyiz duyurusundan çok, soluklar duvardan duvara sıçradı, kadınlar yüzlerini yelpazeledi ve tüm gözler odanın arkasını işaret etti. Kanım dondu. Arkamı dönmedim, onunla göz göze gelmeye cesaret edemedim. Legion Grey benim çeyiz arabulucum muydu? Geleceğimi ellerinde tutan, uyanık olduğu saatlerin çoğunu benimle geçiren, beni inceleyen, benimle eşleşen, beni teslim edene kadar bir eş olarak *değerimi* belirleyen adam olacaktı.

Ticaret görüşmelerinde çalıştığını biliyordum ama bu tamamen başka bir şeydi.

Amcam kendinden oldukça memnun bir şekilde sırıttı. "Dış ilişkilerdeki itibarının aileme iyi hizmet edeceğine şüphe yok."

"Hizmet etmek için yaşıyorum, Kralım."

Sesi, Legion'un sesi, ensemden yukarı doğru diken diken oldu. Az önceki yumuşak, yaramaz ses tonu. *Sırlarla aram iyidir.*

Kanayan ağzımı açmış ve onunla konuşmuştum. Şimdi beni tanıyacak mıydı?

"Elise," diye tısladı Runa bana. "Onu kabul et. Bu beklenen bir şey."

Yüksek mahkemeden bir hanımefendi tiksintiyle burnunu kaldırına kadar herkesin bana baktığını fark etmemiştim. Sinirlerimi alt dudağıma gömdüm ve yavaşça odanın arka tarafına yöneldim.

Üç cehennem, balo salonunun ışığında gözleri sıcak kömür gibiydi. Buraya gelmeden önce oyun salonunda sadece bir an durmuş olmalıydı, hâlâ o eşsiz altın rengi saçlarının daha çok bakır renginde görünmesine neden olan koyu renk yeleğini giyiyordu. Çenesinin keskin köşeleri vardı ve en ufak bir kirli sakal tabakası bronz tenini koyulaştırıyordu.

Legion soluk bir birayla dolu kadehini kaldırdı. İçkiyi ağzına götürdü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Dudaklarındaki sırıtış tenime bir öfke dalgası gönderdi. Bir başkasıyla evlenirken hayal ettiğim yüz buraya kadarmış. Legion artık sadece beni, kalbimi ya da geleceğimi umursamayan başka bir adamdı. Son sözü söyleyecek olan pozisyonu için, doğrusunu söylemek gerekirse, herkesin en kötüsüydü.

Tüm gözler üzerimdeyken, bir el benimkini tutana kadar yerin yarılıp beni yutmasını çok istedim.

Jarl dudaklarını tekrar eldivenimin arkasına bastırarak beni irkiltti. "Elise, bilmeni isterim ki müzakerelere katılmayı planlıyorum. Umarım bu seni rahatsız etmiyordur."

Ne diyebilirim ki? Bütün bu olanlar beni rahatsız etti. Jarl iyi bir eşi ve sonsuza kadar ailemin çatısı altında kalmayı umamazdım. Ama Jarl Timoran için kan döküyordu. Ettan halkıyla olan ilişkimi kabul edeceğinden şüpheliydim.

Söyleyecek bir şey bulamadım ama gülümsemeye zorladım.

Jarl yatışmış görünüyordu. "Benimle dans eder misin?"

"*Herr* Legion ile konuşmak istemiyor musunuz?" diye sordum. Balo salonunun arka tarafına hızlıca bir göz attığımda müzakeresinin etrafının üç adam tarafından sarılmış olduğunu gördüm. İçim daraldı.

Jarl elimi çekti. "Seninle dans etmeyi tercih ederim."

Etrafım diğer çiftlerle çevriliyken, Jarl'ın elinin sıcaklığını sırtımda hissederken, hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını neredeyse unutuyordum. Üç dans boyunca, biz gülüp nefesimizi tutana kadar Jarl beni döndürdü.

"Korkarım sizi bu kadar uzun süre ayakta tutmakla oldukça uygunsuz davrandım. Biraz ara verelim mi?"

Runa ve Calder'in şarap içtiği balo salonunun kenarına kadar onu takip ettim. Serflerimizden Arabella'yı, gümüş bir tepsiye ballı kekleri ve lapa turtaları yerleştirirken, ağıl peçesinin altından bile tanıdım.

"Arabella," diye fısıldadım ve ona bir tart uzattım, "bunu Ellis için al." Oğlu son iki gündür ateşi yükselen bir hastaydı. Bitkisel ilaçlar işe yaramaya başlamıştı ama çocuğun da bir tatlıdan hoşlanacağını düşünmüştüm. Arabella tartı sinsice önlüğünün cebine soktu ve başını eğerek uzaklaştı.

"Demek lağım fareleriyle konuşuyorsun."

Omzumun üzerinden baktım ve Calder'a inleme isteğimle savaştım. "Bir kadına mı demek istiyorsun?"

Calder kibirli bir horoz gibi gıdıkladı ve şarabını yüksek sesle yudumladı. "Koktuğunu söylemeliyim. Onun yüksek saray taş ocaklarında çalışmaya daha uygun olduğunu düşünürdüm. Gözden uzakta."

Benim hoşnutsuzluğuma rağmen Reis kıkırdadı ama Runa sadece elindeki şarap kadehine baktı. Zalimce şakalaşmalara katılmadığı için biraz gurur duydum ama niyetini de belli etmedi. Bu kadar ağzı sıkı kalamazdım.

"Aslında çok hoş bir kadın," dedim.

Jarl bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

Calder alay etti, boncuk gözleri kısıldı. "Oda kaplarımızı temizlemekte bu kadar faydalı olmasalardı tüm Ettan kanını taş ocaklarına gönderirdim. *Kokuşmuş* pislikler toprağa aittir, Elise"

Runa gözlerini devirdi. "Gökler, bu tür konuşmalara devam etmek zorunda mıyız? Taş ocakları korkunç yerler ve ben daha hoş şeylerden bahsetmeyi tercih ederim."

"Evet, böyle bir seçeneğimiz var Runa," dedim. "Ettanların yok."

Reis boğazını temizledi. "Taş ocakları Timorlular ve öfkesi olmayan Ettanlar için tehlikelidir. Taş ocaklarına sadece Gece Halkı gönderilir."

"Bunun daha iyi olduğundan emin değilim," dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. Taş ocakları tehlikeli ve acımasızdı. Fae'ler ne kadar yaramaz ve tehlikeli olsalar da, yine de onlara acıyordum.

"Neden bunu nişan partimde konuşuyoruz?" Runa sızlanarak beni tekrar o ana çekti.

Calder, "Görünüşe göre kız kardeşin bu gece zor konuşmalar yapmaya kararlı, aşkım," dedi.

"Özür dilerim," dedim. "Haklısın. Kutlama yapıyor olmalıydık."

Jarl'ın gülümsemesi geri döndü ve ben de acaba sesli bir komplo teorisyeniyle yaptığı kur anlaşmasından pişmanlık duyuyor olabilir mi diye düşündüm ama yemin edeceksek gerçek beni tanınması gerektiğini düşündüm.

"Bağışlayın, bir süreliğine izin almam gerekiyor. İlgilenmem gereken askeri bir iş var." Jarl bana döndü. "Belki daha sonra bir dans daha yapabilirim, *Kvinna*."

Cevap olarak başımı eğdim. Runa Calder'la birlikte gitti ve ondan kurtulduğuma sevindim. Odada kimseyle boş boş sohbet etmek istemedim ve dışarıya, balkona çıktım.

Gecenin serinliği tenime değerek kollarımdaki tüyleri kabarttı. Mavie ve Siv'in beni tebrik edip etmeyeceklerini ya da yemin etmenin arkadaşlığımızı değiştireceğini bilip bilmediklerini merak ederek derin bir nefes aldım. Ya da belki de Jarl hayırsever bir eşe aldırış etmeyen bir koca olurdu.

Jarl'ı sevebilir miyim? Ya da potansiyel talipleri?

Annemle babam, babamın hastalığından önce bile birbirlerine çok az sevgi gösteriyorlardı. Ama aşkın mümkün olduğunu bilecek kadar çok romantik çift görmüştüm. Ben de böyle sevilmek istiyordum ama bunun çok nadir bir umut olduğunu biliyordum. Bir eş olarak pozisyon almazsam, sonumun uzak krallıkların meçhul prensesleri gibi olma ihtimali vardı; güçlü bir adama eş olmak için can atıyordum. Aşk fikrinden daha da uzaklaşacak ve zevk için kullanılacak bir beden olacaktım.

"Hiçbir şey yapmadan önce daha fazlasını yapmalıyım. Harika bir şey," dedim esintiye.

"Ne gibi harika şeyler planladığınızı merak ediyorum."

Balkona tutunarak etrafımda döndüm. Legion gölgelerdeki hasır sandalyeden kalktı. Siyah yeleşinin içinde, fener ışığı olmasa görünmez kalabilirdi. Bileğindeki kırmızı bant onun Lysander malikânesinin önemli bir konuyu olduğunu gösteriyordu ve bakışlarındaki muziplik içimi titretti.

Bu kadar yakından, gözlerinin siyahına karışan altın parçalarını seçebiliyordum. İçinde baştan çıkarıcı bir karanlık vardı, sanki her an gülebilir ya da boğazımı kesebilirdi. Legion'un omzunun arkasında başka bir adam duruyordu; arduvaz gözleri, elindeki bira şişesini devirirken kısılmıştı.

"*Herr* Legion, sizi görmedim."

"Fark ettim." Dudakları yarım bir sırıtışla eğildi, sanki tüm sırlarımı biliyormuş ama hiçbir şeyi itiraf etmeyi reddediyormuş gibi. Başını öne eğdi. "*Kvinna*, seninle tanışmak bir onur. Bu Tor, müzakerelerde yardımcı olacak."

Tor, Ettan'dı. Koyu renk saçları kapüşonlu alınının üzerine kıvrılmıştı ve gözleri aysız bir gece gibiydi. Bir hayal kırıklığı titremesi göğsümü sıktı. Legion serf kiralayacak bir tipe benzemiyordu. Öte yandan, Tor da Legion kadar güzel giyinmişti. Belki de Ettanların, omuzlarının üzerinden bakmalarına gerek kalmadan sokaklarda dolaşmalarına izin verdiği nadir özgür adamlardan biriydi.

Legion'un yoldaşı her kimse, varlığını kabul etmek istemedi ve bir kez daha gölgelere doğru döndü.

Bir çeyiz arabulucusu ile hizmet ettiği kadın arasında nasıl bir görgü kuralı gerekiyorsa, ben onu bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Legion bir adım daha yaklaştı, sesi sertti. "Tahmin etmem gerekirse, seni sinirlendirdiğimi söyleyebilirim, *Kvinna*."

Adama duyduğum azıcık hayranlık da hızla savunmaya dönüştü. Legion Grey'in hoşnutsuzluğuma tanık olmasına izin vermeyerek omuzlarımı dikleştirdim. "*Herr*, sizi temin ederim ki gergin değilim. Ailemin şerefini korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi öğrendiğinizde eminim çok yakında konuşacak pek çok şey bulacağız."

Legion'un kaşlarını çatmasını, belki de beni kızgın kömür bakışlarından birine hapsedmesini bekliyordum ama sırtıttı. "Pek çok şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum, *Kvinna*."

"Bağışlayın ama tüccarlarla takas yaptığınızı sanıyordum."

"Haklısın," dedi ve bir dirseğini parmaklığa dayadı. "Ama yemin pazarlıkları prestijli bir iştir. Bir süredir bunun için hazırlanıyorum. Seni temin ederim *Kvinna*, emin ellerdesin."

"Yetenekli olduğumu düşündüğüm tek eller kendi ellerimdir."

Legion tek kaşını kaldırdı, gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. "Ah, ama sen benimkinin neler yapabileceğini hiç deneyimlemedin."

İçim ters döndü. Sırtışı, sesinin sükûneti beni mahvedecekti. Yemin etmek için endişelenmeme hiç gerek kalmayacaktı çünkü Legion Grey'den sağ çıkamayacaktım.

CHAPTER FOUR

Five. Babamın duyurusundan sonraki ikinci gün, elim için beş resmi teklif yapıldı. Jarl tanıdığım tek adamdı.

İlk duyuruda midemin zorlandığını düşünmüştüm ama şimdi şiddetli bir dalga gibi tersine döndü. Tek parlak nokta Legion'u çok az görmemdi. Teklifleri değerlendirmek onu yeterince meşgul ediyordu. Yine de sadece orada olduğu zamanlar oluyordu. Sessiz bir gölge, içinde ne olduğunu anlamak için iznim olmadan derimi soyuyordu.

Kendi evimde rehine haline gelmişim.

Anlar bir süzgeçteki su gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu ve bunu durduracak gücüm yoktu.

Hiç düşünmemek daha iyi.

Dışarıda Mavie ve Siv'in arasında durdum, artık resmi olarak evli bir kadın olarak bana eşlik edecek kişisel kölelerim olarak adlandırılmışlardı. Şartları ben belirlediğim için peçelerinden kurtulmuşlardı ve peçeleri hemen yakıldı. İhaleler sonuçlandığında, yeni evime yanımda birkaç serf götürmeme izin verilecekti. Kimin bana katılmasını istediğim bir soru değildi.

Öğle güneşinin sığağında elbisemin siyah yünü yeni bir katman gibi tenime yapışmıştı ama babamın emriyle yeni bir hediye kabul edecektim

potansiyel bir eşten. Bjorn Svart, baharatlı kırmızı birayı o kadar çok içen zengin bir nakliye tüccarı ki dişleri sonsuza dek lekeli kalmış. Svart beni aşk için istemiyordu, karısı geçen tur öldüğünden beri dokuz çocuğuna bakmamı istiyordu.

Adamdan bir şey kabul etmek ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Mavie arkamdan, "En küçüğü hoş bir çocuk," dedi.

"Çünkü velet henüz konuşamıyor," diye karşılık verdi Siv. "Svart oğlanları iblis ve kurbağaları çok seviyorlar. Hepimizin saat başı çarşaflarımızı kontrol etmemiz gerekir."

"En azından hediyeler gönderiyor," dedi Mavie.

Parmaklarımı saklayan ince mavi eldivenlerin altından ellerim terlemeye başladı. Birinin eteğiyle oynadım ve sohbete katılmadım. Hediye ne olursa olsun, bu adamla evlenmeye değmezdi.

Çok geçmeden, at arabalarımızdan biri kapıdan girdi; yolda başıboş ilerlerken tekerlekleri bir toz bulutu sardı. Derin bir nefes aldım ve son basamaktan indim.

Halvar dizginleri geri çekerek arabayı durma noktasına getirdi. Bir serf olarak oyun salonunda gülüp kumar oynadığı zamanlardan ne kadar da farklıydı. Saçlarının koyu dalgaları kenarlı bir başlıkla örtülmüştü, giysileri ağırbaşlı ve siyahtı. Ama bana baktığında gözlerindeki mavi ateş hâlâ dans ediyordu.

"*Kvinna*," diye selamladı. Seyis ne kadar şakacı olsa da, beni pek umursadığından emin olamadığım zamanlar oldu. Belki de genel olarak Timorlulardan hoşlanmıyordu. Yine de Siv ve Mavie'nin anlattıklarına göre Halvar nazik biriydi ve kısıraklarımızı çalmak isteyen birden fazla hırsız kovalamıştı.

"Halvar, bana bir şey getirdiğin söylendi."

Yolcular örtünün altındaki bankı terk ederken taksi kaydı. Omuzlarım çöktü. Legion bakışlarımı karşıladı, göz kırptı ve sonra koltuktan indi. Yarım nefesliğine yakışıklılığına bakmama izin verdim, sonra hemen bu adamdan hoşlanmayacağıma dair ettiğim sessiz yemini hatırladım.

Legion, "Gün seninle bir anda daha da güzelleşti, *Kvinna* Elise," dedi.

Alay ettim. "Dikkatli olun Bayım, yakında bir başkasına zincirlenecekken sizi ciddi sanabilir ve pohpohlanmanızdan dolayı kendimi kaybedebilirim."

Mavie elinin arkasından bir kahkaha attı ve Siv, saygısızlığıma misilleme yapmaya kalkarsa Legion'ı göbeğinden burnuna kadar kesmeye hazır görünüyordu. Ama yapmadı. Doğruyu söylemek gerekirse, memnun görünüyordu.

"Sivri dilin beni büyülüyor, *Kvinna*. Çok sıra dışı." "İşte sana Elise," dedi başka bir ses.

Taksinin karşı tarafından uzun boylu, zayıf kaslara ve koyu renkli kirli sakallara sahip bir adam belirdiğinde yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Mattis." Legion'un yanından hızla geçip arkadaşımın bir adım uzağında durdum. "Konuşmayalı çok uzun zaman oldu."

"Biliyorum," dedi. "Yıllardır kimse benim şakalarımın gülmedi."

"Çünkü iyi değiller," diye ağzından kaçırdı Siv. Sanki bir köle olduğunu ve Legion Grey'in orada bulunduğunu hatırlar gibi başını eğdi.

Mattis yılmadı ve kızın konuşmasından tamamen memnun görünüyordu. Ona odaklandığında gözlerinde bir parça arzu parıltıydı. "Sevgili Siverie, son karğılaşmamızda gülmekten gözlerinin yağırdığına bakılırsa, naçizane aynı fikirde değilim."

Siv yumruklarını sıkıp çenesini gerdiğinde kendi eğlencemin azalmasını engellemek için yanağımın içini ısırdım. Kadın karşılık vermek istedi ama statüsü dilini tutmasını gerektiriyordu. Legion bu alışverişi eğlenerek izledi ve ben bundan nefret ettim. Bu anlar benim için çok değerliydi, arkadaşlarım -mevkileri ne olursa olsun- benim bir *Kvinna* olduğumu unuttukları ve birlikte güldüğümüz zamanlardı. Hoş karşılanmadı.

Bir elimi Mattis'in koluna koyarak onu Legion'un bakışlarından birkaç adım uzakta durmaya çağırdım. "Seni buraya getiren nedir?"

Mattis paketlenmiş bir kutu uzattı. "*Herr Svart*'ın hediyelerini ve tebriklerimi getirdim. Hepimiz bunu nasıl özlediğinizi, özlediğinizi ve *özlediğinizi* biliyoruz-" Koluna vurmak için bir yumruk salladım, Mattis gülerek savuşturdu. "Belki de taziyelerimi sunmalıyım."

Kutuyu elinden kaptım ve ters ters baktım. "Dilinin çıkarılmasını talep edebilirim, biliyorsun."

"Oh, lütfen deneyin. Biraz heyecana hasretim. Ama unutma *Kvinna* Elise, Siverie şakalarımı özler." Siv nefesinin altından homurdandı ve arkasını döndü. Mattis çenesiyle elimdeki kutuyu işaret etti. "Onu açacak mısın?"

Cilalı bir mücevher kutusu bulmak için mumlu parşömeni yırttım. Eldivenler zahmetliydi ama birkaç dakika içinde kâğıt düştü. Üzerine altın bir hançerin etrafına sarılmış narin mor çiçekler çizilmişti.

Kapağı. İçi pelüş kadife kaplıydı. Hayranlıkla çiçeklerin karmaşık çizgilerini izledim. "Mattis, bunu sen mi yaptın?"

Gururla sırttı. "Bana sizin niteliklerinizi anlatan bir şey yapmam söylendi. *Bay Svart'ın* daha spesifik olmak gerekirse niteliklerinizden herhangi birini bildiğinden emin değilim, bu yüzden birkaç sanatsal özgürlük aldım."

"Bir hançer mi?" Legion'un derin sesi beni o andan uzaklaştırdı. "Uygun göründü. Dışarıdan nezaket." Mattis hançerlerden birine dokundu. parmağını hançerin kabzasına götürerek çiçek açtı. "İçinde bir savaşçı var."

Bir süs eşyasından daha fazlası olarak kabul edilmenin verdiği bir tatmin vardı. "Teşekkür ederim Mattis. Bunu kimin yaptırdığını unutacağıma ve beni gerçekten tanıyan bir arkadaşımın hediyesi olarak kabul edeceğime yemin ederim."

Legion, "*Herr Svart* gelecek vaat eden bir eşleşme," dedi.

Kızgınlığımı ona doğru yönelttim. "Belki de onu takip etmelisin, *Herr*. Eminim ikiniz birbirinizi oldukça mutlu edebilirsiniz."

Legion aramızdaki boşlukta birkaç adım atarak Mattis'i yarı önüne çekti. Bir marangoz olan Mattis'in statüsü yoktu ama açık sözlü birinin ateşini taşıyordu. Legion misilleme yaparsa buna seyirci kalmayacaktı.

Ama Legion hâlâ sinir bozucu derecede çekici sırtışıyla eğleniyordu. "Bu görüşmeleri zorlaştırmaya kararlısın, değil mi *Kvinna*?"

"Zorluğu ses sahibi olmakla karıştırıyorsunuz, *Herr* Legion."

"Sesin umurumda değil," dedi. "Ama eninde sonunda birini seçmem gerektiğini anla. Eğer herkesten nefret ediyorsanız, görevimi resmen zorlaştırdınız demektir."

"Özür dilerim, ama bu benim sorunum değil." Bir kez daha Mattis'e döndüm. "Tekrar teşekkür ederim. Bu çok hoş."

Mattis Legion'a dikkatli gözlerle baktı ama müzakereci bir şey söylemeyince rahatladı. "Size bir şey daha getirdim. Bu gerçekten benden." Cebini karıştırdı ve yıpranmış, deri ciltli bir kitap çıkardı. "Gece boyunca dikkatimi çekti."

İçimi bir sevinç kapladı. Mattis'le arkadaşlığımızın büyük bölümünde kitap değiş tokuşu yapmıştık. Genellikle, diğerinin ilginç bulduğunun tam tersi kitaplar; kimin önce okumayı reddedeceğini görmek için bir tür meydan okuma.

"*Dikenler İçinde Aşk*," soluk başlığından okudum. "Gördüğüm kadarıyla daha fazla Gece Halkı hikâyesi."

"Şey, hepimiz senin Fae'lere karşı önyargını biliyoruz."

Mattis'in koluna bir yumruk attım, haysiyetsiz ve uygunsuz bir hareketti. Ama pek umurumda değildi. "Fae'lere karşı önyargılı değilim. Öfkeye karşı sağlıklı bir dozda çekince duymak önyargı değildir. Ve sen de çekingen değilmişsin gibi davranma."

"Ben değilim. Eğer bir fae zihnimi bir illüzyonun içine atarsa, daha iyisini bilemem. Korkacak ne var?"

"Gece Halkı hakkında konuşmamalıyız," diye mırıldandı Mavie. "Toprak onlarla konuşuyor. Bunu bilirler ve blöfünüzü görürler."

İçimizde en batıl inançlı olan Mavie'ydi. Mattis gözlerini devirdi ve sesini alçalttı. "Bunu bir Ettan söylüyor, bir zamanlar Gece Halkı kraliçeleri ve kralları tarafından yönetilen bir halk."

"Yüzyıllar önce," diye tersledi Mavie. "Seni duyabiliyorum, marangoz."

Değiş tokuş boyunca Legion'ı gözümün önünden ayırmadım. Şaşkın bir ifadeyle izledi. Sanki hiçbir şey anlamamış ve tüm bunları bir anda beklemiş gibiydi. Onun yarısı kadar bile mevkisi olan çoğu adam Mattis gibi serflerden ve alt düzey tüccarlardan dillerini tutmalarını isterdi. *Kaba* saba bir *Kvinna*'yı kesinlikle tahammül edilemez bulurlardı. Yine de dinledi. İzledi.

Düşündüğü her şeyi bilmek için ani bir istek duydum.

Mattis, "Geri dönmem gerekiyor," diye itiraf etti. "Bir sonraki buluşmamızda kitap hakkındaki sayısız görüşünüzü -şüphesiz- duymayı umuyorum."

Halvar Mattis'i araziden çıkarırken el salladım, Legion'ın gözlerinin başımın arkasına aktığını hissettim.

"İçeride bana katıl."

İrkilerek bir çığlık attım. Legion en az beş adım ötemdeydi, sonra bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yanıma gelmişti. "Vay canına, hayalet gibi hareket ediyorsun."

"Bana birden fazla kez Wraith dediler." Beyaz gülümsemesi parladı. "İçeride bana katılır mısın?"

Ne zaman bu kadar yaklaştı? Kıl payı ayarlasam omuzlarımız birbirine değecekti. Dilim alt dudağımın kuruluşunda gezindi; gözlerim onunkiler arasında dans etti. "Eminim bu kadar çok resmi teklif varken benimle vakit geçirmekten daha önemli işlerin vardır."

"Tor bugün taliplerle ilgilenecek." Durakladı, sonra örgümü omzumdan nazıkçe sıyrıldı. Legion sesini alçalttığı anda parmak uçları köprücük kemiğimi sıyrarak tenimde bir titreşim yarattı. "*Seni* tanımak istiyorum."

Bir sisin içindeymişim gibi göz kırptım ve daha iyi düşünmeden başımı salladım. "Dediğiniz gibi olsun." Lanet olsun, ne diyordum ben?

Legion sırtıarak geri çekildi. "Yolu göster o zaman. Nereye gitmek isterseniz, hizmetinizdeyim."

Böylesine anlamsız bir dokunuşla üzerimde yarattığı büyü her neyse, kayboldu ve baş döndürücü bir isteksizlik omuzlarıma çöktü. Yardım için Siv ve Mavie'ye baktım, bir bahane bulmak için.

Mavie, "Bevan'ın yardımımıza ihtiyacı vardı," dedi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hain.

Siv'i kaburgalarından dürttü ve Siv de onu geri itti. Mavie iç çekerek Siv'in dirseğini tuttu ve ihanetine devam etti. "Seni bulacağız.

.. kısaca, *Kvinna*."

Sonra da malikânenin içinde kayboldular.

Sessizlik çok fazla, çok boğucu gelmeye başladı. Legion boğazını temizledi ve ses beni yakmış gibi irkildim. Üzerimde böyle bir etkisi olmasına izin verdiğim için aptalın tekiydim. Ama ondan sonsuza dek kaçamazdım da. Ne kadar çabuk konuşursak o kadar çabuk hayatımdan çıkacaktı.

Ne kadar çabuk eşleşirsem.

İnleme isteğime direndim. Evlilik maçımdaki rolü nedeniyle Legion Grey'e kızsam bile, düşüncelerimle hiç ilgilenmeyen gösterişçi bir talipten çok daha iyi bir arkadaş olduğunu kabul edebilirdim. Jarl da dahil. Hayal kırıklığım arttıkça göğsümde yeni bir sızı hissettim. Hayatım boyunca bir gün bunların olacağını, bir ittifak kurmam için başka bir haneye verileceğimi, yeminler aracılığıyla taca olan bağlılığımı güçlendireceğimi biliyordum, ancak şimdi o an gelmişti ve attığım her adımda direnmekten vazgeçemiyordum. Yeni Timoran'daki tek tutsaklar Ettanlar ve Gece Halkı değildi.

"İlk adımınızı bekliyorum," dedi Legion hafifçe. "Eğer önerilere ihtiyacın varsa, kütüphanenin güneşin altında buradan çok daha serin olduğunu duydum. Ayrıca, yeni müstehcen kitabınız da var."

"Müstehcen mi? Bununla ne demek istiyorsun?" Deriye kazınmış başlığın soluk harflerinin izini sürdüm.

Legion kıkırdadı. "*Dikenler içinde aşk* mı? Eski Gece Halkı aşk büyülerini için yaygın bir atasözüdür. Oldukça baştan çıkarıcı aslında. Sonuçlarını erotik detaylarla anlattığını duymuştum."

Düzgün bir hanımefendi kızarır ya da utanarak arkasını dönerdi. Ben ne düzgün ne de hanımefendi biriydim. Oyun salonlarında kumar oynayan ve günlerimi geveze bir marangoz ve inatçı kölelerle geçiren ikinci bir kızdım. Güldüm ve Mattis'in bu kitabı bırakma arzusunu yeni bir anlayışla karşıladım. Şüphesiz yaptığı şakadan dolayı hâlâ sırtıyordu.

Kitap koluma sıkıştırılmış, uzuvlarım rahatlamış bir halde Legion'la yüzleştim. "Peki. Madem günümü bölmek zorundasın," dedim iç çekerek, "o zaman beni takip et."

CHAPTER FIVE

Kısa süre sonra Legion'un beni tanıma şeklinin yanımda olmak anlamına geldiğini öğrendim. Yapmak istediğim şey her neyse, bana istekli bir katılımcı olacağına dair güvence verdi.

Sersemlemiş bir halde tek düşünebildiğim onun önerisini kabul etmek ve malikânenin kütüphanesini ziyaret etmektir.

Şimdi kollarımdaki yumuşak tüyler diken diken olmuştu. Bana baktığını biliyordum ama dikkatimi huş ağacından parşömenin sayfalarına vermiş, Una'nın fae ve ölümlü diyarlarındaki kahramanlıklarını okuyordum. Legion'un uyardığı gibi, bazı kahramanlıkları savaş alanını anlatırken, diğerleri tamamen farklı bir doğaya sahipti.

"Biliyorsunuz, *Herr*, bakmak çoğu standarda göre kabalık olarak kabul edilir," dedim ve sayfayı çevirdim.

Elindeki kitabı tokatlayarak kapattı. Legion şezlongun koluna yaslandı, çenesini yumruğuna dayadı. "İtiraf etmeliyim ki şaşırdım, *Kvinna*. Bakıyorum çünkü kendimi diken üstünde buluyorum, bir sonraki adımda ne söyleyeceğini ya da yapacağını merak ediyorum. Buraya gelmeden önce bir şey düşünmüştüm ama dediğim gibi, şimdi kendimi oldukça tedirgin buluyorum."

Karşılıklı bir duygu. Yeminli bir müzakerecinin benimle saatlerce sessizce kitap okumasını beklemiyordum. Annem, bir kadınla çok fazla zaman geçirdiğini söylerdi.

Daha değerli beceriler geliştirmek yerine yazılı kelimeler. Runa, kitaplarımın kafamı çok fazla aptalca fikirle doldurduğunu söyleyerek benimle alay ederdi. Ama Legion, karşıma yerleşir, en çok hoşlandığım masal türleri hakkında birkaç soru sorar, sonra da elindeki ciltlerin arasında yaşayan gerçekliğe dalar giderdi.

Arzu ve zevki artırmak için fae ve ölümlü eşler için kullanılan bir toniğin sayfalarını kapattım. Ne kadar tuhaf olsa da büyüler büyüleyiciydi. "Ne bulmayı umduğunu sorabilir miyim?"

"Müstakbel kocasının cüzdan ölçüleriyle ilgili uzun bir ihtiyaç listesi olan bir kadın."

"Oldukça küçümseyici, *Herr*."

"Ama tam olarak yanlış değil," dedi. "Tecrübelerime göre, sizin konumunuzdaki kadınlar balkona kaçmak için değil, kız kardeşinizin nişan balosu gibi eğlenceler için yaşarlar. Kesinlikle serflerle arkadaş olmazlar, kitapları sohbete tercih etmezler ya da teneffüs arifesinde oyun salonlarına gizlice girmezler."

Midem şiddetle burkuldu. Bakışlarını kocaman gözlerle karşıladığımda yüzümdeki kan çekildi. "*Herr* Legion, ben-"

Bir elini kaldırdı. "Sana söyledim, sırlarla aram iyidir."

Verdiği güvence nabzımın hızını kesmedi. Her an kalbimin bir kaburgasını kırıp göğsümden fırlayacağından korkuyordum. Bana karşı kullanabileceği şeyler çok fazlaydı ve ne niyette olduğunu bilmem gerekiyordu. Ne kadar korkunç olursa olsun. Çenemi kaldırdım ve sesimi sabit tutmaya zorladım. "Peki bazı sırları saklamayı sağlamak için ne yapmalıyım?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bunu sana karşı bir avantaj elde etmek için kullanacağımı mı düşünüyorsun?"

"Beni gördüğünü kimseye söylemeye niyetin olmadığına mı inanmalıyım?" "Evet," dedi bıkkın bir ifadeyle. "Bu düşünce hiç aklıma gelmedi bile. aklımdan geçti."

"Şüpheli. Sizin gibi hırslı adamlar her zaman biraz koz ararlar. Kraliyet ailesinin bir üyesi üzerinde kanunsuzluk yapmaktan daha iyi ne olabilir?"

"Yaptığın şeyi kanunsuz olarak görseydim daha kötü olabilirdim." Tereddüt ettim. "Kadınların oyun salonlarına girmesi yasaktır."

"Belki, ama bunun oldukça saçma bir kural olduğunu kabul eder misiniz? Saçma kurallar gerçekten de çiğnenmek ister."

Benimle alay ediyordu ama bunu söylerkenki kaygısızlığı dudaklarımda temkinli bir gülümsemeye yol açtı. Koltuğumun köşesindeki yırtık deri parçasıyla oynadım.

Kitap. "Dürüst olmak gerekirse, siz de bir yemin müzakerecisiinden beklediğim gibi değilsiniz."

"Karşılayamadığım beklentiler nelerdi?" "Birincisi, derisi kemiklerinden dökülen bir adam."

"Zamanı gelince, *Kvinna*. İyi yaşlanmayacağıma hiç şüphem yok."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım." *Üç cehennem*. Çekici yüzünü aklımdan silkeledim ve bana asla konuşma yeteneği vermemesi gereken tanrılara, bu kadarını itiraf ederek kendimi aptal durumuna düşürmemem için dua ettim. O benim sürçmem hakkında yorum yapamadan ben devam ettim. "Benimle vakit geçirmekten çok babamı ya da kralı etkilemekle ilgilenen birini bekliyordum. Kötü bir eş olacağımın tüm yollarını eleştiren bir adam."

"Bu garip bir konuşma olur," dedi ama gülümsemesi soldu. "Kötü bir eş olacağını mı düşünüyorsun?"

"Zavallı bir kraliyet mensubuyum, bu yüzden evet, Timorlu bir eş de başarısızlıklarımdan biri olacak." Gözlerimi kapattım. "Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum."

Bakarken mumların titremesi gözlerinin zengin karanlığını aydınlattı - daha çok eleştirdi. Ancak sessizlik odanın küçülmesine neden olacak kadar yoğunlaştığında konuştu. "Durumunuzu anlıyorum ve bu yemine karşı isteksizliğiniz gözümde kaçmıyor. Ama en azından ikimizin de alışılmadık pozisyonlarda olduğumuz konusunda hemfikiriz. Belki de kaderin tüm bunlarla ilgili bir planı vardır."

Kaderin beni umursadığına dair inançsızlığımı dile getirmek için ağzımı açtım ama Bevan gümüş bir çay arabasını iterek kütüphaneye girince durdum.

"Böldüğüm için kusura bakma *Kvinna*," dedi Bevan. "Kız kardeşiniz burada hâlâ nefes alıp almadığınızdan emin olmak istedi ve eğer alıyorsanız, size yiyecek sağlamam istendi."

Gözlerimi devirdim. "Runa sadece meraklı davranıyor ve belki de tanımadığı bir adamla saatlerce kilitli kalamayacağı için kıskanıyor."

Bevan'ın yanaklarının kenarları kızardı ama Legion güldü. En azından biri uygunsuzluğumun eğlenceli olduğunu düşünmüştü.

"Yeni Timor'da her zaman ilginç bulduğum bir gelenektir bu. Kız kardeşiniz gibi ilk kızların namusları, halkın hayatta kalması gibi korunur, ancak ikinci kızlar ..."

"İstedığımız gibi oyalanabiliriz."

"*Kvinna*," diye uyardı Bevan nefesinin altından.

"Hayır," dedi Legion yaşlı serfe. "*Kvinna* Elise'in fikrini söyleme eğilimini takdir ediyorum. Ben de Timorlu olmadığım için anlamak istiyorum. Burada refakatsiz olduğumuz için kimse bize ikinci kez bakmadı bile. Kız kardeşinizle aranızdaki fark nedir?"

Bevan'ın onaylamayan bakışlarını görmezden gelerek bir fincan çayı kabul ettim. "Bu kan bağıını korumak için. Runa'nın sadece Calder'in soyundan varisler üretmesi söz konusu olamaz. Asla tahta çıkmayacak olan benim için, sulandırılmış birkaç küçük çocuk endişe kaynağı değil."

Doğrusu, kız kardeşimle aramızdaki farklar üzerinde hiç bu kadar düşünmemiştim. Runa hiçbir zaman bir erkekle sonsuza kadar yalnız kalmamıştı. Ve eğer olacaksa, bu noktada, bu sadece Calder ile olabilirdi.

"Madem kan bağı bu kadar önemli, o zaman neden kraliyet haneleri metresler ve eşler alıyor?"

"Çünkü onlar ..." Cevabı tam olarak bilmediğim için durakladım. "Biliyor musun, bunu hiç düşünmemiştim. Calder veliaht ama annesi ilk eş, kraliçe bile değil." Kendi babam da sağlıklı dönemlerinde metresler edinmişti. Onları malikânenin koridorlarında gezdirirdi ve kimse *Kvin* Lysander'a karşı çıkmaya cesaret edemezdi. Annem bir sevgili edinmişse, bunu gölgeler içinde yapmıştır. "Görünüşe göre kanunlar erkeklerin lehine."

Legion bilerek kaşlarını kaldırdı ve kendi fincanından içti. Bevan bu tür konuşmalardan son derece rahatsız görünüyordu.

"Tabii ki, artık çeyiz pazarlıklarım açık olduğuna göre," diye devam ettim. "Bir erkekle görülmem oldukça skandal olur. Senden başka tabii ki. Çünkü sen asla arabulucu olarak beni baştan çıkarmaya kalkışmazsın."

Legion sinsi bir sırıtışla, "Ben olsam öyle demezdim," dedi.

Kıs kıs güldüm ve ironisinin hoşuma gittiğini itiraf ettim. Her zaman biraz espri yapardı ve bu da dayanılmaz bir durumu katlanılabilir hale getirirdi.

"Bevan, çay için teşekkür ederim," dedim nazikçe. "Ama gitmek istiyorsan orada durmana gerçekten gerek yok."

Boğazını temizledi, gözleri dosdoğru karşıya bakıyordu. "Hala vermem gereken bir mesaj var, *Kvinna*. *Bay Mattis* yeni kitabını çan kulesinde tartışmak istediğini söyledi." Bevan kaşlarını çattı. "O beceriksiz adamın ne demek istediğini anladığınızı varsayabilirim sadece."

Mattis'in mesajının ne anlama geldiğini kesinlikle anladım ve biraz eğlenmek için daha iyi bir zaman olamazdı. Son günlerin kasvetli havası içinde çan kulesinde bir buluşmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlatamam. Elbette mesajda gizli bir anlam olduğunu söylemedim.

"Marangozu onaylamıyor musun?" Legion sordu.

Çenemi sıktım, sonra fısıltıyla konuşmaya başladım. "Mattis, Bevan'ın büyük yeğeni."

Bevan alaycı bir ifadeyle, "Gerçekten yazık," dedi.

"Ne dersen de Bevan, ama içten içe sevgili Mattis'i çok sevdiğini biliyorum." Yaşlı adam homurdandı ve çay tepsisini uzanmamız için daha yakına yerleştirdi. "Ve tek istediği, iki gün sonraki ibadet toplantısından sonra şehir merkezinde bir gezinti yapmak."

"Çocuk ibadet toplantısına *katılsa* iyi olur."

"Haklı olduğunuza eminim." Doğrusunu söylemek gerekirse, katılmak zorunda olmasaydım, ibadet toplantısına gitmez ve yaşlı din adamlarının Timorluların tanrılar tarafından ne kadar sevildiğini anlattığı dindar bir vaaz dinlemezdim. Yarı Ettan olan Mattis, Bevan'dan daha fazla statüye sahipti ama sanırım marangoz, Ettan ibadet tarzını büyük amcasından bile daha fazla tercih ediyordu. Tanrıların amaçlarının kişisel yansıması, savaş ya da öfke yoluyla.

Bevan bizi yalnız bıraktığında Legion kitabını tekrar açtı ama kısa süre sonra kapattı. "Bugünü ilginç buldum."

"Öyle mi? Benimle sessizce okuyor musun?"

"Evet, şaşırtıcı derecede keyifliydi. En son ne zaman bu kadar uzun süre hareketsiz kaldığımı hatırlamıyorum."

İçimi çektim ve işlemeli kanepenin minderine yaslanıp elimin tersiyle esnememi bastırdım. "Burası benim sığınağım. Kitaplar benim başka bir dünyaya, başka bir hayata açılan pencerelerim. Bir kadın olarak seyahat etmeme izin verilmediğini biliyor olmalısınız."

"Yazık olmuş. Yeni Timoran sınırlarının ötesinde görülecek daha çok şey var."

Sormamalıydım, hatta umurumda bile olmamalıydı ama merak söz konusu olduğunda kendi sezgilerimi bile dinleyen biri olmamıştım. "Bağışlayın ama Timorlu olmadığınızdan bahsettiniz ve ben de merak ettim - yani merak *ettim*, sizi düşündüğümünden falan değil."

"*Kvinna*, ne sormak istiyorsun?" Legion gülerek bastırdı.

Bir yerlerde, savaşçı atalarım Öteki Dünya'da saçma sapan adaşlarına lanet okuyorlardı. "Sadece halkınızın nereden geldiğini merak ediyordum."

Yavaşça bir yudum daha aldı. "Tahminin nedir?"

Legion Grey hakkındaki teoriler. Zekiydi, kasabadaki dedikoduların onun hakkındaki sorularla dolu olduğunu bildiğine şüphe yoktu. "Şey, duyduğuma göre

soylu, ama farklı bir krallıktan."

"İnsanlar böyle mi söylüyor?"

"Umut budur. Birçok anne kızlarını seve seve ayaklarının altına serer."

"Korkarım işe yaramaz. Kadınlarımın dizlerinin üzerinde, dik ve kendi başlarına durmalarını tercih ederim."

"Arkanda mı?"

"Yanımda."

Ortamımda bir sıcaklık oluştu. Legion'ın fark etmemesini umduğum içgüdüsel, beklenmedik bir tepki. "Anlıyorum," diye cevap verebildim.

Tekrar konuşmadan önce Legion'ın çenesindeki küçük kaslar yarım nefes boyunca titreşti. "Gerçek mi? Ben hiç kimse değilim, gerçekten. Ailemi ya da halkımı tanımıyorum. Büyüdüğüm kimsesizler evinde anlatılan hikâyeye göre, birçok yolcu gemisinden biriyle gelmişim, sonra da hemen terk edilmişim. İşte görüyorsun *Kvinna*, göz alıcı gerçek. Bu topraklarda yeni değilim. Sırayla bu kıyılarda yürüdüm ama görünmez olana kadar sadece görünmezdim."

Okyanusun üzerinde altın ışığın son demleri de kaybolurken Legion bakışlarını pencereye çevirdi. Ne diyeceğimi bilemedim. Timoran'ın her köşesinde sokaklarda kimsesizler dolaşırdı. Kompost kutularındaki artıkları yiyen, biraz para için gaz lambalarını yakan ya da kraliyet mektuplarını getiren oğlanlar ve kızlar. Sahipsiz, seilmeyen. Çoğu Ettan yetimiydi, ya ailelerini taş ocaklarında ya da hastalıktan kaybetmişlerdi, ama bazıları da uzak diyarlardan kaçak olarak gelmiş ya da takas edilmişti. Karizmatik Lejyon'un kirli, aç ve yalnız olduğunu düşününce içimi bir parça sempati kapladı.

"Nasıl yaptın-" Şahsını işaret ettim. Güzel takım elbise, cilalı ayakkabılar. Sağlıklı dişler.

"Böyle başarılı bir ün kazanmak?" Bir bileğini dizinin üzerinde çaprazladı, yüzü taş gibiydi. "Sanırım bu başka bir günün hikâyesi."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Kimseye anlatmadığın bir şey için bana güvenir misin?"

"Hikayeni hiç kimseye anlatmadın mı?"

"Sadece iki kişi geçmişi açmama yetecek kadar yakın oldu."

Gözlerim eldivenli ellerime kaydı. Başkalarının daha karanlık parçaları görmesine izin verme konusundaki tereddütlerini anlıyordum.

"Umarım sizi kırmamışımdır," dedi içtenlikle. "Hayır. Hiç de değil. Güven kazanılır, öyle değil mi *Herr Grey*?"

Ağzının kenarı seğirdi. Başıyla derin bir selam verdi. "Öyle, *Kvinna*." Legion şezlongdan kalktı ve okuduğu kitabı rafa geri koydu. "Biraz dinlenmen için seni yalnız bırakmalıyım. Yarın bazı taliplerle görüşme fırsatın olacak."

Bir çeşit hırıltı çıkardım. "Yapmak zorunda mıyım?"

Alay etti. "Bir noktada seni onlardan bazılarıyla gözlemlemeliyim. Yoksa seni tamamen sıkıcı birinin yanına koyabilirim ve o zaman kendimi çok kötü hissederim."

"Biliyor musun," dedim, dirseklerimi arkaya yaslayıp çenemi kollarıma dayayabilmek için kanepeye yerleştim. "Bence bu tür bir kontrole sahip olmak hoşuna gidebilir."

"Bir dokunuş," diye itiraf etti sırtarak. "Yine de, her şeyden çok doğru yapmak için baskı hissediyorum. Ama bu bizim sırrımız olacak, *Kvinna*."

"İkinci sırrımız."

"Eminim çok daha fazlası vardır." Legion çenesini eğdi. "İyi geceler, Elise."

Kapıyı kapattı, dudaklarından dökülen adımın ağırlığı sessizlikte asılı kaldı. Sanki bir eşikten geçip dostça bir şeye adım atmış gibiydik. Legion'ın bu görevi ciddiye aldığını, isteklerimi ve umutlarımı dikkate aldığını bilmek beni biraz rahatlattı. Gelinin sonradan akla geldiği pek çok yemin görüşmesi biliyorum.

Böyle giderse, bir gün ona güvenebilirim bile. Ama bugün değil.

Legion'un odamdan uzakta olacağından emin olduğumda, bacaklarımı kanepeden aşağı salladım ve aceleyle yatak odama gittim. Ellerimdeki eldivenleri çıkardım, elbisemi sıyırdım, kaba örme bir pantolon ve bol bir tunik giydim, sonra da yadigâr gümüş bir hançeri uyluğumun iç kısmına bağladım. Geniş kenarlı bir şapka saçlarımın parlaklığını örttü ve omuzlarıma ayı postuyla kaplı siyah bir pelerin bağladım.

Pencerede, klik sesi gelene kadar mandalı çevirdim. Bir süre önce, malikânemin duvarlarında yeterince çıkıntılı taş olduğunu keşfetmiştim, kolayca yere tırmanabilirdim.

Botlarım pencerenin altındaki balçıklı toprağa dokunduğunda, yabani güllerin arkasına saklandım ve devriyelerin ay ışığına çıkmasını bekledim.

Sessizlikle karşılaştım.

Şapkamın siperini alnıma doğru eğerek çalılıklara doğru yöneldim ve gecenin içinde gözden kayboldum.

CHAPTER SIX

F Ana alıllıkların arasından geçen yol iki dar patıkaya ayrılıyordu ve her ikisi de otların arasındaki yılanlar gibi çitleri oyuyordu.

Bir tanesi Ruskig'e gidiyordu, zgr Ettanlardan oluşan ve öfkeyle korunduğu söylenen bir gecekondur yerleşimi. Daha önce hiç gitmemiş olsam da Ruskig, eski Gece Halkı bölgesinin kalbinde yer alıyordu. Gecekonduların tahta kulübeler ve barakalardan çok saray ve fae kalelerinin kalıntıları olduğu söyleniyordu. Ravenspire devriyelerinden kaçmak isteyen Ettanlar ve suça meyilli olanlar için mükemmel bir sığınaktı. Gerçek fae'lerin hala bir bölgede hak iddia etme şansı vardı ve Zyben kaderini kışkırtmaya ve sınırları geçmeye cesaret edemiyordu.

Amcam ne kadar acımasız olsa da, Timor baskınları sırasında soylularının ölümüne hala öfkeli olan intikamcı perilerin hikayelerine çoğu kişi gibi inanıyordu.

Bunların doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Ruskig zaten hedeflediğim yol değildi. l bir kavak ağacının dibinde, parmaklarım oyuk bir deliği tıkayan derme çatma bir mantarla dğmlenene kadar etrafta dolandım. İçeride kemirgenler zsuyuyla ıslanmış iğneleri, fındıkları ve yaprakları gelecek karlar için paketlemişti ama altında gömülü olan küçük fenere dokunulmamıştı. Çakmaktaşı ve eliğimin hâlâ kuru olduğuna sevindim.

fitili ateşledi ve ağaçların derinliklerine doğru koşmaya başladı. Mattis çan kulesinden söz ederken kasabadaki büyük demir çanı kastetmiyordu.

Ağır çalılar ve dikenler patikanın sonunu yutmuştu.

Çırpınan dalların sesiyle tenim karıncalandı.

Fenerimi kaldırdım, ağaçların arasını taradım. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bir sincap, bir tilki.

Ormanın bu kadar derinine inmeye cesaret eden herkes bu noktada geri döner, ileriye doğru hiçbir yol göremezdi. Tam da istediğimiz gibi. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, fenerin sapı dişlerimin arasında, çalılarının arasındaki mütevazı bir delikten kayarak diğer taraftaki gizli bir koruya girdim. Ortada, diğerlerinden daha büyük, uzun bir çam vardı; çan kulesi.

Yumuşak kahkahalar geceyi böldü, ta ki alevim kuru otların üzerine gölge düşürene kadar.

"Elise," diye şarkı söyledi Mavie, burada her yerden daha özgürdü. "Mesajı almadığından endişelenmeye başlamıştım."

Mavie elbisesini ve önlüğünü çıkarmış, yerine bir pantolon ve omuzlarının arasındaki kuzgun dövmesini gösteren arkası açık bir bluz giymişti. Yerden kalkmama yardım etmek için eğildi. Belinde, bıçaklarının üzerinde altın çizgiler olan ikiz bıçaklar vardı. Siv ağaçların arasından çıktı, yeterince güvende olduğumuzdan emin değildi. Mavie gibi Siv de ellerini iki bıçağın kabzasına dayamıştı ama bacağına benimki gibi bir hançer eklenmişti. Saçları sıkı bir düğümle sabitlenmişti ve ağaç tepelerinden bir güvercin çırpıntısı kaçarken kaşları çatıldı.

Hançerimi geri çektim ve fenerimi çan kulesinin yakınındaki diğerlerine ekledim. "Tartışmam planladığımdan daha uzun sürdü."

Korunun kenarındaki bir kayanın üzerine oturan Mattis homurdandı. "Arabulucuyla mı? Eminim konuşacak yığınla şeyiniz vardır."

Mattis sırtarak bileme taşını dar, kısa bir bıçağın üzerinde gezdirdi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Eğer soruyorsanız, çok fazla bir şey söylemedik. O da en az benim kadar okumayı seviyor."

Siv tereddüt etti. "Okuyorsun. Bunca zaman?"

"Neden bu kadar şaşırdınız? Evet, okuduk. Birbirimize birkaç soru da sorduk." Legion'un trajik geçmişini anlatmadan önce dilimi ısırdım. Tüm Timorluların ona verdiği değerden gelmiyordu ve arkadaşlarımin bunu bilselerdi ona daha çok güveneceklerinden şüpheleniyordum.

Ama bu benim anlatacağım bir hikâye değildi.

Mattis kayanın üzerinden atladı ve gülümsemesi genişledi. "Ve? Kitabım hakkında ne düşünüyorsun?"

Öfke büyülerinin samimi tasvirlerini düşünmek bile kalbimi hızlandırdı. Ama Mattis ikimizin de beğenisini kazanan bir kitap yazdığı için tatmin olmaya çalışıyordu. Onu kızdırmayı sevdiğim için omuz silktim. "Yeterince iyi yazılmış, ama inanılmaz."

Ağzı açık kaldı. "İnanılmaz mı? Bu tarih! Öfkenin en zengin halinin gerçek hikayeleri."

"İlim, Mattis. Bu ilim," diye ısrar ettim ve onun bariz hayal kırıklığından biraz keyif aldım.

Mattis başını sallayarak beni başından savdı. "Mantıksız davrandığında seninle konuşamam. Hadi dövüşelim."

Bir an sonra, hançerimle onun bıçağından gelen bir darbeyi engelledim.

Birkaç tur önce dallar arasında bir şaka olarak başlayan şey, savaşmak için bir tür haftalık buluşmaya dönüştü, insanlarımız gibi olmak için - Timoran ve Ettan gibi

-Bir zamanlar öyleydi. Savaşçılar.

Siv katıldığında becerilerimiz arttı. Dövüşmeyi nasıl öğrendiği konusunda hâlâ ağzını açmıyordu ama bana hançeri nasıl tutacağımı öğretmiş, arkadan gelen bir darbeyi savuşturmayı öğrenmeme yardım etmişti. Mattis tek bir hamlede etrafı nasıl tarayacağını biliyordu. Mavie ve ben öğrendik, dövüştük. Kafalarımızda çürükler, sıyrıklar ve düğümler oluştu.

Bir an için, gizli korumuzda hepimiz eşittik.

Mattis dirseğini omzuma vurarak beni geri çekilmeye zorladı. "Arabulucun hakkında ne düşünüyorsun, gerçekten?" diye sordu kılıcı elinde bir kez döndürerek.

"Onunla birlikte at sürdün," dedim homurdanarak, hançeri göğsüne saplarken. Mattis kolayca kurtuldu. "Ben de aynı şeyi sorabilirdim."

Saldırmak için geri döndüğümde, Mattis kirli bir dövüşçü olduğu için dizime tekme attı, ben de yere düştüm. Sahte bir öldürücü darbeden kaçınmak için yuvarlanmak zorunda kaldım.

"Hızlanıyorsun *Kvinna*," dedi memnuniyetle. Ellerimi kenetleyerek ayağa kalkmama yardım etti ve yeniden başladık. Mattis bir tilkinin tavşana yaklaştığı gibi yaklaşıyordu, gözlerinin arasında şaşkın bir ifade vardı. "Bay Grey'i benzersiz buldum. Dükkânımı sordu, ilgileniyor gibiydi."

"Evet," dedim amaçladığımdan daha yüksek sesle. "Evet, bunu yapıyor. Daha bugün, eğer bir eşleşme olursa arzularımın karşılanacağından emin olmak istediğini itiraf etti."

Gözümün ucuyla Siv'in Mavie'yi omzunun üzerinden fırlattığını, Mavie'nin sırt üstü yere düştüğünü ve öksürdüğünü gördüm.

Siv burnundan uzun bir nefes çekti ve bize baktı. "Dikkatli olun." Ellerini kalçalarına dayamış, hava alıyor ve ayağa kalkmaya çalışırken Mavie'yi tamamen görmezden geliyordu. "Şahsen ben ona güvenmiyorum. Bence güven kazanmak için pohpohluyor."

Mattis elini göğsüne götürerek, "*Kvinna*, hayretler içindeyim," dedi. "Sevgili Siverie'miz kimseye *güvenmiyor*."

"Gerçekten de tuhaf," diye ekledim, Siv tehditkâr bir bıçağı elinde döndürürken, gözlerini Mattis'e dikmiş, sanki onu bıçaklayacakmış -ya da öpecekmiş- gibi bakıyordu. Yine de sözleri aklıma takıldı. Legion insanları nasıl okuyacağını, duymak istedikleri şeyleri nasıl söyleyeceğini biliyor olabilirdi.

"Tek söylediğim tetikte olmanız," dedi Siv. "Halkın onun hakkında iyi şeyler düşünmesini istemesinin nedenleri olabilir."

Mavie, "Düzgün biri olduğu için olamaz," diye mırıldandı.

Siv gözlerini kıstı. "Olabilir, ama buna tedbir denir. Tanrılar aşkına, aranızda hayatta kalma içgüdüğü olan var mı?"

Bunun üzerine güldük ve silahlarımızı tekrar kaldırdık. Bu sefer ben Mavie'ye saldırdım. Benden uzun boyluydu ve silahları elimden kapmak gibi bir yeteneği vardı. Tam olarak adil değildi, sol elim baskın elim olsa da, onun tutuşunun o kadar emin olmadığını biliyordu. Ama Mattis'in bana sık sık hatırlattığı gibi, Yeni Timor'da bir dövüş nadiren adil olurdu.

Mavie salladı. Bileğimi kavradı. Birkaç sinsi dönüş yaptı. Bıçağım düştü ve onu on adım ötedeki korunun kenarına fırlattı.

Omuzlarım çöktü. Ciğerlerim daha derin nefesler için yanıyordu. "Devam et," diye emretti. "Seninle silahsız dövüşmeyeceğim."

Eğer annem bir hizmetçinin benimle bu şekilde konuştuğunu duysaydı, Mavie'nin avlunun ortasında derisini yüzerdi. Fark etmedim bile. Sırtımı koruya verip hançerimi almak için yürüdüm. Hançerin ucu, bana toprağı kazarak aşağı yukarı inen deniz yılanlarını hatırlatan karmakarışık kökleri olan bir ağacın yanında toprağı delmişti. Hançeri almak için eğildim ve doğrulduğumda, çelik ve havanın ıslığı başımın yanından geçti ve ardından bir gümbürtü geldi. Siyah çelikten yapılmış bir bıçak ağaç kabuğuna saplanmıştı. Uç kısmı başımın yan tarafını kıl payı sıyırdı.

Panik göğsümü ele geçirdi. Bir nefes için koru sersemlemiş bir halde sessizliğe büründü. Kimse nefes almadı, sanki hiçbirimiz bir sonraki hamleyi düşünecek akla sahip değildik gibi.

"Asla rakibinize arkanızı dönmeyin." Sesinin düzgünlüğü sinirlerimi gerdi ve aynı anda rahatlattı.

Gölgelerin arasından Legion belirdi ama yalnız değildi. Ticaret arkadaşı Tor ve ... Halvar. Seyis Legion'un omzunda duruyordu, ağzında bir sırıtış vardı.

Mavie yalnız olmadığımızı, *Kvinna*'ya bıçak fırlatırken görüldüğünü anladığında ellerini vücudunun önünde kavuşturdu ve dua etti. Ölümlülerin sorunlarıyla pek ilgilenmeyen tanrılara gözyaşları içinde dua etti. Siv de aynı korkuyu hissetti ama bıçağını Legion'un göğsüne saplayacakmış gibi kavradı. Mattis koruya doğru ilerleyen üç adamı izlemekle yetindi.

Buradaki lider güç olarak, arkadaşlarımı ben koruyacağım. Legion burada olanları anlatırsa, kelleleri benim ellerimde olacaktı. Omuzlarımın üzerinde sıcak bir baskı hissettim. "*Herr Grey*," dedim biraz şüpheyle. O anda, günü birlikte geçirdiğim samimi adamın Legion Grey'in gerçek yüzü olduğunu ve Siv'in şüphelendiği gibi hırslı bir parya olmadığını umdum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Legion başını öne eğdi. "Benim görevim."

Yumruklarım sıkıldı ve çözüldü. "Ne görevi?"

"Sen, *Kvinna*. Benim görevim sana göz kulak olmak. Mutlu bir tesadüf eseri Tor, çalılıkların arasında gizlice dolaşan birini fark etti. Doğal olarak, etrafta gizlenenlere izin veremeyiz, bu yüzden takip ettik. Bulduğumuz şeyden oldukça memnun olduğumu itiraf etmeliyim." Ortadaki yüksek yaprak dökmeyen ağacı işaret etti. "Sanırım çan kulesi."

Mattis'e endişeli bir bakış attım. Beni görmezden geldi, kılıcını elinde gergin bir şekilde döndürüyordu, gözleri Legion ve diğerlerindeydi. Legion üzgün ya da iğrenmiş görünmüyordu, gerçeği bildirmekle ilgili hiçbir şey söylememişti. Tehdit edici hiçbir şey söylememişti.

Bir tür meydan okuma olarak çenemi kaldırdım. "Hizmetçilerimin ve benim kendimizi nasıl savunacağımızı bilmemizi istemenizde yanlış bir şey yok. Mattis bize öğretiyor, eğer babama söylemeyi planlıyorsanız-"

"Kimseye söylemek gibi bir planım yok," dedi Legion, rahatsız edici bir sırıtış dudaklarını çekiştirerek. "Neden seninle ilgili ilginç bir şeyi daha altüst edeyim ki?" Tor ve Halvar'la yüzleştirdi. "Bir Timor kraliyet ailesinin bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi ki?"

Diğer iki adam güldüğünde uzuvlarım gevşedi. Legion ağaca yaklaştı. İnce yeleşini çıkarmış, siyah pantolon ve koyu renk bir ceket giymişti.

tunik, göğsünün üzerindeki bağcıklar çözülmüştü, böylece güçlü göğsü gözüme çarptı. Başımı salladım, düşüncelerimin daha fazla onun tenini ya da -üç cehennem- çıplak göğsünü düşünmesine izin vermemek için endişeliydim.

Şüphesiz bu hoş bir düşünce silsilesi olacaktır.

Legion bıçak serbest kalana kadar manevra yaptı. "Rakibine sırtını döndün," dedi bıçağı sanki onun kavraması için yapılmış gibi tutarak. Yine de, eğer gerçekten bir sokak serserisi olarak büyüdüyse, Legion Grey'in bir silahı nasıl kullanacağını bildiğinden çok az şüphem vardı. Beni çember içine aldı. "Sırtını dönersen, görünmeyen bir saldırı için fırsat yaratmış olursun. Kimse adil dövüşmez, sizi temin ederim."

Tor yün ceketinin içinden ince uçlu bir hançer çıkardı ve Halvar bir elini kemerine takılı küçük bir baltaya dayadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Size katılamaz mıyız?"

Mavie dua etmeyi bırakmıştı ve Siv başını salladı. Mattis sırttı.

"Şey, uh ..." Ne diyeceğimi bilemedim. Bu oldukça sıra dışıydı. Birincisi, kraliyet mensubu bir kadının hizmetkârlarla tartışması, ama daha da ötesi, yeminli bir müzakerecinin bunu teşvik etmesi. "Kalman benim için sorun olmaz."

Gerçek bu ve Halvar'ın gözlerindeki heyecan için bunu bir kez daha söyleyebilirim, memnun bir çılgılık attı ve baltasının sapını kavradı. Tor çok az konuştu ve doğruyu söylemek gerekirse tedirgin görünüyordu. Neredeyse bir kahkaha atacaktım - Tor, Legion'un Siv'i idi.

Ortam ne kadar tuhaf olursa olsun, garip bir çember oluşturun her seferinde iki rakibi izlerken ben de diğerleriyle birlikte bağımlı arkaya atmış gülüyordum. Mattis, Halvar'ın karışısında duruyordu, ama marangoz dizlerinin üzerine çöküp Mattis'in dizlerine ucuz bir darbe indirince Çok içinde haykırdı.

Lejyon sırttı, Mattis'in geri çekilmesi onu yüzüstü yere düşürdüğünde, Halvar sırtına binmiş, baltayı boğazına dayamıştı. "Halvar kaybetmez, hepinizi uyarmalıyım."

Seyis kaşlarını çattı, sonra Mattis'in yerden kalkmasına yardım etti.

"Onu nereden tanıyorsun?" Siv ve Tor ortaya geçerken sordum, ikisi de diğerine kaşlarını çatarak bakıyordu. Tor, Legion kadar geniş ya da uzun değildi ama gözlerindeki gölgeler ve hançerini tutuşu bana onun da dövüşebileceğini, hatta belki de daha kanlı dövüşebileceğini söylüyordu.

"Buraya gelmek için bir araca ihtiyacımız vardı. Ayaklarımın yorulması riskini göze alamazdım, benim kadar önemli değil."

"Ve alçakgönüllü."

Legion sırtarak antrenman maçına geri döndü. "Halvar'ı bir süredir tanıyorum."

"Oh, mola arifesi." Elbette Legion, her hafta birlikte katıldıkları için Halvar'ı tanıyordu.

Legion bunu onaylamadı, bunun yerine Siv'in Tor'a üstünlük sağlamasını izledi. Bir bacağını rakibinin dizinin arkasına dolayarak onu yere düşürdükten sonra bıçağının ucunu çenesinin menteşesinin hemen altındaki yumuşak boşluğa sapladı. Boğazına değil; bunun çok dağınık, çok açık olduğunu söyledi.

Tor'un, kız sözünü bitiremeden onu silkeleyip atmayı başarması becerisi hakkında bir şeyler söylüyordu. Bir anda yeniden ayağa kalktılar ve rövanş için sıraya girdiler.

"Korkutucu biri, değil mi?" Fısıldadım. Legion arkadaşıma bakmayı bırakmamıştı.

"Ne kadar zamandır size hizmet ediyor?" "Neredeyse bir tur."

Bu onun gözlerini bana çevirdi. "Sadece o kadar mı?" Başımı salladım. Tor ve Siv'in ayak hareketlerini incelerken Legion'un çenesi titriyordu. "Bu kadar kısa sürede bir hizmetkrdan böyle bir sadakat gördüğün için şanslısın."

Sesindeki yeni bir kabuk kollarımı ürpertti. Siv gibi ben de ses tonunda bir güvensizlik sezmiştim. Onu bu konuda sorgulayamadan Tor bir kolunu Siv'in boynuna doladı, onu göğsüne doğru çekti ve hançerini kalbinin üzerinde tuttu.

Siv itti ve nefesinin altında küfretti. Kazansa bile, Tor yenilginin bu kadar zor olmasına kızmış gibi görünüyordu.

"Elise," dedi Mattis. "Sen ve arabulucu! Bakalım bizim *Kvinna* cretler."

Legion kolunu açarak beni bir adım ne davet etti. Geriye doğru yürüdüm, çemberin içine adım atarken gözlerim onun üzerindeydi. "Asla arkanı dönme."

Legion bıçağını ellerinin arasında savurdu, gözlerinde bir parıltı vardı. "abuk öğrenen biri."

Ortada melmıştim, bacaklarım bütün gece koşmuşum gibi yanıyordu.

Legion saldırdı, şiddetli ve hızlı. Hazırlanmak için birkaç dakika vereğini düşündüm, bu yüzden geri çekildim. Legion bir bıçaktan çok daha fazlasını biliyordu, sanki elik onun iradesine boyun eğmişti. enem sıkıydı, hançerimi

onun siyah kılıcına karşı. Bir ileri bir geri dövüştük. Ben kaçtım, o sapladı. Dizlerimin üzerine çöktüm, bir tarafa yuvarlandım; onun darbesi beni orada karşıladı.

"Parmakların, Kvinna," dedi soluk soluğa. "Onları nasıl kaybettin?"

Utancımdan yanaklarım kızardı. Eldivenlerimin evde olduğunu unutmuştum. Kan Hayaleti'yle karşılaştığımı itiraf edecek değildim, hele ki Gölge Loncası'nın korkunç bir çocuk hikâyesinden ibaret olduğuna inanan bu kadar çok kişi varken.

"Bir kaza," dedim. "Yakınımda tuttuğum bir kaza. Eminim anlıyorsunuzdur."

Yeniden kurulmaya hazırlanırken başını eğdi. "Biliyorum. Belki bir gün bana anlattırırın."

Belki de.

Legion acımasızca savaştı. Belli ki çok fazla çatışma görmüş ve onları nasıl bitireceğini bilen bir adamdı. Kollarım ısıyla güçleniyordu ama yeterince derin bir nefes alamıyordum. Beceriksizce bir hamle yaptım, ayaklarımın üzerinde sendeledim, sonra Legion'ın koluna sarıldım, sırtım göğsüne dönüktü, nefesi boynumdaydı. Dirseklerim kaburgalarına doğru savruldu ama o bir bacağını benimkine doladı ve ikimizi de yere sürükledi. Kollarımız, çeliklerimiz ve bacaklarımız birbirine karışmış, nefes nefese kalmıştık.

Legion'un bıçağı alt kaburgalarımındaki boşluğa saplandı. Bedenim hâlâ onunkine yaslıyken, ağzını kulağıma dayadığında ürperdim. "Tebrikler. Bir kez daha beni şaşırttın. İyi dövüşüyorsun, Elise."

Kollarından biri belime dolanmıştı ve başparmağı yavaşça kalçamın tepesinde küçük daireler çiziyordu. Fark ettiğinden emin değilim ama nefesimi tuttum, parlak bir sıcaklık kıvılcımı hava ihtiyacımı bastırdı.

"Kaybetti, *Herr*," diye fısıldadım.

"Zar zor. Artık dayanabileceğimden emin değilim," diye karşılık verdi. "Tor'u bundan daha hızlı yenerim."

"Doğru değil!" Tor, kasvetli adamın söylediği ilk sözlerden biri olarak bağırdı.

Legion güldü ve o bu kadar yakinken bunu iliklerime kadar hissettim. Birbirimizden ayrıldık. Hepimizin kavga ettiği gibi, ağırlar şafaktan önce başlardı, ama bu kadar hafif ve rahat olduğum bir zamanı hatırlayamıyordum.

Sabahın ilk kuşları ağaçların tepelerinde ötmeye başladığında Mattis, "Gayriresmî dövüş birliğimize hoş geldiniz," dedi. Dudağı kanıyordu ama gözlerinde vahşi bir şey yaşıyordu. Siv sıkışmış bir eklemine tedavi ediyordu.

Kayıp parmaklarımın uçlarını ovuşturdum ve Legion'un da alnında ter olduğunu görmekten memnun oldum.

"Seni geri götüreyim mi *Kvinna*?" Halvar sordu.

"Hayır," dedim hançerimi kınına sokarken. Şafak hızla yaklaşıyordu ve hepimizin ayrı ayrı dönmesi gerekiyordu. Tek bir grup halinde ağaçların arasından geçerek fark edilme riskimiz çok büyüktü. "Teşekkür ederim. Yatak odama gizlice girme konusunda ustalaştım."

Halvar gülümsedi ve yanağındaki gamzenin üzerindeki yara izini gösterdi. Hiç fark edecek kadar yakın olmamıştım. "Dediğiniz gibi olsun."

Legion, korunun görünmeden ve rahatsız edilmeden gittiğinden emin olmak için Tor ve Halvar'la birlikte geride kalmaya gönüllü oldu. Ayrıldıkları gibi malikâneye geri döneceklerdi, mütevazı bir şekilde, erken bir yazışma için ya da başka bir bahaneyle. Mavie ve Mattis gözden kaybolana kadar bekledim, sonra ben de ağaçların arasına karıştım.

Ancak yirmi adım sonra fenerimi bıraktığımı ve ormanın en sık yerinde kör yürüyeceğimi fark ettim.

Koruya döndüğümde durakladım. Legion, Tor ve Halvar beklendiği gibi kalmıştı ama alçak ve derin seslerle konuşuyorlardı. Neden silahlarını çekmişlerdi? Hepsinin kılıçlarını kınına soktuğunu görmüştüm. Şimdi her biri kendi kılıcını acımadan kavırıyordu.

Konuşan her kimse durduğunda ve grup dağıldığında devrilmiş bir ağacın arkasına saklandım. Siv, gözleri iri, yüzü solgun bir şekilde merkezden kaçarken nabzım kafatasımın içinde gümbürdedi. Sanki bir pusudan kaçmış gibiydi ve adamların sert duruşuna bakılırsa pusu çok da saçma bir düşünce değildi.

Siv gecenin içine daldı. Arkadaşımın yüzünde hiç dehşet görmemiştim ama bu gece gözlerinde inkar edilemez bir korku vardı. Legion, sanki bir kadını korkutmamışlar gibi Tor ve Halvar'a işaret etti ve birlikte ağaçların arasında kayboldular.

Devrilmiş ağaca yaslandım, kalbim hızla çarpıyordu.

Bu gece Legion'da gördüğüm kibarlık her neyse, yanılmışım. Siverie'den solgun bir korku çıkarmak için kibarlıktan başka her şey gerekirdi.

Fark ettiğimden daha fazlası vardı.

Burada bulunma nedenimi henüz keşfedememiştim.

Siv için, Mavie için, Legion Grey hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeye niyetliydim.

CHAPTER SEVEN

M Legion Grey'deki statümü ve hakimiyetimi ortaya koyma planlarım öğlene kadar soldu.

Bütün sabah onu aradım. Siv'i köşeye sıkıştırdığını itiraf edip etmediğini görmek için onu test etmeye çalıştım. Eğer itiraf ederse, o zaman bu konuda kesinlikle söyleyecek bir şeyim olacaktı.

Ne, bilmiyordum ama mutlaka önemli bir şey söyleyecektim.

Söyleyeceğim şeylerle ilgili kafamda büyük gözdağı hayalleri canlandı, alacağım ton. Ve işgal ettiği ahşap ve saz kulübenin kemerli kapısına vardığımda, Legion Grey'in yakında vahşiliğimin altında titreyeceğine kendimi ikna etmiştim.

Öğrenilmiş bir etkiyle kapıyı sertçe çaldım.

Kulübe büyük değildi. Bir tuvalet, iki kişilik bir yatak ve küçük yemekler için bir masa ile bir çeşit kiler barındırmaya yetecek kadardı. Kapının çalınması kulübenin her köşesinden duyulurdu ve kapıya ulaşmak daha da kısa sürerdi.

Dinginlik çağırma karşılık verdi.

Arkasında daha fazla hayal kırıklığı ile tekrar kapıyı çaldım. Kraliyet ailesinde yetişmiş olmanın zaman zaman ortaya çıkan özellikleri vardı. Tutulmak

Çok uzun süre beklemek de bunlardan biriydi. Bundan hoşlanmadım ve görmezden gelindiğimde oldukça sinirlendim.

"Herr Grey," dedim.

Hiçbir şey söylemedi.

"Kvinna, arabulucu içeride değil." Sırtımdan sert bir ses geldi. Gerginlik kaşlarımın arasında toplandı. "Nereye gitti, Viggo?"

Yaşlı adam bembeyaz saçlarının üzerindeki dokuma başlığını çıkardı. İpliksiz tuniği bir zamanlar bembeyazdı. Şimdi ise sararmış ter kumaşına işlemiş, küflü bir uyanış Viggo'yu sesinden önce duyuruyordu. Güneşte dönmüş deri gibi cildi, paslı bir bahçe küreğinin sapına yaslanmış ve bir ot rulosu yakmıştı. Dumanı üflerken kaba derisinin kıvrımları geriliyordu.

"Son duyduğuma göre anlaşmasının bir parçasıymış. Son ayın tamamını çıkarıyor."

Son ay her yirmi gecede bir gelirdi ama bu anlaşmayı hiç duymamıştım. Tam tersine, bana hep müzakerecilerin nadiren sorumlu oldukları tarafın yanından ayrıldıkları söylenirdi.

"Neden?" diye sordum. Bir hizmetçi neden bilsin ki?" diye sordum.

Viggo gibi bir dedikoducuyu hafife almak aptallıktı. Yaşlı adam elindeki küreği Legion'ın kulübesinin etrafındaki küçük çiçek tarhına saplayarak toprakla oynuyordu. Çalışırken ve konuşurken koyu bir duman üflüyordu. "Bundan bahseden Hal'dı. Onunla birlikte gittim. Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Halvar onunla mı? Ne kadar süre yoklar?"

Bir omuz silkme daha, kürekle bir kazma daha. "En azından bir gece için paketlenmiş. O, Hal ve sert adam. Güneş doğduktan hemen sonra ayrıldıklarını gördüm. Arabulucunuz cehennemden çıkmış gibi görünüyordu. Kırmızı gözlü, sendeliyordu. Tek söyleyeceğim iyi görünmüyordu."

Legion hasta mıydı? Ona kızmam gerekirken, içimi bir endişe sızısı kapladı. Viggo toprağı çevirirken mırıldanmaya başladı. Ona teşekkür ettim ve malikâneye giden yolu adımladım. Sanırım yüzleşmem Siv'e dönecekti. Bana neler olduğunu anlatacak ve Legion iyileştiğinde ona tekrar hasta olmayı diletecektim.

Peki bir hastalık nasıl planlanır?

Viggo her ay izin almayı planladığını söyledi. Kendisine verilen günde hasta olarak uyanması tesadüf müydü? Yoksa bu hastalık tekrarlıyordu da Legion bunu beklemesi gerektiğini mi biliyordu?

İsteksiz endişem derinleşti.

Evin merdivenlerinde babam tahta bir bastona yaslanmış, derin ve acımasız bir kaş çatarak dudaklarını büküyordu. Evlilik yoluyla bir prene eş olmuştu ama şu anda babam herhangi bir kral kadar heybetli görünüyordu.

"*Mon Kvin*. Bugün iyi görünüyorsun." Başımı eğdim. Şu anda uygun bir şekilde selamlaşmak ihtiyatlı görünüyordu. Bir şeye kızmış ya da tedirgin olmuştu. Aklıma ilk gelen, geceki dövüşlerimizden haberdar olabileceği fikri oldu. Adını sayabildiğim tüm tanrılara bilmemesi için dua ettim.

"Kızım," dedi babam neşeyle. "Seni ayakta gördüğüme sevindim. Aya kadar uyursun diye düşünmüştüm."

Şafaktan sonra neredeyse hiç uyumamıştım, ama babam sanki biz olmazsak gün tamamen boşa gidecekmiş gibi dakik, erken kalkan bir ev halkı bekliyordu. "Bağışlayın, uyuyakalmışım."

"Dün gece odanızı terk ettiğinizi düşünenler var." Babam kırmızı yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Kırmızı gözler, solgun bir cilt-"

"Baba, ben-"

"Konuşma Elise," diye tısladı dişlerinin arasından ama bu sadece uzun bir öksürüğe neden oldu. Öksürük geçince boğazını temizledi, sesi boğuklaşmıştı. "Nişan sancıları çeken bir kadın." Beni kokladı. İğrenerek geri çekildiğinde yüzüm şiddetli bir utançla kızardı. "Biriyle mi yattın?"

Gözlerim büyüdü. "Hayır! Hayır, tabii ki hayır."

"Sen sefil, bencil bir kızsın. Başka bir teklif gelirse şaşırırım. Senden çok az şey istiyoruz. Ölmemi istiyorsan, o zaman bencil bir çocuk olmaya devam et."

"Baba, ben-"

"İçeri gir." Hırlayarak dilini şaklattı. "Bay Grey bugün ve bu gece yok. Artık elin teklif için olduğuna göre refakatsiz kalmayacaksın, bu yüzden aksi söylenene kadar kız kardeşinle kalacaksın."

Kalbim sıkıştı. Runa etraftayken Siv'den gerçeği nasıl öğrenecektim? Yine de tartışmayacak kadar biliyordum. Başım eğik, babamın yanından aceleyle geçip malikâneye girdim.

Bana bencil dedi. Aynı anda hem kalbimi kırdı hem de ruhumu öfkeliendirdi. Sırf onun iyileşmesi için hiçbir itirazda bulunmadığım halde nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Bu yemin onun şerefine, onun hayatı içindi. Ve tek önemseddiği buydu.

Ana salon, tül perdelerin ardındaki hizmetkârlarla dolup taşıyordu. Baharatlar ve kızarmış etler, ara öğün için koridorlarda dolaşıyordu. Her zaman var olan sıcak, baharatlı kırmızı ve yüksek güneşin altında ısınan ter kokusu. Yakında geride bırakacağım evimin kokuları. Arabulucumun düşündüğüm kadar nazik olmayabileceği; dostum ve hizmetkârımın sırları olabileceği; Legion'un (ona karşı biraz kızgınlık beslesem de, korkutucu figürünün kendini beğenmiş soyluların yanında beni rahatlattığını inkâr edemezdim) heybetli varlığı olmadan taliplerle buluşacağım bilgisi göğsüme çarptı. Sert ve amansız. Bu iş er ya da geç bitecekti. Bunu geride bırakacak ve yeni bir hayat öğrenmek zorunda kalacaktım.

Basamakları tırmanırken öfke ve umutsuzluğun çarpışmasıyla gözlerimden sıcak yaşlar aktı, ortaya çıkmaya zorlanana kadar odamda saklanmak için çaresizdim.

Geniş merdivenleri çıkarken bir kıkırdama beni durdurdu.

"Eli." Cilalı tırabzanın üzerinden Runa'ya doğru eğildim. Kız kardeşim göz kırptı. "Aklından ne geçiyordu?"

Calder'a yemin etmiş olan Runa'nın kendi hizmetçileri vardı ama onlar farklı bir konumdaydı. Artık Ravenspire hizmetkârlarıydılar ve maskeli değillerdi. Aslında elbiselerinin kenarları gümüş, altın ve zümrüt ipliklerle çevriliydi. Koyu renk saçları saten kurdelelerle örülmüştü. Ne de olsa geleceğin kraliçesinin hizmetçileriydiler ve burunlarını herhangi bir kraliyet mensubu kadar havaya kaldırıyorlardı.

Yine de Runa'nın hizmetçileriyle gece boyunca gülmediğinden şüpheleniyordum. Çok konuştuklarından bile şüpheliyim.

Sert bir el sallamasıyla kız kardeşimi merdivenlerde bana katılmaya çağırdım. Omzunun üzerinden baktı ve itaat etti, bunu yaparken bir kahkahayı bastırdı.

"Eli, gerçekten gizlice kaçtın mı? Neden riske girdin?"

Söyledikleri kafamdaki iki soruyu cevaplıyordu: Dün gece spora gittiğimi kimse bilmiyordu ve biri kaçışımı görmüştü ve ağzı oldukça bozuktu. Runa dirseğini benimkiyle birleştirdi ve benimle birlikte kalan basamakları çıktı.

"Ee?" diye sordu cevap vermeyince.

"Havaya ihtiyacım vardı," diye yalan söyledim. "Burası çok boğucu."

"Ne kadar zayıfsın kardeşim. Tıpkı babamız gibi." Runa homurdandı, tıpkı dışarıdaki ağıllarda tutulan domuzlar gibi. Ama sonra, Runa'nın sesi genellikle boğazından değil burnundan gelirdi. Aslında bunu bilerek yaptığını düşünüyorum, sanki daha yüksek ses tonu onu daha önemli kılıyormuş gibi,

Kasabalardaki insanların aksine kenarları daha yumuşaktı. Bence bu onu sürekli nefes almaya çalışan ama asla başaramayan biri gibi yapıyordu. Ablam devam ettikçe genizden gelen ılık sesi daha da yükseldi. "Boğulduğunu hissediyorsun çünkü erkekler senin elini arıyor, çünkü sen şu an için parlak bir yıldızsın. Lanetli tanrılar, sizin için daha ne yapılabilir?"

"Benim için bir şey yapılmasını değil, dilediğim gibi yaşamama izin verilmesini bekliyorum." Üst koridordan aşağı, Runa'nın odasına doğru döndük. Hizmetçileri dağınık saç örgüm hakkında fısıldadıklarında bile itiraz etmedim. Odaları daha büyük ve daha tenhaydı. "Calder'la yemin etmek için gerçekten her türlü arzuya sahip miydin? Yoksa başka birinin seni mutlu edebileceğini hiç düşündün mü? Seni sevebileceğini."

Runa saf delilik önermişim gibi kaşlarını kaldırdı. Hemen cevap vermedi ve kişisel çalışma odasının ya da daha çok çay odasının kapısını açtı. Ablam egzotik çaylara düşküncü ve uzak krallıklardan koyu renkli otlar ve tatlı çiçekler ithal etmek Calder'a küçük bir servete mal olurdu.

Hizmetçilerini köşeye oturmaları için gönderdi, gümüş bir kâseyi burnuna götürdü ve içine çekti. Bir fincana birkaç yaprak ekledikten sonra iç çekerek döşemeli bir sandalyeye oturdu. "Eli, benden ne söylememi beklediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Calder krallıktaki en iyi eş. *Geleceğin* kralı. Daha iyi ne olabilir ki?"

"Ama onu sevmiyorsun."

İtiraz etti ve fincanına bir tutam bal ekledi. "Monarşide aşkın ne faydası var? Birbirimizin hırsını körüklüyoruz. Timoran'ı bizden önceki nesillerden daha iyi yönetme dürtüsü."

Ablamın karşısındaki ikiz sandalyeye oturdum ve keskin çay yerine tepsideki safranlı keklerden birini kemirmeyi tercih ettim. "Zyben sırayla hüküm sürecek. Tahtı ele geçirme hırsıyla beslenen bir maçıtan ziyade sevgi dolu bir maçıta daha fazla fayda görüyorum, yüzün düşene kadar o gün gelmeyecek."

Kız kardeşimi nasıl kızdıracağımı biliyordum ve bana attığı ters bakışlardan biraz gurur duyuyordum. Gençliğinin ve güzelliğinin bir gün öleceğinden bahsetmek Runa'nın her zaman buruşuk bir bakış atmasına neden olurdu. "Ne kadar az şey biliyorsun. Krallığımızın büyümesine olan ilgisizliğin hayal kırıklığı yaratıyor. Günlerini peri masalları kitaplarıyla ya da sana dostça davranan hizmetçilerle gülüşerek geçirmeyi tercih ediyorsun, aksi takdirde gırtlaklarını keseceğinden korkuyorsun."

Bana tokat da atabilirdi. Elimdeki yarısı yenmiş ekmeğe baktım, kısmen haklı olabileceğinden endişelendim. Mavie ve Siv benim yanımdayken hiç gerçek benliklerine bürünebilecekler miydi? Yoksa bunun bir nedeni de statümdü ve kendilerini nazik olmak zorunda mı hissediyorlardı?

Runa inledi. Çay fincanını tepsiye geri koydu. "Üzgünüm Eli, ama sen ve ben arkadaş olmak ya da romantik bir aşk yaşamak için yaratılmadık. Biz Timoran'ı zafere, güce götürmek için yaratıldık. Tıpkı bizden önce savaşan tanrılar gibi."

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Bakışlarımı ocağının yanındaki masala kaldırdım. Parşömen ve parşömen parşömenler, kitaplar ve kader tanrıçalarının seramik oymaları tarafından tutturulmuştu. "Burada ne çalışıyorsun?"

Runa parladı. "Bunu ilginç bulabilirsin. Evlendikten sonra saraya taşınacağım için Ravenspire'in tarihini tam olarak anlamanın akıllıca olacağını düşündüm. Ancak saray ailemizin çok ötesine uzanıyor. Büyük büyükbabamızın yok ettiği son Ettan soyu olan lanetli asilleri öğreniyorum."

"Gerçekten mi?" Haksız da sayılmazdı. Ettan kraliyet ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmek ilgimi çekmişti. Bizden önceki hükümdarlar hakkında biraz bilgim vardı ama yaklaşık yüz turdan sonra bazı hikâyeler gerçek olmaktan çok efsaneye dönüşmüştü.

"Bir göz atın."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Ruloyu tepsiye geri koydum, eteklerimi topladım ve solmakta olan tarihlerin üzerine eğildim. Parşömenlerden biri Zyben'in soyunun isimleriyle boyanmıştı ve her biri kendi özelliklerine dair bir rünle işaretlenmişti. Soy Zyben'de sona eriyor, birkaç işaretle de çocukları ve bir kız kardeşi olduğu belirtiliyordu. Benim adım, kralın kız kardeşinin hanesinde bir oğlu ya da kızı olduğunu gösteren bir tik işaretine indirgenmişti. Tarihteki izim etkileyici olmaktan çok uzaktı.

Parmaklarım hiç tanımadığım büyükbabamın ve onun ikinci eşi olan büyükannemin isimleri üzerinde dans etti. Sonra Kral Eli, adaşım. Etta'ya yapılan akınları yöneten ve bir ülkeyi kendi ülkesi olarak kabul etmek için yok eden kral. Ondan önce, Timorlular hala Tundra'da ve buzlu kayalıklarda yaşarken, aile birimleri daha sıkıydı. Bir kral, bir kraliçe. Bir ya da iki çocuk. Eli'ye kadar Timorlular kendilerini bu kadar yüksekte görmüyor, istedikleri herkesi en ufak bir şekilde sahipleniyorlardı. Yeni Timoran'ın ilk kralının en az seksen eşi ve beş karısı vardı.

Büyük büyükbabam böyle bir haremın isimlerini nasıl hatırlayabilir ki?

Dikkatim Timor çizgilerinin yanındaki parşömene odaklandı. Eski Etta. Rünler benzerdi ama sararmış parşömenin kenarları dikenli sarmaşıklarla filigranlanmıştı, bazılarında gül ya da yabani üvez çizimleri vardı. Kraliyet arması bir hilal, çapraz hançer ve baltadan oluşuyordu ve Jörmungandr tarafından sarılmıştı, tüm dünyayı çevreleyen deniz yılanı. Yılanın çenesinin keskin hatlarını izleyerek hüznle gülümsedim. Bir zamanlar Ettanlar da Timorlular gibi inanıyorlardı. Kral Eli neden insanları birleştirmemişti? Neden kafalarını ezmişti ki? Ettan halkı Timorlularla birlikte hareket etseydi bu krallık daha güçlü olmaz mıydı?

Ettan kraliyet soyunun aile hatları nesiller öncesine dayanıyordu. Çoğu bir ay ve *öfke-magi* rünüyle işaretlenmişti. Gece Halkı kanı Etta'nın kraliyet soyundan geliyordu. Modern Ettanlar'ın etrafında sağlıklı bir dozda fae korkusunun dolaşması garipti. Mattis, Mavie'nin fae'lere olan çekincesiyle haklı olarak dalga geçerdi. Bu geçmişe bakılırsa, Mavie'nin bir parça da olsa fae kanı taşımaması şaşırtıcı olurdu. On iki nesil boyunca kraliyet ailesinin birkaçı hariç neredeyse hepsinde öfke izi vardı.

"Anladığım kadarıyla," dedi Runa, düşüncelerimi bölüp son üç kuşak kraliyet Ettanlarını işaret ederek, "kraliyet, sıradan halkla -muhtemelen Timoran soylarıyla- birleşmeye başladı. Şuraya bakın, son Ferus soyundan iki nesil önceki kraliçe; prens eşinin öfkesi yoktu. Sonra da dokuz çocuğundan sadece ikisine geçtiğini görüyorsunuz. Calder ölen öfkenin halkımıza toprakları ele geçirme fırsatı verdiğine inanıyor."

Kadim ailemin kurnazlığı ve stratejisiyle gurur duymam gerekirken, içimde bir suçluluk duygusu hissettim. Bana göre bu, Etta'nın zirvelerin ötesindeki tundra savaşçılarına barış elini uzatması gibi görünüyordu. Onlarla yemin etmiş, onları sevmiş.

Ettan aileleri ile Timorlular arasındaki bariz fark, gerçek bir yemin. Tutkulu kitabımdaki büyüler cilveleşmelerin sayısız nedeninden bahsediyordu, ama üzerinde düşündüğümde, fae kraliyetiyle ilgili yazıların çoğu eşlere sadakatten bahsediyordu. Sadece sonuncusu Öteki Dünya'ya göç ettikten sonra yeni sevgililer ediniyorlardı. Bazı ölümlü eşler *förändra-Değişim'i* tamamlamış olsa da. Gece Halkı ölümlülerden yüzlerce tur daha uzun yaşadığından, ölümlü aşklarına yaşam öfkesi armağan eden fae hikayeleri vardı, böylece uzun, birçok ömür yaşayacaklardı. *Förändra'nın* gerçek ya da mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama güzel hikayeler yaratıyordu.

"Son asiller, Kral Arvad ve kraliçesi Lilianna, son Ferus soyuydu," dedi Runa sesinde bir açlıkla. "Lilianna

Timoran, biliyor muydun? Onunla ilgili yazılar var; saçlarının solgunluğu, gözleri."

"O zaman Kral Eli baskın yaptığında onu tanıyor olmalı."

"Sanırım Lilianna bir soylunun kızıydı, hatta Kral Eli'nin bir arkadaşıydı. Ama o bir fae ile evlenmeyi seçti." Runa, Avar'dın adının yanındaki işaretleri gösterdi. Etta'nın son fae kralı hakkında birkaç kanlı hikâye biliyordum. Beni ürperten hikâyeler. Lilianna'nın seçme şansı olup olmadığını merak ediyordum.

"Kral Eli onun yüzünden mi işgal etti?"

Runa omuz silkti. "Bu da bir teori. Öfke yüzünden." "Ya da belki onu seviyordu."

"Sevgi, savaş için bir motivasyon değildir."

Gülmemek için yanağımın içini ısırardım. Okuduğum tüm kitaplarda aşk, en akli başında insanları bile çılgına çeviriyordu. Aşk savaş için bolca motivasyon sağlıyordu ama Runa'yı aksi yönde ikna etmeye çalışmanın ne anlamı vardı? Sevgisiz bir eşleşme onu tatmin ediyorsa, tamam. Bazen ben de öyle olmayı diliyordum.

Arvad Ferus'un soyundan gelen isimler yakılıp yıkılmıştı. Onun çocuklarından. Sanki Kral Eli, Timorlu bir kadının Gece Halkı ile çiftleştiğine dair tüm kanıtları yakıp yok etmek istemişti.

"Sembollerini kazıyamamışlar," dedi Runa. Kararmış işaretleri gösterdi ama doğruydu, kayıp isimlerin yanında unvanlarının sembolleri vardı. Güneş, güzellik ve karanlık için birer rün. İsimler tarihten silinmiş olsa da, Ettan kraliyet ailesi hakkında yeterince yazı vardı ve Timorluların çoğu Avar'dın varislerinin üç ismini tahmin etmişti. Veliaht, güneş prensi Sol. İkinci doğan, bir kız. Savaşçılarla ilgili bir kitapta Kraliçe Lilianna'nın ilk kızına Herja adını verdiğinden bahsediliyordu, bu isim Yüce Baba'nın güzel savaşçı kızlarına verilen bir isimdi.

"Gece Prensi," diye mırıldandı Runa acı acı. "Biliyorsun, onun hayatta olduğu fikri kanayan Karıştırıcıları harekete geçiren şey."

Gözlerim son lekeye takıldı. Tarihler en çok üçüncü varis Valen Ferus'tan bahseder. Muhtemelen son kralın tek fae çocuğu olduğuna inanıldığı için. Kargaşacılar gece prensleri fikrine tapıyor, onun öfke yüzünden öldürülmediğinde ısrar ediyorlardı. Gerçek varis tahta geçmezse ülkenin asla gelişemeyeceğine ve Eski Timoran gibi öleceğine inanıyorlardı. Eğer bu doğruysa, o neredeydi? Neden beklesin ki? Ayrıca, Gece Prensi gücü sayesinde hayatta kaldıysa, Arvad nasıl öldürülmüştü? Son kralın güçlü bir öfkesi vardı, baskınlar sırasındaki korkunç eylemleri bunu kanıtlıyordu.

Kapı alındı. Siv içeri adımını attı ve nefesim kesildi. Parş mene o kadar dalmıştım ki arkadaşımın dün gece tehdit edildiğini -ya da öyle göründüğünü- neredeyse unutmuştım. Onunla konuşmam gerekiyordu.

"*Kvinna* Elise," dedi düzgün bir sesle. "*Bay* Gurst geldi ve sizinle konuşmak istiyor."

Runa kıkırdadı. "İşte başlıyor kardeşim. Sana kur yapmak isteyen erkeklerin geçit töreni. Gel, babam seni benim sorumluluğuma verdiğinden beri bunu dört gözle bekliyordum."

İnledim ve Runa ile hizmetçilerinin arkasından gittim. Siv'in yanında, "Nasılsın?" diye fısıldadım.

"Peki," diye fısıldadı, tanıdık kaşları yerindeydi. "Siv, seninle dün gece hakkında konuşmam gerek."

Gözleri benimkilere kaydı ama sadece bir anlığına. "Eminim daha sonra konuşabiliriz. şu anda endişelenmen gereken tek bir şey var."

"O da ne?"

Siv  n salonlardan birinin kapısında durakladı. "Bilmen gerekir, Gurst seninle yemin etmek istediğini açıkça belirtti. Ama uyarayım, adamın dişleri yok ve bir balina tarafından yutulmuş, sonra da geri kusulmuş gibi kokuyor. Gidelim mi?"

Biraz daha solgun, biraz daha midem bulanmış bir halde onu salona kadar takip ettim.

CHAPTER EIGHT

"T işte bunun geldiği yerde daha fazlası var, sevgili kızım," diye mırıldandı Willem Gurst. İri yarı adam beşinci kez, kendi deyimiyle tekerlekleri gerçek altınla boyanmış kırmızı cabriolet'sini işaret etti.

"Mülklerim Kurdele Gölleri bölgesinin iki yüz karelik bir bölümünü kapsıyor; her kadının kendi mülkü olduğunu iddia etmekten gurur duyacağı bir ev."

Beyaz bir mendille yüzümü yelpazelerken, küf ve çürümenin iğrenç kokusunu burnumdan uzak tutmak için çaresizce gülümsedim ama daha çok yüzümü buruşturduğumdan emindim.

"Bir de balıkçılık var. Çalışanlarımın sayısının doksandan az olmadığını söylemiş miydim? Mülklerdeki çok sayıda serften bahsetmiyorum bile..."

"Evet," diye araya girdim. "Evet, *Herr* Gurst. Hepsinden bahsettiniz. Oldukça etkileyici." Lanet olsun, adam balıkhanesinde iç organlar ve kan içinde mi yuvarlanıyor? Hiç yıkanmıyor mu? Bir insanın kendi kokusundan nasıl bu kadar habersiz olabileceğini anlamıyordum.

Gurst sakızlı bir gülümseme sundu, eldivenli elimi tuttu ve tepesine bir öpücük kondurdu. "Ah, o zaman bu gece sana şehvet duyacağın çok şey verdim. Umarım yarın sana uğrarım, Kvinna."

"Uh," Siv'e ve şimdi de merdivenlerde duran Mavie'ye baktım.

Kıs kıs gülen Runa oldu, sonra boğazını temizledi. "Özür dilerim, Herr," dedi kız kardeşim. "Ama *Kvinna* Elise'den başkalarıyla görüşmesi istenecek. Anlıyorsunuzdur."

Gurst hiç de memnun görünmüyordu ama bir kraliyet gelinine mal gibi teklif verme geleneğine nasıl karşı çıkabilirdi ki? "Elbette. Seni temin ederim canım, ilk fırsatta seni tekrar çağıracağım."

Lütfen, tanrılar adına, lütfen yapmayın.

Gurst arabasına bindiğinde omuzlarımla omuzlarımla çökmesine izin verdim ama Runa'ya sııttım. "Seni öpebilirim kardeşim."

Kıkırdadı ve el sallayarak beni uzaklaştırdı. "Lütfen. İşten çıkarılmam tamamen bencilceydi. *Herr* Grey böyle keskin bir adamı seçerse, sizinle ilişkiyi kesmek zorunda kalırım. Ravenspire'a adım atmasına asla izin vermem."

Gurst'un ziyareti alacakaranlığın ağaçları sarmasına kadar sürdüğü için Runa benden ayrıldı ve geceyi geçirmem için beni hizmetçilerime emanet etti. Nihayet Siv ile konuşma fırsatı bulacaktım. Legion'un kulübesine doğru bir bakış attım ve kaşlarımı çattım. Pencereler gölgede kalmıştı ve hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bir yanımda onun durumu hakkında endişe duymasından nefret ediyordum, her ne ise. Diğer ise hâlâ insana karşı öfkeliydi.

Mavie odamın kapısını kapatırken, "Lanet olası gökyüzü," diye küfretti. "Hiç gitmeyecek sandım."

"Kendi adına konuş," diye homurdandı Siv. "Ben rüzgârın altındaydım."

"İkinizin de işi kolaydı. Öte yandan ben yanağıma kondurulan bir öpücüğe katlandım. *Yanaktan*." Sanki yüzümün altında binlerce sürüngen şey yuvalanmış gibi derim hâlâ karıncalanıyordu.

Mavie gülerek yatağımın üzerindeki kürkleri indirdi. "Haber verdiğinizden emin olun

Herr Grey döndüğünde, Gurst uygun kişi değil."

Legion'dan bahsedilince bakışlarımı Siv'e çevirdim ve herhangi bir tepki bekledim. Belki de baktığım içindi ama onun irkildiğini gördüğüme emindim.

"Sence dün gece yaralandı da söylemedi mi?" Mavie sordu ve yatağın yanındaki fenerin alevini çevirdi.

"Bilmiyorum," dedim çok hızlı bir şekilde. "Bazen Legion Grey'in düşündüğümüz kişi olmadığını düşünüyorum. Eminim sırları vardır."

Mavie kaşlarını çattı ama omuz silkti. "Gidip banyo yapacağım. Günün yorgunluğunu atmak isteyeceğinize şüphe yok."

"Aklımı okudun." Siv ile baş başa bir an geçirmeyi çok istiyordum. Mavie tuvalette kaybolduğunda, fırsatı kaçırmadan önce aramızdaki boşluğu kovaladım. "Siv, dün gece Legion'la konuştuğunu gördüm. Seni nasıl tehdit ettiğini gördüm. Bana ne hakkında olduğunu söyler misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gördün-" Siv başını salladı ve yataktaki yastıklarla meşgulmüş gibi davrandı. "Hayır, yanlış anladın. Önemli bir şey değildi. Beni tehdit etmedi."

"Yüzünü gördüm. Silahlarını çekmişlerdi. Eğer sana zarar verdiyse, yemin ederim-"

"Elise, o yapmadı," dedi aniden ve benimle yüzleştirdi. "İlk başta benden şüpheleniyordu, hepsi bu."

"Şüpheli, neden?"

"Bir serf için çok iyi dövüştüğümü söyledi. Gerçekten, bu kadar yakın olduğumuz için senin için endişeleniyordu. Hatasını anladıktan sonra, bu konuyu kapattık."

Dudaklarımı kansız bir çizgi haline getirdim. "Demek ona dövüşmeyi nerede öğrendiğini söyledin." İçimde bir parça kıskançlık filizlendi. Siv geçmişini asla açmazdı.

Başını öne eğerek içini çekti. "Bu büyük bir hikaye değil. Bir serf olmadan önce babam tarafından çocukken bana öğretildi."

Başımın arkasındaki bir kaşıntı beni gerdi. Gözümün önündeki bir şeyi göremediğimi hissediyordum. Ama Siv yalan söylemezdi. Ticaret dünyasında ne kadar güçlü olursa olsun, ben hâlâ Legion Grey'den üstündüm. O yokken, bu herhangi bir tehdidi kabul etmek, Lysander malikânesinin kölelerine düşman olan bir adamdan kurtulması için bir fırsat olabilirdi. Yalan söylemezdi. Yalan söylemeyeceğine güvenmek zorundaydım. Mavie, Siv ve Mattis'e güvenmiyorsam, kimseye güvenmiyordum demektir.

"Eğer iyi olduğuna söz verirsen-"

"Söz veriyorum," dedi Siv, hatta bir elini koluma koydu. "Legion Grey ... bir tehdit değil."

Mavie ve Siv beni kendi yataklarına bıraktıktan sonra yaptığımız konuşmayı düşünürken, midemdeki sıkıntıyı atamadım. Siv'in konuşma sırasında yüzünün kızarması, gözlerindeki korku. "Tehdit" kelimesini dişlerinin arasından söyleyişini.

Legion gece boyunca düşüncelerimi meşgul etti. Kibirliydi ama nazikti. Kibirli ama alçakgönüllüydü. Belki de dar arkadaş çevrem dışında daha fazla iyilik bulmak için çok çaresizdim, çok kolay güvenmiştim.

Ama Legion Grey'e güvenilemeyeceği fikrini anlamamıştım. Zihnim daha fazla düşünemez hale gelene kadar kalbim ağırlaştı ve uykuya daldım.

Çok değil birkaç saat sonra, sert eller beni sarsarak uyandırdı. Loş odamdaki bulanıklığın netleşmesi biraz zaman aldı ama gözlerim alıştığında Mavie üzerimde geziniyordu.

Gözleri kocaman açılmıştı, dehşetle doluydu. "Elise, uyan. Çabuk uyan. Acele etmeliyiz!"

"Sorun nedir?" Tilki kürkü yorganı bacaklarımın üzerinden geriye attım. "Şşşt," Mavie parmağını dudaklarına götürdü. Dondu kaldı.

Nabzım kafatasımın içinde atıyordu. Uzaktan gelen sesler sessiz gecenin üzerinde yükseliyordu. Çığlıklar. Odadan pencereye doğru koşarken kanım yüzümden çekildi.

Tepelerin üzerinde, kapılarımızın sınırında, bahçe devriyeleri yoğun siyah duman bulutlarına doğru koşuyordu. Tepelerin üzerindeki alevlerin kanlı parıltısı, gece yarısı gökyüzünü alev ve gölge savaşında tutuşturdu. Serfler çığlıklar atarak bahçelerimizden geçip malikânenin ana mahzenlerine doğru koşmaya başladılar. Sanki canlarını kurtarmak için koşuyor gibiydiler.

"Mavie," dedim nefes nefese. "Neler oluyor?"

Yırtık pırtık geceliğini parmaklarının arasında sıktı, gözleri yaşardı. "Kışkırtıcılar ... Mellanstrad'ı ele geçiriyorlar. Halk buraya geldiklerini söylüyor!"

"Ne?"

"Elise bazı ... bazı serfler ağaçların arasında ... gördüklerini söylediler. ... kırmızı maskeli bir adam gördüklerini söylediler."

Hayır. Zemin eğildi. "Blood Wraith mi?"

Mavie beni görmezden geldi ve yerde yığın halinde duran pelerini topladı. "Seni mahzenlere götürmeliyiz. Biri kapıları ihlal ederse diye açıkta bekleme riskine girmeye gerek yok."

Kâbuslarımın iblisiyle yüzleşme düşüncelerim kayboldu. Panik boğazımda yükseldi, ama farklı bir türden. "Mahzenler mi? Hayır, hayır! Yardım etmeliyiz."

"Elise," dedi Mavie. "Sen bir *Kvinna*'sın."

Gözlerimi kısıtım ve yatağımın altından tahta bir sandık çıkardım. "Evet. Ve benim kanım da diğerleri gibi akıyor."

Mavie parmaklarını vücudunun önünde sıkarak kıpırdandı. Sandığın kapağını kaldırdım. Annem yatağımın altında bir sandık dolusu silah sakladığını bilse hayal kırıklığını haykırırdı. Şüphesiz Runa'nın hiçbir zaman

ama bana gelince, biri boğazımı kesmeden önce biraz kan akıtmayı tercih ederim.

Kapı çarparak açıldı ve ben omzuma hafif bir yay ve her şeyden çok okları andıran beş ok bağlarken Siv kapı aralığını doldurdu.

"Neden hâlâ buradasın?" Siv tersledi. "Sen orada olmazsan annenin mahzenleri kilitlemek için bekleyeceğini mi sanıyorsun?"

"Aynen öyle. Eğer benim bir önemim yoksa, kendileri için savaşamayanlar için bir fark yaratabiliriz." Mavie ve Siv'e doğru döndüm. "Ben eski kiliseye gidiyorum. Çan kulesi aşağı mahallelerin en iyi görüş açısına sahip."

"Elise," diye uyardı Mavie.

"Burada kal," dedim. "Saklan ve güvenli olduğundan emin olana kadar dışarı çıkma."

Siv tiksintiyle homurdandı. "Bana bir kez daha geri çekilmemi söyle, *Kvinna*. Sana meydan okuyorum."

Bir sırtısla savaştım. "Tamam. Ateş edeceğiz, Siverie. Bir yay al." Açık bagajımı işaret ettim ama bakışlarımı Mavie'den ayırmadım. "Mavs? Odaklan."

Mavie titredi, gözleri irileşti. Başını iki yana salladı. "Ben-ben-ben seninle kalmak istiyorum."

Tartışacak zaman yoktu. Kaderlerimiz bu gece kendi seçimlerimize bağlıydı. Ona hızlıca başımı salladım, bir bıçak uzattım ve koridorlara çıktım. Siv ve ben yaylarımızla, Mavie ise bizi tek vuruşta katledebilecek bir canavara karşı bıçağıyla.

Malikâne sessizdi. Kaotikti. Loş ışıktaki, yatak odalarının sessizliğinde gerginlik vardı ama tehlike evi öyle bir sarmıştı ki her köşeden bir bıçak çıkıp durduğumuz yerde boğazımızı kesebilirdi.

Alt katta babamın muhafızları her pencereyi, her kapıyı tutmuşlardı. Diğerleri sıkı birlikler halinde kapılara doğru yürüyordu. Omuzlarında zorlu, sırim gibi, siyah kemerler vardı. Göğüslerinde bıçak ve balta kılıfları vardı. Bazılarının kafataslarının üstünde geyik ya da kesilmiş ayı başları görmek görülmeye değerdi. Büyük büyükbabam Kral Eli'nin savaşçıları gibi.

Hayatlarımızı riske atmıyor olsaydık, durup bu gece ortaya çıkan savaşçı kanıyla biraz gurur duyabilirdim.

"Bu taraftan." Mutfaklardan geçip doğu tarafındaki kafeslere giden dar koridoru işaret ettim. Alçakta durduk.

Sessiz. Dışarıda soğuk hava yüzüme çarpıyor, tenimi kabartıyordu. Kule yangınlarından çıkan dumanlar yukarı Mellanstrad'ı bir tehdide karşı uyarıyor ve havaya yakıcı bir tabaka ekliyordu.

Serfler kulübelerden fırladı. Muhafızlar kapılara yöneldi. Bağışmalar gecenin huzurunu bozdu ve kaosu arttırdı. Seslerin nereden yükseldiğini anlayamadım, kışkırtıcıları göremedim. Ama eğer bu bölgenin kraliyet ailesiyseniz, o zaman halkımızın yanında olmalıydık. Masumlar yalnız bırakılırken nemli bir mahzende saklanmamalıydık.

Çevredeki ormana gizlice girdiğim tüm geceler çabucak işe yaramaya başladı.

İçgüdüsel olarak ağaçlara çıktım, Siv ve Mavie arkamdaydı. Kıydan gelen nem havada asılı duruyordu. Saçlarım alnıma yapışmıştı. Her adımda titriyordum ama hızımı kesmedim. Ağaçların arasında duman patikayı karartıyordu ama arazideki eski ibadet odasının gri taş duvarına varmamız uzun sürmedi.

Çan kulesi, yukarı Mellanstrad'ın duvarlarının üzerinde yükseliyor, apartmanlar arasındaki dar sokakları ve aynı zamanda arazimizi iyi bir şekilde görüyordu. Eski kilise ormanın kenarına inşa edilmişti. Ağaçlardan gelen gölgeler içimi burktu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, sanki görünmeyen gözler bizi içine çekiyordu.

Endişemi bir kenara ittim ve ağır, ahşap kapıyı çekiştirerek açtım.

Babamın muhafızları değerli kraliyet kanımızı korumak için surları ve kulelerini ele geçirdi ama çan kulesi korumasız kaldı. İyi oldu. Beni cam gibi kırılabilir bir şey sanan devriyelerin yanından gizlice geçerken endişelenmeme gerek yoktu.

"Acele edin," dedim ve arkadaşlarım için kapıyı açık tuttum.

Siv büyük yaya bir ok yerleştirdi ve kilisenin gölgelerine doğru adım attı. Mavie de onu takip etti.

Takip etmek için döndüm ama durduruldu.

Çılgın atmış olmalıyım, boğazım düğümlendi ama başımdaki kan gümbürtüsünün altında boğuldu.

Ne olduğunu anlayamadan, güçlü bir el koluma dolandı ve beni kapıdan uzaklaştırıp gecenin içine doğru sürükledi.

CHAPTER NINE

Koluma yapışan kişiyi hedef alarak sürgüyü savurdum. Çılgınca saldırım engellendi. Tekrar geriye savruldu. Sapladım, kestim, kurtulmaya çalıştım.

"*Kvinna!* Dur. *Elise!*"

Sersemlemiş bir halde göz kırptım, ok başımın üzerinde yükseliyordu. Halvar bileğimi kavrayarak ucunun boğazını kesmesini engelledi. Derin bir nefes aldı ve sanki başka bir darbeden korunmak için elini kaldırdı.

"Halvar ... nesen sen-"

"Güvende olduğundan emin olmak için geldim," dedi. "Seni koşarken gördüm. Bu taraftan, *Kvinna*. Mahzenleri kilitlemişler ama ahırlarda bir kapak var-"

"Güvenli bir yere kaçmıyorum Halvar," dedim, sürgüyü tekrar havaya kaldırarak. "Savaşıyorum."

Seyis kaşlarını kaldırdı. Çenesinde bir kas titreşti. "Benden seni güvende tutmam istendi."

"Legion tarafından mı? Nerede o?" Sanki ortaya çıkacakmış gibi bir omzumun üzerinden döndüm. "Hastalandığını ve senin de onunla birlikte gittiğini duydum."

"Evet," dedi Halvar, ağaçlar bağırı larla yankılanırken kemerinden bir balta çıkararak. "Kasabada iyile iyor."

"O zaman risk altında." Boğazım düğümlendi. "Kasabadan geliyorlar!"

Halvar bir nefes boyunca beni inceledi ama yavaşça ağızının kenarından bir sırıtı  geçti. "Seni temin ederim, Gri Lejyon nasıl hayatta kalınacağını bilir, *Kvinna*. Bunu gerçekten kullanmayı mı planlıyorsun?"

Bakı larını elimdeki yaya doğru takip ettim. "Onu aksesuar olarak getirmedim Halvar."

Seyis kıkırdadı ve elindeki baltayı yuvarladı. "Tüm saygımla, *Kvinna*, çok tuhafısın."

Ona sııttım, sonra da hızla kiliseye girdim. Burası artık hiç kullanılmıyordu. Ailem ibadetlerini kasabada, göz önünde yapmaya  zen gösterirdi. Orada kendilerine hayran olunur ve kendi yöntemleriyle tapınılırdı.

Havada eski, tozlu par  men kokuları vardı ve bankların minderleri yırtık pırtık ve yıpranmı tı.

Tanrıların sunağının arkasındaki  an kulesine çıkan merdivene doğru ko tuk.

Halvar beni  a ırttı. Sanki savaş için doğmuş gibi kıvrak hareket ediyordu. Kısrakları beslemek ve hırpalanmı  arabaları tamir etmek için değil. Ge mi ini daha sonra merak etmek için bir not aldım, şimdilik elindeki baltayı nasıl kullanacağını bildiği için minnettardım. Legion antrenman maçı sırasında ne demişti? Halvar kaybetmedi.

Merdivenlerin başında Siv bizi karşıladı. Halvar'a ters ters baktı. O da Onu.

G ğ  me inen bir yumruk gibi, Legion ile henüz y zle mediğimi hatırladım.

arkada ıma karşı davranışları. Artık pek de önemli görünmüyordu. Onun için endi elenmekten nefret ediyordum. Keşke burada bizimle olsaydı da hayatta olduğunu ve zarar görmediğini bilseydim diye düşünmekten nefret ediyordum. Sonra, her şey bittiğinde, ona bağırırdım.

Yontma demir  anın yanında devriyeleri görmek daha kolaydı. Tüm dikkatler ormanın en sık büyüdüğü ve tepelerin ağaç tepelerini kestiği malikânenin kuzey tarafına y nelmi ti. Evdeki fenerler s nd r lm  tı.  imenler kaçan serflerden arınmı tı artık. Tek umabildiğim sığınacak bir yer bulmuş olmalarıydı.

Halvar'a ne bildiğini sormak için ağızımı açtım ama altımızdaki kapılar inleyip  atırdayınca irkilerek geri çekildim. Muhafızlar kükreyerek komutlar verdi. Yayımlı kurcaladım, bir sürgü yükledim ve sonra silahı kaldırdım.

"Yüce tanrılar," dedi Mavie nefesinin altından.

Kapılar titredi, yarıldı ve çok geçmeden muhafızlar etkisiz hale getirildi. Koyu renk giyimli bir sürü insan çimenliklere hücum etti. Elllerinde sivri kılıçlar, kabaca oyulmuş sopalar ve değneklerle devriyelere saldırdılar. Belki kışkırtıcıydılar ama daha çok kuduz köpekler gibi davranıyorlardı.

Bir adam muhafızlardan birinin üzerine atlayıp muhafızın boynunu ısırırken Mavie çığlık attı. Karıştırıcı, muhafızın işini bıçakla bitirdiğinde içim sert ve öfkeli bir şekilde kıvrıldı, ancak çenesi yırtıcı ısırıktan kan içinde kaldı.

Siv'in gözleri dehşetle açıldı. "Bunların nesi var?"

Yayı kaldırdım, elimi yanağıma dayadım. Nabzım hızlandı ama dışarıdan bakınca sakinleştım. Bu toprakları korumak benim görevimdi. Bu insanları. "Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama onlar buraya ait değil."

Sürgünün uçmasına izin verdim.

Uç, Karıştırıcı'nın kolunun derinliklerine battı. Diğerleri dövüşürken ben boş boş oturmazdım ama bu en iyi nişancının ben olduğum anlamına gelmezdi. Bir kılıcı yeterince iyi kullanıyordum ama Mattis bana yayla nasıl manevra yapacağımı daha yeni öğretmeye başlamıştı. Siv kötü nişancılığımla telafi etti. Oku adamın kafatasının derinliklerine saplandı.

Kuşatmaya ateş etmekle ilgili sorun, dikkatlerin bizim konumumuza çekilmesiydi. Birkaç Karıştırıcı kiliseye doğru koşarken Mavie derin bir nefes aldı ve çok uzun süre tuttu. Hareketleri garip bir şekilde birbirinden kopuk ve sertti. Yine de yeterince hızlı hareket ediyorlardı.

"Lanet olsun," dedi Halvar dişlerinin arasından. "Yapabiliyorsan onları geride tut.

Ben kapıyı alacağım."

Bir kez daha nişan alırken ellerim titredi. Dört okum kalmıştı. Onları değerlendirmek zorundaydım. Koyu renk ayı postu giymiş bir Karıştırıcı çan kulesinin tepesinde gözlerini dikmiş bakıyordu. Uyarı alevlerinin ışığı yüzünü kanlı bir parlıltıyla aydınlatıyordu. Alay etti. Dudakları ve dişleri simsiyah bir leke içindeydi. Ama gözleri zift gibi karanlıktı. Alevler bile onlara yansımıyordu.

Siv ona hayretle baktı.

Dudaklarımı yaladım ve yayımı doğrulttum, kitap raflarının ve kilisenin içindeki camların çarpışmasını görmezden gelmek için çaresizce. Halvar için duyduğum endişeyi görmezden gelmek için çaresizce.

Mavie, "Ona yardım etmem gerek," diye kekeledi.

"Hayır Mavs," diye bağırdım. "Gitme. Sadece kendini savun."

"Ben de dövüşebilirim!" Mavie omuzlarını geriye attı ve çan seslerinden uzaklaşıp kiliseye giden dolambaçlı merdivenlerden aşağıya doğru atıldı.

"Kahrolası cehennemler." Kendimi Mavie'yi yutan boşluğa doğru dönmeye zorladım ve tırmanan Ajitatörlere nişan aldım.

Siv'in yayından çıkan oklar havada savruldu. Daha fazla Karıştırıcı düştü. Oklarımdan biri bir kadının kalçasına isabet etti. Hasta bir gümbürtüyle yere düştü. Onu öldürdüm mü? Midem bulandı. Bir adam çıkıntının üzerinden kıvrılmadan önce bunun üzerinde duracak zamanım olmadı.

Siv adımı haykırdı. Tökezleyerek yere düştüm. Son okumu kaldırdım. Karıştırıcı'nın çenesi siyah tükürükle ıslanmıştı. Gözleri vahşiydi. Belki de aklını kaybetmişti ama yine de oyma mızrağını yeterince iyi kaldırdı. Tahta çubuğun ucu aşağı indi. Omzumun üzerine yuvarlandım ve darbeden kıl payı kurtuldum. Mızrağı tekrar indirdi.

Cıvatanın ucunu kalçasına sapladım. Sendeleyerek geri çekildiğinde dizine tekme attım. Karıştırıcı düştü ama elini bileğime dolamayı başardı. Onu tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalıştım ama elini bırakmadı.

Tahta çubuğun ucunu ayağımın yan tarafına saplamadan önce bir şeyler söyledi -daha çok homurdandı-. Acıyla çığlık attım. Görüşümü siyah noktalar kapladı. Nefesimi tuttum, dişlerimi sıktım ve karşı koyabilecek kadar odaklanmaya çalıştım. Cıvatayı vücudum boyunca kestim. Karıştırıcı tökezledi.

Başım döndü. Çubuğu ayağımdan çekip çıkardığında sıcak, kör edici ışık kafamı doldurdu. Boğazımın arkası yandı. Bu şekilde ölmeyecektim. Henüz çözemediğim bu kadar çok bilinmeyen varken olmazdı. Ayağımdaki ağrıya rağmen geri çekildim. Acı damarlarıma ateş gibi yayıldı.

Karıştırıcı öldürücü darbesini kaldırdı. Olacaklara karşı gözlerimi kapattım.

Karıştırıcı bir anda öksürdü. Nefesleri hırıltılı, boğuk bir hal aldı. Gözlerim tam zamanında açılarak dizlerinin üzerine düştüğünü gördüm. Adam kasıldı. Dudaklarından daha fazla siyahlık döküldü. Gözleri kafasının içine doğru yuvarlandı. Koyu renkli damarlar derisini kesiyordu.

Kendimi ondan uzaklaştırdım. Halvar ve Mavie görünene kadar ağır ayak sesleri merdivenlerde yankılandı. İkisi de nefessizdi. Halvar koyu kana bulanmıştı, Mavie titriyordu ama bıçağını iyi kavramıştı. Karıştırıcı'nın nefes almak için çırpınışını dehşet içinde izledik. Bir başka tıkırtılı nefeste hareketsiz kaldı. Altında siyah bir su birikintisi oluştu. Sanki teri ve kanı mürekkebe dönüşmüştü.

"Bu da ne böyle?" Siv'in sesi beni an kulesinin penceresinin kenarından bakmaya itti. Altımızda babamın muhafızlarıyla savaşıan Kargaşacılar yere düşmüştü.

Anlayamadım. Gözlerim çevredeki ağaçları tarayarak cevap aradı.

Bir tane buldum.

Vücudum dondu. Bir anlığına, iki kalp atışından daha uzun olmayan bir süre boyunca, ağaçların arasında kan kırmızısı bir maske karanlığın içinden baktı. Bu mesafeden karanlık örtünün altındaki gözlerini göremiyordum ama alevlerin parıltısı ağzının ve burnunun üzerindeki kumaşı yakaladı; siyah baltaların ışıltısını yakaladı.

"Tanrılar ve cehennemler adına," dedi Siv soluk soluğa.

"Bu mu ..." Kanlı Hayalet ikinci bakışta kaybolmuştu.

Geri dönmüştü. Benim topraklarıma. Benim için.

Muhafızlar Karıştıracılardan kurtulduktan sonra duvarı takviye ettiler. Kan Hayaleti'ne kaçtığı cehenneme geri dönmesi için zaman vermiş olmalılar.

"*Kvinna*," dedi Halvar, sesi sertti.

Eli omzuma dokundu ve irkildim. Vücudum titremeye devam ediyordu. "Onu gördün mü?"

Halvar'ın gözleri Kan Hayaleti'nin kaybolduğu noktaya çevrildi. Cevap vermesine gerek yoktu. Bakışları yeterince cevap vericiydi ama yine de cevap verdi. "Bir benzer. Halkı korkutmak için."

Ben daha iyi biliyordum. Şüphesiz kimse Blood Wraith'ten kurtulamadı. Bunca yıl sonra, işi bitirmek için gelmişti. Ama bunu kimse bilmiyordu. Daha da kötüsü, eğer Kanlı Hayalet ölmemi istiyorsa, o zaman etrafımdaki herkes risk altında olacaktı.

"Elise," dedi Halvar usulca adımlı söyleyerek. "Yaralanmışsın."

Gözlerim ayağıma kaydı. Botum kan içindeydi ama artık acıyı hissetmiyordum. "Hayatta kalacağım."

"Yine de," dedi Halvar temkinli bir gülümsemeyle, ayağa kalkmama yardım ederken, "tedavi etmeliyiz. Ahırlarda sakladığımız birkaç şüpheli merhem var."

Gözyaşlarımı tutabilmek için sıırıttım. "Yasak olan şüpheli."

"Yasadışı anlamında. Çenenin kapalı tutacağın konusunda sana güveniyorum." "*Kvinna*'yla böyle konuşma," dedi Mavie.

"Mavs, hepimiz neredeyse ölüyorduk. Bir an için başlıkları bırakalım," dedim ve kolumu Halvar'ın omuzlarına doladım. Merdivenlerden sendeleyerek inmeme yardım etti. "Halvar," diye fısıldadım yalnız kaldığımızda. "Blood Wraith'i gördüm. Sanırım . . . Sanırım benim için geldi."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Belki de birine güvenmeye ihtiyacım vardı. Halvar sessizdi ama yanımızda durmaya gelmişti. Şu anda herkes kadar güvenilirdi.

Çenesi gerildi. "Kan Hayaleti özellikle kimse için gelmez." "Yani o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi hemen. "Hayır. Bilmiyorum. Ama meraktan soruyorum, neden senin için geldiğini düşünüyorsun?"

Dudaklarımı sıktım, son basamaktan topallayarak inerken yüzümü buruşturdum. Başımı salladım. "Önemli değil."

Halvar tereddüt etti. Belimi sıkıca kavradı. "Sana yemin ederim, *Kvinna* Elise, onun sana zarar vermesine izin vermeyiz. Kimse vermeyecek." "Biz mi?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." Gülümsedim.

Lejyon.

Adama ne kadar kızgın olsam da, hatta hasta olsam da, beni savunması için Halvar'ı göndermişti. Bunu yatırımlarını korumasına bağlayabilirdim ama bir tahminde bulunmam gerekirse, Legion'un daha iyi bir insan olduğunu ve beni gerçekten önemseydiğini düşünüyorum.

Bu gece burada olanların ağırlığı omuzlarımı ezerken o sevgi dolu an geçti. Wraithler Karıştırıcılara bir şey mi yapmıştı? Neden bu kadar garip davranıyorlardı? Vücutlarından akan siyahlık neydi? Kanlarındaki bir hastalık gibi.

"Nasıl öldüler, Halvar? Kışkırtıcılar. Hepsi birden öldü."

Halvar bakışlarımı karşıladı ama konuşmadı. Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim ve ürperdim. Öfke.

Kanlı Hayalet'in öfkesi var mıydı? Karıştırıcıları katleden o muydu? Kahretsin, saldıranlar Karıştırıcılar mıydı?

Öfke yükseliyorsa bir şey açıktı; bu gece son kez kan dökülmeyecekti.

CHAPTER TEN

Dşafak vakti kasvetli bulutlar, denizden esen bir rüzgâr ve ruh halimi daha da kötüleştiren bir pus getirdi. Ayağım ağrıyordu ama Halvar'ın karışımı yarayı çoktan kapatmıştı. Macun karıncalandı. Ayağımı çekiştiriyordu.

Yarılmış etimin ipliklerini bir iğne ve iplik gibi.

Sormadım ama macun yasa dışıysa, şüphesiz biraz öfkesi vardı. Belki de sıradan halkın yasak olduğu kralın tepelerinden gelen otlar.

Şafaktan önce arka bahçede bir ateş yakıldı. Babam Runa ve benim içeride kalmamızı istedi. Mektubuna göre, bir muhafızın ölümü için endişelenmemize gerek yoktu. Alnımı penceremin kabarcıklı camına dayayıp alevlerin gökyüzüne doğru yalayışını izlerken yumruklarımı sıktım.

Bekçi bu evi canı pahasına korudu. Yakılarak denize atılmayı hak ediyordu. Bahçenin bir köşesinde gelişigüzel yakılmış bir ateşte değil.

İçimi bir parça suçluluk duygusu kapladı. Tek bir canın bile kaybedilmemesini diliyordum ama son sayımımıza göre, onlarca Karıştırıcı'nın yanı sıra ölen tek kişi ısırılan muhafızdı. Ailem mahzenlerde saklanmıştı. Serfler ahırdaki ambarda, ağaçlarda, yatakların altında. Muhafızlarımız kendilerini kanıtlamıştı ve bir kraliyet kuryesi Şato'dan

Ravenspire, kralın kız kardeşini savunmak için savaşanların önümüzdeki haftalarda kalede düzenlenecek bir şenlikte onurlandırılacağını söyledi.

Kürklerimin ve yorganlarımın altına saklanıp en az bir hafta daha orada kalmak istedim.

Evimiz saldırıya uğradığı için kimse keyifsiz görünmüyordu. Daha şimdiden babamın ticaret konseyi olayı hafife almaya başlamıştı. Şişkin adamların böyle bir saldırıyı çok daha önceden beklediklerini söyleyip gülüşüklerini duydum.

Serfler görevlerine devam ettiler. Bevan olanlardan pek bahsetmiyordu ama gözlerinde korku vardı. Korkudan bahsetmezdi.

Denedim.

Runa uykusunun bölünmesinden daha çok rahatsız olmuştu. Hiçbir şey anlamamıştım. Başka bir şey düşünmemiştim. Siyah tükürük. Karıştırıcıların hareketleri. Blood Wraith'i düşündüm. Ama saldırının ertesi akşamı Lysander ailesinin tek endişesi -bir kez daha- benim nişanımdı.

İki talibin aramasına izin verilmişti. İkisi de saldırı hakkında soru sormadı.

Herr Svart ziyarete geldi ve ahşap kutunun işçiliğini nasıl bulduğumu sordu. Sonunda ziyareti, kadınların karmaşık ihtiyaçlarını anlama konusundaki -nasıl ifade etmişti- zekâsını övmeye dönüştü. Sonra da bana çocuk yetiştirme konusunda nasıl cevaplayacağımı bilmediğim sorular sormaya başladı.

Tüm küçüklerin kimsesizler evine gönderilmesi gerektiği yönündeki cevabım onu yatıştırmadı.

"Ellis'in seni duyduğunu biliyorsun," diye fısıldadı *Mavie*, *Svart* şaşkınlık ve müstakbel gelininin içindeki vahşiliği ehlileştirme arzusuyla malikâneden hışımla çıktıktan sonra.

Daha sonra aceleyle *Arabella*'nın Aşçı'yla birlikte çalıştığı mutfağa gittim ve çocuğa iki meyveli tart ile *Kvinna* *Elise*'in aptal adamlara sık sık yalan söylediği bir düzine söz verdim. Çocuk bana dişlerini göstererek sırıttığında ve tatlının üstündeki yaban mersinlerinden biraz ikram ettiğinde tatmin olmuşum.

İkinci arayan, servetini babasından miras almış genç bir gemi tüccarıydı. *Wilder Kage* yeterince iyiydi ama önüne gelen herkesle yatıp ertesi sabah onları hırpalanmış halde bırakmasıyla ünlüydü.

Ziyareti sona erdiğinde babam bile heyecanlanmış görünüyordu.

Kapı arkasından kapandığı anda, yastıklı sandalyeye yığıldım, eteklerim dizlerimin üzerinde buruştu ve bacaklarımı annemi kızdıracak şekilde açtım.

Oturma odasının kapısı açılıp Runa hizmetçileriyle birlikte içeri girdiğinde, birkaç mutlu an için yalnız kalmıştım.

"Eli, bir ziyaretçi var."

Ben durduramadan inilti ağzımdan kaçtı. "Artık yok, yalvarırım."

"Özür dilerim, *Kvinna*. Başka bir zaman dönebilirim."

Eteklerimi ayak bileklerime kadar indirdim ve sandalyemde dönmeye başladım. "Reis," dedim, yanaklarım kızarmıştı. "Bağışlayın beni, yoğun bir gündü."

Reis elinde beni etkileyecek hiçbir şey olmadan odaya girdi. Kıpkırmızı üniformasının üzerine siyah askeri kıyafetini giymişti. Karşıma oturduğunda gözlerinde parlak bir eğlence kıvılcımı vardı.

"Ben de öyle duydum. Beni bağışlayın ama iyi olduğunuzu görmem gerekiyordu. Kapılardaki gedikten haberim oldu."

Başımı salladım. "Evet. Korkutucuydu ama yaşamaya devam ediyoruz." "Yaralandınız mı?"

Başımı salladım, ayağımı ya da nasıl bu kadar çabuk iyileştiğini açıklayacak enerjim yoktu. "Ben iyiyim."

Jarl yanıma otururken yumuşak bir şekilde sırıttı. "Eminim yorgunsundur ve iki talibin daha uğradığını biliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, şimdiye kadar çok sayıda talibin olduğunu bildiğim için neredeyse gelip gelmemekte tereddüt ediyordum."

Daha dik oturdum. "Ama sen geldin."

Jarl'ın yanakları biraz renklendi. "Seni kendi gözlerimle iyi görmek ve eskiden olduğu gibi konuşmak istediğim için böyle yaptığımı söylesem bana inanır mıydın?"

Bir süre Reis'i inceledim. Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, onun yerine ayağa kalktım. "Benimle dışarıda yürür müsün? Fırtına öncesi her zaman güzeldir."

Jarl kolunu uzattı. Dirseğini kavradım ve birlikte arka taraftaki gül bahçesine girdik. Annem yürüyüş yollarını beyaz nehir taşıyla döşemiş ve yabani güllerin doğal yumaklar halinde büyümesine izin vermişti. Bu şekilde daha heybetli göründüklerini söylerdi hep. Tuz ve çiçekler havayı kokulandırıyor ve denizin serinliği tenimde sakinleştirici bir his uyandırıyor.

Birkaç saat önce çimenlere ölüm ve kan bulaşmıştı ama annemin ısrarı üzerine bahçeler kısa sürede doğal güzelliklerine geri dönmüştü. Sadece taşların üzerindeki birkaç karanlık iz burada bir şeylerin ters gittiğine işaret ediyordu.

"Burası çok güzel bir bahçe," diye söze başladı Kont, gözleri çeşitli çalılarda gezinirken.

"Reis, buraya güllerden bahsetmek için gelmediğini biliyorum." Yürümeyi bıraktım. "Benimle açık konuşur musun merak ediyorum."

"Başka türlü konuşmaya niyetim yok. Bana bir şey sorun, size söyleyeyim."

"Neden elimi arıyorsun?" Tereddüt etmedim ve bilmek istedim. En çok da ondan, çünkü ziyaret etmekle görevlendirildiğim tüm talipler arasında beni ve onu mutsuz etme ihtimali en düşük olan Jarl gibi görünüyordu.

Legion'un yüzünün neden aynı anda aklıma geldiğini anlamamıştım ama daha sonra olası nedenleri araştırmak için zamanım olacaktı, şüphesiz bunda adamın henüz ortaya çıkmamış olmasının yarattığı hayal kırıklığının da payı vardı.

Reis'in ayaklarını kaydırma şeklinden sorumu oldukça ciddiye aldığını ve cevabı düşündüğünü tahmin ettim.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," dedi Jarl. "Sana hayranım ve her zaman hayran oldum. Kendin için düşünmekten korkmuyorsun."

"Çoğu kişi bunu bir eşte çekici bulur mu bilmiyorum."

Reis sırttı ve başparmağını kadife bir gül yaprağının üzerinde gezdirdi. "Belki değil, ama Timoran'da değişiklikler oluyor ve bence beklenenin ötesine bakan, değişime uyum sağlayan bir eş tam da istediğim türden. Çirkin olmaması da yardımcı oluyor."

Reis göz kırptı ve şafaktan beri ilk kez gülümsedim. "Ah, senin gibi bir adam, en zeki kadın bile olsa, çirkin bir kadına asla yakışmaz."

"Yüzüm de oldukça yakışıklıyken olmaz."

"Doğal olarak. Senin gibi bir yüzü lekelemek ne büyük bir günah olur."

"Olurdu. Korkunç bir talihsizlik." Göğsümdeki gerginlik azaldı ve Jarl bana dönüp ellerimi ellerinin arasına aldığı anda neredeyse rahatlamıştım. "Tüm şakalar bir yana, bence iyi bir çift oluruz Elise. Timoran güçlendikçe, geliştikçe ben de bunun bir parçası olmayı planlıyorum ve sanırım senin de benzer hedeflerin var."

Gülümsemem soldu. Yine o kelime, hırs. Runa da aynıydı. Ellerimi onun elinden kurtardım ve neredeyse onun kadar uzun, yabani bir çalıya doğru döndüm.

benim gibi. Parmak uçlarım dikenlerin tepelerine hafifçe dokundu, sanki kan akıtacakmış gibi. "Timoran'da ne gibi değişiklikler öngörüyorsunuz?"

Jarl yanıma geldi, ellerini arkasında kenetlemişti. "Yeni bir doğuş. Bu topraklardaki öfkeden korkmayan bir Timorlu. Tanrıların yok edilmesini ya da saklanmasını değil, kullanılmasını istediği güçleri kullanan biri."

Şaşkınlığımı ona yönelttim. "Gece Halkı mı demek istiyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Bu topraklarda kaybetme korkusuyla gizlenen bir güç var. Bunun yerine karanlık düşmanlarımızın kullanımına bırakılıyor."

Dün geceki karanlığı düşündüm. Karanlık fae'ler bu topraklara böyle bir şiddetle mi dönüyordu?

"Timorlular öfkeyle kutsanmamışlardı gerçi," dedim. "Ettanlar öyleydi. Fae'ler öyleydi. Onların büyüüne sahip olmayan biri, öfke açığa çıktığında onu kontrol etmeyi nasıl hayal edebilir ki?"

"Kışkırtıcılar güç kazanıyor, Elise," dedi. "Öfkeye tapıyorlar ve onları ezmenin tek yolu, onları doyumak için taptıkları şeyi kullanmak. Komşu krallıklara yaptığım bazı yolculuklar öfkenin daha iyi anlaşılmasını sağladı. Hepsi aynı değil. Dışarıda pek çok güç var. Bir düşünün." Kont tekrar ellerimi tuttu, gözleri parlıyordu. "Öfkeyi Timor halkının gücüyle birleştirebilirsek, krallığımız belki de huzura kavuşabilir. Tanrı'nın bu topraklara bahsettiği şeyi yok etmeye çalışmak hiçbir işe yaramaz."

Bir sisin içindeymişim gibi göz kırptım. "Krala ve taş ocaklarına katılmıyor musunuz?"

Jarl'ın çenesi gerildi. "Bazı uygulamaların korkuya dayandığını görüyorum. Prens Calder, krallıkların en güçlüsü olduğumuzu iddia edeceksek, Gece Halkı'nı tuzığa düşürüp hapsederek korkuyla hareket edemeyeceğimize inanıyor ve ben de buna katılıyorum. Gücü kendi yararımıza kullanmalıyız."

"Birlik gibi mi?" Gece Halkı'nın, Ettanlar'ın özgürce dolaşabileceği birleşik bir Timoran - neredeyse umut etmeye cesaret edemiyordum.

"Bu topraklar bize direniyor ve inanıyorum ki bunun nedeni doğal nimetleri-öfkeyi kabul etmememiz. Kışkırtıcıların sürekli kan dökmesinden bıkmadınız mı? Daha dün gece size ulaşmaya çalıştılar." Jarl, tutkusu kulaklarının kıvrımlarını kızıla boyarken başını salladı. "Değişim hemen gerçekleşmez ama Prens Calder'ın vizyonuna göre eğer birbirimizin arasında yaşayacaksak, Timorlular da öfkeyle bağ kurmanın bir yolunu bulmalı. Ondan kaçmanın değil."

Ben de kabul ettim. Barış istiyordum, saldırıların durmasını istiyordum, Siv ve Mavie'nin özgür kadınlar olmalarını, diledikleri gibi yaşamalarını istiyordum. En azından evimizde yaptıkları iş için para almalarını. Jarl'ın vizyonu ile ilgili tek sorun Calder'ın gücünün olmamasıydı ve sıralar boyunca da olmayacaktı. Zyben çok yaşlı değildi ve krallar ölene kadar hüküm sürerdi.

Bahçeden bir ses yükseldi. Mavie bir gül kemerin altında duruyordu. "Böldüğüm için özür dilerim *Kvinna*, ama kulübedeki ışıklar geri gelirse haber verilmesini istemiştin."

Midem alt üst oldu. Tepkinin bu kadar sert gelmesi biraz acınası bir durumdu ve Reis'le sohbetten keyif almış olmama rağmen hiç düşünmeden ona döndüm ve "Özür dilerim ama gitmeliyim. Bunun için teşekkür ederim, Reis."

Başını eğdi, gözlerinde bir hayal kırıklığı parladı ama bunu asla dile getirmeyecekti. "Umarım yakında tekrar ararım."

Bir elimi koluna koydum. "Umarım yaparsın."

Aceleyle vedalaşarak Mavie'nin yanına koştum. *Herr* Legion Grey'e sormam gereken sorular vardı.

CHAPTER ELEVEN

"**W** ne zaman döndü?" Gül bahçelerinin arasından hızla geçerken adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

"*Herr Grey'i görmedim,*" dedi Mavie. "Sadece ışıklar, ama Tor geri döndü. Zavallı adam günlerce uyumaya hazır görünüyor. Eğer *Herr Grey'in* bakımına yardım ettiyse, adam çok hasta olmalı."

İki gün oldu. Ne tür bir hastalık bu kadar şiddetli gelir ve bu kadar çabuk biter?

Virajda aniden durdum. Penceredeki yağ lambasının titremesi kalbimi hızlandırdı. Legion Grey ile konuşma isteği sinir bozucuydu. Öfke ve hayal kırıklığı, endişe ve arzu, hangi duyguyu seçeceğimi bilemeyene kadar beynimde kaynadı. Nefesimi tutarak içime çektim ve yavaşça kapıya doğru ilerledim. İçeride bir hareket olmasına rağmen kapıyı çalmam cevapsız kaldı.

"*Herr Grey,*" dedim olabildiğince kararlı bir şekilde. Yine de sesimde bir ürperti vardı ve bundan nefret ediyordum.

Ayak sesleri döşeme tahtaları üzerinde sürünüyordu. Bir sandalyenin sürtünmesi, gergin bir nefesin hırıltısı. Sonra kapı tıkladı ve onun gölgeli ifadesini görecektik kadar açıldı. Saçları dağınık, gömleği tepeden çözülmüş Legion yarı toparlanmış görünüyor. Sırtındaki loş ışık yüzüne acımasız, çökük bir ifade katıyordu.

koyu renk gözlerine baktı. Kırmızı ve sinirli çizgiler bakışlarının beyazını kanlandırıyor ve solgun ifadesine katkıda bulunuyordu.

"*Kvinna*," dedi Legion, sesi görüldüğünden daha güçlüydü. "Hoş bir sürpriz."

"Numara yapmanıza gerek yok *Herr Grey*," dedim. "Hastasınız. Oturun."

"Ben hasta değilim. Korkarım sadece böyle görünüyorum," dedi acımasız bir gülümsemeyle.

Gözlerimi devirdim. "Mavie, erkekler neden zayıflık göstermeyi reddediyor? Legion Grey, otur. Belli ki ayağa kalkacak kadar iyi değilsin. Bitkiler ve ilaçlar konusunda oldukça yetenekliyimdir, bilirsin."

Omuzları çökmüştü ama hayran olduğum sinsi gülümsemesi ağzının köşesinde yerini almıştı. Kirli sakalları çenesinde koyu bir gölge oluşturmuştu. Altın sarısı saçlarıyla uyumsuzdu ama gölge çenesinin gücünü ve yüzünün keskin hatlarını daha da belirginleştiriyordu. "Her zaman sürpriz, *Kvinna* Elise. Bir kumarbaz, bir eğitim kadını, bir kılıç ustası ve şimdi de bir şifacı. Yapmadığın bir şey var mı?"

"Evet, tartışmayı bırak," dedim ve kulübenin içine doğru bilinçli bir adım attım. "Mavie, Cook'tan biraz karahindiba çayı alıp bana getirebilir misin?"

Mavie'nin ağzı açık kaldı. "Ne istediğinin farkında mısın?"

"Haftanın geri kalanında baharatlı keklerimi sana vereceğime söz veriyorum."

Biraz zaman aldı ama çok geçmeden Mavie başıyla onayladı ve bizi yalnız bıraktı. Legion bir adım daha yaklaştı. "Elise, Halvar bana neler olduğunu anlattı.

Burada olamadığım için beni affedin."

Sinirlerim midemde sert bir şekilde kıvrıldı.

"Kurtulduk." "Ucuz atlattığımızı duydum."

"Halvar yalan söylüyor. Endişelendiğim bir an bile olmadı." Gözlerimi döşeme tahtalarına indirdim. Sırtışı içimde karşılıksız bir sıcaklık uyandırdı. "İyi ki burada değildin, hasta olmasaydın. Çok savunmasız olurdun. Şimdi tekrar söylüyorum. Otur."

"Gururumu incitiyorsun, *Kvinna*." Legion masadan bir sandalye çekti ve uzun bir iç çekişle oturdu. Sandalyenin arkasına yaslanırken yüzünü buruşturdu ve gömleğinin altında kaybolana kadar boynundan aşağı inen kızgın kırmızı bir iz gözüme çarptı.

"*Kahretsin*, yaralandın mı?" Daha iyi düşünmeden onun yanında buldum kendimi.

"Hayır," dedi ve sarsılarak uzaklaştı.

"Ben aptal değilim. Yaraları görebiliyorum."

"Bu gece solacaklar." Ellerimi kal alar ma dayadım ve dik dik baktım. Legion belli belirsiz bir bakış fırlattı ve aramızdaki nezaket kayboldu; kanayan gözlerini bana dikti. "Elise, endişelenmene gerek yok. Bunu daha önce defalarca atlattım."

Yanındaki sandalyeye oturdum ve bakışlar mla buluşana kadar ona doğru eğildim. "Hayatta kaldım Ne?"

Bir yumruğu dizinin üzerinde kıvrılmıştı. "Birkaç haftada bir gelen bir hastalık."

"Ne tür bir sıkıntı? Ayakta zor duruyorsun."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "G  s zleşiyorum, normal yakışıklılığıma hiç benzemiyorum."

"Kendini çok büyük görüyorsun."

Gülümsediğinde yüzünde yorgun çizgiler belirliyordu. "Bu yaralar hastalığın izleridir ve zamanla geçerler."

"Böyle bir şeyle nasıl başa  ıkıyorsunuz?"

"Uyum sağlıyorum, *Kvinna*. Sizi temin ederim ki bu durum arabulucunuz olarak görev yapmamı hiçbir şekilde engellemeyecek."

"Lejyon," dedim usulca. "Görevin hakkında endişelenmiyordum. *Senin* için endişeleniyordum."

Beni inceleme şekline bakılırsa, ses tonumdaki samimiyete onun da benim kadar şaşırdığını tahmin ediyordum. Doğrusu, Siv'le ilgili olarak onu sorgulama -belki de tehdit etme- ihtiyacı duymama rağmen, Legion Grey'in ayakta duramayacak, hatta düşünemeyecek kadar acı çekmesi düşüncesine değer vermiyordum.

Mavie ikimiz de söyleyecek başka bir şey bulamadan geri döndü. Hışımla bana kurutulmuş sapları ve çiçekleri uzattı. "Bu kadın deli. Kelimenin tam anlamıyla deli, Elise. Bunları geri verme zahmetine girme, verirsen muhtemelen onun stok kabında yok olursun."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sürükleyerek sırttım. "Teşekkür ederim. Pastaların  zerine krema isteyeceğim. Burada fazla kalmayacağım."

"Seninle kalmayacak mıym?" Mavie kaşlarını kırıştırdı.

"*Bay* Grey ve benim konuşacak çok şeyimiz var ne yazık ki. Runa ya da annem size yapacak anlamsız bir şey bulmadan önce odama kaçmak için m kemmел bir zaman varken sizi oturup dinlemeye zorlamak istemem."

"Dediğiniz gibi, ama ne zaman kasıtlı olarak g nderileceğimi biliyorum." G z kırttı ve her şeyi yanlış anladı. Evet, Legion'la yalnız kalmak istiyordum ama

onu sorgulamak için değil. . . başka bir şey için.

Yüzünde bilmiş bir sırıtışla arkasını döndü ve beni tekrar kulübenin sessizliğinde bıraktı. Dönüp çaydanlık istediğimde Legion bakışlarını masaya dikmişti. Ben kurutulmuş çiçekleri demlerken çok az konuştu ve bazen dönüp onu bakarken yakaladığım anlar oldu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

Önüne bir fincan bulanık çay koyduğumda gözlerindeki kızarıklığın bir kısmı kaybolmuştu ve Legion daha dik oturuyordu. Ne garip bir şey, an be an kaybolan bir hastalık. Çayı dudağında tiksinti dolu bir kıvrımla inceledi ama şikâyet etmeden yudumladı.

Legion gömleğinin yakasını çekiştirene kadar daha fazla sessiz kalp atışı geçti, teni terden nemlenmişti. "Tanrılar, Timorluların bu kanlı kıyafeti nasıl giydiğini asla anlayamayacağım."

Alay ettim. "Ne giymeyi tercih ederdiniz? Bir ticaret ve finans adamı olarak yelek ve pantolona alışkın olduğunuzu düşünmüştüm."

Oturduğu yerde kıpırdandı. "Demek istediğim, başka bir saldırı olsaydı, hareket edemediğim için kollarım kesilirdi."

"Kulübede bir kuşatma planlıyorsun, değil mi?"

"İnsan her zaman tetikte olmalı," dedi. "Öğrendiğimiz gibi."

Dizim zıplamaya başladı. Kabuslar gelecekti, şüphesiz dün gecedен dolayı. Legion Grey'e kendi savunmasızlığını göstermek istemediğim için korkuyu gömdüm.

"Dün gece hakkında konuşmayalım. Ayrıca, iyi olmadığın için söyleniyorsun. Çayını iç bu arada." Sinsice yanından uzaklaştırdığı fincanı tekrar ulaşabileceği bir yere ittim.

Homurdanarak bir yudum daha aldı. "Ben iyiyim. Aslında, kalmak için hiçbir zorunluluk hissetmemelisin."

"Biri seni içmeye zorlamalı." Fincana vurdum, gözlerim kısılmıştı. "Mahremiyetimi ihlal etmek ve hayatımı kontrol etmek için burada olduğunuza göre bir noktada tekrar konuşmamız gerekeceğini düşündüm."

"Doğru. Her özel düşüncüyü ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Tereddüt etti. "Peki, dün gecedен bahsetmiyorsak, talipler nasıldı?"

"Berbattı, illa bilmen gerekiyorsa. Tek katlanılabilir olan Jarl'dı sanırım. Ama sanırım bunun nedeni birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyor olmamız."

"Ah," dedi Legion fincanını çevirerek. "Biraz hayranlık mı seziyorum?"

"Hayır, tiksintinin yokluğunu algılıyorsun."

"Aynı şey." Legion sandalyesinde tekrar arkasına yaslandı. "Kendini biraz olsun daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, aptallarla buluşma sıram yarın başlıyor."

"Size acıyorum, çünkü sonuçta etkilemeleri gereken kişi sizsiniz. Sanırım onları elleri ve dizleri üzerinde bahçelerde peşinden koşturabilirsin ve eğer onları seçeceğine söz verirsen bunu yaparlar."

"Bunu yarın için hatırlamaya çalışacağım."

Sesinin tizliği bir anda şakacı ve sinirli bir hal aldı. Legion'un ne söyleyeceğini asla bilememenin keyifli olduğunu itiraf ettim. Bana *Kvinna* dediğinde bu diğerlerinden farklıydı. Sanki adımı kullanmaktan sıkılmış ve başka bir şey söylemek istiyormuş gibi söylüyordu. Ya da tipik *Kvinnalar* gibi olmadığını bildiği için şaka yapıyordu.

Legion varlıklı bir adamın hayatını yaşıyordu ama bir sokak çocuğu gibi bakır bir şim üzerinde tartışıyordu. Ama onun gizemi, ensemde her zaman var olan huzursuzluk dalgasını daha da artırıyordu.

Legion çaydan bir yudum daha aldı, yüzünü buruşturdu ve bardağı itti. "Çabanı takdir etsem de, bundan bir parça daha içmektense hasta olmayı tercih ederim." Oturduğu yerden kalktı, dar bir tezgâhın üzerindeki gümüş ibriğe uzanırken adımlarındaki yorgunluğun çoğu kayboldu. "En hızlı iyileşen şey bu. Ama senin böyle bir içkiyi kaldırabileceğinden emin değilim. Çoğu kişinin midesi kaldırmaz."

"Ben kırılgan değilim." Ne demek istediğimi kanıtlarcasına göğsümü şişirdim.

Legion en az on kalp atışı boyunca bana baktı -derimi soydu desek daha doğru olur. "Bu durumda, bence bir içkiyi hak ediyorsun."

Legion kehribar rengi içkiyi iki boynuza doldurup masaya döndüğünde birini bana uzatırken uzun bir nefes aldım. "Doğu Krallığı'ndan. Sanırım buna brän diyorlar."

"Allah kahretsin," diye yemin ettim. "Uzak krallıklara seyahat etmeni kıskanmayacağımı hiç sanmıyorum."

Omuz silkti ve sırttı "Bazen oralara daha çok rüyalarımda gitmişim gibi geliyor. Bir gün gidip onları görmelisin."

Kadınlar seyahat etmez, ona hatırlatmak istedim. Ama neden? Bir önemi yoktu. Boynuzu ağzıma götürdüm ve burnuma keskin bir tat geldi. Çekici değildi ama kaba davranıp yabancı bir içkiyi reddedecek değildim. Doğruyu söylemek gerekirse heyecan vericiydi. Sıvı dudaklarıma dokundu, boğazımdan aşağı süzüldü.

Üç cehennem yandı.

İki kez öksürdüm. Tadı keskindi, biraz odunsuydu ama dilime yerleştikten sonra yumuşadı.

"İyi mi?" Legion içerken gözlerini zorlukla kırıştıtararak sordu. "İlginç."

"Benim için yeterince iyi. İç o zaman."

"Kanayan gökyüzü, şimdiden kafamdaki sisi hissediyorum." Kıs kıs güldüm ve bir yudum daha aldım. "Bu muhtemelen uygun değil. Buradan tökezleyerek çıkarsam halk ne der?"

"Onlara birlikte unutulmaz bir an geçirdiğimizi söyleyeceğiz."

Utanmış gibi yaparak masanın altından kaval kemiğine tekme attım. "Çok münasebetsizsin, Legion Grey."

"Utanma, *Kvinna*. Doğu Krallığı'nın birasını mideye indirebilen pek yoktur. Kızarmış görünüyorsun. Ne demek istediğimi sandın?"

"Uygunsuz ve çileden çıkarıcı," diye mırıldandım ve bir içki daha aldıktan sonra boynuzumu bıraktım. Biraz daha içersem kulübesinden tökezleyerek *çıkacaktım*. Doğu Krallığı'ndaki insanların böylesine güçlü, hafif iğrenç bir içkiye ne kadar tahammülleri olmalı. Kayıp parmak uçlarımı ovuşturarak Legion'ın son içkisini bitirmesini izledim. Arkadaşlığından keyif alıyordum ama sormam gereken acil bir soru vardı. Beynimdeki bulanıklıkla birlikte daha iyi bir zaman olamazdı. "*Herr Grey*-"

"*Herr*'ü unutmamızı istemek çok mu fazla olur? Lejyon iyi iş görür. *Herr* kulağa çok aptalca dindarca geliyor ve ben de brän yüzünden aklımı kaybetmek üzereyim. Uygun unvanları pek hak etmiyorum."

Bir kahkaha attım. "*Kvinna*'yı bırakırsan iyi. Bana düzgün bir kraliyet mensubu gibi davrandığım bir anı anlat."

Legion soğumakta olan çay bardağını işaret etti. "Sonra. Tam da o berbat şeyi içmemi istediğin zaman."

Yeterince adil. "Pekala, o zaman. Legion, bilmen gerektiğini düşünüyorum. Siverie'yi tehdit ettiğini biliyorum."

Boynuz ağzına doğru yarı yolda durakladı. Bir gölge gözlerini daha da kararttı. "Sana tehdit ettiğimi söyledi-"

"Hayır," diye düzeltmek için acele ettim. Sinirlerim midemin çukurunda toplanırken avuçlarım terlemeye başladı. "Seni, Halvar'ı ve Tor'u onun etrafında gördüm. Sonra gittiniz ve ben de size sormadım."

İçki borusunu yere bıraktı. "Peki hizmetçin sana ne dediğimi söyledi?"

"Bir hikâye anlattı." Siv'in onu koruyup korumadığını, Legion'ın tehlikeli olup olmadığını bilmek istiyordum. "Senin tarafını bilmek istiyorum."

Uzun bir süre beni düşündü, gözlerindeki siyahlık tüylerimi diken diken etti. Birazdan konuşmazsa duvarlar üzerime çökecekmiş gibi hissettiğimde Legion boğazını temizledi ve masanın üzerine eğildi. "Onu başka biriyle karıştırdım. Kimsesiz çocuklar olarak, bir keresinde Tor'u öldürmeye çalışan büyük bir çocuk vardı. Bir kız kardeşi vardı. Siv'in dövüşme şekli ... her neyse, söylemekten utanıyorum, gördüğün şey biraz çocukluk intikamıydı. Hatayı fark ettim; kızın onunla bir akrabalığı yoktu ve bu konuyu kapattık."

Siv'in verdiğiinden daha fazla ayrıntı var ama hikayeler yeterince uyumlu. Yine de Siv için bunun bir daha asla yaşanmadığını görmem gerekiyordu. "Anlayın, Siv ve Mavie hizmetçiden daha fazlası. Onlar bana öz kız kardeşimden daha yakınlar-"

"Anlıyorum," dedi. "Hata yaptım. Burada olsaydım tekrar özür dilerdim. Onlara zarar vermeyeceğime söz veriyorum Elise."

Başımı salladım ve parmaklarımı kucağıma doladım. "Güzel. Arkadaşlığınız benim için sorun değil, Legion Grey. Başlamak için bir neden bulmaktan nefret ediyorum. Gerçi Tor'un seninle birlikte kimsesizler evinde olduğunu fark etmemiştim."

Hafifçe güldü ve boynuzundan bir yudum aldı. "Halvar da."

"Ne?" Gözlerim irileşti. "Dedin ki-"

"Onu bir süredir tanıdığımı söyledim. Ne kadar zamandır diye sormadınız." "Ama Halvar bir serf olarak sona erdi."

"Kısmen kendi seçimi," dedi Legion. "Halvar'ın kadın olsun erkek olsun baştan çıkarma konusunda bir yeteneği var ve kısa sürede güney kıyılarındaki soyluların eşlerinin yalnız bırakılması gerektiğini öğrendi."

Gülmemeliydim ama ağzımı kapattım, sırtımdan aşağı bir ürperti aktı.

Doğruydu, idam sehpasında acı çekmekten ya da ölümden kurtulmak isteyenler kölelik teklif edebilirdi. Üzücü bir hikâye, ama Halvar'ın biraz yaramazlık yapmasına rağmen, köleliğin onun ruhunu bastırdığını henüz görmemişim. Ve Halvar gibi zavallı bir serserinin, mevkisinin üstündeki insanlarla yattıktan sonra güzel malikânelerden dışarı fırladığını, öfkeli aşıkları arkasına aldığı hayal etmek tamamen eğlenceliydi. Boğazımı temizleyerek kendimi toparladım. "Şanslı ki burada son buldu, o zaman."

Legion eğlenerek başka tarafa baktı. "Kendi iyiliklerimi yapmış olabilirim."

Ağzım açık kaldı. "Legion Grey, hayretler içindeyim. Görünüşe göre istediğinizi elde etmek için kendi hileleriniz ve planlarınız var. Bilirsiniz, aynı şey hırsızlar için de söylenebilir."

"Ama bazen faydalarından yararlanmayacaksanız gücün ne anlamı var. Ben bu durumda sadece fayda görüyorum. Halvar'a hâlâ yakınım ve baban kılıç kullanmayı bilen yetenekli bir köle daha kazanmış oldu."

İnledim ve arkama yaslandım. "Gökler adına, çileden çıkarıcısın ve hiç şüphesiz güzel sözlerin ve dilekçelerinle herkesin gönlünü kazandın. Serfleri manipüle etmenin yollarını bile bulmuşsun. Eğer bir tür lanetliye dönüşürsen, kimse benim yanımda yer almaz."

"Hayır, bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Kendi iyiliğiniz için fazla nazıksınız ve size şimdiye kadar tanıdığım tüm kraliyetlerden daha fazla değer veren köleleriniz var. Sayıca çok az olurdum."

Övgüsü karşısında kızardım, ne diyeceğimi bilemediğim için sert bir içki daha aldım.

"Demek istediğimi anlatmak için, bugün buraya arkadaşına zarar vereceğimi düşünerek geldin, korkunç bir badire atlattın ama önce beni azarlamak yerine bana yardım etmek için atladın." Legion başını salladı. "Her zaman sürpriz."

Eğer biraz nezaket Legion'u şaşırttıysa, nasıl bir hayat yaşadığını düşünmek bile istemezdim. Ayağa kalkıp çay fincanlarını topladım ve Legion da benimle birlikte ayağa kalktı, hizmet edilmekten rahatsız olduğu belliydi.

"Elise, bunu yapmamalısın. Bu sana yakışmaz."

Fincanları lavaboya yerleştirirken uzun bir iç geçirdim. "Kim yapacak o zaman? Bir serf mi? Belki Tor çağrılabilir." Lavaboya dönerek fırçalamaya başladım. "Keşke bazen neden burada olduğunu bilseydim. Tuhafliklarımı kucaklamaya kararlı görüldüğün anlar oluyor, bunun gibi-" Fincanları ve sabun köpüklerini işaret ettim. "Diğer zamanlarda bana diğerleriyle aynı şekilde davranıyorsun. Sanki diğerlerinden üstün bir kraliyet mensubuymuşum gibi, sanki diğerlerine tepeden bakıyormuşum gibi.

.. halkımın çoğunun yaptığı gibi onlara kötü davranın."

Bu patlamayı nasıl durduracağımı ya da tam olarak nereden geldiğini bilmiyordum. Bu kadar basit bir ifade, görevimle, hayatımla ilgili binlerce söylenmemiş hayal kırıklığını açığa çıkardı ve doğruyu söylemek gerekirse, onları neden Legion Grey'e bıraktığımdan emin değilim.

Fincanı daha sert ovdum ama sert bir el kolumu çekiştirdiğinde nasıl nefes alacağımı unutarak ürperdim. Legion daha önce bana gerçekten dokunmamıştı. Antrenman yapmanın şefkatli bir dokunuş olduğunu söyleyemezdim. Ama avuç içi kolumdan aşağıya doğru kaydı ve beni koyu renk gözlerinin derinliğindeki altın rengini görebileceğim kadar yakınına çekti. Gözlerini kırpmadan beni içine çekerken kalbim küt küt atıyor, kaburgalarımın birini kırmaya hazırlanıyordu. Bir adım daha yaklaştı. Dünyam altüst oldu.

Legion çenemi kaldırmak için bir parmağının eklemine kullandı, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmadı.

"Elise," dedi adımı bir yaz esintisi gibi, yumuşak ve nazikçe. "Senin hakkında bir şeyler öğrenmek için buradayım. İşimiz sonuçlanana kadar seni güvende tutmak için. Ve senin tuhaflık dediğin şeye ben nitelik diyorum. Karşılaşmayı beklediğim *Kvinna*'ya hiç benzemiyorsun ama sana yemin ederim, o günden beri bir gram bile hayal kırıklığı yaşamadım."

Çabıyla yutkundum; bakışları da onunla birlikte boynumun yamacında gezindi. Göğsümde sıcak bir arzu kıvılcımı çaktı ve bana farklı bir şekilde dokunması umurumda olmazdı.

Legion'un sırtışı geri döndü. "Zayıf kemiklerden yapılmamışsın. Beklediğim gibi camdan değilsin."

Lanetli tanrılar. Başparmağı çenemde geçen geceden kalma, hâlâ görünen bir sıyrığın üzerinde gezinirken nefesimi tuttum, donup kaldım. Parmaklarım gömleğinin kıvrımlarına dolandı. Belki de brân yüzündendi ama böyle bir ana izin verdiğim, bu tür bir yakınlığı kucakladığım için kanayan aklımı kaybetmiştim. Uzaklaşmadım, denemedim bile. Legion'un gözleri kulağımın kabuğunda gezindi, parmak uçları ilk idman maçlarımdan birinde başka bir çentiğin açıldığı yeri takip etti. Sanki tüm kusurlarımı bulmuş, incelemiş, ezberlemiş ve sonra onları kucaklamış gibiydi.

"Kârlı bir pozisyon olarak başlayan şey," diye devam etti. "Şimdi sizi tanımaktan onur duyuyorum."

Bakışlarım onun ağzına kaydı. Ne zaman bu kadar yakınlaşmıştık?

Bu an fazla uzun sürmeyecekti. Tek ve hızlı bir vuruş artık yalnız olmadığımızın alarmini verdi, ardından kapı pat diye açıldı ve Tor ite kaka kulübeye girdi. "Legion, başka bir saldırı daha oldu-" Tor çoğu gün pek az konuşurdu ve Legion'ın yalnız olmadığını fark ettiğinde ağzı kapandı.

Üç uzun adım geri attım. Legion bile parmaklarını saçlarında gezdirerek boğazını temizledi. Göğüs göğüse durmuştuk, ellerimiz birbirimizin üzerindeydi ve bana gelince, aynı nefeste hiç bu kadar sakin ve kontrolden çıkmış olmamıştım.

"Görüştürüz Tor," diye tersledi Legion.

"Hayır," diye ısrar ettim. "Ne saldırısı?"

Tor, çenesi gerilmiş olan Legion'a baktı. Yine de Legion bana döndü ve "Bundan bahsetmemem istendi ama daha fazla Ajitatör harekete geçti" dedi.

"Dün geceden beri mi?"

Legion bana bakmadan önce Tor'la kısa bir bakış attı. "Onların Ajitatör olduğuna ikna olmadım."

"Kim o zaman?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama öğrenmek için muhafızlarla birlikte çalışıyoruz."

Tor, Legion'un sert bakışını görmezden gelerek, "Bu gerçek Kışkırtıcılar doğuda birkaç kıyı çiftliğini yaktılar," dedi.

"Neden? Kraliyetten nefret ettiklerini sanıyordum, halktan değil."

Legion kaşlarını çatı. "Yeni bir tür işaret yapıyorlar, kendi deyimleriyle insanları Etta'nın gerçek mirasçılara dönüştürüyorlar."

"Bu saçmalık, *Kvinna*," dedi Legion bana. "Kral Arvad'ın çocuklarından bazılarının ya da hepsinin yaşadığına ve tahtı geri almak için geldiklerine inanıyorlar."

"Evet, ama Gölge Loncası'nın kendi taraflarında olduğunda ısrar ettikleri için halk arasında taraftar topluyorlar," dedi Tor öfkeyle.

Legion alay etti. "Aptallar. Kışkırtıcılar katliamlarında özensiz davranıyorlar. Gölge Loncası saldırdığında, bu amaca yöneliktir."

Dizlerimin bağı çözüldü ve sandalyenin kenarına tutundum. Tor elini uzattı. "*Kvinna*?"

Legion'un meraklı bakışlarını görmezden gelerek elimi salladım. "Onların Blood Wraith'lerle birleşmiş olabileceğini mi söylüyorsun?" Sesim çatallaştı ve çatladı. Karanlık anılar canlandı ve içim ekşiyene kadar nabzım hızlandı.

"Hayır," dedi Tor. "İddia ettikleri şey bu. Sen iyi misin, *Kvinna* Elise?" "Ben iyiyim. Sanırım . . . Sanırım onu dün gece gördüm."

Oda kasvetli bir sessizliğe gömüldü. Boğazını temizleyen Tor oldu. "O zaman ölmüş olursun."

"Ne gördüğümü biliyorum. Doğrudan bana bakıyor gibiydi."

"Bir benzer. Karıştırıcıların iddia ettiği gibi, pek çok haydut grup Gölge Loncası'nın kendileriyle birlikte olduğunu iddia ediyor."

Ellerim titremeye devam ediyordu. Sanki düşüncelerimin içini görebilecekmiş gibi bakışlarını bana diken Legion'ın etrafından dolaştım. "Benim gitmem gerek. Tor, seni tehdit etse bile Legion'un bir fincan daha karahindiba çayı içtiğinden emin ol."

Hızlıca geri çekilmeme gülmeye çalıştım ama iki adam da bunu yutmadı. Legion'un gözleri karardı ve Tor aklımı kaçırmışım gibi beni izledi. Ama gitmem gerekiyordu. Duvarlar çok küçük, çok sıkışık gelmeye başlamıştı. Dışarıda bir elimi göğsüme bastırdım.

Korku damarlarımda sıkılaştı. Gözümün kenarından sıcak bir damla yaş süzüldü. Bir şekilde -sezgi ya da içgüdü yoluyla- her şeyi yok edeceğini biliyordum.

Dünyanın yandığından emin olacaktı.

CHAPTER TWELVE

"T şapka dün aptalcaydı." Mavie kütüphanede, taş ocaktaki ateşi harladı. "Kendini onunla oraya kilitlemek. Ya onun hastalığına yakalansaydın? Ya delirseydi ve sana?"

Kitabımın sayfalarından başımı kaldırmadım ama sıırttım. "Bana mı saldırdı? *Bay Grey* size hiç bir kadına saldırabileceği fikrini verdi mi?"

"Tek söylediğim bunun olabileceği. İnsanların zihinleri enfeksiyon kapıyor ve deliriyorlar. Büyükbabamın başına yıllar önce gelmişti. Stark, çıldırmıştı."

"Mavs," dedim. "Çok fazla endişeleniyorsun. Legion bir canavara dönüşüp beni lime lime ederse diye yanımda bir hançer vardı."

Dudaklarını üfledi. "Doğru, sert yün katmanlarının altına gömülmüş küçük, zarif bir bıçak. Onun boyunda ve ... fiziğinde bir adamın sana el sürebileceğinden şüpheliyim."

Bir kahkaha attım. "Bana bu fiziği biraz daha anlatır mısın?"

Mavie avuçlarını önlüğüne sildi ve bana ters ters baktı. "*Bay Legion*'un baharatlı kırmızı ve keklere düşkünlükten ziyade eğlenmek için ağaçları kırıyormuş gibi görüldüğünü fark etmemiş gibi davranmayın."

Buna glmtm. Ama Mavie, Legion hakkında yanılmamıtı. Yüzüme dokunduğunda elleri demir gibiydi. Güçlü. Yetenekliydi. Ta gibi keskin çenesi gergin kaslarla titreiyordu. Ama gece yarısı gözlerindeki fırtına, içindeki potansiyel iddeti ele veriyordu. Dvme kabiliyetini biliyordum ve Legion Grey'in canı isterse epeyce zarar verebileceğini biliyordum.

Kapı açıldı ve Siv içeri girdi, yanında pimi ekmeğin sıcaklığını getirmiti. Masanın zerine örtülü bir sepet yerletirdi ve bir sandalyenin arkasındaki seyahat pelerinini dzelitti. "Taksi bekliyor, Elise."

"Teekkr ederim," dedim bakılarımı sayfalarımından kaldırarak. "Bu sabah *Herr* Grey ile kimin grtğne dair bir haber var mı?"

Herrs Svart ya da Gurst'u bir daha görmemek için günün büyük bölümünde kütüphanede saklanmıtım. Legion'un bu tür elemeleri dnmeyecek kadar zeki (ve koku alma duyusuna sahip) olduğuna güvenmek zorundaydım ama bu süreç hakkında gerçekten ne biliyordum? Legion satın alınabilir miydi? Hiç sanmıyordum ama söz konusu hırs olduğunda bunu gerçekten bilmek imkânsızdı.

"Gurst burnu havada gitti," dedi Siv sa örgüsünü omzundan sıyrarak. "Jarl Magnus da onunla konutu."

"Ve?" Devam etmeyince steledim.

"Bilmiyorum. Kont geldiği gibi gitti, mağrur, yakııklı ve aceleliydi. Yine de *Herr* Grey tedirgin, neredeyse kızgın görünüyordu."

Mavie ellerini havada salladı. "Tüm bunlar kanımın kaynamasına neden oluyor. Eğer maınız bu kadar önemsizse, tüm bu zahmete ne gerek var. Neden seçmenize izin vermiyorsunuz?"

Legion'un kulbesindeki o nazik ana, parmaklarının yanağıma dokunduğu, bedeninin çok yakın olduğu ana geri dönerken, kendi hayal kırıklığını yanağımın iç kısmına gömdüm. Kalbim kıpırdadı. Arabulucuma karı herhangi bir sevgi beslemem aptallıktı. Özellikle de onun hakkında bu kadar az ey biliyorken. Ama kendi deneyimimi kıskanmaktan da kendimi alamıyordum. Dncelerime, arzularıma karı bu kadar nazik, bu kadar istekli bir adamla eleebilir miydim?

Pelerini omuzlarıma doladım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Gevek dalgalar omuzlarımda etrafında çoktan çılgına dnmt. "Gelenek, sanırım."

Siv sepeti bana uzattı. Safranın tuzlu kokusu burnumu okadı. Sepetin içinde taze ekmekler, eki keçi peynirleri ve dilimlenmi kan armutları vardı. Legion alıltıkta bulumamızı istemiti ve eğer beni bütün öğleden sonra dıarıda tutmayı planlıyorsa, en azından iyi beslenmemizi talep etmitim.

"Size katılmamızı istemediğinize emin misiniz?" Siv sordu.

"İkinizin de bize katılmanızı çok isterdim, ancak kız kardeşime göre bir müzakereci geri bildirimini özel olarak vermelidir. Dürüst olmak gerekirse, herkes kafasına göre kurallar uyduruyor gibi hissediyorum."

Mavie sırtıttı ve kapıyı açtı. "En azından *Herr* Grey bunu arazinin dışında yapıyor, daha eğlenceli. Daha özel."

Dirseğimi kaburgalarına geçirdim ama Siv'in yüzündeki eğlenen ifadeyi de kaçırmadım. Şüphesiz Legion'la kulübesinde baş başa geçirdiğim özel anları konuşmuşlardı. Beni yanlış anlıyorlar. Ben sadece onu katlanılabilir buluyorum. Koridorlar boyunca kendi yalanımı tekrarladım, ta ki arabanın önüne ulaşana kadar.

Dışarıda, kıyı şeridinden gelen bir fırtına gökyüzünü griye boyamıştı ama hava ılık ve ıslaktı. Arazi, ahırlarla ilgilenen, erzak getiren ya da annemin yabancı güllerini budayan hizmetkârlarla doluydu. Koyu, kan kırmızısı ve rügan siyahı kadife yapraklar, parlak bir faytonun beklediği yol boyunca dikenli ağlara dolanmıştı.

Durdum ve Halvar'la konuşurken Legion Grey'in arkasını inceledim. Dün onlara küfretmiş olsa bile güzel bir yelek giymişti. Dik duruyordu ve onu bu kadar bitkin görmesem hayatında bir gün bile hasta olduğunu tahmin edemezdim. Naz yapabilirdim, kendime yalan söyleyebilirdim ama Legion'un gücünden çok daha fazlasını fark ettim. Doğru, geniş omuzları, koyu altın rengi saçları ve her zaman sırlarla dolu gibi görünen Ettan siyahı gözleri vardı, ama ağzının duruşunda bir şey vardı - sanki her zaman dilinin ucunda kelimeler varmış da onları tutuyormuş gibi. Ağzının kenarındaki sırtıttı, benimle konuşma şekli, adımı fısıldama şekli ilgi çekiciydi.

Fark ettiğim her şey her kalp atışında kafamın içinde dönüp duruyordu.

Nasıl durduracağımı bilmiyordum. Sadece bir aptal yeminli bir müzakereciyi hayal ederdi ve bugün ben bir aptaldım.

"Günaydın *Herr* Grey," dedim, sesimde bir ürperti vardı.

"Elise," dedi Legion omzunun üzerinden dönerken. "Bana *Herr* demeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Göstermelik," dedim havalı bir şekilde ve eteklerimi topladım.

Legion elimi tutarak taksinin basamağına çıkmama yardım etti ama bana yaklaştı. "Gideceğimiz yerde numara yapmaya gerek yok."

Bakışlarımı ileri doğru kırıştırdım, ne demek istediğini anlayamadım ya da belki de anlamak istemedim. Takside, Legion'un omzu yanımda otururken bana sürtündü.

Yanımda. Teninden yayılan baharat bana çalılıkları hatırlatıyordu; sert bir koku. Adı Legion olan bir adam için uygun bir koku.

Tek bir kelimeyle sürme emrini verdi ve fayton kasabaya doğru yola çıktı.

Mellanstrad büyük ilçelerden biriydi. Lyx ve Ravenspire çevresindeki malikâneler kadar olmasa da Yeni Timoran'ın en işlek ticaret merkezlerinden biriydi. Fayton, değerli metallerin, egzotik meyvelerin ve tahılların fiyatlarını bağırarak söyleyen, bazıları da serf takası yapan işportacı kalabalığının arasından geçiyordu.

"Ah, işte hain yoldaşın," diye mırıldandı Legion şehrin kıyısında.

Mattis el salladı, gözlerinde bir parıltı vardı ve tahta bir tahta bir omzunun üzerinde dengede duruyordu. Marangozun, çan kulesindeki asi gecesinden dolayı Legion Grey'e hayran olduğuna şüphe yoktu. Herkes Legion'dan etkilenmiş gibiydi, sanki tüm sınıfların güvenini ve saygısını kazanmıştı.

Halvar taksiyi Mattis'in yanında durdurdu. Marangoz homurdanarak elindeki tahtayı omzundan indirdi, sonra da dirseğini taksinin kenarına dayadı.

"Gezinti için güzel bir sabah," dedi ve alnındaki kiri sildi. "Sizi tekrar *Kvinna'mızın* lütfunda gördüğüme sevindim, *Herr Grey*."

"Olması çok keyifli bir yer."

Kızardım, dudaklarımı bir çizgi haline getirdim. "İkiniz de benim lütfuma mazhar olduğunuz için çok şanslı olmalısınız."

Mattis kıkırdadı. "Bugün nereye gidiyorsun? Hâlâ taliplerinden kaçıyor musun?"

"Şimdi ikimiz de," dedi Legion. "Şerit Gölleri'ne yapılacak bir ziyaretin günün büyük bir kısmını saklamak için yeterince uzak olacağını düşündüm."

Sırıttım. Göller تنها ve huzurluydu. Belki de Legion zihinleri okuyabiliyordu ve herkesin gözünden kaçma isteğimi sezmişti.

Mattis, "Seni arayanları yanlış yönlendireceğime söz veriyorum," dedi ve sonra bana baktı. "Bu arada, kitabı bitirdin mi, Elise?"

Müstehcen Gece Halkı kitabının her kelimesini okuduğumu neredeyse unutmuştum. Yüzüme yayılan ateşi gizlemek için, bir kadının kemikten yapılmış bir bilezik için kuyumcuyla pazarlık ettiği karşıdaki yürüyüş yolunu inceledim. "Okumuş olabilirim."

Mattis gülerek taksinin kapısına vurdu. "Ah, Fae'lerin hünerlerinden etkileneceğini biliyordum."

İnledim. "Senin yapman gereken işler yok mu?"

Mattis göz kırptı ve tahtayı bir kez daha eline aldı. "Evet, öyle. İyi şanslar, *Herr Grey*. Sevgili *Kvinna*'mızın pazarlık için sıradan bir rakip olmadığını tahmin ediyorum."

"Hayır," dedi Legion niyetle, gözleri bana kilitlenmişti. "Kesinlikle değil."

Halvar dilini şaklattı ve iki saldırganı harekete geçirdi. Mattis el sallayarak döndü ve bir halk ezgisi ıslık çalarak dükkânına doğru yürüdü.

Legion dizlerimiz birbirine vuracak şekilde arkasına yaslandığında boğazımdaki kuru sızıyı yatıştırmak için yutkundum. Ne yapıyordum ben? Söylediği her kelimeyi bir anlam olarak okuyordum. Büyük ihtimalle Legion Grey sadece kibardı ve kraliyet egosuyla nasıl konuşulacağını biliyordu.

Söylediği sözlerden bu kadar keyif almam çok sinir bozucuydu.

Yolculuk pürüzsüzdü. Olaysız. Ama Legion, kasabalar gözden kaybolduğunda ve yaprak dökmeyen ağaçlar tepeleri güneşi örtecek kadar yükseldiğinde dudaklarıma yayılan gülümsemeden memnuniyet duyarak sırıttı.

"Odun hoşuna gidiyor mu?" dedi.

Burnumdan uzun bir nefes çektim. Çamın baharatı, ağaç kabuğu ve toprağın misk kokusu. Yıkanmamış ten ya da kasabadaki eski çarşafaların küf kokusu yoktu. İçimi çektim ve yanından geçerken parmak uçlarımin çam iğnelerinde gezinmesine izin verdim. "Bu ağaçlarda özgürüm."

"Dikkatli ol," dedi. "Kanında biraz Gece Halkı olduğunu düşünebilirim. Toprakla bağlantıları var, biliyorsun."

Göğsüm sıkıştı. "Sence hepsi nereye gitmiştir? Çocukluğumdan beri hiç Fae görmedim. Birçok insan onların Karıştırıcılar arasında yaşadığını söylüyor. Sanırım kapıdaki saldırıya Fury de karıştı."

"Belki de. Kışkırtıcılar, Gece Halkı'nın eski soylarına tapan bağnazlardan başka bir şey değildir." Legion dudaklarını yaladı, gözlerini güneşe dikti. "Bence çoğu Fae hayatına devam etti. Başka krallıklara gittiler. Güneyde onların anavatanı olduğu söylenen yemyeşil adalar var. Belki bazıları oraya gitmiştir."

"Diğer krallıklar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Okumayı seviyorum. Anlaması gereken biri varsa o da sensin, *Kvinna*."

Onun en sevdiğim özelliklerinden biriydi. Gülümsedim ve yolun kenarındaki uzun bir kır çiçeğinden bir çiçek kopardım. "Gece Halkı'nın neden Ettanları tercih ettiğini merak ediyorum. Bildiğim kadarıyla sadece Ettan halkı ve gerçek fae'ler öfkeye sahip."

"Teorilerim var. Bu toprakların insanları tıpkı Fae'ler gibi bu topraklara bağlıydı. Ben sadece barış içinde bir arada yaşadıklarına inanıyorum."

Çiçekten birkaç yaprak kopardım ve kamburumu çıkardım. "Ve halkım, biz dünyayı yok ediyoruz. Eski Timoran'ı mahvettiğimiz gibi."

Legion çiçeği elime tutuşturdu ve aramızda kaldırdı, tatlı kokusu havada uçuşuyordu. "Tüm Timorlular dünyayı mahvetmez. Ve tüm Ettanlar da ona bakmaz. Kim olacağımızı biz seçeriz, Elise."

Bakışlarıyla karşılaştım. Vücudum garip bir arzuyla gerildi. Kendimi ayarladım, böylece Legion'a doğru biraz eğildim. Bu kadar yaklaşmış olmama şaşırılmış görünüyordu ama uzaklaşmadı. Hatta kolunu koltuğumun arkasına doladı. Göller görünene kadar başka bir şey konuşmadık ve öylece kalmaktan memnunduk.

Şerit Göller dardı, bazılarında buz tutmuş dağ nehirlerinden kalan buz parçaları vardı. Kıyılar çimenlerdeki yılanlar gibi kıvrılıp bükülüyordu. Ama özeldi, yemyeşil beyaz kavak ormanları ve kır çiçeği çayırlarının kalça yüksekliğindeki otlarıyla çevriliydi. İnsan saatlerce kaybolabilirdi.

Taksiyi boşalttıktan sonra Legion Halvar'ı gönderdi ve dört gölden en büyüğünün yanındaki kıyıya yerleşti. Bulutlu bir günde su, siyah camı andıracak kadar koyu bir mavilikte parlıyordu. Sepeti bir kayanın üzerine koydum, uzun otların üzerine yerleştim ve dizlerimi göğsüme çektim.

"Eee?" Sırt üstü uzandım, gözlerimi kapattım ve ayak bileklerimi çaprazladım. "Şimdi ne yapacağız?"

"Talipler hakkında konuşmamız gerekiyordu."

"O zaman konuşmaya başlamak size kalıyor. Bu benim en sevmediğim konu."

"Çok talepkârsın, *Kvinna*."

"Biz kraliyet ailesinin en iyi yaptığı şey budur."

Legion sıırttı. "Pekâlâ. Öncelikle tercihlerinizi öğrenmek istiyorum."

Senin gibi bir adam. Bu haydutça düşünce karşısında yumruklarımı sıktım. "Dürüstlük mü istiyorsun, yoksa ne söylemem gerektiğini mi?"

"Her zaman dürüstlük." Legion arkasına yaslandı, bir tarafına doğru yuvarlandı ve dirseğine yaslandı.

Ona doğru döndüm. "Hiçbirini istemiyorum. En azından şimdilik. Birkaç saat konuştuktan sonra bir adamın iyi bir arkadaş olup olmayacağını nasıl bilebilirim ki? Ama iyi bir arkadaş konusunda endişelenmemem gerekiyor. Sessiz olmam gerekiyor."

Legion bakışlarını kaçırdı ve otları karıştırdı. "Sessiz kalırsan dünya daha karanlık olur." O kadar yumuşak söylemişti ki duyduğumdan emin değildim.

Doğru. Kulaklarının ucu biraz kızardı ve boğazını temizledi. "Söz veriyorum, seni o keskin adamla eşleştirmeyeceğim-Gurst, sanırım. Üç cehennem, nefesini tutmaktan boğulacaksın."

Güldüm, gerçek, derin bir kahkaha. Legion beyaz dişlerini gösterdi ve kaderimde evleneceğim adamla bu kadar kolay bir ilişki kurmak yokmuş gibi geldi.

Legion'un parmakları örgümün ucuna dolandı. Omzumun üzerine yuvarlandım, böylece vücutlarımız aynı hizaya geldi. Bakışları karanlık bir sıcaklıkla parılıyordu. "Bir evlilik maçıdan ne bekliyorsun Elise?"

"Beklentilerimin önemli olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım. "Olmamalı mı?"

"Kraliyet yeminleri erkekler arasındaki ittifaklar için edilir. Ben sadece ortadaki piyonum."

Suya baktı. "Doğru. Çoğu kültür mutluluk yerine güç ve güvenliği benimser. Gerçi Timorlular Etta'yı yağmalamadan önce Ettanlar saygı ve sevgiye dayalı ittifaklar kurarlardı."

"Kraliyet ailesinin aşk için yemin ettiğinden şüpheliyim," dedim.

"Sanırım sık sık yapıyorlardı." Örgümü çözdü ve parmak uçlarının omzumdaki fısıltısı nabzımı hızlandırdı. "Mutlu ittifakların ardındaki fikir, halklarına ve ailelerine daha derin bir bağlılık yaratmaktır. Gece Halkı da benzerdir. Eşlerini bulduklarında, onlara şiddetle bağlanırlar. Belki de Ettanlar ve Gece Halkı'nın bu kadar iyi bir şekilde bir arada var olmalarının bir başka nedeni de budur."

"Yine de topraklarını kaybettiler."

"Ah, ama kraliyet ailesi birbirleri için sonuna kadar savaştı."

"Evet, birbirleri için savaştılar. Hatta birbirleri için öldürdüler."

Legion şaşkın bir ifade takındı. "Ne demek istiyorsun?"

Etta'nın gizemli Ferus soyluları beni büyülüyordu. Doğrudum, bacaklarımı vücuduma sardım ve çenemi dizlerimin üstüne dayadım. Dudaklarımdan sessiz bir gülümseme geçti. "Büyük büyükbabam akınlarının ilkine başladığında, Kral Arvad onu caydırmak için tarafsız bir kasabanın idam edilmesini emretti. Timorlu çiftçiler ve aileleriyle dolu bir kasaba. Hayatta kalan kimse bırakmadı. Krallığımızdan Kader Okyanusu'nun ötesindekilere kadar tüm halkların acımasızlık kapasitesine sahip olduğuna inanıyorum."

Legion uzun bir süre beni düşündü. "Ama gerisini atlıyorsun."

"Geri kalanı mı?"

"Hikaye. Doğru, köy çiftçilere aitti ama baskınlar sırasında Ettan savaş günlükleri burayı gizli bir Timor askeri üssü olarak tanımladı. Ettan eşrafının çocukları kaçırılmış ve rehin tutulmuştu. Arvad'ın varisleri de dahil."

Dudaklarımı üfledim, ikna olmamıştım. "Ben hiç böyle bir şey okumadım."

"Görmek isterseniz, yıllar içinde edindiğim bazı eski günlüklerim var."

Gülümsemem genişlediğinde kıkırdadı. Gerçek Ettan günlüklerini okumak, böyle bir şey neredeyse yasaktı. En azından Zyben ya da Calder için ayrılmıştı.

Legion sırt üstü dönerek tepesindeki kayrak bulutlara baktı. "Yine de haksız değilsin. Ettanlar vahşiliklerini gösterdiler, o kadar çok kişiyi acımasızca öldürdüler ama ben yine de onların ailelerine olan bağlılıklarına dönüyorum. En çok değer verdiklerim saldırıya uğrarsa, onları korumak için yapmayacağım şey yoktur diye düşünüyorum."

"Oh," dedim yeni bir ilgiyle. "Peki söyle bana, Legion Grey kimi bu kadar önemsiyor ki insanların kafasını kesiyor? Bir sevgiliyi mi?"

"Hayır," dedi hemen. "Yuvarlanan bir taş genellikle kadınlar için tatmin edici değildir."

"Ama eğer doğru kişiyi bulduysan-"

"O zaman ilginç biri olması gerekir. Belki biraz asi." Gözlerini bana çevirdi ve midem bulandı. Legion sırtarak başka tarafa baktı. "Ama benim hakkımda konuşmak için burada değiliz. Bana şu genç adamdan bahset, senin için teklifte bulunan Ravenspire kaptanından."

Gözlerimi devirdim. "Beni satılacak bir domuz gibi gösteriyorsun." "İyi bir keçi belki, ama asla bir domuz değil, *Kvinna*."

Bir kahkaha koptu. Sepeti açıp ekmekleri ve baharatlı tereyağını hedeflerken uzun bir iç çektim. "Çok tuhafsin, Legion Grey."

"Bana daha kötülerini de söylendi."

"Jarl Magnus. Onu çocukluğumdan beri tanırım," diye açıkladım ruloyu karıştırırken. "Kötü bir adam değildir ve son zamanlarda bana Yeni Timoran'ı birleştirme, Ettanlar ile Gece Halkı arasındaki ayrımı ortadan kaldırma arzusundan bahsetti."

Legion yüzünde sıkılmış bir ifadeyle oturmaya başladı. "Birleştirmek mi? Bunu kastettiğine emin misin?"

"Evet," dedim bir lokma ekmeğin arasından. "Bana Yeni Timorluların öfkeyi kucaklaması gerektiğini söyledi."

"Evet, benzer bir şeyden bahsetti, ama ben onu oldukça farklı anladım."
Kaşlarım çatıldı. "Nasıl?"

"Elise, seni onun hakkında uyarmak istediğim için sordum," dedi Legion, ses tonunda sert bir gerginlik vardı. "Kralına ya da ailene çok az sadakati olduğunu hissediyorum."

"Hayır, Calder'ın arzusu olduğunu söyledi-"

"Evet," diye araya girdi Legion. "Prens planları var, kralın değil."

Hayır. Yanlış anladı. Jarl ve Calder, Kral Zyben'e karşı bir şey planlamazlar. Onun çok fazla gücü ve etkisi vardı. Ayrıca Calder tahta çıkışını asla riske atmayacak kadar gösterişçiydi.

"Sanırım onu yanlış anladınız," dedim ama sesim öncekinden daha kısık çıkmıştı.

"Bunun olduğu biliniyor." Gözlerindeki gölge buna inanmadığını gösteriyordu. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Genelde izin almadan da yaparsınız."

Sırıttı. "Bu müzakereye neden bu kadar direnç gösterdiniz? Çok mu beklenmedikti?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Hayır, beklenmedik bir şey değil." "Ama yine de onu küçümsüyorsun?"

"Bundan nefret ediyorum çünkü tüm bunlara katlanmak zorunda bırakılıyorum. Eğer gerçekten protesto edersem, gerçekten buna karşı konuşursam, babam ölür."

"Anlamıyorum."

Sıcak bir öfke dalgası oraya yerleşirken boğazım sıkıştı. "Dört tur önce babamın hastalığı ortaya çıktı. Gördüğünüz gibi, kralın prens eşine karşı pek sevgisi yok, bu yüzden pek umursamadı. Ama sanırım annem için iyi şeyler düşündü ve mülkümüzün ve iki yeğeninin gözeticisi olması karşılığında şifacılarını ve pahalı ilaçlarını teklif etti. Kral benim hayatımın sahibi. Bunu reddedersem, şifacıları geri çeker."

Babamla pek yakın değildik ama o yine de benim babamdı. Ölmesini istemezdim ve kesinlikle benim yüzümden ölmesini istemezdim.

Legion uzun bir süre sessiz kaldı. Bana baktığında gözleri daha koyu bir tonda parıldadı. "Benden potansiyel taliplerden birini seçmememi mi istiyorsun? Gurst dışında tabii ki, onu zaten belirledik."

İçimden gerçeği haykırırken başımı salladım. "Dediğim gibi, ben olsam karışmazdım."

Legion yaklaştı ve vücutundan yayılan ısı kollarımdaki deriyi ısıttı. Parmağı parmak eklemlerimdeki çukurlarda gezinirken içimi ateş yaktı.

"Yapabilirsin, biliyorsun," diye fısıldadı. "Ne tür bir maç istiyorsun, Elise?"

Gözleri katmanları kaldırdı ve düşüncelerimi görebilmesinden korktum. Şok edici olanları. Onun gibi bir eş isteyebileceğimi düşündürenler. Benimle açıkça konuşmaktan korkmayan bir adam. Unvanları ve statüleri yüzünden benimle çekinmeden alay edebilecek bir adam.

Benim aptallığım. Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım, uzun bedeninin ne kadar yaklaştığını unutmak için kendimi zorladım.

"Nazik bir eşleşme," dedim sonunda.

"O zaman onu alacaksın." Parmak eklemlerimi dudaklarına götürüp beni öptükten sonra sırtıttığında nefesimi tuttum. Yüksek sesle söyleyemeyeceği sırlarla dolu bir sırtış.

Bir hareket gölgesi dikkatimi yaprak dökmeyen ağaçların arasına çekti. "Halvar döndü mü?"

Legion omzunun üzerinden baktı. Vücudu kaskatı kesildi. "Hayır," dedi, eli yeleğine uzandı ve orada olduğunu hiç bilmediğim bir hançerle geri döndü. "Elise, burada kal."

Yine mi? Boğazım düğümlendi.

Bir nefes içinde Legion ayağa kalktı ve bir kez daha kıpırdamamamı istedi. İtaat edip etmeme şansım olmayacaktı.

Arkamdan bir el yüzümü sararak ağzımı kapattı. Bir çığlık attım ama kapüşonlu bir adam üstüme atladığında sesim boğuldu. Bacakları kalçalarımı sarmıştı.

Yüzünü görmeye çalışmadım.

Tek bildiğim boynuma, çenemin hemen altına bastırılmış bir bıçak ucunun ısırığıydı.

CHAPTER THIRTEEN

"Y Bu toprakları zehirliyorsunuz!" diye bağırdı adam. "Gece Prensi'ni selamlayın!"

Bir Ajitator'un ıgıgı. Sık sık Gece Prensi'ne övgüler yağdırırlardı. Bu adamın gözlerinde siyahlık yoktu ama en az birkaç gece öncekiler kadar nefret vardı.

Bıçak tehdit ediyordu, çenemin altındaki hassas deriyi deldi. Biraz daha derine inerse ucu beynime saplanacaktı; boğazımı kesmekten daha temizdi. Siv'in öğrettiğine benzer bir vuruştı; acımasızdı ve yeterince iyi öldürürdü.

Ya savaşırdım ya da öldürdüm.

Karıştırıcı benimle alay etti, korkumla oynadı ve bu arada parmaklarım kırık bir taşın etrafında kıvrıldı. Kenarını adamın kafasına çarptım. Bir homurtuyla bıçağının kontrolünü kaybetti, vücudu üzerimde parçalandı. Dizimi uyluğunun yumuşak üst kısmına dayadım. İnledi ve bıçağını kaparak üzerimden yuvarlandı.

Ayağa fırladım, botumdan mutfak bıçağını çıkardım, o kendi silahını bir kez daha kaldırırken ben de kendi silahımı kaldırdım.

"Bu toprakları zehirliyorsun," dedi hırıltılı bir sesle. "Selam-"

"Evet, bunu zaten söylemiştin," diye hırladım. Bıçağımın ucunu çimlere doğrultarak hamle yaptım.

Adam benden daha becerikli bir şekilde savuşturdu. Bıçağının kenarı bileğime saplandı, hızlı ve derin. Dantel eldivenlerimin altından kanımın sıcaklığı damladı. Ona tekrar sapladım. Kafamın içinde Mattis ve Siv'in dönüşler boyunca bana gösterdikleri her adımı tekrarladım. Hamle, savuşturma, daldırma, yumruk. Arkamda çimenler hışırdadı, adamlar homurdandı ve küfretti. Legion saldırganı ağaçların arasından yakalamış olmalıydı.

"Elise!" diye bağırdı. "Kaç!"

Bunun üzerine önümdeki adam aramızdaki boşluğu kovaladı. Bıçağımı göğsüne sapladım.

"Yapamam!" Ben de bağırdım.

Adam darbemden kaçtı ama eliyle savurduğu bir yumruk çenemi yakaladı. Tökezlediğimde bileğimi kavradı ve beni vücuduna doğru sürükledi. Birkaç hızlı hareketle bıçağı elimden kurtardı ve beş adım öteye fırlattı. Ben çırpındıkça dişlerini göstererek gülüyordu.

"Sahtekarlara ölüm."

Boğazımın arkasındaki safra sıyrıldı. *Bu* mu? Böyle öleceğim. Bıçağının ucu kalçamın üstündeki boşluğa saplandı. Acıdan nefesim kesildi. Keskin ve buz gibi sıcaktı. Beni yavaşça alacaktı, kanın elbisemi ıslatmasının, bıçağının etimi oymasının tadını çıkaracaktı.

Gözlerindeki nefret karardı.

Küçümsemesi bir kurt gibi kıvrıldı.

Hızlı bir nefes geldi, ardından ıslak bir öksürük ve yanağıma sıcak bir şey sıçradı.

Gözlerim büyüdü. Boğazındaki yumrunun altında, kanla kararmış bir ok boynunu işaret ediyordu. Adam boğuldu ve sıçradı. Bıçağı biraz daha saplandı. Sis içinde bir yerde onu itecek gücü buldum. Yere düşerken el yordamıyla geri çekildim, son nefesini toprağa çarpmadan önce vermişti.

Ağaçların hizasında Halvar bir yay indirdi. Avucum hâlâ kalçamın üzerinde gömülü olan bıçağın kabzasına dolandı. Bıçağı bedenimden çekerken haykırdım. Çok derin değildi ama ya ölümcül bir hata yapmıştım ve kan kaybından ölecektim ya da en azından iyi bir dikişe ihtiyacım olacaktı.

Sırtımdaki mücadele daha da arttı.

İkinci kapüşonlu adamın Legion'a saldırmasını izlerken parmak uçlarım uyuştı.

"Kanını akıtırsam sana ne olacağını görmek istemezsin," dedi Legion alçak bir hırıltıyla, gözleri kızgın kömür gibiydi.

Saldırgan bir hayalet gibi hareket ediyordu. Bir sonraki adımda Legion çılginca bir küfür savurdu. Kalçasında uzun bir kesik oluştu. Yeniden toparlanmak için sendeleyerek uzaklaştı ama kapüşonlu adam bıçağını öldürücü bir darbe için doğrultmuştu bile.

Kaybolan bıçağımı aldım ve koştum.

Kafatasımın içinde bir sis oluştu. Hareketler ezbere, neredeyse bir içgüdüye dönüştü. Legion hançerini eline aldı, savaşıma hazırды. Öldürmeye ya da ölmeye. Bacağındaki derin kesik ikincisini işaret ediyordu. Bir darbe indirmek için en iyi yeri bilmiyordum, sadece o anda bunun iyi bir adamın yaşaması ile acımasız bir yabancıнын ölmesi arasında bir seçim olduğunu biliyordum.

Kapüşonlu adama bir adım kala bıçağımı sırtındaki ete sapladım. Acı içinde kükredi. Dizlerinin üzerine çöktü. Legion'un gözleri alev alev yanıyordu ama şaşkınlıktan çılğına dönmüş bir halde bana kilitlenmişti.

Bir nefes daha aldıktan sonra kendine geldi ve hançerini adamın elini yere sabitlemek için kullanarak kukuletalı adamı sırt üstü yere düşürmeyi bitirdi. Çığlıkları kâbusların sesi olacaktı.

"Kimsin sen!" Legion bağırdı.

"Kışkırtıcılar," dedi Halvar nefes nefese.

"Gece Prensi'ne hizmet ederken beni öldürürsen efsane olurum." Adamın sırtındaki bıçaktan akan kan çimlerin üzerinde parlıyordu. Cildi solgunlaştı. Legion bıçağını adamın avucuna daha derin sapladı ama saldırgan uyuşmuş gibiydi. Bağırmadı.

Halvar Legion'un kolunu dürttü. "Yeter," dedi daha çok bir emir verir gibi. Refakatçim kıpırdamadı, saldırganın avucundaki küçük kemikleri oymaya devam etti, gözlerinde kırmızı bir parıltı, daha fazla kan akarken yüzünde öfke vardı. Halvar Legion'ı itti. "Yeter dedim!"

Legion transa geçmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Başını salladı ve bıçağı bırakarak kapüşonlu adamdan hızla uzaklaştı. Ona ulaşmak, yaralı olup olmadığını sormak istedim ama taş gibi soğuk ve hareketsizdim.

Titreyen bir nefes, gözlerini kırıştırdı ve son saldırganımız da cehennemde kayboldu. Titriyordum. Elimde kan vardı.

Benim değildi.

Onu öldürmüştüm, *bir adamı öldürmüştüm*.

"Elise."

Adımın hafif tınısı sanki su altındaymışım gibi duyularıma çarptı.

"Elise." Legion. O konuşuyordu. Bakışlarımı kaldırdım. Başını eğdi ve yanıma geldi, kaygan kandan korkmadan elini elime koydu. "Yaralı mısın?"

Öyle miydin? Evet. Bıçaklanmışım. Bıçaklanmışım ama böğrüme saplanan çeliğin acısı göğsümdeki bu yanan düğümün yanında hiç kalıyordu. "Onu ben öldürdüm." Adamı öldürmek istemiştim. Ayaklarımın dibinde kanlar içinde yattığını görme arzusunun yarattığı çılgınlık o kadar ani gelmişti ki şimdiye kadar fark etmemiştim. Ve bunu yaptım. Bir can almıştım. Dışarıda bir yerlerde birinin önemseydiği bir hayatı. Onu varoluşundan kopardım.

"Sana başka seçenek bırakmadı," dedi Legion. Parmaklarını yavaşça kalçalarımın üzerindeki yaranın üzerinde gezdirdi. Yarayı görünce dizlerimin bağı çözöldü. Kolları belime dolandı ve beni yukarıda tuttu. "Seni yakaladım. Halvar," dedi sürücüye dönerek, "biraz yardım et."

Halvar kolumu omzuna attı ve Legion'ın beni topallayarak faytona götürmesine yardım etti.

Gözyaşları içinde Legion'un kanlı bacağına baktım. "Senin . . . yardıma ihtiyacın var." "Hayatta kalacağım," dedi. "Her zaman yaparım."

Yüzündeki gülümseme nasıl bu kadar çabuk geri gelmişti? Tekrar gülümseyebileceğimden şüpheliydim.

Takside Legion beni yanına çekti. Minnettar olmuştum. Kalbim tekrar göğsüme yerleştiğinden beri titrememi durduramıyordum. Her an başım dönüyordu. Tek gördüğüm gözlerimin kenarındaki kırmızıydı. Bu benim bir katil olduğum anlamına mı geliyordu? Legion nasıl bu kadar yakınımaya oturabilirdi? Uzaklaşmaya çalıştım ama güçlü kolu beni yan tarafının sıcaklığına doğru tuttu.

"Vücudun baygınlık geçiriyor," diye fısıldadı. "Sıcak kalmak yardımcı olacaktır."

Savaş sersemliği. Savaşçıların kan kaybından dolayı hastalandıklarını ve bazen yaradan önce öldüklerini duymuştum.

"Kan akıttın ve güneş batıyor," diye tısladı Halvar. "O zaman acele et," diye karşılık verdi Legion.

Sağlam adam sürücü koltuğuna oturdu, kabin onun ağırlığıyla sallanıyordu. "Sana karşılık vereceğini söylemiştim."

"Evet," diye kabul etti Legion. Her iki adama da savaşçı bir aileden geldiğimi ve onların hoşuna gidecek bir genç kız olmadığımı haykırmak istiyordum. Legion omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırarak beni bedenine yaklaştırdı. "Neden bana akın ediyorlar?"

Kim? Kışkırtıcılar mı?

Ona sormak için başımı kaldırdım ama Legion sıcak avucunu yüzüme dayadı. "Elise, şimdi uyu."

Vücudum sinirlerle doluyken nasıl uyuyabilirdim? "Senin . . . yardıma ihtiyacın var."

Legion yüzümdeki tutuşunu sıkılaştırdı, başparmağı çenemin çizgisinde geziniyordu. Hiç durmamasını umuyordum. "Uyumana ihtiyacım var."

Yorgunluk ağır, hissedilir dalgalar halinde üzerime çöktü. Korku da öyle. "Uyanmayacağım." Sesim yumuşak ve bitkin geliyordu.

"Yapacaksın." Legion'un sesi bedenimi titretti, bunu iliklerime kadar hissettim. "Bugün öleceğin gün değil."

Başım omzuna düştü ve zihnim kalın, şurup gibi bir karanlığa gömüldü.

A BİÇAK DELİNİMİŞ BENİM KAFATASI. HAYIR. SORU, BİRİ
OLDU OYMACILIK

kemiklerime kadar. Gözlerimi kırıdığım da kirpiklerim yapıştı. Dipsiz ışık yaktı. İrkildim.

Kendi yatağımdaki yumuşak, kürklü örtülerin üzerinde kan kaybediyordum.

Yanımda Mavie parmaklarımdaki kanı yıkadı, yanaklarında gözyaşları vardı. Söylemek istediğim çok şey vardı ama aklım benimle savaştı.

Yine gözlerimi kapattım ve unutulmuşluğu kucakladım.

TEKRAR UYANDIĞIMDA, ODA BİR YAĞ FENERİYLE AYDINLATILMIŞTI.

bir kase güveçle masaya geldi. Elimi başıma koyup doğruldum. Göbeğimin etrafındaki deri gerildi. Giydiğim ince kombinezonun içinden yeni bir keten bandaj kalça kemiğimi sardı.

"Mavie seni dikti."

Bakışlarımı kaldırdım. Runa bir kitabı kapattı ve oturduğu sandalyeden kalktı. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve bana solgun bir ipeği anımsatıyordu. "Annem ve babam da ziyarete geldiler. Ve Ravenspire hiçbir Karıştırıcı'ya merhamet etmeyeceğine yemin etti. Amcamız senin adına onların öleceğine yemin etti."

Bu yüzden daha ne kadar kan döküleceğini bilmek istemiyordum. Zaten yeterince oldu. Tek bir şeyi bilmek istiyordum. "Legion,"

mırıldandı. "O nasıl?"

"Kasabadaki şifacının ilgilenmesi gereken bir yarası olduğunda ısrar etti. Yara falan görmedim ve o zamandan beri onu görmedim. Dürüst olmak gerekirse, sanırım babam bu kadar aceleyle gitmesine çok kızdı. Bu onu bir kez daha öksürük krizine soktu ve o zamandan beri ayrıntılar hakkında bilgilendirilmesi gerektiği konusunda sayıklıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Legion yaralıydı. Onu gördüm. Onun yaraları benimkilerden daha büyüktü."

Runa omuz silkti ve yatağımın kenarına oturdu. Saçlarımı alnımdan aşağıya doğru taradı. "Dediğin gibi. Eminim hâlâ dinleniyordur o zaman."

Legion'un bacağındaki kanı nasıl gözden kaçırmış olabilirdi? "Ne zamandır yok?"

"Elise, bilmiyorum. Bütün gece. Sen uyuduğun sürece." Yeni bir gün. Gri şafağın en zayıf ipucu siyah gökyüzünü kırdı. Bacaklarımı yatağın kenarına attım ama Runa ellerini omuzlarıma koydu. "Hayır, yerde kal. Yine başın dönecek. Bütün gece mırıldanıp durdun."

Kapı açıldı ve Mavie elinde bir sürahi ve tahta fincanlarla içeri girdi. Runa biraz isteksizce Mavie'den fincanları aldı, böylece yatağın yanına diz çökebildi. Elimi tutarken Mavie'nin gözleri ıslaktı. "Seni içeri taşıma şekli... Öldüğünden emin olduğumu sandım."

"Lejyon mu?"

Mavie başını salladı. "Seni getirdi, kanayan bir kral gibi bakımınla ilgili talimatlar verdi, sonra Halvar ve Tor'la birlikte gitti. Siv'i de onların peşinden gönderdi. Yardım etmek için sanırım."

Siv? Bir anlık endişe göğsümü sıktı. Hem Legion hem de Siverie aralarında kötü niyetli bir şey olmadığını açıklamışlardı. Siv, Legion'un iyileşmesine yardım edebilirdi. İkisi de sorunsuzca geri dönebilirdi. Başka bir seçeneği kabul edemezdim.

Runa bir kahkaha attı ve biraz su doldurdu. "Dürüst olmak gerekirse, belki de babam bu yüzden bu kadar üzgündür. Evinde taleplerde bulunan başka bir adam."

"Onun iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Sonra," diye ısrar etti Runa. Bana suyu uzattı. "Orada ne oldu?"

Bir yudum aldım; serinlik boğazımdaki yanmayı yatıştırdı. "Bilmiyorum. Yalnızdık, sonra Karıştırıcılar ağaçların arasından geldi."

"Bu piçler ne zaman duracaklarını bilmiyorlar."

Adamı öldürme anısına karşı gözlerimi kapattım. Yine de gözyaşlarım durmak bilmedi ve yine de akmaya başladı.

Runa bir elini omzuma koydu. "Her şey yoluna girecek, Eli. Dinlenmene izin vereceğiz."

"Hayır," dedim bacaklarımı yatağın kenarına bırakarak. "Yeterince dinlendim."

Mavie itiraz etmeye hazır görünüyordu ama Runa araya girdi. "Pekâlâ. Mavie, banyoyu hazırlar mısın? Nasıl olsa ailemizin Elise'le konuşmaya ihtiyacı olacak."

Mavie başını eğdi, bana son bir kez baktı ve tuvalete doğru gözden kayboldu.

Ayrıntıları aileme anlatmayı pek önemsemiyordum. Yeniden yaşamak istemedim. Legion Grey'e ne olduğunu öğrenmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

CHAPTER FOURTEEN

M Ailem benim esenliğimin detaylarını değil, daha çok kanlı kısımlarını istiyordu, böylece babam Gece Prensi hakkında konuşan herkesi aramak için kasabayı yerle bir etmekten bahsedebilirdi, ya da

Ajitatör olabilecek gibi görünen herkesi. İkinci kızı için değil ama kendi geçimi için endişeleniyordu. Eğer Zyben'in tahtına yönelik bir tehdit varsa, bu Lysander malikanesi için iyiye işaret olmazdı.

Mavie'nin şifacıdan getirdiği keskin bir macunu iki kat sürdürdüm. Cildi güzelce uyuşturan bitkisel bir ilaçtı. Bununla birlikte, kalçamdaki yaranın keskin acısı olmadan dik oturabiliyordum.

Kütüphanede tek başıma, kraliyet aileleri üzerine yazılmış birkaç kitap yığınının arkasına saklandım. Ettan soyu hakkında çok az yazı vardı. Ama zaten Timorluların çoğu, halkımız bu toprakları işgal edip devirmemiş gibi davranmak istiyor. Her zaman başlarında durduğumuza inanmayı tercih ederler.

Kısa bir tıkırtı dikkatimi eğlenceli sayfalardan çekti. Bevan kafasını kapıdan içeri soktu. Sırıttım. "Bevan, içeri gel."

Omuzlarının eğimi yaşına dair tek ipucuydu. Gözlerinde genç bir ifade vardı. Elinde iki kitap daha tutuyordu. "*Kvinna*,

iyileşirken eğlenmeniz için bunları size teslim etmem istendi."

Kitapları aldım, sonra güldüm. "*En Kanlı Ettan Savaşları*." Başımı salladım. "Mattis neredeyse öldüğümün farkında, değil mi?"

Bevan gülümsememeye çalıştı ama başaramadı. "O beceriksiz yeğenimin bu kitapları kasıtlı olarak gönderdiğine inanıyorum. Uygunsuz olmak için."

Alay ettim. Sadece Mattis bıçaklandığımı duyar, sonra da bana kan ve savaşla ilgili yazılar verirdi. Yine de kitapları şecere yığınının arasına sıkıştırdım. "Benim için ona teşekkür et."

Bevan başını salladı, yüz hatlarından bir gölge geçti. "Nasılsın? *Kvinna*?"

İçimi çektim. "Fiziksel olarak mı? İyileşiyorum. Ama *Herr* Legion için endişeleniyorum. Hangi şifacıya gittiğini bilmiyorum ve kendisinden hiçbir haber alamadım."

Bütün gün Legion'un sağlığı hakkında bir şeyler duymayı bekledim ama kimse nereye gittiğini bilmiyor gibiydi. Şimdi, yaralarına yenik düşmüş olabileceğinden korkuyordum. Ya da canını kurtarmak için kaçmış olmasından. Açıkçası, akli başında hiçbir arabulucunun almak istemeyeceği bir risktim.

"Eminim yakında dönecektir," dedi Bevan. "Anladığım kadarıyla, ayrılışının sağlığından çok Karıştırıcıların size nasıl bu kadar yaklaştığını keşfetmekle ilgisi var."

"Yaralıydı."

"Onu gördüğümde düz ve sağlam yürüyordu. Onun için endişelenmemelisiniz."

Başımı salladım ve "Kolay bir şey değil" diye mırıldandım.

Bevan omzumu okşadı ve gülümsedi. "Görüyorum ki ona güvenmeye başlıyorsun."

"Yapmamam için bir neden var mı?"

"Hayır," dedi yaşlı adam. "Herkesin içinde *Bay* Grey'e güvenilebileceğine inanıyorum."

"Alışılmadık biri," diye ağzımdan kaçırđım. "Bir arabulucu düşündüğümde, benim üzerimde sahip olduğu güçten zevk alan bir adam hayal ederdim. Bazen benim geleceğimi kendi cebini dolduracak avantajlı bir eşleşmeden daha çok önemseddiğini hissediyorum."

Bevan ellerini arkasında kavuştu ve başıyla onayladı. "Sanırım *Herr* Grey sizin refahınız ve kaderinizle yakından ilgileniyor."

Tüm bunlardan emin değildim ama evde Legion'ın iyi bir kalbi ve iyi niyetleri olduğuna inanan tek kişinin ben olmadığımı bilmek içimi rahatlatmıştı.

"Bevan," dedim, ayaklarının üzerinde kayışına bakarak. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hayır, *Kvinna*," dedi. "Ama korkarım kitapları teslim etmekten öte, size bir ziyaretçiniz olduğunu söylemeye geldim. Kaptan Magnus. Ona yeterince iyi olmadığınızı söylemeye çalıştım ama o ısrarcı oldu."

Bütün gün yürümüşken reddetmeme izin verilmezdi. Hastaymışım ya da ziyaretçiler için çok ağrım varmış gibi davranmak işe yaramazdı. Başımı salladım. "Birazdan geliyorum."

Parmaklarımın eksik uçlarını temiz bir eldivenle gizledikten sonra merdivenleri gereğinden yavaş çıktım. Jarl ana toplantı odasındaki açık pencerenin yanında duruyordu. Beline dar bir kılıç bağlayan kaynamış deri kemerli, siyah rügan gambeson giymiş olan Kont Magnus, Timoran'ın gücüne gurur katan türden bir adamdı. Ama ben onu görmek istemiyordum. Ve Legion'u herhangi birinden üstün görmeyi istemenin beni ne kadar aptal durumuna düşürdüğü de umurumda değildi, şimdi değil.

Dikkatini çekmek için ağır bir adım attım, ayakkabımın topuğu ahşap zeminde gümbürdüyordu. Jarl bakışlarını kaldırdı, gözlerinin arasında belirgin bir çatlak oluşmuştu.

"Elise," dedi biraz soluk soluğa. Elleri dirseklerimde, aramızdaki boşluğu sildi. "Saldırımı ancak bu sabah duydum. Daha erken gelemediğim için beni affet."

Zorla gülümsedim. "Affedilecek bir şey yok. Dün gelseydiniz sizi karşılamak için ayağa kalkamazdım."

Gözleri vücudumda gezinerek yarayı aradı. "Nasıl sını? Runa bana vurulduğunuzu haber verdi."

"Evet," dedim ve kalça kemiğimin üstündeki yeri okşadım. "Korkarım olduğundan çok daha derin hissettirdi."

Jarl parmaklarını benimkilere doladı ve sanki her an kırılacakmışım gibi beni oturma koltuklarından birine götürdü. "Tanrılar adına, o Karıştırıcı piçlere çok fazla özgürlük verildi. Onların ortadan kaldırılması gerekiyor. Ama yapacağız, Elise. Olanları duyar duymaz -tekrar ediyorum- bir şey bulmaları için birimimdeki en iyi iz sürücüleri gönderdim. Eğer Karıştırıcılar bu kadar cüretkâr davranıyorlarsa, o zaman onlar ve onlarla ilişkili herkes ölecek."

"Yargılandılar," diye düzelttim. "Umarım yasalara yine de uyulur ve yargılanmalarına izin verilir."

"Kısa sürecektir, sizi temin ederim." Jarl dışlarının arasından, ne demek istediğimi tamamen anlamadığını söyledi.

Çoğu kişi Reis'in yeminine biraz olsun sevinirken, benim içimi bir ürperti kapladı. Daha fazla kan, daha fazla bölünme, daha fazla nefret. Bir Karıştırıcı öldüğünde, bir başkası tekrar gelecekti. Neye inandıklarını, ne istediklerini anlayana kadar birbirimizle konuştuğumuz tek dil ölüm olacaktı.

Jarl adaleti sağlamak için planlarından bahsederken, yanımdaki acı yeniden artarken sandalyeye yaslandım. Konuşmanın bir yerinde, benim adıma kan döküleceğine dair bir sürü yemin etti. Tıpkı babam gibi. Ellerimi daha fazla lekelemek istemiyordum. Kafamın içinde bir sis oluştu. Jarl aldırmadı ve devam etti. Ve devam etti.

Dinlenebilmem için gitmesini istemek dilimin ucuna kadar geldi.

"*Herr* Grey ile sizin için daha fazla güvenlik sağlanması konusunu konuşacağım. Tanrılara şükürler olsun ki, kral kılıçtan anlayan bir arabulucuyu yanına alma basiretini göstermiş."

Ona Legion'la birlikte savaştığımı söylemek istedim ama o zaman Karıştırıcı'yı bıçakladığım anı yeniden yaşayacaktım ve bunu düşünmek bile başıma ağır geliyordu.

Jarl'ın konuşması oturma odasının kapısının çalınmasıyla kesildi. Peçeli bir serf kapıyı açmaya koştu ve sanki konuşmamız onu çağırıyor gibi, kapının girişinde Legion Grey, Tor, Siv ve Mavie ile birlikte duruyordu.

CHAPTER FIFTEEN

Legion ince bir takım elbise giymiş, sanki dün hiçbir şey olmamış gibi dimdik duruyordu. Gözlerindeki kısa süreli ışık dışında ifadesi sessizdi. Mavie ve Siv bir cevap beklemediler.

Odaya girmek için bir davetiyeye ihtiyaçları yoktu. Tor kasvetli ve sessiz kaldı, gözlerinin bir hareketiyle tüm odayı değerlendirdi. Onu görmek bile (çok az şey biliyor olmama rağmen) rahat bir nefes almamı sağladı.

Parmaklarım kıpırdadı. Kapı aralığındaki herkesin kollarına atılmak istedim. Tor kucaklanmayı kabul edecek miydi, yoksa dizleri bükülecek ve tiksintiyle tüyleri diken diken mi olacaktı? Şimdi bunu öğrenmenin sırası değildi.

Legion'a bakarken, göğsümdeki sevinç beni delip geçti, hızlı ve keskin. Yumruklarımı yanımda sıkarak ona dokunma dürtüsüyle savaştım.

Kont boş yere tereddüt etti. "*Herr* Grey, geri döndünüz. Sizinle *Kvinna* Lysander'in güvenliği hakkında konuşmam gereken pek çok şey var ve-"

"Elise," diye araya girdi Legion. "Benimle yürü."

Sesi kısıktı ama nazikti. Reddetmek için çok az yer bırakıyordu. Jarl yanıma geldi. "Yeterince iyi mi?"

Bana sormadı. Hatta sanki orada durmuyormuşum gibi konuştu. Legion kara kaşlarını kaldırdı. "Sanırım ona sorabilirsin, ama eğer değilse, onu ayakta tutman oldukça düşüncesizce, değil mi?"

Reis kızardı ve gergin bir çeneyle başını öne eğdi.

"Yürüyebilecek kadar iyiyim," dedim Legion'un yanına giderek. "*Bay Magnus'u dışarı çıkaracağız,*" diye fısıldadı Mavie.

Jarl'ın arabasına giden yolu nasıl ve ne zaman bulduğuyla ilgilenmeden başımı salladım. Legion kolunu uzattı, ben de odama çıkan merdivenleri tırmanırken onun yanında durdum. Tor arkamızdan geliyordu, sert bakışları sanki yeni bir saldırı yaklaşıyormuş gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"Çok düzgün yürüyorsun," dedim, kalçamdaki sığ yarayla nasıl yavaş adım attığımdan utanarak.

"Kötü bir şekilde sıkışmamıştım."

"Kan miktarı farklı olabilir."

"Sizi temin ederim ki durum olduğundan daha kötü görünüyordu," dedi bana yan gözle bakarak. "Amcan birkaç bildiri gönderdi ve görünüşe göre dikkatimi müzakerelerden Karıştırıcıları avlamaya çevirmemi istiyor."

Başımı salladım. "Eğer zarar görmediysen Siv neden seninle geldi?"

"Hizmetçiniz yukarı kayalıklar hakkında bilgili. Anladığım kadarıyla bir zamanlar orada yaşamış, bu yüzden klanların saklanabileceği yerler hakkında bilgi vermek için hizmetlerini sundu."

"Ah," dedim, bir an için Siv'in geçmişi hakkında bilmediğim bir şey öğrenmiş olmasını kiskanarak. Kıskaçlığımı üzerimden attım ve kolunu daha sıkı kavradım. Avlanmak. Öldürmek. Hepsi başımı döndürüyordu. "Seninle konuşmam gerek. Açık alanda."

Legion şaşırmış görünüyordu ama odamdaki oturma odasının kapısını işaret etti. "Tor, gözünü dört aç, olur mu?"

"Her zaman." Tor, kapıdaki bir nöbetçi gibi kapı pervazına yerleşti.

Legion beni açık odaya götürdü. Tor kapıyı arkamızdan kapattı ve dünyanın geri kalanıyla bağlantımız kesildi. Sobanın sıcaklığı ev hissi veriyor, havadaki odun dumanı dünden beri üzerimdeki uyuşukluğu alıp götürüyordu. Pencereye döndüm. Bunu nasıl yapacaktım? Olanlardan bahsetmek için. Legion hiç birini öldürmüş müydü? Yaptığım şeyi hatırlıyor muydu, yoksa başka bir seçenek, başka bir yol olması gerektiğini mi düşünüyordu?

Ellerim titredi. Vücudum sallandı, kararsızdı.

Saçlarıma bir dokunuş geldi, o kadar yumuşaktı ki esintiyle karıştırılabılırdi. "Elise. . ."

Bu kadar basit bir kelime, ama olanlardan sonra onun dudaklarından dökülen ismim, her duvarı, her edep ipucunu yıkacak güce sahipti. Bedenimi onun bedenine doğru savurduğumda, gecenin ve onun tüm endişeleri su yüzüne çıktı.

Legion'un yüzünü avuçlarımın arasına hapsettim, nefesim kesildi.

"Düşündüm ki ...

. Sana ne olduğunu bilmiyordum."

Verdiğim tepki ya da parmaklarımın saçlarını okşaması onu şaşırttıysa da Legion bunun hemen geçmesine izin verdi. Elinin nasırları yanağımda sertleşirken bir tarafımı avuçladı ve başparmağıyla bir damla gözyaşımı sildi. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın, *Kvinna*."

Ondan kurtulmak istemiyordum. Cesaretimden utanarak ellerimin ondan uzaklaşmasına izin verdim ve onları vücudumun önünde birleştirdim. "Neredeydin?"

Legion'un avuç içi omzumda ve kolumda gezindi, ta ki o da beni tutmayı bırakana kadar. "Karıştırıcılar hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmemiz gerekiyordu. *Kvin* Lysander ve kral hiç vakit kaybetmek istemedi."

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Karıştırıcıları bulmaktan bahsediyorum."

Gözlerini kaçırdı ve ben de cevabımı aldım. Başını sallarken yüz hatlarını öfke kaplamıştı. "Ravenspire Kalesi mürettebatı bizden önce buldu. Biz sadece onlardan geriye kalanları gördük."

Yüzümü buruşturdum. "Jarl iz sürücüleri gönderdiğini söyledi."

"Başardılar. Bu sabah üç adam kasabadaki hapis haneye götürüldü. Ravenspire Kalesi'nde idam edilecekler."

Gözlerimi kapattım. Kral Zyben için ne kadar önemsiz olsam da, amcam kendi soyuna yapılan herhangi bir saldırı için insanların kalbine korku salardı. Kışkırtıcılar acımasızdı, zalimdi, hayatımdaki kötü adamlardı ama yine de daha fazla kan ve kemik döküleceği düşüncesiyle mideme bir rahatsızlık yayıldı.

Legion bir süre durakladıktan sonra, "Ben de kendi payıma düşen öldürme işini yaptım, Elise," dedi. "Kanı bilirim ama devriyelerin bastığı Karıştırıcı kampı ailelerle doluydu. Beni yanlış anlama, Karıştırıcı'nın sana saldırdığını gördüğümde, hiç bu kadar öfkeli, bu kadar kana susamış olduğumu hatırlamıyorum. Kendimi bile şaşırttım. Ama bu sabah geride kalan katliamı gördükten sonra, bazen kimin haklı kimin canavar olduğundan emin olamıyorum."

"Ben!" Bir hıçkırık serbest kaldı. "Ben bir canavarım. Karıştırıcıyı öldürdüm ve bunu ben *istedim*. Kana susadığını söylüyorsun ama ben buna göre hareket ettim." Nefeslerim çok hızlı, çok kesik kesik geliyordu. "Ravenspire devriyelerinden nasıl daha iyi olabilirim? O adamın ölmesini istedim ve ölmesini sağladım."

Ben daha tek kelime edemedi Legion kollarını bana dolamış, yüzüm göğsüne kıvrılmıştı. Gözyaşlarım ceketinin yumuşaklığına bulaşmıştı.

"Elise, dur," diye emretti. "Sen bir katil *değilsin*. Sen olmasaydın, şu anda ayakta olmayabilirdim. Sahip olduğunu düşündüğün kana susamışlık, içgüdüden başka bir şey değildi. Seni temin ederim ki kana susamışlığı gördüm, *benimsedim*. Sen ikimizi de savundun. Başka bir şey değil."

"Görüyorum," dedim göğsüne karşı. "Gözlerimi kapattığımda yüzünü görüyorum, kanı görüyorum, son nefesini verişini görüyorum."

Legion bana sarılışını sıkılaştırdı. "Birini öldürmek kimsenin kısa sürede unutacağı bir şey değildir. Keşke olanlar olmasaydı, ama Halvar hakkında daha az mı düşünüyorsun?"

"Halvar?"

"Evet. Size saldıran adamı o öldürdü. Halvar'ı bir katil olarak mı görüyorsunuz?"

Doğrusunu söylemek gerekirse, Halvar'ın beni kaçıran Karıştırıcı'yı vurduğunu unutmuştum. Tek gördüğüm, Karıştırıcı'yı yavaşça öldüren ölümcül darbemdi.

"Hayır," dedim sonunda. "Hayır, Halvar'ın bir katil olduğunu düşünmüyorum. O beni kurtardı."

Legion geri adım attı ve bir an için kollarının tekrar bana sarılmasını diledim. "Umarım bir daha öldürmek zorunda kalmazsın ama Yeni Timor'da topraklar kandan yapılmıştır. Sen bir asilsin, kendini savunman gereken başka bir zaman gelecek. Seni korumak için yemin ettim ama senin de kendini koruyacağını bilmeliyim. Her ne pahasına olursa olsun. Bana söz ver."

Sesinde endişe vardı ve bu garip, belki de biraz heyecan vericiydi. Eteğimin kenarını kaldırarak kaval kemiğime saplı bıçağı gösterdim. "Kendimi ve değer verdiğim herkesi savunacağım."

"Güzel." Bir elini ceketinin içine soktu. "Ve bunları da almalısın."

Legion masanın üzerine iki ince kitap koydu. Eski, hırpalanmış deri, kaba parşömenleri yerinde tutuyordu.

"Bunlar ne?"

Çarpık bir gülümseme ağzını okşadı. "Söz verdiğim gibi. Eski Ettan günlükleri. Biri strateji, diğeri de hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm Kraliçe Lilianna'nın

baskından önce."

Ağzımı araladım ve dergilerin sırtlarını bir dereceye kadar saygıyla inceledim. "Ettan kraliçesi mi?"

Legion başını salladı, cevabımdan oldukça memnun olmuştu. "Bunları nasıl buldun?"

İçini çekti ve savaş silahını yavaşça açtı. "Takas yapan herkes elinde hazine tuttuğunun farkına varmaz. Hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. Bunların toplam maliyeti bir çuval ekmek ve yarım düzine gümüş şim oldu. Zavallı piç kurusu, resmen onu soydum."

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Evet, kabul etmek zorundayım.

Mümkün değil-" "Onları almanı istiyorum," dedi. "Eski Ettan'ı okuyabiliyorsun, değil mi?" Başımı salladım. "Okumam konuşmamdan daha iyi."

"Güzel. Tor tarihe olan ilgimi eğlenceli bulmuyor. Doğrusu, bu günlüklere bağlandığımı hissettim ve onları sayamayacağım kadar çok kez yeniden okudum. Onları çok okuyan başka bir aptalla paylaşmayı dört gözle bekliyordum. Ama onları tartışmak niyetindeyim, çünkü birçok fikrim var."

Ayaklarım yerden kesilene kadar içim içime sığmadı. "Kulaklarınızı cınlatacağımdan hiç şüpheniz olmasın, *Bay Grey*."

"Tek istediğim bu."

Kapı açıldı ve Runa yanında evin şifacısı olan sırık gibi bir kadınla görüldü. Kuru ot gibi kır saçları, alt dudağının üzerinden fırlayan dişleri vardı ama kadın sanki dokunuşunda biraz öfke büyüsü varmış gibi acıyı uzaklaştırabiliyordu. Günlükleri kaptım ve arkamda tuttum.

"Affedersiniz ama *Kvinna* Elise'in pansumanının değişmesi gerekiyor," dedi Runa geleceğin kraliçesinin tüm asaletiyle. Lejyon'a hitap etmedi. Kız kardeşime göre herkes kendisine hitap edildiğini bilmeliydi ve Runa'nın bunu küçümseyip açıklaması gerekmiyordu.

Legion kız kardeşime hafif bir selam verdi ama gözleri beni hiç terk etmedi. "O halde sizi yalnız bırakayım."

"Evet," dedi Runa. "*Kvin* Lysander yine de seni görmek istiyor."

Legion bir kez daha başını salladı, sonra da kapının arkasında kaybolmadan önce aynı anda hem çok şey söyleyen hem de hiçbir şey söylemeyen yakıcı bir bakışla beni terk etti.

Daha sonra, şifacının benimle işi bittiğinde, annem ve kız kardeşimle sıkıcı bir yemeğe katlandığımda, sadece iğrenç bir prensle yaklaşan yeminlerinden bahsederken, odamda hiç tanımadığım bir kraliçeyle saklandım.

En çok ilk sayfalar yıpranmıştı. Lilianna'nın eli nazik ve düzgündü, yazılarında narin kıvrımlar vardı.

Arvad tahta çıktı. Annesinin cenaze ateşinden bu yana iki gün geçti ve tacın yükünü taşıyor. O, halkımız için bir güç ışığı. Olağanüstü olacak. Ama yatağımızın loşluğunda korkularını, endişelerini benden başka kimseye itiraf etmediğinde kalbim onun için nasıl da yanıyor. Hayatımdaki en büyük şans, kusurlu ama muhteşem bir kral için bir güç, bir sırdaş, bir sevgili ve yardımcı olmaktır.

Sayfalarda ısıldadım. Sevgiler.

Öyle olsun. Yanılmışım. Etta'nın eski kral ve kraliçesi birbirlerine karşı büyük bir sevgi besliyordu. Kıskanırdım ama kıskançlık kıvılcımı bile bulamayacak kadar yazdıklarından zevk alıyordum.

GECE MEVSİME GÖRE ÇOK SOĞUKTU. KUZEY RÜZGÂRLARI ayaklarımın etrafındaki siyah kumu karıştırarak kıyıya vurdu. Tuzlu su kokan hava boğazımı yakıyordu. Soğuk kanıma işledi, bu yüzden ödünç aldığım yün ceketini omuzlarıma daha sıkı sardım.

Sessizliği sadece rıhtıma vuran suyun sesi bozuyordu. Ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sessizlik. Çoğu gece, sabahın erken saatlerinde bile içki içen, kumar oynayan, genelevleri ziyaret eden insanlar duyulurdu. Bu gece sadece ben ve gölgeler vardı.

Kayığı bulmak için rıhtımı taradım. Bu kadar az ışık varken, beş aşağıdaki dar bir rıhtıma bağlı olduğunu neredeyse gözden geçiriyordum. Tekneyi boş bulduğumda kaşlarım çatıldı. O kadar da erken gelmemiştim ve koyda dolaşmak için para ödeyen diğerlerinin de orada olmasını bekliyordum.

Kollarımda bir ürperti hissettim. Vücuduma sarıldım ve diğerlerini aramak için iskeleyi terk ettim.

İskeleden ilk adımımı attığımda botum sıcak ve yapışkan bir şeye battı. Bakışlarım koyu renkli kuma kaydı. Çıglık attım ve tökezleyerek geri çekildim, kalın bir su birikintisine düştüm. Kalbim hızla çarparken sendeleyerek ayağa kalktım, ellerim koyu, keskin kokuyla kaplanmıştı.

Kan. Kıyıları ıslatıyor, gelgit havuzlarından, rıhtımlardan akıyordu. Kan nehirleri ve ırmakları her yanıma sarmıştı.

Koşmaya çalıştım. Ayaklarım hareket etmiyordu.

Ayak sesleri kumun, deniz kabuklarının ve çakıl taşlarının üzerinde ıtırđıyordu. Donup kaldım. Gece, uzanıp parmaklarımın etrafındaki gerilimi sarabileceğimi hissedene kadar durgunlaştı. Başka birinin gözleri tenime dikildi. Ayaklarımı kaldırarak iradeyi bularak ağaçların arasına daldım ama beceriksiz adımlarım beni fazla uzağa götüremedi. Bir el koluma dolandı ve beni geri çekti.

Sanırım ığlık attım, boğazım acımıştı ama kafatasımda zonklayan kandan hiçbir şey duymadım.

Üstümde, siyah kukuletasının altından gözlerinin kırmızısı parlıyordu. Kırmızı maske ağzını kapatıyordu ama siyah, uzun tırnakları -pençeleri desek daha doğru olur- bezi dudaklarından sıyrıyor, hırlaması dişlerinin beyazlığını ortaya çıkartıyordu. Wolvyn ya da insan ve hayvan karışımı bir şey.

Kan Hayaleti lanetli savaş baltalarından birini kaldırdı, bakışları kana susamışlık ve cinayetten başka bir şeyle dolu değildi.

Ama tekrar baktığımda yüzünün karanlığı aydınlandı ve kendi yüzüm bana alaycı bir ifadeyle baktı. Ellerime kan bulaşmıştı. Gözlerimde vahşi bir çılgınlık yaşıyordu. Bir canavar.

Acımasız görsel ikizimin elindeki balta düşmeden önce bir daha çığlık atmadım.

Bir sarsıntıyla yatakta doğrudum. Omuzlarım kısa, kesik kesik soluklarla sarsıldı. Ter saçlarımı alnıma yapıştırdı ve benim vücudumda dans eden küçük alevler gibi karıncalandı. Kâbus ne kadar da gerçektir; Wraith'in nefesini benimde hissetmiş, kanlı gözlerindeki nefreti görmüştüm. Ta ki her şey değışene ve nefret benden gelene kadar.

Sanki bu hissi yok edebilecekmışim gibi kollarımı ovuşturdum.

Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı, boğazım acıyordu. Kanayan cehennem, umarım çığlık atmamışımdır. Bazen kabuslar geldiğinde tüm ev halkını uyandırırđım ve her zaman çok fazla soru getirirdi.

Penceremin aralığından içeri bir esinti girdi ve aceleyle sürgüyü çektim. Bu gece gökyüzünde kapitone yıldızlar vardı. Onlar gerçektir, rüyamdaki boş saha değil, diye hatırlattım kendime. Kumların üzerinde kan nehirleri yoktu. Kıyıya hiç varamamıştım, ormanda köşeye sıkışmıştım, Wraith kılıcını savurduğunda kahkahalar ve rıhtımdaki fenerler görüş alanımdaydı. Doğruyu söylemek gerekirse, beni gördüğünden bile emin değilim, daha çok alışkanlıktan saldırdı ve parmaklarım sadece yoluna ıktı.

Ama kan döküldüğünde duraklamıştı. Wraith'in havayı koklama anısına karşı gözlerimi kapattım. Ancak o zaman farkına varmış gibiydi.

Hayatta kalmıştı, ormanda yalnız değildi. Gölgelerden ve kandan yapılmış bir yaratık gibi sinsice ilerlerken kıpırdayacak halim yoktu.

Kollarımda ikinci bir ürperti belirdi ve başımı salladım. Gölge Loncası Wraith'lerini gecenin içine sürüklemeseydi neler olabileceğini düşünmenin bir anlamı yoktu. Ben hayatta kaldım.

Yatağımın yanındaki döşemeli sandalyelerden birinin üzerine keten bir bornoz örtülmüştü. Onu giydim, gölgelerin odamın köşelerini ve yarıklarını doldurmasından rahatsız oldum. Belki çocukça ama odada kalmak istemiyordum. En azından nabzım yavaşlayana kadar. Zaten uyuyamazdım.

Bornozumun kemerini bağlayarak küçük oturma odasına gitmek üzere odamdan çıktım. Çok büyük bir yer değildi; birkaç sandalye, kürklerle kaplı bir sedir ve sobanın yanında bir kitaplık vardı. Pencerenin yanında bir mum altın renginde ışık saçıyordu ve ağzımda bir sırıtış belirdi.

Legion, başını yumruğuna dayamış, kucağında bir hançerle uyuyordu.

Işıқта, kızarmış kahverengi teni daha bronz görünüyordu ve nemli saçları normal altın renginden daha koyu olarak alnına dökülüyordu. Bir an için sadece onu inceledim. Bol bir tunik, koyu renk pantolon ve sağlam deri çizmeler giymiş, bir tüccardan çok Ravenspire devriyesine benziyordu.

Bu ona uyuyordu.

Ama o neden buradaydı? Uyuyan yüzünün verdiği huzurla o kadar eğlenmiştim ki, neden kendi yatağının keyfini çıkarmak yerine küçük bir sandalyede oturduğunu merak edecek zamanım olmamıştı.

Odayı geçtim ve bir şezlongun arkasından dokuma bir yorgan aldım. Belki de kurnazlığıma gerçekte olduğundan daha fazla güveniyordum çünkü yorganı Legion'un vücudunun üzerine serdiğimde kıpırdandı. Bir sıçrayışla sandalyesinden fırladı, hançer yerde takırdadı ve bana doğru uzandı.

"Elise," dedi, sesi sertti. "Sen . . . Uyanık ne yapıyorsun?" Kavrayışı avucumun etrafında kıvrıldı; teni sıcaklığıyla son ürpertimi de kovaladı.

Tutuşuna karşılık verdim, bir ya da iki parmağımı onunla birleştirdim.

"Neden kendi odanızda değil de benim odamda olduğunuzu sorabilirim."

Legion boğazını temizledi. Elinin benim elimde olduğunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. "I . . . Yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor."

İçim dışıma çıktı. "Görevinizi aşılıyorsunuz, *Herr*."

"Bu işte beni görevim yönlendirmiyor, *Kvinna*." Bakışları ellerimize kaydı ve bırakmadığında yanaklarımı bir şey ısıttı. "Bu sabah kampa yapılan baskından sonra, Ajitatörler yakınlardaki bir malikaneyi ele geçirdi.

Mellanstrad. Soylu bir ev. Giderek daha cesur oluyorlar ve seni onlar için riske atmamayı tercih ederim."

"Kimse bir şeyden bahsetmedi ..." Durakladım. "Seni bulmamış olsaydım bana saldırıdan bahseder miydin?"

Legion, Lysander ailesinde bir kadını karanlıkta bırakan ilk erkek olmayacaktı. Babamın odasından çıkabilecek kadar iyi hissettiği günlerde ne yaptığı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve daha yüksek rütbeli biriyle evlenmiş olsa bile annem benden bile daha az şey biliyordu. Belki de böyle olmasını tercih ediyordu.

"Sana zor şeyler söylemekten korkmuyorum Elise," dedi Legion. "Ama henüz buna gerek görmedim." Elimi bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hem sen neden uyanıksın?"

Bornozumun kemeriyle oynadım ve kürk kaplı şezlonga oturdum. "Bir kâbus gördüm ve kanayan bir çocuk gibi karanlık odamda yalnız kalmak istemedim. Sinirlerimi yatıştırmak için buraya geldim."

Legion yanıma oturmadan önce uzun bir süre beni inceledi, omuzlarımız birbirine değiyordu. "Marish iblisleri hakkında biraz bilğim var ve eğer onları sabah yemeğine davet edersen, artık sana musallat olmayacakları söylendi."

Gülümsedim ama başımı salladım. "Bu gece hiçbir fae iblisi beni lanetlemedi. Kabus sadece bir anıydı."

"Bir anı mı?" Legion vücudunu benimkine yaklaştırdı. "Karıştırıcı mı?"

"Hayır," dedim, sesim kuru ve boğuktu. Ailem dışında kimseye Kanlı Hayalet'ten bahsetmemiştim ama şimdi kendimi tutmak için dilimi ısırman gerekiyordu sanki. Sonra düşündüm - neden kendimi tutuyordum ki? Legion Grey daha şimdiden sözünün eri bir adam olduğunu kanıtlamıştı; sırlarımı saklamış, arzularımı tartmıştı. Doğrusu, nişan görüşmeleri konusunda o da en az benim kadar tedirgin görünüyordu. Her şeyden sonra, Kanlı Hayalet'in hikâyesi onu nasıl geri çevirebilirdi ki?

"İlgimi çekti," dedi ben sessizleşince. "Tereddüt ediyorsun ve merakım beni yeniyor. Seni sessizliğe iten nedir, Elise?"

Gözlerimi kaldırdım. Sanki sıcaklık onları yeniden büyütebilirmiş gibi parmaklarımın kayıp uçlarını ovuşturdum. Hiçbir zaman sol elimin garip şeklini gösterecek biri olmadığımın, onu kaldırıp parmaklarımı açtığımda şaşırdım. "Bir keresinde parmak uçlarımı nasıl kaybettiğimi sormuştun."

Legion daha önce merak ettiyse de şimdi tamamen büyülenmişti. "Ne oldu?"

"Bazıları olanları yanlış anladığımı ve bir masalla değiştirdiğimi düşünüyor, bu yüzden bundan pek bahsetmiyorum. Sadece ailem biliyor ve açıkçası bana inanıp inanmadıklarını da bilmiyorum."

Legion başını eğdi, yüz ifadesinde ne bir sırıtma ne de bir şaka vardı. "Sana inanacağım."

"Neden?" Elini kendi ellerimin arasına aldım. "Neden böyle şeyler söylüyorsun? Neden bana karşı bu kadar naziksin? Ben senin için bir yük olmalıyım, refakat etmen ve değerlendirmen gereken bir kadın, ama sen bana-"

"Sana nasıl davranayım?" diye araya girdi, başparmağı benimkinin üzerinde küçük daireler çiziyordu. "Bir şey yerine biri gibi mi?"

"Evet!" dedim. Gergin bir sesle söyledim. "Serfler ve bir marangoz dışında kimse unvanımı görmez. Pazarlıkçılar eşleştikleri soylu kadınları pek önemsemezler. Onlar daha çok kazanan teklif sahibinin onlara sağlayacağı prestij ve *şimşeği* önemserler. Yine de bir kabus yüzünden burada benimle oturuyorsun. Benimle tartışıyorsun. Benimle kitap okuyorsun. Neden?"

Legion tedirgin görünüyordu. Geri çekildi, yüzü öne dönüktü, ağzı çok fazla nefes aldığı için gergindi. "Beklenmedik biriydin. Şımarık, kibirli bir prenses yerine bana seni verdiler. Cesur, gözü pek ve nazik biri. Sana yapılan şey yanlış. Bana para, vaat ve tehditlerle gelen bu aptalların hepsi senin elin için geldiğinde, onları garip bir tür düşman olarak görüyorum. Beni bağışlayın ama hissettiklerim gerçek."

Bunları söylediğine inanmakta güçlük çekiyordum ve sanki Legion onlarla savaşmaya çalışmış ama başaramamış gibi her kelimesi gerçek gibiydi. Tedirginliğimi alt dudağıma bastırdım. "Alışılmadık birisin, Legion Grey." Yumuşakça gülümsedim. "Ama tüm iyi hislerime rağmen sana güveniyorum."

Vücudu gevşedi ve sinsi sırıtışı rahatsızlığının önüne geçti. "Kötü bir seçim, *Kvinna*."

Kıkırdadım ve parmak uçlarıma baktım. Açık sözlüydü, bu yüzden I. "Parmaklarım, tekrarlayan kâbuslarımin nedeni-" Uzun bir nefes aldım. "Neredeyse iki tur önce, koyda bir kayık gezintisi için bilet aldım. Daha önce hiç denize açılmamıştım ve dayanamadım. Ay en tepedeyken gizlice açıldım ama daha suya ulaşmadan ... pusuya düşürüldüm."

Legion'un kaşları çatıldı. "Tuzak mı? Kim tarafından?"

Tanrılar, lütfen bana inanın. Bana bir deliymişim gibi bakarsa nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. "Kan Hayaleti. "Kan Hayaleti.

Ben daha farkına bile varmadan gölgeler orada belirdi ve bana saldırdı. Hiç onunki gibi gözler görmemiştim. Kırmızı, insanlıktan arınmış. Kırmızı maskesinin altını gördüm ve öleceğimi anladım. Hiç kimse Wraith'in maskesinin ardını görüp de yaşayamaz. Ve Gölge Loncası onu geri çekmeseydi, kılıcıyla düşecektim. Çok acımasız oldukları söylenir ama kader nedenini biliyor, beni kurtardılar."

Legion'a bakmam bir an aldı. Tepkisinden duyduğum korku her şeyden daha güçlüydü. Gözlerim loş ışıktaki onu bulduğunda dehşete düşmüş görünüyordu. Yumrukları dizlerinin üzerinde kenetlenmiş ve omuzları keskin nefeslerle yükselmişti.

"Bazılarının onun bir efsane olduğuna inandığını biliyorum ama ben onu gördüm. Tıpkı geçen gece gördüğüm gibi."

"Sana inanıyorum," dedi kısık bir sesle. "Söylediğim gibi." Legion'un gözleri dalgalandı ve boğazını temizledi, vücudu daha az kaskatı kesilmişti. "Hayatta olduğun için çok şanslısın Elise."

Bunun üzerine elimi tuttu ve kayıp parmak uçlarımı öptü, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarıya kayd.

Bedenimi yeni bir his ele geçirdi. Düşme, dönme ve aynı anda boğulma hissi. Arzu ve ihtiyacın sıcaklığı çiğ, keskin ve yeni bir şarap kadar baş döndürücüydü. Legion'un tenimdeki ağzı nabzımın hiç durmayacakmış gibi atmasına neden oldu ve doğruyu söylemek gerekirse durmasını istemiyordum.

Legion Grey'i seviyordum. Aslında, onu daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar sevmemi sağlamıştı.

CHAPTER SIXTEEN

S Ol, beklemeye değer bir prenstir. Tanrılar sonsuz dualarımıza cevap verdi. Sevgili Arvad, benim kararlı, sevgi dolu kralım. Bu uzun sekiz turda kaç kez ona eşler önerdim, sadece ona Halkımızın ihtiyacı olan varis? Kralım, sanırım, bunu düşündüğüm için bile bana kızmaya başlamıştı. Yine de gözyaşları içinde ona başka birini bulmasını söylediğim her seferinde alnımdan öpüyor ve Norn'ların ona asla böyle bir kraliçe getirmeyeceğine dair güvence veriyordu. Saray şifacıları artık çocuk doğuramayacağıma inanıyor ama bunun bir önemi yok. Sol -Güneş Prensi- doğdu. Ve tanrılar adına, güçlü ciğerleri var mı?

"Ravenspire'in kapılarından içeri adım atmayalı çok uzun zaman oldu. Bu şenlik unutulmaz olacak," dedi Runa, üvez meyvelerini örgülerinin arasına sıkıştırırken. "Sabırsızlanıyorum."

Lilianna'nın günlüğünü kapattım ve kız kardeşime baktım. "Bu iğrenç."

Mavie, kamptaki üç Ajitatör tutuklandıktan sonra Ravenspire terzilerinden sipariş edilen yeni bir gül elbisenin bağcıklarını çekiştirirken vücudum öfkeden hararetlendi.

"Açıkla," dedi Runa.

"İdamların kutlandığı ziyafet günlerinin olması," diye tersledim. "Ne yapmamız gerekiyor, onların parçalanmış bedenlerine bakarken yemek yiyip dans mı edelim?"

Siv, günün büyük bir bölümünde olduğu gibi kayıtsızca pencereden dışarı baktı.

Mavie içini çekti ama bir şey söylemedi. Runa odadayken olmazdı.

Kız kardeşim makyaj aynasının önündeki yerinden başını kaldırdı. "Sus, Elise. Kışkırtıcılar hak ettiklerini bulurlar. Bu adamlar seni hiç düşünmeden öldürebilecekken neden böyle şeyler söylüyorsun? Tanrılar aşkına, sanki Timoran'ın düşmanlarının bizi cehenneme sürüklemesini istiyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, ama bir gün barış istiyorum. Bu topraklarda kan dökülmeden bir arada yaşamayı müzakere etmenin bir yolunu."

Runa bana ters ters baktı ve ayağa kalktı. "Hainlerle barış mı? Onlar ölü bir prenze tapıyorlar, Elise. Bizi asla kabul etmeyecekler. Bana gerçekten böyle düşünmediğini söyle kardeşim. Bana kendi halkının gücünden başka kimseye değer vermediğini söyle."

Runa sırayla böyle bir tutku göstermemiştı. Bu rahatsız ediciydi. "Runa, Ettanlar, Öfkeliiler ve Timorluların tek bir vücut olduğu günü hayal ediyorum. Bunun için daha güçlü oluruz."

Kız kardeşim sanki sözlerim çenesine inen bir yumrukmuş gibi irkildi. Yüzünde alaycı bir ifadeyle omuzlarını geriye atmadan önce şaşkınlığı birkaç nefesten fazla sürmedi. "Çok yazık."

Runa başka bir şey söylemeden, çenesi dik bir şekilde odadan çıktı.

Çıkışını el sallayarak geçıştirdim. Önümüzdeki hafta boyunca Ravenspire Kalesi'nde Lyx'in yüksek soyluları ve asilleriyle eğlenmem bekleniyordu. Bir gösteri. Ve ben böyle bir olay için katalizördüm. Ravenspire Kalesi'ne gitmek üzere yola çıkacaktık ve orada Kral Zyben ziyafetler, saray eğlenceleri, balolar ve avlarla dolu bir şölen planlamıştı. Yeni Timoran'ın düşmanlarından kurtulan zavallı yeğenini onurlandırmak için. Ardından herkese bir uyarı olarak, üç Kışkırtıcı idam edilecek ve kapılara asılacaktı.

Böyle şeyler için ziyafet çekmeye hiç niyetim yoktu.

Mavie bana kürk astarlı bir pelerin uzatırken, "Bunu düşünmemeye çalış," dedi.

İstemeye istemeye kabul ettim.

"İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz," dedim hırıltılı bir sesle.

Mavie eteğinin ipek pililerini düzeltirken, "Hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştım," dedi. Siv onun zümrüt rengi elbisesine şöyle bir baktı. Resmi hizmetçilerim olarak Ravenspire'a girmelerine izin verilecekti ve buna uygun giyinmeleri gerekiyordu.

Birlikte arabaların bagajlarımızla yüklendiği ön girişe doğru ilerledik. Maiyetimiz, her vagon için dört Ravenspire devriyesi ile istiflenecekti. Babam en az yarım düzine serfimizi getirmek için ısrar etti. Seyahat grubumuzda en az dört araba olacaktı. Kapılardan çıktığımız anda fark edilecektik ve bu benim öfkemi daha da artıracaktı. Bu gurur duyulacak bir an değildi. Ölümün, hatta bir düşmanın ölümünün neden kutlanacak bir şey olduğunu anlamıyordum. Bu topraklarda yaşayan insanların birbirleriyle barışması için daha kaç yüzyıl geçmesi gerekiyordu?

"Bevan," diye selamladım yaşlı adamı ailemin arabasının yanında beklerken. "Katılacağına sevindim. Kendimi biraz daha evimde gibi hissedeceğim."

Başını öne eğdi. "Ravenspire Kalesi'ni ziyaret etme fırsatını nadiren kaçırmam."

"*De Hæn Odda'yı* görmek için *de* bir fırsat yok," diye mırıldandı Mavie.

Bevan ters ters baktı ama yıpranmış yüzünde bir parça renk vardı. Kıs kıs güldüm ve Bevan'ın kolunu okşadım. Odda, Zyben'in baş aşçılarından biriydi. Gece Halkı'ndan biri olsaydı, Odda'yı tahmin ederdim. Kadının gözleri simsiyahtı ve yemekleriyle ilgili bir şey, tadan herkeste geldikleri zamankinden daha hafif bir his bırakıyordu.

Tek parlak an Legion'un kullanacağım otobüsün yanında durduğu andı. Tamamen siyah giyinmişti. Bir tüccarın cilalı ayakkabıları, pantolonları ve keskin yakaları olan güzel kıyafetleri gibi değildi. Legion beline kalın, haşlanmış deri bir kemer, dizlerine kadar inen çizmeler ve gece gibi karanlık bir tunik giymişti. Kemerindeki ve kalçalarındaki kemik keskinliğindeki bıçaklar pek de dikkat çekmiyordu. Sırtının en küçük yerinde bile gümüş kabızlı bir hançer kılıflıydı.

Parmaklarım uyuştı. Neredeyse insanlık dışı güzellikte bir manzaraydı. Karanlık bakışları beni bulduğunda eteğimin üzerinde tökezledim. Bir elini uzatarak bize yaklaşırken ağzının kenarı kıvrıldı.

"*Kvinna* Elise," dedi ve elimin üst kısmını dudaklarına bastırdı. "Gecenin güzelliğini kendi güzelliğinle çalıyorsun."

O konuşurken babam topallayarak geçti, annem de isteksizce koluna girmişti. Yine de Legion'ı duydu ve başıyla onayladı. Bir kahkaha attım ve eğildim. "Dikkatli ol, yoksa annemin sevgisini doğrudan kendine çekersin."

"Ben sadece gerçeği söyledim." Kolunu uzattı, ben tutana kadar bekledi. Arabayı ailemden ayrı kullanacaktık. Runa ve hizmetçileri

ve akşam ailemden uzakta olduğum için minnettardım.

Sürücü koltuğunda Halvar'ın yanında oturan Tor, tıpkı Legion gibi giyinmişti. İki Ravenspire muhafızı başlarını eğerek kapılarımızı açtı. Mavie, benimle aynı muameleyi göreceğı için heyecanlı heyecanlı mırıldandı. Parmaklarını pelüş kadife koltuklardaki gümüş ipliklerin üzerinde gezdirdi. Siv köşeye büzüldü ve siyah perdeyi çekerek geceye baktı. Bir pencere sepetinde flütlerle baharatlı kırmızı ve elma şarabı vardı ve keskin peynirlerin misk kokusu havayı kokluyordu. Kralın konukları için en görkemli şeylerden başka bir şey yoktu.

"Söyleyin bakalım *Herr Grey*," diye başladım banka yerleşirken. "Neden ağır silahlı eskortlarımız gibi giyindiniz?"

"Şansınıza, Ravenspire'da geçirdiğimiz süre boyunca müzakereci rolünü oynamıyorum. Aslında ben *Kvinna'nın* kişisel muhafızıyım." Legion bana yakın oturdu ve ben de ona doğru eğilme isteğimle savaştım. Legion Grey'e olan ilgimi kişisel tuttum. Mavie ve Siv bile tam olarak anlayamadığım bir şekilde ona çekildiğimi bilmiyordu. "Bu da bana şunu hatırlatıyor-" Legion öne doğru eğildi ve botundan, bıçağına bir sıra zümrüt gömülü ince bir bıçak çıkardı. Bana uzattı. "Söz vermiştin."

Kendimi savunmak için. Bana tekrar saldırmaktan korkmayacağıma dair güvence verdiği anı hatırladım. Bıçağı biraz ihtiyatla aldım ama gülümsedim. Adam yine bana aciz ya da kırılgan biriymişim gibi davranmamıştı.

"Muhafız olmak için mi eğitildin?" Mavie sordu.

"Sanırım *Kvin* Lysander benim Ravenspire devriyeleri gibi eğitilmememi tercih ediyor. Sokak serserileri dövüşmeyi farklı kurallara göre öğrenirler."

Mavie kara kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. Siv hasta olacakmış gibi gözlerini kapadı ve tekrar pencereye doğru döndü. Midemin çukurunda bir kasılma oldu. Arkadaşım ve Legion arasında her ne oluyorsa hâlâ oradaydı ve bir parçam ikisinin de yüzleşmeleri hakkında tüm gerçeğı söylemediğine inanıyordu. Ama ikisi de reddederse onları gerçeğı söylemeye zorlayamazdım.

Mellanstrad'dan güneş Kader Okyanusu'nun üzerinde kaybolurken ayrılmıştık ve kraliyet şehri Lyx'in dış kapılarına vardığımızda siyah kadife gökyüzü yıldızlar ve çeyrek ayla parıltıyordu. Yolculuk asfalt tuğla yollarda pürüzsüzce ilerliyordu. Düzinelerce boyalı ve cilalı gaz lambası, kırmızı ikiz evlerin ve boyalı panjurlu apartmanların bulunduğu şirin sokakları sıralıyordu. Lyx'te,

Hava Mellanstrad'ın rıhtımlarından farklıydı. Küf ve salamura yerine, her köşede çiçek, tarçın ve taze pişmiş ekmek kokusu vardı.

Karavanımız geçerken kasaba halkı renkli kurdeleler ve fularlar sallıyordu. Hepsi Ravenspire Kalesi'nin ihtişamını kutluyor, Yeni Timoran'ı Kışkırtıcılardan, Gece Halkından, hainlerden koruduğu için kraliyet ailesine övgüler yağıdırıyordu.

Tekrar dışarı bakmayı reddederek koltuğumda geriye yaslandım.

Bu infazdan, bu kutlamadan dolayı duyduğum tüm suçluluk, empatiden çok ihanet gibi gelmeye başlamıştı. Doğal olarak halkımın egemen olmasını istemeliydim. Runa gibi olmalıyım, Timorluların diğerlerinin sırtını yere getirebileceği gururuyla dolmalıyım. Ama farklı bir değişim için duyduğum sefil arzuyu da inkâr edemezdim.

Ajitatörlerin ailemin sahtekâr olduğu yönündeki çığığı zihnime yerleşmişti ve peşimi bırakmıyordu.

Keskin bir yokuşun tepesinde, araba Ravenspire Kalesi'nin kapılarının önünde durdu. Dizlerim zıpladı ve midem bulandı. Çok geçmeden oynamaktan bıktığım bir rolü oynamam gerekecekti. Mavie ve Siv, araba yavaşça kraliyet arazisine doğru ilerlerken pencereden dışarı bakarken, Legion'ın eli kucağımdaki elimi sardı.

"Seni rahatsız eden bir şey var," diye fısıldadı.

Dışarıdaki fenerler sahip olduğumuz tek ışıktı ama güçlü çenesinin profilini ve yüzündeki endişeyi seçebiliyordum. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve sıkıca kavradım. "Timor kraliyet ailesi için uygun değilim. Tüm bu çile bana yanlış geliyor."

Legion bir an için beni inceledi. "Ajitatörlerin ödeme yapması gerektiğine inanmıyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım. "Evet, elbette. Bir başkasını öldürmeye çalışan herkes cezalandırılmalı, ama sonu gelmeyen kan dökülmesinden bıktım. Bir zamanlar muhalefetin tartışmayla ve mümkünse uzlaşmayla karşılanması gerektiğine dair bir inanç vardı."

Legion kara kaşlarını kaldırdı. "*Kvinna* Elise, Ettan savaş günlüklerinden fikirler mi alıntılıyorsun?"

Kızardım. "Savaş ve hukuk kararnamelerini okudum belki. Hepsine katılmayabilirim ama kanunları adalet ve hakkaniyetle övünürdü. Demek istediğim, Ravenspire Kalesi'nde Zyben'den önce bile hiç kimse

Onları dinledim, nefretlerini anlamaya çalıştım." Kendimi aptal gibi hissederek başımı salladım. "Dediğim gibi, kraliyet mensubu olmak için uygun değilim."

Legion bana hiçbir konuda güvence vermedi. Doğrusu, biraz şaşkın görünüyordu ve keşke düşüncelerini okuyabilseydim. Elimi bir kez sıktı ve sonra kalenin girişinin önüne geldiğimizde bıraktı.

Ravenspire Kalesi gerçekten de bir kaleydi.

Höyükler ve ahşap çitlerden oluşan bir kürenin arkasına inşa edilen iç konutlar kayrak tuğla ve taştan, kara meşe ağacından ve demirden yapılmıştır. Kale altı ana binaya bölünmüştü; bazı binalar geleneksel uzun evler şeklindeyken, diğerleri üç katlı olarak arazinin üzerinde yükseliyordu. Hepsi kapalı çapraz salonlar ya da köprülerle birbirine bağlanıyordu; hepsinde baltalar, bıçaklar ve oklarla donanmış muhafızların bulunduğu bir kule vardı; hepsi büyük ve abartılıydı.

Ravenspire Kalesi aydınlık ya da davetkâr değildi. Sert demir apliklerdeki alevlerle karanlık duvarlar, ziyaret edenlere kaleyi Timorlu savaşçıların inşa ettiği ve Timorlu savaşçıların hala kaleyi sahiplendiği mesajını veriyordu.

Yine de Ferus sarayının parçaları hâlâ oradaydı.

Etta'nın eski soylularının hiç şüphesiz tarihlerini öğrendikleri beyaz tuğlalı okul binasına baktım. Halklarını ya da varsa öfkelerini öğrendikleri yere. Her birkaç adımda bir başka beyaz tuğla parçası ya da yaldızlı kenarlar buranın bir zamanlar tepede parlak bir saray olduğunu ima ediyordu. Şimdi Ravenspire Kalesi bir savaş sembolüydü.

"Üç cehennem, ben asla ..." Mavie kulelere bakarak soluk soluğa konuştu. "Bu muazzam bir şey."

"Öyle." Sırıttım. Ravenspire'ı ziyaret ettiğimde bu beni şaşırtmamıştı ama koridorlar, duvarlar ve çatılardan oluşan labirenti ilk gördüğümde ben de Mavie gibi hissetmiştim.

Diğer arabalar boşaltıldıktan sonra bir düzene girdik. En önde Runa ve hizmetçileri -bir gün kraliçe olacağı ve bize bunu asla unutturmayacağı için- yanlarında Bevan ve Inge, annemin hizmetçisi ve arkalarında birkaç muhafızla birlikte ailem vardı. Tor, Halvar ve Legion benim ve arkadaşlarımla etrafında toplanmıştı. Evdeyken Halvar'ın bir seyisten çok, kemerindeki sıra sıra bıçakları ve siyah saçlarının üzerindeki siyah kukuletasıyla bir suikastçıya benzediğini fark etmemiştim.

Ama şakacı sesi onu acımasızlıktan alıkoyuyordu. "Tanrılar aşkına, mutfaklarında turta olsa iyi olur." Bunu Tor'a mırıldandı, o da başıyla onayladı.

sert ifadesini değiştirmeden.

Legion bana kısa bir bakış attı ve devam etmem için işaret etti.

Ravenspire'in içi değişmişti. Duvarlar inci beyazı rengine boyanmış ve üzerinde altın lekeleri var. Pervazlarda gümüş ve yaldızlı telkari. Sıra sıra asılı demir avizeler ve yüzlerce mum. Zyben renk olarak zengin maviyi kullanmış ve zeminin her yeri mavi, altın ve siyahtan oluşan uzun dokuma yolluklarla kaplanmıştı. Ravenspire'in sembolü: gagasında tek bir ok tutan ve pençeleriyle çivili bir tacı kavrayan bir kuzgun, her örtüde, her sancakta, her kilimdeydi.

Koridorlar Lyx, Mellanstrad, güney kıyıları ve kuzey uçurumlarından gelen soylu halkla dolup taşıyordu. Kristal boncuklu ve kürk korsajlı elbiseler. Altın ve gümüş sargılı takım elbiseler. Altın saatler, bilezikler, kolyeler. Hava sıcağı, şaraplar ve meyler vardı ve yemek eli henüz başlamamıştı.

İkinci kraliyet ailesi olarak biz yanlarından geçerken kalabalık dağıldı, hatta eğildi. Nabzım hızlandı. Gözlerimi tavandaki kirişlerden ayırmadım. Sırtımın alt kısmındaki bir el beni ziyafet salonuna doğru çevirdi ama keşke daha uzun süre orada kalsaydı. Legion'un dokunuşu hızla bir çapa haline geliyor, bu yerin, bu hayatın fırtınasında beni topraklıyordu.

Çift kapı ayrıldı ve ışıltılı salona açıldı. Giderek artan kalabalığın konuşmaları kubbeli çatıda yankılanıyordu. Bir düzine masa kurulmuş ve hazırlanmıştı ve odanın ortasında bir platform vardı. Gözlerimi kapattım. Bir cellat bloğu.

Yükseltilmiş bir kürsüde Zyben ve kraliçe oturuyordu. Calder, Runa'yı görene kadar onların yanında dimdik durdu. Beklendiği gibi, yerini terk etti ve müstakbel gelininin elini tuttu, öptü ve onu kendisiyle birlikte bir masanın başına oturttu.

Karnım guruldadı. Hurma ile doldurulmuş ekmek. Haşlanmış somon balığı. Soğuk yılan balığı ve haşlanmış şalgam. Tüm bunlar içime sabahtan beri bir şey yemediğimi hatırlattı.

"*Kvinna* Elise."

Hızla döndüm ve neredeyse kafamı Reis'inkine arpıyordum. "Oh, Jarl. Seni görmedim."

Kont mavi kaptan gambesonunu giymişti. Elimi tuttu ve tepesine bir öpücük kondurdu. "Acaba size buradan itibaren eşlik edebilir miyim?" Bakışlarıyla Legion'ı işaret etti. "Tabii *Bay Grey* onaylarsa."

Legion'un çenesinde bir kas seğirdi ama sanırım bunu fark edecek kadar yakın olan tek kişi bendim. Legion huzursuzluğunu imzasının altına saklamıştı.

Sırıtişındaki sinsilik. "Elise adına konuşmuyorum. Onun kendi sesi var." Tanrılar adına, adam nabzımı nasıl ateşleyeceğini biliyordu.

Aldığım yanıt karşısında ya tedirgin ya da şaşkın görünen Jarl'a göz kırptım ve başımla onayladım.

Legion'dan birkaç adım uzaklaşmazsam, onu öpmek gibi aptalca bir şey yapabilirdim.

CHAPTER SEVENTEEN

Legion üç adımlık bir mesafe bıraktı. Kont bir şey söylemedi ama alt masada oturan Bay Svart'ın yanından geçerken sırttığına yemin edebilirdim. Svart gözlerini hançer gibi kısmıştı. Ben de ona kayboldu.

Mavie ve Siv içeride diğer hizmetkârlar ve kâhyalarla birlikte duvar dibinde yerlerini aldılar. Bevan onlarla birlikte dururken, Tor ve Halvar mutfaklara gitmek üzere salondan çıktılar. Onlara ihtiyaç yoktu ve kalmalarına izin verilmeyecekti.

Masada Legion ve Jarl'ın arasındaki koltuğa oturdum. Timor kültürü hakkındaki düşüncelerimin çoğunu paylaşan müzakereci, hayatın inceliklerine ikinci bir doğa gibi alışmıştı. Kimseye ikramda bulunmayan bir adam gibi oturmayı biliyordu; daha fazla bira veya şarap için dindarca bir içki borusu uzatmayı, sonra da çevredeki soyluların camdan gururlarını, kendilerini beğenmişliklerini yutmaktan yüzleri mosmor olana kadar okşamayı biliyordu.

Bu hayatın içinde büyüyen ben, kızgınlığımı zorlukla gizleyebildim. Islak yılan balığı derisini parçalama şeklim bile hoşnutsuzluğumu haykırıyordu.

Kimse sormadı tabii ki. Legion dışında kimse.

"İyiyim," dedim bıçağım tabağımın üzerinden kayarken bana attığı kapüşonlu bakışa. Bir şey söylemesine gerek yoktu, ne olduğunu biliyordum.

Soru dilinin ucunda dans ediyordu.

"Ben bir şey demedim Kvinna," diye sırtarak karşılık verdi. Ağzımı sıktım.

Kralın masasında oturuyorduk, birkaç gün içinde kanın döküleceği kürsüye en yakın olan masada. Meraklı gözler bana acıyan bakışlar fırlatırken, bakışları tenimi karıncalandırırken yerin beni bütünüyle yutmasını tercih ederdim. İnsanlar bana bakar ve hakkımda fısıldaşırlardı ama asla bana yaklaşmazlardı. Etrafım sayısız insanla çevrili ama yine de hep yalnızım.

Zyben Kraliçe Annika'nın elini tuttuğunda fısıltılar kesildi ve masadaki iki yüksek koltuğa oturdular. Annika sanki hiç dışarı adım atmamış gibi solgun bir kadındı ve yüzü her zaman pis bir koku almış gibi çarpıktı.

Kraliçe oturdu ama Zyben ayakta kaldı. Cilalı bir kadeh kaldırdı. "Hoş geldiniz. Hainlerin yenilgisini kutlamak için burada bulunarak Kralınızı onurlandırdınız." Buz gibi gözleri masanın üzerinde gezindi. Alay ettiğinde sakalının örgülerine geçirilmiş kemik boncuklar birbirine çarpı. "Bu günlerde yiye, için ve keyfinize bakın."

Kalabalıktan bir onay mırıltısı yükseldi ve garsonlar Timoran'ın en zenginlerine, en soylularına hizmet etmek için işe koyuldu.

Konuşmaların çoğunu duymazdan geldim, çünkü çoğu saldırı, statü ya da krallıktaki sorunlarla ilgiliydi. Ama Legion'un yanındaki bir kadın dikkatimi çekti, kıkırdarak ona doğru eğildi. Gülümsemesi kibardı. Belki de bu ilgi hoşuna gitmişti. Gri Lejyon hakkında kişisel şeyler bilmiyordum, kimleri eğlendirdiğini, Mellanstrad'da ne tür sevgiler kazandığını bilmiyordum. Sadece pek çok kişi tarafından arzulandığını ve bazı konuşmalarda başka şekillerde de tanındığı ima ediliyordu.

"Şehirde sizi özlemişler Bay Grey," dedi. Adını bilmiyordum ama çok güzeldi. Biçimli, dokunaklı yüz hatları vardı. Alnının ortasındaki saç zincirinden bir elmas sarkıyordu. Varlıklı bir kadındı.

"Arkadaşlığımın özlemediğinden şüpheliyim, *De Hæn Svensson*." Legion bir dirseğinin üzerine yaslandı, ama vücudunu bana daha yakın ve ondan daha uzak tuttu.

"Inez," dedi. Tanrılar adına, bir elini onun göğsüne koydu. Ne kadar cesurdu. "Bana gerçek adımla hitap etmeni daha kaç kez söylemem gerekiyor?" Legion cevap vermedi, sadece sırtı ve dikkatini tabağına geri verdi. Inez kaşlarını çatı ama yeni bir kararlılıkla ona doğru eğildi. "*Kvinna* Elise. Bay Grey nişan pazarlıklarında nasıl bir tutum sergiliyor? Temizlemiş

Kardeşimin çantasını birçok kez oyun salonlarında buldum. Oldukça sinsi biri olduğunu tahmin ediyorum. Ama belki *de Herr* Magnus'a sormalıyız, zira kendisi ihaleye adını yazdırdı."

Kızardım ve yılanbalığımı paraladığımdan beri neredeyse hiç yemek yememiş olmama rağmen ağzımı keten bir bezle sildim. Yapmak istediğim son şey dikkatleri üzerime çekmekti.

Kont boğazını temizledi. "*Bay Grey her şeyi Kvinna*"mıza büyük saygı göstererek ele aldı. Aslında, sonunda onun değil de Kvinna'nın seeeğini düşünüyorum."

Legion tereddüt etmeden, "yle olacak," dedi.

Kalbim gğşmde sarsıldı. Ellerimi masanın altında kucağımda birleştirdim ve elinin sıcaklığıyla karşılaşınca gözlerimi kapattım. Bacaklarını ovuşturdu, sonra parmak uçları bacağıma değdi, eteğimin kıvrımlarına nüfuz edecek kadar güçlü bir his ürperdi. Donup kaldım, sıcak ve soğuktan, gerilim ve huzurdan oluşan bir sütün gibi ydim.

Inez kıkırdadı. "Pardon? Seçimi ona bırakacaksanız neden oradasınız?"

Jarl dişlerinin arasından, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi.

Dizlerim Legion'un bacağına değecek şekilde yerimde kıpırdandım. O anın rahatsızlığı beni ona doğru çekti. Daha önce güvende olduğum, kaabildiğim bir yer. Çok kısa bir süre içinde Legion böyle bir yer haline gelmişti.

"*Kvinna* Elise tahta çıkmayacak, doğru," dedi Legion. "Ama o kraliyet kanından geliyor, Timoran'da bir lider. Benim inancıma göre, kendisini daha güçlü kılacak eşini seçmesine izin vermek herkesin yararına olacaktır."

"ok sıra dışı," diye mırıldandı Inez.

"Neden?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım. Hem Jarl hem de Inez şaşkınlıklarını bana çevirdiler ama ben Legion'a baktım. "Bir gelinin kocası hakkında fikir beyan etmesine izin vermek neden alışılmadı bir şey?"

Inez şarabının içinde homurdandı. "Bir aşk maçı mı demek istiyorsun?" "Belki." Bu o kadar saçma bir fikir miydi?

"Kusura bakma *Kvinna*, ama eşler bunun içindir."

"Katılmıyorum," dedi Legion yüzünü bana dönerek usulca. "Eğer biri hem sevgili hem de eşit olabilecek bir eş bulacaksa, bu Elise olacaktır - *olmalıdır*."

Nefesim gğşmde sıkıştı. Masanın altından eli bacağıma yerleşti. Ağırlığı içimi karıştırdı, öyle ki kafamdaki çarpıntıdan konuşmaları zorlukla duyabiliyordum; başparmağı bacağımı çekince daha da kötüleşti.

Kalçamda yavaş, baştan çıkarıcı daireler çiziyordu. Oturuş şeklimizden kimse ne kadar yaklaştığımızı anlamayacaktı.

"Aradığın şey bu mu Elise?" Jarl bastırdı.

Ağzım bal gibi yapış yapış olmuştu ve kelimeleri oluşturamıyordum. Legion'ın başparmağı daha hızlı, daha kasıtlı daireler çiziyordu. Diğer parmaklar bacağımı hafifçe okşadı. Eteklerim yeterince inceydi, her kıvılcım bacağımdan başıma doğru dans etti. Neydi bu? Göğsümün ortasına saplanmış bir kanca gibi ona daha yakın olmak, ondan daha fazlasını istiyordum. Bunun devam etmesine izin vermemeliydim, ama bunu durdurmak daha büyük bir trajedi olurdu.

Dudaklarımı yaladım ve Jarl'ın sorusuna cevap verdim ama dikkatim sadece Legion'daydı. "Kalbimi elinde tutarken aynı zamanda ilgi alanlarını ve tutkularını paylaşan birini seçmek her zaman istediğim şeydi."

Legion'un gözleri sıcak bir arzuyla kaynıyordu. Bir anda eli uygunsuz bir şekilde kalçamın üzerinde hareket etti ve bir nefesle öne doğru kıvrıldım. Nabzım çılgınca atıyor, bedenim ihtiyaç, istek ve hislerle dolup taşıyordu. Artık kendimi rahatsız etmemek için gitmek istemiyordum, köhne, karanlık bir köşe bulup orayı ben ve Legion Grey ile doldurmak için özgür olmak istiyordum.

Kafamdaki sisin içinden Inez'in tuhaflıklarımla ilgili mırıldanmalarını duydum ve Jarl'ın şarabının geri kalanını yudumlarken kaşlarını çatmış olduğunu fark ettim.

Parmaklarımı masanın altından Legion'unkilere geçirdim, avuçlarımın ne kadar terlediğini hissetmesi ya da kalp atışlarımın boynumdaki gümbürtüsünü görmesi umurumda değildi. Açık avucunu bacağımın üzerinde tuttum ve sessizce onu asla bırakmaması için cesaretlendirdim.

Yapmadı. Geri çekilmek zorunda kalana kadar. İlk yemeğin tamamı boyunca Legion Grey, kraliyet masasının altındaki sıkı tutuşuyla beni sahiplendi.

Ve ben de ona izin verdim. İkinci bir düşünce olmadan.

KRALIN VILLALARINA EN YAKIN UZUN EVLERDEN BİRİ

Lysander ailesi tüm hafta boyunca burada kalacaktı. Bir zamanlar evler açıktı, bazıları tek bir odaydı ve birçok kişi tarafından paylaşılıyordu, şimdi ise koridorlar, pasajlar ve özel kapıları olan odalardan oluşan bir bal peteği idi.

Runa'nın benimle karşı tarafta olması için tanrılara şükrettim. Akşam boyunca daha da dayanılmaz hale gelmişti, hatta

yere şarap döken hizmetçiler için.

Çoğu insan güldü.

Calder sarhoş bir halde müstakbel eşinin gaddarlığını övmüş, ardından da hizmetçiye on kırbaç vurulmasını emrederek anı daha da ileri götürmüştür.

O zaman iznimi almıştım.

"Odanıza çay gönderelim mi?" Mavie sordu. "Hâlâ kendini iyi hissetmiyor musun?"

Doğruyu söylemek gerekirse, ziyafetten kaçmak için dişlerimin arasından yalan söylemiştim. Başımı salladım ve bir elimi Mavie'nin koluna koydum. "Hayır, teşekkür ederim. Ben iyi olacağım. İkiniz de dinlenmelisiniz."

Siv ve Mavie bakiştikten sonra koridoru selamlayarak geçtiler. Her kraliyet odası, hizmetçiler ve kâhyalar için kaz tüyü yataklardan oluşan küçük bir odayla aynı hizadaydı.

Ben gidersem hizmetçilerim de gider. Legion, Tor ve Halvar da öyle. Hepsinin bu hafta birden fazla görevi vardı. Seyis arabayı sürecekti, yay kullanacak ve arazide gözcülük yapacaktı. Tor benim, Siv'in ve Mavie'nin üzerinde bir gölge olacaktı. Karanlıkta sessiz bir bekçi. Babamın Legion'un kılıç kullanma yeteneğini nasıl öğrendiğini sık sık düşünürdüm. Legion bunu itiraf etmese, ona hayranlık duyulmasa, onun sokakların acımasız hayatından geldiğini asla bilemezdim. Arabulucu olarak seçilmeden önce gerçeği açıklamış olmalı.

Sürprizlerinden biri.

Ziyafetteki hain elinden farklı değil.

Kalbim hâlâ normal hızına dönmemişti ve kraliyet koridorlarında yürürken o ele en az bir düzine bakış attım. Başka neler yapabileceğini hayal ettim, sonra da bu düşünceleri utançla uzaklaştırmaya çalıştım ama başarılı olamadım.

"Tor," dedi Legion ve arkadaşlarımla kapısını işaret etti. "Odalarına bak."

Siv dudaklarını büzdü ama konuşmadı. Kendi arkasını kollayamıyormuş gibi davranılması şüphesiz ona büyük acı veriyordu. Ve şüphesiz Legion böyle konularda tartışılacak türden bir adam değildi.

Dilini tuttu ve Tor ile Mavie'yi küçük odaya kadar takip etmeden önce bana bir bakış attı.

"Halvar," dedi Legion.

Halvar tembelce bir selam verdi. "Başka bir şey söylemeyin. Dış kapılarınızın tarandığını, arandığını ve incelendiğini düşünün."

Geldiğimiz yoldan küstah bir tavırla geri dönerken gülümseyerek alt dudacağımı ısırdım.

Legion'la tamamen yalnız olduğumuzu fark ettiğimde sırtışım kayboldu.

Kraliyet süitini koruyan kemerli ahşap kapıya baktım. Menteşeler siyah demirden yapılmıştı ve Ravenspire'in bu kısmı Ferus imparatorluğunda inşa edilmiş olmasına rağmen yeni görünüyordu. Kapıya doğru uzanırken Legion beni durdurdu. Elini mandalın üzerinde benimkinin üzerine koydu.

"Önce ben gideceğim," dedi, gözleri bana geride durmamı söylüyordu.

Legion hançerlerinden birini belindeki kınından yarıya kadar çekip çıkardı ve odaya girdi. Hava kullanılmadığı için küflüydü ama çok geçmeden bir mandal sesi, tahtanın taşa çarpma sesi ve yüzüme çarpan bir serinlik geldi.

"Boş," diye seslendi Legion.

Kapıyı arkamdan kapatarak yeni yakılmış bir fenerin altın ışığına adım attım. Köşeyi döndüğümde Legion kibrit çöpünü üfledi.

Oda küçük olmasına rağmen büyüktü. Tül perdenin arkasında yaldızlı bir küvet bulunan bir tuvalet, kürk yorgan ve büyük boy yastıklarla kaplı bir yatak. Gardırop zaten elbiselerimle doluydu ve bir kavanoz gül yağı, kilimleri ve iplikleri parfümlemem için kapaklı bir şekilde beni bekliyordu.

Dokunuşundan hem korkarak hem de özlem duyarak Legion'dan kaçtım. Yatağın karşı tarafına dönerek pencereden dışarıya doğru eğildim. Gözlerimi kapadım. İpeksi geceyi içime çektim.

Arabulucunun gözlerindeki yanma beni tüm bunlardan uzaklaştırdı.

"Sabah olduğunda senin için hangi rahatsızlığı ilan edeyim?" Legion sordu, sesinde bir kahkaha vardı.

"Çok mu belli ediyorum?"

Legion'un adımları kilimlerin üzerinde geziniyordu. Vücudunun sıcaklığı sırtıma, nefesi boynuma değdiğinde nefeslerim hızlandı. "Bana."

Pencereyi kapatıp mandallarken ellerimin nasıl titrediğini görmemesi için dua ettim, böylece istediğim mahremiyeti sağlamış oldum. Legion'un davranışları üzerine kafa yorarken kafamın içinde sisler büyüdü. Onu bu konuda sorgulamak küstahça ve utanç verici olurdu. Belki de tüm bunları masumca, bir tür dostça güvence vermek için yapmıştı. Aksini varsaymak sadece abartılı bir düşünce iziydi. Konuşmak gereksizdi.

Göğsü omuzlarıma çarptı. Gözlerimi kapattım, sesim yanlışı ve boğuk çıkıyordu.

"Neden bana bu kadar yaklaşıyorsun?" Boğazımdaki yapışkanlığı yutkunarak geçiştirdim. "Neden. . . bana bu şekilde dokunuyorsun?"

Dudakları kulağıma yaklaşarak, "Durmamı ister misin?" dedi. Yüzümü ona döndüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Legion aramızdaki her boşluğu emekli etti. Nefes aldığımnda göğsüm onunkine değdi, korsajımın kumaşı nabzımda dönen baştan çıkarıcı ateşi güçlükle söndürebildi.

"Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum," dedi. "Gerçekten istediğın şeyleri öğrenmek. İkimizin de bildiğı gibi o taç kovalayıcıları sana asla vermeyecekler. Yapmana izin verdikleri çok az seçeneğın var, bu yüzden bilmek istiyorum - sana böyle dokunduğumda ..." Legion parmak uçlarını kollarımın üzerinde hafifçe gezdirdi. Bileklerimin, omuzlarımın şeklini aldılar, köprücük kemiğimin açısını ezberlediler. Çenemin. "Bu hoşuna giden bir şey mi?"

Tırnaklarımı avuç içlerimin etine geçirdim. "Evet."

"Peki eşinizin sizi nasıl tutmasını isterdiniz? Böyle mi?" Parmak uçlarıyla rotasını değıştirdi ve bir kolu belimi sardı, avuç içi omurgamın her bir çukurunu aşağı doğru sürükledi. Sırtımın alt kısmına ulaştığında elini düzleştirdi ve beni sert vücuduna doğru itti. "Bu doğru mu?"

Ellerimin ondan başka gidecek yeri yoktu. Göğsünde, kalbinin düzenli atışının üzerinde duruyordu. Sessizce başımı salladım.

Legion başını eğdi ve yüzünün kaba sakalları yanağımı çizdi. "Eğer biri sana böyle yaklaşırsa." Dudakları kulağımın yuvarlak kıvrımına dokundu. Beni oradan öptü. "Bunu ister miydin?"

"Evet," dedim nefes nefese.

Legion zarif bir hareketle beni döndürdü ve sırtımı tekrar göğsüne yasladı. Yeterince sersemlemiştim, avuç içi ortama yayılana kadar fark etmedim bile. Nazik vuruşlar merkezimi ısıttı. Belimin kıvrımını takip etti, eli kalçamdaydı. Çözölmüşüm.

Boynumdan ayrılıp karşı omzuma dökölen saçlarımın fısıltısını, tenimdeki dudakları takip etti. "Bu da ne, *Kvinna*." Sert sesi bir sorudan çok bir talep gibiydi.

"Legion . . ." Elim, kalçalarımın şeklini, bacağımın yan tarafını ve kaburgalarımı keşfederken başının arkasını kavradı. Bir dokunuşun üzerimde hiç böyle bir gücü olmamıştı. Bir kelime, bir emir, basit bir jest ve ben kırılırdım. Onun emrine boyun eğiyordum.

Bana teklif et! Çıglık atmak istedim ama kolları beni sardığında kelimeler küle dönüştü. Değersiz ve gereksiz.

Vücudum onunkine yaslandı, aramızda boşluk yoktu ve yeterince yakın da değildik. Legion elini çıplak boynumun yanından, elbisemin kolunun altından geçirdi ve omzum serbest kalana kadar kenara itti. Benden bir inilti kaçtı ve geri alamadığım için yüzümü sıcaklık kapladı. Ama ağzı omzumun çıkıntısı boyunca bir öpücük izi bıraktığında, aynı sonucu getirseydi yine inlerdim.

"Bu," dedi, çığ bir sesle. Legion'un avucu göğsümde, öfkeli kalbimin üzerinde açıldı. "Talep etmen gereken şey bu. Kesik kesik nefesler, kanında ateş, alnında ter." Öpüp uzaklaştırdı. Legion yavaşça, metodik bir şekilde eteğimin tutamlarını toplarken ona doğru eğildim, dizlerim güçsüzleşti. Çok geçmeden, kalbim hazırlanamadan, eli kalçamın el değmemiş tenini buldu. Başımı omzuna yasladım, boğazım açıldı. Daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum.

Kapı sürekli çalındı. "Lejyon. Görev yerimizde bize ihtiyaç var."

Lanetli tanrılar! Lanetli cehennemler! Lanetli gökler! Git, Tor. Git!

Legion'un eli bacağımdan aşağı dans etti ve eteklerimi serbest bıraktı, böylece eteklerim tekrar ayak bileklerimin etrafında toplandı. Beni kendisine doğru döndürdü, göğüs göğüse. Çenemi parmaklarının arasına sıkıştırırken koyu renk gözlerinde kaynayan bir sıcaklık kükredi. Eğilerek, dudakları yanağımda tüy yumuşaklığında, "Tüm bunlar bir maçta hak ettiğin şeyler. Ve keşke, *tanrılar adına*, keşke bunu sana verebilseydim."

Geri adım attı ve sanırım bu yüzden ondan nefret ettim. Legion avucuma iffetli bir öpücük kondurdu.

"Eğer istiyorsan gitme!" Legion artık beş adım uzaktayken, yatağı güçsüz bacaklarımı desteklemek için kullandım.

Yüzü gölgelendi. "Arabulucunuz olarak onurlu bir konuma sahibim ama gerçekte bir hizmetkârdan başka bir şey olmadığımı biliyoruz." Kapıda duraksadı. "İyi uykular, Elise."

Kapı kapandığında bacaklarım tükenmişti. Yere yığıldım, yatağa geri döndüm. Onun dokunuşunun kalıntıları yer yer yanarken tenim alev alev yanıyordu.

Gökyüzü adına. Bu düşünce boşunaydı, hiçbir işe yaramadı.

Yaptıklarımızın, yapmadıklarımızın ve yapmayı dilediklerimin anısından başka nasıl bir şey düşünebilirdim ki?

CHAPTER EIGHTEEN

F gri şafaktan mavi alacakaranlığa kadar Ravenspire Kalesi'nin salonlarında sefahat çanları çaldı. Kral Zyben kutlama sözü verdi ve bunu fazlasıyla yerine getirdi.

Mavie ve Siv yanımda, avlularda, koridorlarda, ziyafet salonlarında, eğlencelerde, açık ticaret pazarlarında, egzotik meyve ve et masalarında, sırlı ekmeklerde ve birada kaybolduk. Doğu Krallığı'nın brânının eklendiğini keşfettiğimizde güldüm ve arkadaşlarıma biraz denemelerini söyledim. Mavie'nin öksürüğünü kesmek için bir boynuz su içmesi gerekti.

Arkadaşlarım yanımdaki çimenlere uzanıp yaban yaban mersini yerken, ben de Kraliçe Lilianna'nın bu topraklarda yürüdüğünü hayal ederek ondan daha fazla alıntı okudum. Prens Sol'un doğumundan iki dönem sonra genç Prenses Herja dünyaya geldi. Şifacılar çocuğa mucizevi, harikulade, bir lütuf dediler. Ancak Lilianna, Tanrıların Babası'nın başka bir çocukla ilgili olduğuna inandığı bir rüya gördü. Beş tur daha Gece Halkı ile çalıştı, gebe kalmasına yardımcı olması için ilaçlar ve keskin otlar içti.

. . . . ayvanın gümüşü bu gece Etta'nın üzerinde çiçek açıyor. Bir oğul daha doğuyor. Gecenin çocuğu, Prens Valen Krigare Ferus.

Saray şairlerinin ve filozoflarının kehanetlerini, insanların yeni prensin doğumunda tanrılardan gelen kutsamalar olduğuna inandıkları ayvane çiçeklerinden oluşan mistik çalıları okudum. Bir zamanlar iyileştirici güçleri olduğuna inanılan yüksek çalıların cesetleri Yeni Timoran'da hâlâ duruyordu. Kuru, kırılgan ve ölü.

Moonvane'in soyunun Ferus soyuyla birlikte tükendiğini düşündüm. Kalbimde bir acı çiçek açtı ama Mavie beni hareket etmem için dürttüğünde Lilianna'nın kara gözlü bebeğini tarif edişini okurken hâlâ gülümsüyordum. Üzerine basılmadan çimenlere yayılmak için çok fazla kalabalık toplanıyordu. Lilianna'nın günlüğünü bir kenara koydum ve eğlenenler avluda dans ederken solmakta olan güneşin altında onlara katıldım.

Alacakaranlıkta bütün gün özlemini çektiğim görüntüyü yakaladım. Legion, avlunun karşısında. Avlunun etrafını saran muhafızlar sayesinde amcam, Legion'un uyanık olduğu saatleri aptal kadınların peşinde geçirmeye zorlanmayacağını anlamıştı. Aslında, Kral Zyben'in müzakereciye her şeyden çok kişisel bir danışman gibi davranmaya başladığını düşünüyordum.

Alevine, yıkımına çekilen bir pervane gibi ona baktım. İzledim. Lavtalar, borular ve lirler çalan bir grup ozanın arasından. Gri bir tunik giyiyordu, bıçaklarla ve kılıçla silahlanmıştı. Fae ilminden bir şövalye. Legion, balina kemiğinden mücevherler satan bir arabanın yanında durakladı. Tor ve Halvar bir grup akrobatın Aptal Hikâye Anlatıcısı'nın etrafında kurdeleler ve sopalarla eğilip bükülmesini ve taklalar atmasını izlerken, o ipeksi bir kış çiçeği şeklindeki bir tarağı inceledi. Budala yaldızlı bir maske takıyor, ayakkabılarını gümüş çanlarla süslüyordu. Şiirleri ve limerikleriyle dinleyicilerini uzak diyarların müstehcen hikâyeleriyle büyülüyordu.

Kuzeyde, dürüst bir prensesin tırmıkla yuvarlandığı yerde. *"Kötü bir sevgili, hata yapma.*

En yüksek doğan en düşük komisyonu seçti.

Böyle zalim bir güzel tacını eğdi ve şarkı söyledi: "Sanırım zamanı geldi, Diz çöküp savrulmanın, Yer sarsılana dek."

Aptal, izleyicilerine avuç avuç parıltı tozu fırlattı ve birliğinin sallanan kurdeleleri arasında dans etti, soylulardan gelen alkışlar ve kahkahalar daha da cesaretlendirdi.

İzlemeyi bırakmıştım.

Gösterinin karşısında Legion tarağı bıraktı ve beni görüş alanına aldı. Adım attığım yere ayna tuttu.

Kimse kaçamak bakışlarımızı fark etmedi.

Legion tarafında, Tor her an saldırmaya hazır görünüyordu, böyle bir kalabalığın içinde olmaktan duyduğu mutsuzluk kaşlarını çatmasından belliydi. Halvar gülüyor ve tüm şenliğin tadını çıkarıyordu. Siv ve Mavie de hemen hemen aynıydı. Mavie kıkırdayarak şımarırken ben bir tabak baharatlı incirle yüzleştim. Siv kapıları inceledi, kulelerde nöbet tutan muhafızları takip etti. Tekrar baktığımda Legion'un sırtışı binlerce yaramaz şey söylüyordu.

Bir serf koluna dokundu ve Legion isteksizce başka tarafa baktı.

Serf koşarak gözden kaybolduktan sonra Legion ve ekibi avluyu geçip bize nişan aldığı anda kalbim hızlandı.

"Oh, oh, Halvar, *Herr Grey*," dedi Mavie, evdeki serf kızdan farklı olarak. "Bunları denemelisiniz." İncirlerden oluşan gümüş bir tabağı havaya kaldırdı.

Legion sanki Mavie'nin bir unvanı varmış gibi başını hafifçe eğdi. Gülümsedim, bu saygıyla içim ısındı. Mavie ve Siv yine önlüklerini giymişlerdi ve en az kalabalık kadar asil görünüyorlardı.

"Daha fazlasını istemezdik," diye söz verdi Legion. "Ama içeride *Kvin Lysander*'a çağrıldık."

"Babam seni yatağında bile yorar," dedim, sesimde bir tutukluk vardı.

"Benim için endişeleniyor musun, *Kvinna*?" "Çok."

Sözlerimiz dün gece yarattığımız fırtınanın etkisiyle ağırlaşmıştı. Legion sırtıttı, bize veda ederken eğildi ama yanımızdan geçerken parmak uçlarımız birbirine değdi, sonra da gizli, yasak bir an için birbirimize sarıldık. Henüz yeterince tatmin edici değildi ki, Halvar gece boyunca benim muhafızım olduğunda, Legion'un yine babam ve kral tarafından meşgul edildiğini belirterek, gülümseyerek uykuya dalana kadar o anı kafamda tekrar tekrar hayal ettim.

Ertesi gün de hemen hemen aynıydı. Müzik ve melodilere gösteriler ve içkiler eşlik etti. Mavie, Siv'i kalçamdan daha uzun olmayan bir kızın bir kuleden diğerine bağlı bir ipte yürümesini izlemeye ikna etti.

Ben o kadar şanslı değildim.

"*Kvinna*, bir dakikanı almak için açgözlülük yapıyorum."

Herr Gurst ve birkaç danışmanı, sanki bir sonraki kelimedede kafaları boyunlarından kopacakmış gibi aynı endişeli bakışı takınarak geri çekilmemi engellediğinde inleme dürtüsüyle savaştım bile.

"Arabulucunuzla konuşamıyorum, her zaman başka bir şeyle meşgul ve sizinle bir an bile mücadele etmek yorucu."

"*Herr* hiçbir şey kolay elde edilmez."

Küstahça homurdandı. "Olabilir, ama seninle bir tur atmak istiyorum."

Kolunu uzattı, danışmanlar ayarladı, böylece beni kapattılar, bana onu kabul etmekten ya da kasten reddetmekten başka seçenek bırakmadılar. Legion'un bu adamı benim için seçmeyeceğine inansam da, gelenekler ve toplum, süreç boyunca onu dinlemekten mahrum etme gücümün olmamasını gerektiriyordu.

Yüzümü buruşturarak koluna girdim.

Gurst uzun, soluk soluğa bir iç çekti ve kutlama boyunca donmuş bir dereden daha yavaş adımlarla yürüdü. Sanki kolunu kimin tuttuğunu herkesin görmesini istiyormuş gibi, sanki kanayan bir kralmış gibi.

"Benim mülklerim daha büyük..."

Ve dinlemeyi bıraktım, nefesimi tuttum ve dikkatimi etrafımdaki parlak renklere ve kokulara verdim. İlk avluyu döndüğümüzde ayaklarım ağrıyordu. Gurst o kadar yavaş yürüyordu ki, halk ayak parmaklarımı kazara birden fazla kez ezmek için zaman buldu. Danışmanlardan mırıldanarak özür diledim; Gurst hiç fark etmedi.

Beni yemek masalarının atıştırmak için hafif yiyecekler koyduğu ikinci bir avluya doğru yönlendirirken, kolumu sıkı bir şekilde kavradı.

Kalbim göğsümde ters döndü.

"Özür dilerim *Herr* Gurst," dedi Legion, nereden geldiği belli olmayan bir sesle. Altın sarısı saçları yanlardan örülerek alnından uzak tutulmuştu ve gözlerindeki gölge daha parlak görünüyordu. "Ama *Kvinna* Lysander'a annesinin ihtiyacı var."

Gurst itiraz etti, ta ki Legion Grey ile görüşmesi daha acil hale gelene kadar. "*Bay* Grey, görüşmeme izin verin-"

"Tekrar özür dilerim," dedi Legion beni çeğiştirirken. "*Kvin* Lysander ile konuşmam gerekiyor ve ikimizin de bildiği gibi, onun emrindeyim."

Köşeyi dönüp taş duvarlardan birindeki dar bir oyuğa girerek gözden kaybolduk. Boğazımdan bir kahkaha patladı. Legion'un gülümsemesi genişledi ve kendi eğlencesini bastırmaya çalıştı.

"Üç cehennem, o adamla bir an daha hayatta kalabilir miydim emin değilim. Beni kurtardığınız için çok teşekkürler," diye fısıldadım. Karanlık alanımızın boyutu, birbirimize karşı durmaya zorlandığımız kadar küçüktü.

Legion'un gülümsemesi bundan daha fazla ya da daha az bir şeye dönüştü. Bir meydan okumaya. "Hizmet etmek için buradayım," dedi.

Elleri tekrar belimin yolunu izlediğinde nefes alma yeteneğim sekteye uğradı. Onları yukarı doğru hareket ettirdi, ben nefes alamayınca kadar şeklimle alay etti.

Düzgün düşün. Kollarım doğal bir şekilde boynuna dolanana kadar avuçlarımı göğsünde gezdirdim, saçlarını ve tenini okşadım.

"Bunun için rafı getireceğim," dedi enseme karşı, nazik öpücükler içimdeki alevi yeniden ateşledi.

"O zaman durmalıyız." Dudaklarını dudaklarımda görmek istiyordum ama tereddüt etmesini anlıyordum. Legion adına konuşamazdım ama başlarsam duracağımdan şüpheliydim. Açıkta olmak çok büyük bir riskti.

Gülümsedi ama başını eğik tuttu, yüzü saçlarıma gömülmüştü. "Neyin daha fazla acı vereceğinden emin değilim."

Gözlerimi kapattım ve ellerimin omuzlarındaki kasları, sırtını, sadece yakın olmayı keşfetmesine izin verdim. Ta ki öğleden sonra bu şekilde kalma kararımız elimizden alınana kadar.

"Lejyon," diye tısladı Halvar oyuğun ötesinden. "Tanrılar aşkına, hangi cehennemde bu?"

Legion başını kaldırdı ve bakışlarında ağırbaşlı bir parıltıyla kenara çekildi. Basit bir an ve hâlâ göğsüm keskin soluklarla inip kalkıyor. Bunu durduramıyordum, aşağıda yıkımın beklediği kenara doğru acele etme hissi. Legion'un yetenekleri ne kadar övülürse övülsün, buna izin verilmemeliydi. Onu çok az tanımama aldırmadan, tek görevinin bana bir koca bulup hayatımdan çıkmak olmasına aldırmadan. Yine de onun yanında olma ihtiyacının içimde filizlendiğini inkâr edemezdim ve bunu köreltemezdim.

Legion parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü ve bir öpücükle bıraktı. "Gitmeliyim."

"Sen gittikten sonra gideceğim," diye güvence verdim.

"Benim yokluğumda aklını başına al ve taç peşinde koşanlardan uzak dur, *Kvinna*."

Gözlerimi devirdim ve tekrar baktığımda Legion gitmiş, asillerin ve soyluların merhametine kalmıştı. Neden sürekli çağrılıyordu? Kralın

dikkatini çekmişti ve şimdi de amcam onu kendi hizmetine mi almak

istiyordu? Legion Grey'deki tüccar için avantajlı bir hamle olsa da,

Mellanstrad'dan alınamayacağını haykırmak istedim. Tüm bunlar sona

erdikten sonra, hala oyun salonlarına kaçmak, yakışıklı tüccarın

manzaralarını çalmak ve belki de birkaç özel şey daha çalmak için büyük

planlarım vardı.

anlar.

CHAPTER NINETEEN

E vadilerdeki yaz sıcığıyla birlikte Ravenspire'daki nehrin yzeyinde kuzey Őelalelerinden gelen buz parçaları vardı. Zirvelere bu kadar yakinken bu sürpriz değildi. Bu dağların ötesinde tundra vardı. Eski Timoran'ın. Buz, halkımızın kan ve kemikle kazandıklarına uygun bir hatırlatma gibi görünüyordu.

Erkekler nehrin kenarında toplanmış, küheylanlara ve hızlı at arabalarına binerken tilki kürkü mantomu omuzlarıma daha sıkı geçirdim. Bazılarının elinde eğri uzun kılıçlar ve oraklar vardı, çoğu yaylarının iplerini kontrol ediyor, oklarının uçlarını kontrol ediyordu.

Calder kraliyet atıyla yanlarından geçerken Runa kendini beğenmiş bir ifadeyle sırttı. Prens nişanlısına başını sallayarak onu tanıdığını gösterdi ama daha çok açgözlü bir bakış attı. İkisini birbirine bağlayacak bir güç çılgınlığı. Runa daha büyük bir Timoran için hırslarının nasıl birleştüğinden hiç bahsetmemiş olsaydı, bunu kaçırabilirdim. İnanılmaz bir vahşetle hüküm süreceklerine şüphe yoktu.

Prensin arkasında, Yüzbaşı Magnus ve güçlü bir şekilde silahlanmış bir grup subay, parlak Ravenspire kuşakları ve püsküllerle süslenmiş aygırların üzerinde onu takip ediyordu

yeleleri üzerinde. Jarl başını salladı ve sıırttı. "Sana güzel bir kürk yakalayacağım, *Kvinna*."

Bayılmam mı gerekiyordu? Bir sürü kürküm vardı. Kendine aşırı güvenen ve fethetme arzusuyla yanıp tutuşan bu erkeklerin beni sürekli hırpalamasından bıkmıştım. Bir düğün bittiğinde, beni bedenlen ve ruhen kazanma hırsları sona erecek ve dolaba kaldırdıkları ve hemen unuttukları lekeli bir ödöl olacaktım.

Jarl ve prens köprüye vardıklarında Mavie homurdandı. "Avlanacak, tamam. *Herr Grey* için. Tüm taliplerin serfleri gün boyunca arabulucuya nasıl yaklaşmayı planladıklarını anlatıp durdular."

"Onlara iyi şanslar diliyorum. Legion onlardan uzak durmak için elinden geleni yapacaktır." "Onlarla konuşmak ve senin için bir eş seçmek onun görevi," Siv

tersledi. "Hepimiz bunu hatırlasak iyi olur. Onlar bizim arkadaşımız değil."

Mavie ve ben birlikte ona benzer şaşkınlık dolu bakışlar attık.

Sonra göğsüm hayal kırıklığıyla gerildi. Çenemi kaldırdım ve avcılarının köprüyü geçerek ormana doğru ilerleyişini izledim. "Arabulucumun da bu süreci benim kadar küçümsediğı fikrinden hoşlanıyorsam beni affet, Siverie."

Yüzü kızardı. "Öyle bir şey demek istemedim Elise. Sadece bu iş bittikten sonra kraliyet *Herr Grey*'i başka bir yere atadığında incinmeni istemiyorum. Onu kayırıyorlar. Krallık genelinde pek çok teklif alacağına şüphe yok."

Aramızda bir şeye tanık olmuş muydu? Geçerken gizli dokunuşlardan birine ya da Lejyon'un nasıl yakın durduğuna, bazen birlikte nasıl kaybolduğumuza? Gördüyse ne olmuş? Haklı olduğu bir nokta vardı. Legion gidecekti ve eğer kalbimi korumazsam, bu gerçekleştiğinde gerçekten de acı verici bir darbe olacaktı.

"Farkındayım," diyebildiğim tek yanıt buydu.

Kuşkusuz, bu sabah babamın sabah yemeğinde beni yanına çağırıp Legion ve Tor'un kralla birlikte kraliyet avına çağrılacağını söylemesi bir hayal kırıklığı olmuştu. Gülümseyip beni sormadan önce Legion'un bakışlarını yakaladım.

"Tanrılar, oğlum," demişti babam sefil bir öksürükle. Teni ölüm kadar griydi. "Burası kanayan bir kale. Kraliyet devriyelerinden oluşan bir ordu her köşeyi işaretlerken, çay içen kadınların başına ne tür bir bela geleceğini sanıyorsun? Avlanacaksın. Bir süreliğine kadınların dedikodusundan kurtul."

Buna kahkahalarla glmt. Zyben, erkekler avlanırken tüm kadınların katılacağı büyük bir toplantı planlayan kraliesiyle alay etmiti ama aslında kralienin ayı daha ok kocasının davet edilmeyen elerini kmsemek iindi.

Legion soğukkanlılığını hi kaybetmedi, sadece daveti kabul etti ve iti. Ama gözleri bardağın kenarından beni buldu ve sıkıca tuttu.

"Elise," diye tersledi Mavie. "Kral."

Etrafımdaki kalabalık dalga dalga dizlerinin üzerine kerken midem bulandı. Ayakta kalan tek kii bendim. Zyben ne ıkarken, o kadar hızlı dtm ki dizlerimin derisi yzld.

Kral atını durdurdu. "Yeğenim," sesi nehirdeki buz gibiydi.

Gözlerimi kaldırdım. "Kralım."

Zyben baını eğdi, dudaklarında kendini beğenmi bir kıvrım vardı. "imdiye kadar festivallerden nasıl keyif aldınız?"

"Hem de ok, amca. Teekkr ederim."

Zyben'in egosunu okarsan iyilik kazanırsın. ifacılarını baban iin sakla.

Ggsn iirdiği ve sesi daha az gergin olduğu iin ie yaramı gibi görünüyordu. "Onlar senin adına kalacak. Bu senin iin onurlu bir ekilde sona erecek. Arabulucunuzla konutum ve hafta sonuna kadar elemenizi almanız konusunda ısrar ettim." Zyben kendinden memnun bir ekilde sırtıttı. Yerin beni yutmasını istedim. "Terrden bile iyilik ıkabilir yeğenim. Senin ve einin soyumuza an getireceğinden phem yok."

Bununla birlikte, Zyben atının karnını tekmeledi ve tırıslla ilerledi. Zyben'in iki kk oğlu muhafızlarıyla birlikte onu takip etti. Sonra, Legion. Kukuletalıydı, atı bir uzun yayla doluydu. Pelerininin gölgeleri altında, ağzının sıkımı görüntüsünü, enesindeki nabzın esnemesini fark ettim.

Kızgındı.

O zaman doğruydu. Gzyalarının acısı beni hazırlıksız yakaladı. Daha fazla zamanım olacağını dnmtm ama gerek Legion'un bana bakmayıında, sanki öfkeyi dindirmenin tek yolu hızmı gibi atını kralın peinden koturuundaydı.

İki gece iinde Legion teklifi sonlandırmak zorunda kalacaktı. Özgür hayatımı sona erdirecekti.

"ÇOK YAZIK YEĞENİM," DEDI KRALIÇE ANNİKA BOYALI BİR TABLOYU İADE EDERKEN fincanla eşleşen bir tabağa. Başımı kaldırdım, çayım ve ballı keklerim neredeyse birbirine değmiyordu. "Yaşadığın onca şey. Nasıl oluyor da korkmadan dolaşabiliyorsun?"

Annika'nın benimle konuştuğunu fark ettiğimde koltuğumda doğruldum.

Ziyafet salonuna döndüğümüzde önlükler, bükülmüş parmaklar ve çiçek yapraklarından parfümler odanın içinde dönüp duruyordu. Seçkin hanımlar kraliçeye katılmaları için çağrıldı ve hepimizin birbirimizi övdüğümüz ve üstü kapalı hakaretlerde bulunduğumuz kaprisli bir çaya davet edildik, ta ki sözlerimiz ve kibrimiz yüzünden kan revan içinde kalana kadar.

Sesimi yumuşak tuttum. Annika'nın kocasını hor gördüğüne şüphe yoktu ve ailemize karşı iyi bir sevgi gösterisi sergiliyordu. Boyun eğdiğimi göstermenin onun lütfuna giden yol olduğuna inanıyordum. "Nadiren yalnız kalırım, Kraliçem."

"Sevgili Teyze, *Kvinna* Elise kılıç kullanmayı en az ticareti kadar iyi bilen bir müzakereciyle eşleştirildi. Bir Karıştırıcı'nın kılıcının kanlı ucunda olmak yerine burada bizimle oturmasının nedeni de bu," dedi Runa cesurca.

Annika'ya böyle gayri resmi bir şekilde hitap etmek ondan başka kimse tarafından kabul görmezdi. Annika Calder'in annesi değildi, Runa'nın teyzesi de sayılmazdı ve bunun Annika'nın onu daha da hor görmesine neden olduğu sonucuna vardım. Annika'nın oğlu zayıf bir yapıya sahipti ve geleceğin kralı olmak için seçilmemişti. Solgun ve incecikti, ilk prensin kalınlaşacağı umuduyla yağlı yiyecekler isteyen tombul bir kadınla evlendirilmişti. Bildiğim kadarıyla kuzenim Kuzey'deki malikanesinde yaşıyor, yemek yiyor ve karısına çocuk veriyordu. Kayda değer başka bir şey yoktu.

Annika yine de sevecen bir gülümseme taklidi yaptı. "Ah, evet. Kral, *Herr* Grey'in kurnazlığından oldukça etkilenmiş. Mellanstrad'da oldukça ünlü olduğunu duydum." Kasabanın soylu hanımlarından oluşan beceriksiz bir grubun arasında oturan Inez kıkırdadı. Kraliçe Annika neşelendi ve sırıtışını genişletti. "Söyle bakalım Elise. Böyle bir çapkın seni baştan çıkardı mı?"

Tanrılar adına, evet. Avuçlarımdaki nemi saklamak için ellerimi kucağımda birleştirdim. "*Bay* Grey bana sadece son derece saygılı davrandı."

Annika çayına doğru homurdandı. "Bu bize hiçbir şey anlatmıyor." Kraliçe sesini alçalttı. "Sevgili kızım, kadınlar için açıkça belirtilmese de, yemin ettikten sonra eş almakta yanlış bir şey yoktur. Onunki gibi bir yüzle ben de baştan çıkabilirim."

"Oh, Majesteleri," dedi Inez. "Böyle bir arzuda yalnız değilsiniz."

Daha fazla kıkırdama yükseldi ve Annika Lejyon'dan, diğer askerlerden, diğer tüccarlardan, birçok kadının sevgilisi olarak tercih edeceği yüzlerden bahsetmeye devam etti.

Çayımndan bir yudum aldım, yüzüm sıcaktı. Hiç umursamadığım bir adamla evlilik yemini etme ve ardından birçok sevgili edinme fikri beni hasta ediyordu. Kalbim öfkeli bir atışı, tenim tutkuyu ve bedenim nazik bir dokunuşu tatmıştı. Tekrar ve tekrar aynısından başka bir şey isteyemezdi.

Ama ihtiyacı uyandıran el için zaman daralıyordu.

Lejyon'dan böyle bir şey isteyebilir miyim? Kralın ikinci yeğenine gizli de olsa resmi bir eş mi? Elbette onun gibi bir adamı daha fazla prestij bekliyordu. Daha gerçek bir aşk. Bir keresinde Ettan halkından, eşlerine ne kadar bağlı olduklarından bahsetmişti. O zaman sesinde biraz hayranlık vardı. Onu bana, asla gerçekten kendisinin olduğunu iddia edemeyeceği bir kadına bağlayarak benzer bir şey bulma şansını reddetmek bencillik olurdu.

Salonun arka tarafından kapılar açıldı ve dört muhafız içeri girerek beyaz cüppeler giymiş, başının arkasında sert bir düğüm olan bir kadını sıkıştırdı. Bana masada kambur durduğumda bana bağırان eski duenna'mı hatırlattı. Sert kadının arkasında bir kız vardı. Kalbim küt küt atıyordu. Malikânemdeki baloda gördüğüm aynı peçeli çocuktı. Şimdi lavanta rengi cüppeler giymiş olan kız, telli duvağının ardında saklı kalmıştı.

"Ah," dedi Annika. "Kocamın küçük hayvanı sonunda burada."

"Bağışlayın Kraliçem," dedi hemşire. "Cadı oyalandı."

Annika alay etti. "Her zamanki gibi. Ne kadar itaatsiz bir küçük canavar." Kraliçe misafirleriyle yüzleşti. "Öfkenin Timoran kanına karşı sefil ve tehlikeli olduğu bir sır olamaz, kralımızın gerçek Gece Halkı'nı derhal ölüme göndermesinin nedeni de budur. Ama kocama, eğlence için en meraklı fae soyundan gelenleri bulduğu için hakkını vereceğim. Batı'da bir yerlerde bir krallığın korkunç tanrılarından takas edilmişler.

"Biz ona Kader'in kızı diyoruz. Tam olarak Fae değil, ama kaderi bükme konusunda görmezden gelemeyeceğimiz küçük bir yeteneği var. Buraya gel, benim hıznır küçük sevgilim. Konuklarımıza neler yapabileceğini göster. Bizi eğlendir. Bize biraz kaderimizden bahset."

Dadı kızı öne doğru götürdü. Çocuğun bir kraliçenin böylesine sert bakışları altında korkudan titremesini beklerdim ama peçesine rağmen çenesini biraz meydan okurcasına kaldırdığını görebiliyordum.

"Sana söylediğim gibi, Queenie," dedi çocuk, "bu işler böyle yürümez."

Önceden yumuşak ve uyarıcı olan ses artık sert ve acımasızdı. Hırçın bir çocuk. Hemşire arkasına vurduğunda, kızla birlikte kaçmak istedim. Burada özgür değildi.

Kraliçe Annika güldü, görünüşe göre kızın ısırtısıyla eğleniyordu. "Seni pek çok hikâye anlatırken gördüm. Şimdi, zorlamama gerek var mı, yoksa kendi isteğinle mi yapacaksın?" Kraliçe Annika ipliklerine şeffaf çiviler dikilmiş dokuma bir bandı havaya kaldırdı. "Unutma, beni ne zaman giydireceğini biliyorum."

Kızın meydan okuması azaldı. Omuzları öne doğru kıvrıldı.

Peçeli çocuk yanına geldiğinde kraliçe, "Bu daha iyi," dedi. "Şimdi bize kaderin sakladığı bir şey söyle."

İmkansız. Fury kaderin planlarını okuyamazdı. Okuyabilir miydi? Fae'lerin böyle bir şey yaptığını hiç duymamıştım; yine de kraliçe ona tam olarak Fae değil, bir tür cadı demişti. Kız içini çekip bacağına bağlı bir keseden bir parça kaba parşömen ve bir kömür kalem çıkardığında merakım çocuğa duyduğum sempatiyle yarıştı. Ne bir güç patlaması, ne bir rüzgâr, sadece yazmaya başladı. Sonra parşömeni elinde yuvarladı.

"Kaderi ilk kime kızdırayım?"

Kraliçe homurdandı ama gözlerini Runa'ya çevirdi. "*Kvinna* Runa, gelecekteki kraliçemiz."

Kraliçenin sesindeki dizginlenmiş küçümsemeyi kimse fark edemezdi. Runa rahatsız olduğunu belli etmedi. Bunun ne önemi vardı ki? Bir gün Annika'nın yerini alacaktı. Kraliçeye hepimizle aynı düzeyde saygı göstermesine gerek yoktu.

Kız kardeşimle yüzleşti. Hiçbir şey yapmadı. Gözlerini dikti - ya da gözlerini göremediğimiz için öyle görünüyordu. Sonra yeni bir parşömen rulosuna yazmaya başladı. "Taç oyununuz başlıyor. Senin gözünde galip geleceksin."

Bu sözler bana biraz mantıklı geldi, özellikle de kız Runa'nın kraliçe olacağı gerçeğine kasıtlı olarak dikkat çekiyorsa. Gelecekteki tacı ile Annika'nın giydiği taç arasında bir tür oyun olabilirdi. Kraliçe, kızın parşömeni bir parça sicimle bağlayıp Runa'ya uzatmasını öfkeyle izledi.

"Ben bununla ne yapacağım?" diye sordu kız kardeşim.

"Ye, yak, fark etmez. Kader çizgisi çizildi ve geri alınamaz. Kaçınılamaz," diye yanıtladı çocuk.

"Açıkladığım gibi, Runa," dedi Annika. "Bu kıza Kader'in kızı deniyor çünkü ne zaman bir hikâye yazsa, ürkütücü bir şekilde küçük mesajları gerçekleşiyor. İyi eğlenceler

oyunların, sevgili yeğenim. Şüphesiz ki pek çok zorlu rakip seni karşılamak için orada olacak."

Runa parşömenine bakarak sırttı. "Ne kadar hoş. Zafer kazanmış biri olarak yükselmeyi çok seviyorum *teyze*."

Benim midem kıpır kıpır olurken, diğer kayıtsız kadınlar bu gidip gelmelerden büyük bir zevk alıyordu. Timor halkının içindeki savaşçıyı harekete geçirmek için vahşi bir taş gibisi yoktur. Kan ve barış arasındaki denge halkımın geliştiği yerd.

"Uyarayım," dedi kız masa boyunca ilerlerken. "Yazılmış olsa da, kader her zaman beklediğimiz şekilde tecelli etmez. Kelimeler pek çok anlama gelebilir."

"Ben! Küçük cadı, sıra bende," diye bağırdı Inez.

Kız sessiz bakışını ve ürkütücü yazısını tekrarlardı. Sonra mühürlü parşömeni Inez'e uzattı, o da parşömeni yırttı, sırtışı düşmeden önce yüzü bir anlığına aydınlandı. "Pencereyi izlemek mi? Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Kız omuz silkti ve endişeyle bekleyen hanımların yanına doğru ilerledi. "Kaderin bir mektubu. Kelimeler ne gerektiriyorsa onu yazıyorum. Gerisi tanrıların ağacında tombul kıçlarının üzerinde oturan vefasız Norn'lara kalmış."

Eski efsanelerden bahsediyordu ve böyle bir çocuğun böyle bir güce inanması hem korkutucu hem de ilgi çekiciydi.

Annika kızı dolaştırıyor, mesajlar iletiyordu. Bazıları sıkıcı, bazıları da gelecekte heyecan vaat ediyordu. Çocuğun benim için bir şey getirmesini istemiyordum. Şüphesiz kaderin benim geleceğim için parlak bir planı yoktu. Ama kız sonunda bana geldi.

Bakışlarımı tabağımdaki dokunulmamış keklere diktim.

Çocuk hareket etmedi. Uzun süre yanımda durdu, bacağındaki keseye bile uzanmamıştı.

Dilim sinirden ağzımın üstüne yapışmaya başladığında çocuğa baktım.

"Sorunlu bir kalp," dedi. Oda sessizliğe gömüldü. Kız bir adım daha yaklaştı. "Geçmiş serbest bırakın ve bunu hak etmeyenlere güvenin."

Nabzım durmak bilmiyordu. Balo gecesindeki aynı garip uyarıyı tekrarlardı. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım.

"Kalbin neyi arzuluyorsa, kaderin orada yatar." Sesini sert bir fısıltıya indirdi. "İçindeki canavarı gördüğünde, gitmesine izin vermek için onu içeri al. Ancak o zaman aradığın değişimi getirecektir."

Tuhaf bildiriye farklı bir son, ama baloda muhafızlar beni itip kakıyordu. Değişim, değişim istiyordum. Barış ve birlik. Ettan, Gece Halkı ve Timoran'ın omuz omuza yürümesini, tarlalarda birlikte çalışmasını, topraklarımızı bir bütün olarak savunmasını istiyordum. İstedğim değişim ihanet sınırındaydı.

Ve bir canavarın bunu gerçekleştireceğine inanmam gerekiyordu.

Başımı salladım ve biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başka tarafa baktım. Bu kız hepimizle dalga geçiyordu. Belli ki Timoran kraliyetinden nefret ediyordu. Doğru, kelimeleri çarpıtmak gibi bir yeteneği olabilirdi ama bu çılgınlıktı.

"Neden yazmıyorsun?" Inez sızlandı. "*Kvinna* Elise diğerlerinden çok daha uzun bir tane aldı."

Kız kıpırdamadı, peçesini bir kıpırtı bile karıştırmadı. "Bu yol taş yazılmamıştır. Seçilmesi gerekir."

Kraliçe Annika sinirli görünüyordu. Parmaklarını hemşireye doğru salladı. "Bu kadar yeter. Bir çocuğun bilmecelerinden bıktım.

Hemşire kızı almaya geldi ama gitmeden önce, malikânemde yaptığı gibi bir kez daha, kız bileğimi kavradı. Tenimde sürekli bir ısı titreşimi vardı. "Mezar. Aç onu. Her şeyi *değiştir*."

Hemşire aceleyle birkaç özür mırıldandı ve çocuğun parmaklarını bileğimden sıyrarak çocuğu adeta sürükleyerek götürdü.

Kahkahalar geri döndü. Kraliçenin önderliğinde, bir cadının çılgın, kötü sevgilisine sataşmalar. Masadakiler tuhaf küçük notlarını sayıklıyordu. Bazıları servet vaat ediyordu, diğerleri ise Inez'inki gibi basitti -bıçaklara dikkat edin, bahçelere dikkat edin, kapıya sırtınızı dönerek yemek yemeyin. Aptalca, anlamsız şeyler.

Ama en basit gülümsemeyi bile çizemedim. Kızın son dokunuşu hala kanımda uğulduyordu. Öfke. Fae büyüünü hiç gerçek anlamda hissetmemiştim, ama bu kız beni bir şeyle patlatmıştı ve şimdi içimde yeni bir parçam gibi dönüyordu.

Ne canavarı? Hangi mezar?

Peki ne değişmek üzereydi?

CHAPTER TWENTY

Sol yeni bebeği oldukça kiskanıyor ve bu sabah küçük omuzlarında bir yük ile babasının atlarına doğru kaçarak avcılarını onu Vahşi Av'a götürmesini talep ediyor. Arvad, her zaman eğleneni biri genç olanlar, çocuğa onurlu davrandılar. Uzlaşmaya vardı: Sol kendi atına binsin, kendi yayını tutsun, o zaman günlerce sürecek avda hoş karşılanacaktı.

Tanrılar ilk prensi kutsasın, çok çabaladı. Ne yazık ki çocuk başarısız olunca, kral ellerini onun omuzlarına koydu ve burada ona ihtiyaç olduğuna yemin etti. Çünkü prenses ve ikinci prens, ağabeylerinin rehberliği olmadan çocuklar gibi davranmayı ve yaramazlık yapmayı başka nasıl öğrenebilirlerdi ki? Kralım ona yaramazlığa başlamak için asla erken olmadığını söyledi.

Av partisi ayrıldığından beri çocuğun gözlerinde yeni bir ışık vardı ve sonunda yeni Gece Prensi'ni ziyaret etti. Hatta genç Valen'in kulaklarının ucuna dokunmuş ve babasının Gece Halkı kanının kardeşine nasıl geçtiğini sormuş.

Ah, Arvad'ın kanındaki öfke ve ağaçların Gece Halkı'nın bizi yeni kardeşiyle kutsamasına nasıl yardım ettiği üzerine hikayeler anlatarak geçirdiğim saatler

değer ver. Bebek en güçlü öfkeye sahip olabilir, ancak tatlı Sol, dünyanın büyüünden hiçbirine sahip olmasa bile harika bir kral olacaktır.

Kraliçe Lilianna'nın günlüğünü kapattım ve yırtık sayfalarını kalbime bastırdım. Çok nazik görünüyordu. Düşman bir kraliçeydi ve ben yine de onu tanımayı umutsuzca istiyordum. Çaresizce bu kadar acımasızca öldürülmemiş olmasını diledim. Çocuklarını ve kralını seven bir anne. Legion'un söz verdiği gibi, Ettan kraliyet ailesi avantajdan çok daha fazlası için yemin etti.

Ben de aynısını istedim. Bunu kabul edemem.

Yatağımda yan dönerek günlüğü yastığımın altına sıkıştırdım. Çaydan sonra yalnız kalmak istemiş ve Mavie ile Siv'in avluda hâlâ devam eden şenlikte bir şekilde eğleniyor olmalarını ummuştum. Cadı kızın sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Ne kadar aptalca ve saçma olsalar da, kalbimin ve zihnimin derinliklerine işlediler ve beni bir arada tutan her bir ilmeğime kadar sinirlendirdiler.

Çılgınca bir çığlık uzun evin koridorunda çınladı. Yatağımdan fırladım. Bir takırtı duydum ve cübbemi kaptığım gibi omuzlarıma attıktan sonra aceleyle koridora çıktım. Serflerimizden ve devriyelerimizden bazıları kapımın önünden hızla geçtiler, dışarı fırlarken komutlar yağıdırıyorlardı.

Mavie ve Siv başlarını odalarından dışarı çıkardılar. "Ne oldu?" diye sordum.

Siv başını salladı. "Bilmiyoruz."

Odama döndüm, Legion'un bana verdiği bıçağı kaptım ve koridora geri döndüm. Siv'in elinde hançeri, Mavie'nin elinde de tahta bir çubuk vardı; nereden bulduğunu sorgulamadım, sadece dışarıdaki telaşlı insanların koşuşturmasını takip ettim.

Çimenlerin üzerinde Ravenspire muhafızları sabit sıralar halinde duruyor, tüm kapıların, tüm evlerin, tüm kulelerin girişlerini kapatıyorlardı. Babam bir bastonun üzerine eğilmiş, kemikli omuzlarını kürklü bir cübbe sarmıştı. Çatık kaşları yüzündeki gölgeleri derinleştiriyordu. Annem onun yanında durmuş, elini ağzına götürmüştü.

Muhafızların bu şekilde üzerimize çullanması için bir şeylerin çok yanlış gitmiş olması gerekiyordu. Hemen babamın yanına koştum.

"Ne oldu?" Nefes nefese sordum.

Babam anneme bir şeyler mırıldanıyordu ve durakladı. Runa, etrafımızda hiçbir kaos yaşanmıyormuş gibi yavaşça yamaçtan yukarı doğru yürürken omzumun üzerinden baktı.

"Ne oldu?" diye şarkı söyledi.

Dişlerimi sıktım. Kız kardeşim kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyordu ve ben bir şeylere vurmak istiyordum.

"Krala bir suikast girişiminde bulunuldu. Bir suikast," diye homurdandı babam. Ağzımı kapattım. Zyben ne kadar korkunç olursa olsun, krala bu kadar yakın bir yerde saldırıya uğramak Ravenspire duyulmamış bir şeydi. Kral seyahat ettiğinde, endişelenmek için bir nedeni vardı.

"Kanayan Ajitatörler," diye devam etti babam. "Onlar bir veba." "Kimse zarar gördü mü?" diye sordum.

Kralı düşünmüyordum.

"Hayır," dedi. "Hayır, kötü bir atış olduğunu duydum. Muhafızlar hâlâ suikastçıyı bulmak için ormanı arıyor."

Kışkırtıcılar tekrar saldırıyorsa, misillemekten o kadar da korkmayacak kadar takipçileri olmalı. İki haftadan kısa bir süre içinde iki kraliyet saldırısı. Midem sıkıştı. Ya öldüğümüzü görecekler ya da kendileri denerken öleceklerdi.

"O piçler yarın idam edilecek. Artık gecikme yok," diye devam etti babam. "Kral onların çılgınlıklarının Kader Okyanusu'ndaki tüm krallıklarda duyulacağına dair yemin etti. Şimdi acele edin. Bu gece kimse dışarı çıkmayacak."

Ailem uzun eve doğru döndü. Runa uykusunun bölünmüş olmasından dolayı tedirgin görünüyordu ama ben odamda olma fikrini hazmedemiyordum. Ağır düşünceler kafatasımı hırpalıyordu. Kışkırtıcıların neden şimdi saldırdığına dair sorular. Ravenspire Kalesi'ne nasıl bu kadar yaklaşmışlardı? Ne istedikleri. Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse krala hiç saldırmamışlardı; bildiğim kadarıyla saldırdıkları ilk kral bendim.

Kışkırtıcılar çekişmeyi körüklüyordu, doğru. Ravenspire bu yüzden onlardan nefret ediyordu ama saldırıların çoğu hırsızlıktı - yiyecek arabaları, tekstil ürünleri - halk karnını doyuramadığında yapılan türden hırsızlıklar. Asla böyle bir şiddete tenezzül etmemişlerdi.

Ölü bir prene tapan bağnazlar oldukları doğrudu. Lilianna'nın çok sevdiği Fae oğlan prensi, ama Ferus kraliyet ailesi ölmüş ve gitmişti. Bir zamanlar Kışkırtıcılar hakkında korktuğum tek şey buydu. Eğer bir hayalete tapıyorlarsa, onlarla anlaşılabilir miydi?

Artık onlardan korkuyordum çünkü rotalarını cinayet ve suikastlara çevirmişlerdi.

Kanlı ve acımasız bir infazın herhangi bir şeyi çözeceğinden şüpheliydim. Büyük olasılıkla, Ajitatörlerin kalplerini daha da öfkeli edecekti.

"Gel," dedi Mavie. "İçeri girmeliyiz."

Yanağımın içini ısırdım ve bıçağımı bornozumun kemeriyle belime bağladım. "Hava almam lazım."

"Elise," diye uyardı Siv. "Yapmamalıyız-"

"Biz demedim," diye devam ettim. "Lütfen. O odada olamam." Siv gözlerini kıstı. "O zaman biz de seninle geliyoruz."

Başımı salladım. "Benden daha çok kayıp olduğun fark edilecek. Kölelerimizin başkalarını ispiyonlamaktan hoşlandığını biliyorsun. Ver şunu bana. Başka biriyle sözlenmeden önce yalnız geçireceğim birkaç gecem kaldı."

Siv itiraz etmek için ağzını açtı ama Mavie bir hareketle onu durdurdu. "Ferus döneminden kalma eski bir okul binası var. Surlardan uzakta, bu yüzden muhafızların yanından kaçan biri için endişelenmeyeceğiz, ancak bir çardakla kaplı, bu yüzden mahremiyetiniz olacak. Kuzey kulesinin yanında."

Sırıttım. "Uzun sürmeyecek. Sana söz veriyorum."

Mavie onu uzun eve doğru sürüklerken Siv suratını astı ama bana karşı koymadı. Yemin etmekten ne kadar korktuğumu biliyorlardı. Bunun özgürlüğümün ölümü olacağına tüm kalbimle inandığımı biliyorlardı. Belki biraz abartmıştım ama hissettiklerime engel olamıyordum.

Yeterince kalabalık olduğu için muhafızların dikkatini çekmeden avluyu boydan boya dolaştım. Halktan evlerine dönmelerini, her kapıda devriye gezmelerini istediler. Üvez, kurtboğan ve eğrelti otlarıyla süslü bahçelere daldım.

Yirmi adım daha yürüdükten sonra okul binasını örten çardaklara ulaştım ve içeri süzüldüm. Kapı kilitli değildi ama içeriden açılabilirdi. Ağır bir toz ve eski parşömen kokusu burnumu yaktı ama buranın nadiren kullanıldığını tahmin ettim. Yuvarlak odanın baş köşesinde, üzerinde donyağı mumları olan bir kürsü vardı. Üzerinde kalın bir kitap ve tanrıların ağacının sembolü kazınmış bakır bir levhadan başka bir şey olmayan bir masa. Ortada siyah meşeden yapılmış birkaç sıra sıralanmıştı ve pencereler folklordan sahnelerle boyanmıştı. Ağaçları kutsayan gece insanları. Deniz yılanları ve gelgitleri çalkalayan canavarlar. Gölgeleyen çizen, toprağı kıran, iyileştiren öfke. Fury'nin başardığını duymadığım o kadar çok şey vardı ki. Ama yine de Fury hakkında her şeyi bilmiyordum.

Farklı topraklar, farklı güçler.

Gece yavaş yavaş sessizleşti. Arada bir ayak sesleri, birkaç mırıltı duyuluyordu ama kimse yalnızlığımı rahatsız etmiyordu. Ben burada kaldım

En 6ndeki bankta, peçeli kızın bana söylediklerini, değişimden nasıl bahsettiğini, onu nasıl özlediğini ve ona olan inancımı nasıl kaybettiğini düşünüyordum.

Bir damla elime sıçrayana kadar gözyaşlarımın orada olduğunu bilmiyordum.

Yarın vahşeti izleyeceğim. Buna sevinmem gerekirdi ama Timorluların nasıl tezahürat yapacaklarını, Ettan Ajitatörleri işkence görürken ve derileri yüzölürken nasıl öfkeleneceklerini hayal ettikçe midem yanıyordu.

"Elise."

İrkildim ve keskin bir nefes aldım. Kapı kapandı ve Legion gözlerini bir kez daha bana kaldırmadan önce kapıyı kilitledi.

Utanarak yüzümü sildim. "Ne burada ne yapıyorsun?" "Mavie'ye gittiğin yeri söylemesi için rüşvet verdim," dedi sırtarak. "O incire karşı gerçek bir sevgisi var."

Hafifçe güldüm ve tekrar arkamı döndüm. Yere attığı adımlarla kalbim hızla çarpıyordu; bankta yanıma oturduğunda omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Uzun yayını iki bıçakla değiştirmişti ve cildi yeni temizlenmiş gibiydi.

Hiçbir şey söylemedi.

Sanki sessizliğe ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi Legion yanıma oturdu ve pencerelerdeki camları inceledi.

Ne kadar süre sessizce oturduğumuzdan emin değildim ama konuştuğumda kulağa yabancı geliyordu. "Av sırasında zarar görmediğin için minnettarım. Bir şey gördün mü? Krala yapılan girişimi?"

Legion başını salladı ve dirseklerini dizlerine yasladı. "Hayır. O sırada yakın değildim ama bir Karıştırıcı olduğuna ikna olmadım."

"Neden?"

Bir iç geçirdi. "Çok mükemmel bir atıştı. Ok bir ağaçta küçük bir çentikte son buldu, mükemmel bir şekilde düz, gövdenin derinliklerinde. Açıkça hedeflenmiş bir atış. Sanki ıskalamaya niyetliymiş gibi. Kralı öldürecek kadar cesur bir Karıştırıcı ıskalamaya çalışmazdı. Başaramayabilirlerdi ama öldürmek için ateş ederlerdi."

"O zaman kim?"

"Bilmiyorum ve bilmemekten hoşlanmıyorum."

Yumuşakça gülümsedim ve elimi koluna koydum. Legion elimi kendi eliyle kapatmadan önce yarım nefes boyunca dokunuşumu inceledi. Bir nefes daha aldı ve avucumu dudaklarına götürdü, bu onun sevmeye başladığım imzasıydı.

"Senin için korktum," dedi. İtirafı yumuşaktı, sanki hiç konuşmamayı düşünüyormuş gibiydi. "Odanızda olmadığınız zamanlarda. "Odanızda

olmadığınızda

Arkamdan, göğsümün derinliklerinde bir korku vardı ve bir an doğru düşünemedim. Mavie beni görmemiş olsaydı, uzun evi paramparça edebilirdim."

Sözleri beni düşüncelerimin kederinden kurtardı, yüklerimi hafifletti, kalbimi ateşledi. Birkaç gece. Birkaç gece için özgürlük. Onları boşa harcamak istemiyordum, Legion'dan ayrı geçirmek istemiyordum. Son kalan sinirlerimi de yutarak ona yaslandım. Avuç içim yüzünün uzak tarafını okşayarak onu bana bakmaya çekti. Gözlerinin ipeksi siyahında kaybolmuştum. Bronz tenindeki odunsu ipucu.

"Gözyaşlarının sebebi nedir, Elise?"

Çenem titredi. Utanarak arkamı döndüm ama Legion parmaklarını kullanarak yüzümü tekrar ona doğru çevirdi.

"Her şeyi," diye itiraf ettim. "Yarın kralıma ihanet edenler ölecek ve ben onlar için ağlayacağım. Ben Timorluların en zayıfıyım. Bu azabı içimde hissetmekten, halkımı sevip onlardan aynı anda nefret etmekten nefret ediyorum. Ettanları sevip onlardan üstün olmamdan. Fae'lerden nasıl etkilendiğimi ama onlardan nasıl korktuğumu. Bunun ağırlığı ezici ve yarın benden küçümsemem, bağırمام, nefret etmem beklenecek.

"Kral onları sadece kendi adına değil, benim adıma da idam edecek. Ya benden konuşmamı isterse? Başıma gelenlerde hiçbir suçu olmayan, kendilerinden çalınan toprakları için savaşan mahkûmların gözlerinin içine nasıl bakabilirim? Onlara bakıp nasıl hiçbir şey hissetmem?" Bir elimi göğsüme bastırdım ve hıçkırığımı patlamadan önce bastırdım.

"Sözlerimi çalıyorsun," dedi, gözleri yerde. "Timoran, hayatımın büyük bölümünde bana pek de nazik davranmamış bir ülke. Çoğu gün kendimi tüm toplum tarafından hayal kırıklığına uğratılmış buluyorum ama seninle geçirdiğim bu haftalar içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve bunu nasıl anlamlandıracağımı bilemiyorum. Bu topraklara ve insanlarına olan sevginiz -özgün insanlar- neden umurumda bilmiyorum ama bunu siz sağladınız. Senin için söylenecek söz yok."

"Beni çok büyük bir şey yapıyorsun." "Mümkün değil."

"Sesim korkakça geliyor. Burada saklanıp ağlıyorum. Sesimi kullanmam ya da kullanmamam, sonra da bu şekilde tereddüt etmeden seçimimin arkasında durmam gerekirken."

Legion alay etti ve doğruldu. "Doğru. Her seçiminizde cesur ve emin olabilirsiniz ama o zaman insan olmamanızdan korkarım."

Güldüm, hoş bir ses değildi, daha çok boğazımda gözyaşlarına karışan bir hırıltı vardı.

Legion kıkırdadı ve devam etti. "Bir keresinde bana, zihnimizde boğuştuğumuz her kararın, tarttığımız her sonucun, nihai seçimlerimize olan inancımızı nasıl kazandığımız olduğu söylenmişti. Kim olduğumuza karar vermek için zaman ayırırız ve seçim yaptığımızda, dediğin gibi, bu seçimlerin arkasında şiddetle dururuz."

"Bunu sana kim söyledi? Hoşuma gitti."

Kaşlarının üzerinde bir çatık oluştu. "Aslında şimdi düşündüm de, hatırlamıyorum."

İçimi çektim ve gözlerimi üzerimizdeki kubbeli kirişlere diktim. "Doğrusu, idamlardan, kışkırtıcılardan ve zalim krallardan daha fazlası için gözyaşlarına boğuluyorum. Bana aptal diyebilirsiniz, çünkü bunun olacağını biliyordum ama eşleştirilmek, iyi ya da kötü seçimlerimin artık bana ait olmayacağı hissine kapılmama neden oluyor."

"Kralın bana bir eş seçmemi emrettiğini biliyorsun," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Evet. Bana avdan önce söyledi."

"Bu kadar çabuk gelmemesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağım?"

Sesinde ağır bir yük vardı. Legion'a bir sempati eli uzandı, ancak gözyaşlarımı tutamazsam bu onun işini kolaylaştırmayacaktı. Alaycı bir gülümsemeyi zorladım. "Peki, ilk geldiğinizde bunu nasıl yapmayı planlıyordunuz?"

"Bunun cevabı artık basit değil. Hiçbir şey ilk geldiğim zamanki gibi değil."

"Oh," dedim, yanaklarımdaki sıcaklığa rağmen sırtarak. "Çok şey mi değişti?"

Gülümsememe karşılık verdi, sonra elini enseme dolaştırdı. Naz yaparak onu kandıramazdım. Legion yüzünü yaklaştırdı. Kaşlarımız birbirine değdi. Durakladı ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Seni bir aptala nasıl vereceğimi soruyorum çünkü nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kalbim seni kendime almak için *yanarken*, burada yapmak istediğim her şeyi nasıl başaracağım?"

Konuşmaya başladım; kelimeler yoktu ama o an bir cevap vermemi gerektiriyordu.

Bir parmağını ağzıma bastırarak başka girişimleri susturdu. Gözleri beni kırdı, merhametine bıraktı. Geri çekilmek için yeterli zaman vardı, bunu durdurmak için yeterli zaman vardı ve bunu yapmam gerekse bile asla durduramayacağımı kabul etmek için yeterli zaman vardı.

Legion beni öptü.

Başımın arkasından tutkulu bir çekişle dudaklarıma yapıştı, beni içine çekti, böylece asla serbest kalmak istemedim.

Nefesim kesildi ve ağzını sinsice benimkinin üzerinde gezdirerek kendi nefesini aldı. Legion başını eğdi, dudaklarımı ayırdı; arzu arttıkça dişler ve diller çarpıştı. Tadı yağmur ve bal gibiydi. Kollarım boynuna dolandı, ona daha yakın olmak istiyordum. Legion'ın elleri belime gitti, vücudu benimkine bastırdı. Geriye doğru eğildim, parmaklarım omuzlarına gömüldü ve onu kendime çektim.

Bıçaklarının ahşap üzerindeki yankıları, açgözlü nefeslerimiz eski okul binasını doldurdu. Silah kemeri bana battı ve ben irkildiğimde, ondan kurtulmak için hızlıca çalıştı.

Ona dokunarak teşekkür ettim. Ellerim tuniğinin altından tenine doğru kayarak göğsünün çizgilerini ve kaslarını izlediğinde Legion ağzımın içinde inledi. Geceliğimi çıkarmanın hassas bir yolu var mıydı bilmiyordum, kollarımı ketenlere dolayarak onu olabildiğince yakın tutmaya çalışırken kesinlikle bulamadım.

Legion üzerimde geziniyordu, gözleri arzuyla kararmıştı. Parmakları boynumdan geçerek kombinezonuma ulaştı. Omzumdan çekerek çıkardı ve ay ışığı kadar solgun tenimi ortaya çıkardı. "Bu çok tehlikeli."

"Evet," dedim. İhale sırasında bir başkasına dokunmak yasaktı, bir arabulucunun sorumluluğundaki kişiye dokunmasının, gerçeğin ortaya çıkması halinde kasabayı nasıl bir skandalla ateşe vereceğinden bahsetmiyorum bile. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Diğer kolunu omzumdan sıyırdım ve onu bir kez daha kendime çektim.

Zarif bir hareket daha yaptı ve tunik başının üzerinden gitti. Gücüne hayret ettim, derisindeki yara izlerinin sokak kavgalarından kalma olduğunu tahmin ettim. Boynundaki zincirden güzel, siyah bir taş sarkıyordu, sanki her zaman yanında taşıdığı gece göğünün bir parçası gibiydi.

Kalbinin üzerindeki yeri öptüm. Parmak uçlarındaki nasırlar bacağıma tırmanıp kalçalarımın arasına girdiğinde ona doğru eğildim. Pürüzler tenimi kaldırdı, daha fazlası için uzandım. Öpücüğü bir alev, zeki parmakları bir sis gibiydi. Zihin odaklanamayana kadar dönmek gibi, kontrol edemediğiniz bir güç gibi, aklınızı başınızdan alan türden. Bakışları benimkilerle buluştu, gözlerini kırpmadan, dokunuşunun altında erirken beni izledi, aşağılayıcı sesler çıkarmamak için dudağımla ısırıldı ve başarısız oldum.

"Ciddiyim Elise," dedi ağzıma karşı. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı; kelimeler duygularımı yakıyordu. Boynuma muhtaç bir öpücük daha kondurdu. Sesi o kadar yumuşaktı ki onu doğru duyduğumdan emin değildim. "Tanrım, unutma her kelimesinde ciddiydim."

Legion'un dişleri boynumu, kulağımı tırmaladı. Daha fazla düşünemeyinceye, tek yapabildiğim *hissetmek* oluncaya kadar beni öptü.

CHAPTER TWENTY-ONE

MAvie konuşmaya devam etti. Mutfaktaki Bevan ve Odda ile ilgili bir şey. Bakışları ve sırtışları.

Mavie korsajının dantellerini bitirirken, "O içeri girdiğinde bir gülden daha kırmızı oluyor," dedi. Koyu renk saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ve canlı görünüyordu. Olması gerektiği gibi, diye düşündüm. Ettan olarak doğmuştu ama bunun için köleliğe mahkûm edilmemeliydi.

Belki bir gün Legion'un tarif ettiği gibi arzumdaki şiddeti bulabilirim.

Onu düşünmek bile yüreğimi ağzıma getiriyor. Bütün gün etrafta dolanıp durdum, orada burada onu gördüm, ama amcam ava katılanlar sorgulandıktan sonra aklanıp suikastçı avına atanırken acele etmedi. Dün gece yaptıklarımızı, ağzının tatlı tadını ya da dokunuşumun ondan aldığı nefesleri düşünmemeye çalıştım. Yine de hepsini düşündüm. Yapmadıklarımızı, kutlamaların sonunda bunun ne anlama geleceğini.

İkimiz de yemin müzakerelerinden kurtulamadık. Ama belki onun da aynı şeyi hissettiğini bildiğimden, bir aşk hayatından bahsetmeye cesaret edebilirdim.

Gölgeler. Yarım bir koca ve yarım bir eş olmak kaderimizde var, ama kader bizi birazcık kayırsaydı, belki de bu yeterli olurdu.

"Elise." Mavie kaşlarını kaldırdı.

Saçımı örerken sersemlemiştim. "Evet."

"Odana ne zaman döndün?"

Yutkunarak bir çizik attım. "Ben, ben emin değilim."

Mavie sırttı ve Siv'e karşılık vermeyen bilmiş bir bakış fırlattı. "*Herr Grey*'in size eşlik ettiğini varsayıyorum."

Dudaklarımın kıvrılması arkadaşımı öyle bir kıkırdama krizine soktu ki, bana küçükken rıhtımdaki adamların çuvaları mavnalarına atmalarını izlediğimiz zamanları hatırlattı.

"Yeter," dedim, aynada yüzüm kıpkırmızıydı.

"Katılıyorum," diye homurdandı Siv ve bıçağını ayak bileğindeki botunun içine soktu.

Mavie karşı çıktı. "Her zaman ekşi olan." Arkadaşım örgümü başımın etrafında bir taç şeklinde döndürmeye başladı ama Siv onu uzaklaştırdı.

"Ben bitiririm. Muhafızların *Kvinna*'yı almaya hazır olduğunu görme sırası sende.
ana salona."

Mavie, Siv'in hırçın ruh hali için küfürler mırıldandı ama örgümün son parçasını bugün henüz gülümsememiş olan diğer arkadaşıma uzattı.

Sessizlik bazen hoş karşılanırdı ama şu anda talihsiz, yoğun ve can sıkıcıydı.

"Elise," dedi Siv sonunda. "Sıram gelmemiş olabilir ama Legion Grey konusunda dikkatli olmanı istiyorum."

Aynada onu inceledim. Örgümü tuttururken kendini ustalıkla başımın arkasına saklamıştı, bu yüzden yüz ifadesini göremiyordum. Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Neden böyle söylüyorsun Siv? Açık konuş. Birbirimize karşı hep dürüst olduk, değil mi?"

Cevap vermedi ama sonunda yansımamızda gözlerimle buluştu. "Ona güvenmen gerektiğini sanmıyorum."

Midem sert bir düğüm halinde burkuldu. "Tekrar soruyorum, bunu neden söylüyorsun? Bir sebebim olmalı."

"Ben sadece Ben sadece onun tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Anlayışlı olabileceğimi düşünmüştüm ama onun yerine kızgındım. Hızlı, yakıcı bir tür. "O zaman kötü adam olma konusunda kesinlikle kötü. Dün gece ağzını boynuma dayadığında boğazımı kolayca kesebilirdi. İsteddiği her şeye erişebildiğinden emin oldum."

Siv gözlerini kırptırdı ve uzun bir iç geçirdi. "Seni üzmem istemem ama ..."

"Ne oldu Siv?" Tersledim ve koltuğumda döndüm. "Çan kulesinde ikinizin arasında. Atladığın bir şey var. Bana sana agresif bir şekilde yaklaştığını ama hatasını düzelttiğini söyledi. Sesini kullanmana kızmadım; benim kararına güvenmemene kızdım. Legion'la en çok vakit geçiren, onu sıkıştıran ve sorgulayan benim, ta ki güven senin ve Mavie için olduğu kadar doğal olana kadar."

Siv sarmal örgümü tutturmayı bitirdi ve geri çekildi. "Keşke etrafında gerçekten güvenebileceğin daha fazla insan olsaydı."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kapı çalındı. Tor odaya girdi. "*Kvinna* Elise, gitme vakti geldi."

"Doğru." İçim yine sıkıştı ama öfkeden ya da baştan çıkarmadan değil. İnfaz başlıyordu. Siv'e kat kat bir bakış attıktan sonra eteğimi kaldırdım ve Tor'u koridorda takip ettim.

Ben odadan çıktığımda Halvar, "Bu gece kapalı," diyordu.

Legion Halvar'ın göğsüne bir şaplak atıp onu susturduktan sonra yanıma geldiğinde nabzım hızlandı. Siv hızla yanımdan geçip Mavie'nin yanındaki yerini aldı. İsteyerek yapmadım ama bir bakışla onu takip ettim ve bu fark edilmedi.

"Ne oldu?" Legion fısıldadı.

"Yok bir şey." Siv'in isteğini ona söylemenin bir anlamı olmadığını düşündüm. O hatalıydı ve ben de haklılığımı inanıyordum. Legion'un bana karşı kötü niyet besliyorsa beni mahvetmek için bolca fırsatı vardı. Elimi koluna doladığımda rahatsızlığımı bir gülümsemeyle ifade etmek için acele ettim. Düşüncelerimin okunamadığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım, çünkü birbirimize bu kadar yakın yürürken zihnimi görebilseydi, muhtemelen utançtan kıpkırmızı olurdu.

Kralın ana konutunun dışındaki avlu hepsinden daha güzeldi. Çiçek açan özel çitler ve uçan bir kuzgun şeklinde muhteşem bir çeşme. Bu gece, avlu çirkindi. Her birinde üç Kışkırtıcı'nın dizlerinin üzerine çöktürüldüğü bir askı bulunan podyumlar kurulmuştu. Bilekleri bağlanmış, sonra da başlarının üstünden direklerle bağlanmışlardı. Görünüşlerine bakılırsa, hapsedildikleri süre boyunca bir şey yiyip içtiklerinden şüpheliydim. Birinin bir gözü yoktu, diğerinin ağzından ciddi şekilde kan geliyordu. Üçüncüsünün hâlâ hayatta olduğundan bile emin değildim, öne doğru yığılmıştı, sadece bağlı kolları onu dik tutuyordu.

Legion bakışlarımı kırık adamlara doğru takip etti. Kolunu bıraktı ve onun yerine elimi tuttu. Sıkıca tuttum, sıkarak kanı kestim ama ailemin yanında yerimizi alana kadar beni bırakmadı.

"Runa nerede?" Anneme sordum.

"Onun başka dertleri var," dedi annem tembelce. "Geleceğin kraliçesiyken onu bu tür şeylerle rahatsız etmeye gerek yok."

Herkes sanki Runa yarın tahta çıkmaya hazırlanıyormuş gibi davranıyordu.

Zyben tahtından kalkıp kürsüsünün kenarına geldiğinde parmak uçlarım uyuştı. Sesi avlunun öbür ucundaki bir tanrı gibi gürledi. "Kraliyete ihanet edenler, hayatta en sefil, en hor görülenlerle birlikte üçüncü cehenneme aittir. Acı çekmeyi hak ediyorsunuz," diye bağırdı kırık dökük adamlardan oluşan kürsüye. "Ama biz merhametsiz değiliz. İnançlarınızdan vazgeçin, kışkırtıcı dostlarınızdan vazgeçin ve size hızlı bir ölüm bahşedilsin."

Cellatlardan biri baş mahkûmu tekmeledi. Başı öne düştü ama birkaç ağır kelime mırıldandı. "Selam . . . Gece Prensi." Adam kıkırdadı ve krala kan tükürdü ama çok uzaktaydı.

Zyben'in bakışları karardı. "Öyle olsun. Yargılandınız ve vatana ihanetten suçlu bulundunuz. İşlediğin suçlar yüzünden Timoran'a yaşattığın acılar için acı çekerek, döktüğün kanlar için kan dökerek ve zarar verdiğin insanların gözyaşları için ağlayarak öleceksin." Zyben elini salladı ve tahtına geri döndü.

Bir adımda, üç cellat Ajitatörlerin arkasındaydı. Babam kıkırdadı. Ne kadar hasta olsa da gözleri canlanmıştı, sanki işkence onu heyecanlandırıyordu. Gözlerimi sıktım ve Legion'un elini sıktım. Beni yanına çağırdı, bunu zayıf mizaçlı bir prenses için sadece bir teselli olarak gizledi.

Önce dikenli kırbaçlar geldi.

Her kırbaçta sarsıldım. Parçalanmış adamlardan gelen her acı çığlığı. Üçüncüsü ölmemişti ama eşikteydi. Arkadaşları feryat ederken o kırbacın altında inliyordu.

Boğazımda safra yükseldi. Onu yuttum.

Kırbaçlar kesildi, ama sonra bıçaklar geldi, deriye rünler oydu, etlerinde açık delikler açtılar, kanamalarını izlediler.

Ürperdim. "Bu yanlış." "Sus,

Elise," diye tersledi annem.

Başımı iki yana salladım. "Bu yanlış," diye fısıldadım kimseye.

"Değişim zaman alır," dedi Legion kulağıma karşı. "Zaman alır ama eğer istersen bunu başarabilirsin. Sana inancım tam."

"Ama bu adamlar-"

Legion mantıklı bir şekilde, "Ölü bir kraliyet adına suç işlediniz," dedi.

Hayır. Ölü adamlar için acı çekiyorlardı. Açıklıktaki kışkırtıcılar. Bu ceza onların suçlarına uymuyordu. İçimde, topraktan ayaklarıma ve bacaklarıma kadar bir şeyler yandı, sanki toprak da benimle birlikte yas tutuyordu.

"Kralım!" Kendimi durduramadan mırıldandım.

"Elise," diye yalvardı Legion ve beni tekrar kendine doğru çekerek geri çekmeye çalıştı. Ama artık çok geçti.

Zyben tutmak için bir elini kaldırdı.

"*Kvinna* Elise Lysander," dedi. "Yeğenim, hainlerin elinde bizden daha fazla acı çekmiş olan kişi. Konuşmak ister misin, yeğenim? Bir kırbaç vurmak ister misin? Söyle ve senin olsun."

Her aç, kanlı bakışın altında eridim. Legion'ın kolları bana sarılmış, beni kendisine doğru tutuyordu. Nabzının atışını hissediyor, beni aptal ağzımdan kurtarmak için çaresizce çırpınan zihninin nasıl döndüğünü hissedebiliyordum.

"I . . . Tek dileğim-" Ne dilemiştim? Adalet için daha iyi bir yol bulmak için bunun sona ermesini. Bu adamlar gerçekten hangi suçları işlediler? İlişki yüzünden öldürecek kadar vahşileşmiş miydik?

"Elise, lütfen," diye mırıldandı Legion.

Beni daha önce konuşmaya iten güç her neyse, dilimi tekrar gevşetti. Şüphesiz aptallığın gücü.

"Kral Zyben, bu adamlar suçlarının cezasını yeterince çektiler."

Kalabalıktan duyulabilir bir nefes sesi yükseldi. Babam bakışlarıyla beni dağladı. Halkın içinde olmasaydık, Leif Lysander zayıflamış elini kaldırır ve ben konuşamayana kadar ağzıma vururdu.

Amcam başını eğdi, yüzünde zalim bir ifade vardı. "Yeterince acı çektiğini mi söylüyorsun?"

"Kızım travma geçiriyor Majesteleri. Ne söylediğini bilmiyor," diye ısrar etti annem. Zyben'in kız kardeşine duyduğu küçük şefkat benim lehime olabilirdi.

"Bana saldıranlar bu adamlar değildi, Kralım. O adamlar suçları yüzünden öldüler. Bu adamlar cezalarını buldular, gazabınızı öğrendiler."

Zyben'in gözleri mavi buz gibiydi; bu mesafeden bile gözlerindeki nefreti fark ettim.

"Tor, hazır ol," diye tısladı Legion arkamdan. Ne için hazır? Benim için bir krala karşı silahlanır mıydı? Ben ne yapmıştım ki?

"Kışkırtıcılar haindir, yeğenim. Hanemdeki bir kraliyet mensubu olarak bunu bilmeni beklerdim ama görüyorum ki buna karşı duruyorsun. Ne yapmamızı isterdin, *Kvinna* Elise? Halkımı katledenlere hoş geldin diyelim. Kadınlar ve çocuklar. Kız kardeşimin evinin yetiştirdiği zayıf kemikli liderlik bu mu?"

"Hayır," diye ısrar etti annem. Ayağa fırladı. "İlk kızımız güçlüdür ve düşmanlarımız için zorlu olduğunu kanıtlayacaktır kardeşim. Elise'e merhamet et, sana yalvarıyorum. O iyi değil, saldırıdan beri iyi değil."

Zyben alay etti. Fark etmemiştim ama bu zehirli tartışma sırasında Legion önümde konumlanmıştı. Mavie ve Siv birbirlerine sokulmuşlardı, Siv elinde bıçağıyla, Mavie ise sessiz tanrılara dua ediyordu. Üç cehennem, değer verdiğim herkesi tehlikeye atmıştım. Beyinsiz dilim yüzünden idam sehpasına çıkmayı hak etmiştim.

Amcam kollarını iki yana açtı, ağzında hınzır bir alay vardı. "Ben merhametsiz değilim..."

Nefesimi tutmuş, kaprislerinin acı verici bir darbe indirmesini bekliyordum.

Cevabımı alamayacaktım. Şaşkın sessizliği hızlı bir *ffft, ffft, ffft* bozdu. Bir çığlık. Bir nefes. Islak bir öksürük. Bir ok Kral'ın boğazını, ortasını ve göğsünü delip geçmişti. Kan, yün ceketini ve kürk pelerinini lekeledi. Sonra Kral öne doğru tökezledi, yüzü kan içindeydi.

Öldü.

CHAPTER TWENTY-TWO

W Sonrası tam bir bulanıklıktı.

En az iki kalp atışı boyunca kimse kıpırdamadı, Zyben'in kendi sularına gömüldüğünü görünce dehşete düşmüş bir sessizliğe büründüler.

kürsüde kan. Sonra bir çığlık daha geldi. Çok yakındı. Bir an bunun annemin çığlığı olup olmadığını merak ettim.

Ses, kapılardaki kükremelerle bastırıldı. Ravenspire devriyeleri her yönden karanlık giysili davetsiz misafirlere oklar, baltalar, güzler fırlatıyordu. Kapıları ipek iplikler üzerinde ağ öreri gibi tırmandılar.

Sonrasında hatırladığım, bir çift sağlam kolun beni iç saraya doğru çektiği idi. Menzil dışına. Görüş alanının dışına. Legion elimi tutuyordu, diğer elinde de bir kılıç vardı. Tor ve Halvar, Mavie ve Siv'i kuşattı ve bir birlik olarak, sıcak kan kokusu geceyi doldururken Ravenspire Kalesi'ne daldık.

Dizlerimin bağı çözüldü. Legion düşmeden önce beni yakaladı.

Ağır kapıları iterek geçerken koluna yapıştım. "Ailem!" "Kaçtılar," dedi hızlıca.

"Legion, nereye gidiyoruz?" Tor sordu, ses tonu sanki böyle anlar onun en başarılı olduğu anlarmış gibi dengeliydi.

"Sonraki adımlarımızı belirleyene kadar gözden uzak bir yerde. Hızlı hareket edin, alçakta kalın, gözden uzak durun."

Mavie hemen çömeldi, ellerini başının üzerine koydu. Koridorlar kaçışan serfler, hizmetçiler ve kâhyalarla doluydu. Birkaç asilzade yarı giyinik, sarhoş ya da çok sevilmiş bir halde kraliyet odalarından dışarı fırlamıştı. Çoğu şaşkınlık içindeydi. Ta ki dışarıdan yükselen sesleri duyana kadar.

"Herkes ölü kralı selamlasın!"

"Sahte krallara ölüm. Sahte kraliçelere ölüm."

Ravenspire devriyelerinin silahları hazır bir şekilde çatışmaya girdiğini görünce, neler olduğunu anlamak için fazla düşünmeye gerek kalmadı. Çok geçmeden iç koridorlar da çimenler gibi çığlık ve dehşet içinde kaldı. "Bu taraftan," diye gürledi Legion, bizi bir koridor kapısından geçirerek. Bu bizi bir merdiven boşluğundan geçirip oturma odalarına götürecekti. Oradan ziyafet salonlarına, mutfaklara geçebilirdik.

Legion'un sırtına yakın durarak eteklerimi avucumun içinde boğdum. Çok geç olmadan içimdeki savaşçı canlandı ve şimdi bacağımda sakladığım bıçağı hatırladım. Elbisemi uygunsuz bir şekilde yukarı kaldırarak bıçağı kınından çıkardım. Tutuşum artık titremiyordu. Korkmak için daha sonra zamanım olacaktı.

Legion önce bana, sonra bıçağına baktı, yüzü taş kesilmişti. "Söz verdim," dedim sert bir nefesle.

"Sen yaptın." Bıçağımın üstündeki bileğimi kavradı. "Kullanman gerektiğinde tereddüt etme."

Aceleyle çapraz koridordan aşağı indik ve geniş merdiven boşluğuna döküldük. Pencereler geceye açık bir şekilde sıralanmıştı. Halvar alçalmamızı istedi, daha önce görmediğim hileli bir yaylı tüfekte bir ok attı, sonra bizi siper aldı.

Sadece son merdivenden indiğimizde nefes alabildim. Ana ev kaos içinde titriyordu. Bir şezlongun, bir masanın altına saklanmaya çalışanların iniltileri. Beyinsizce dehşete düşmüş insanlar üzerimize atılarak Mavie'yi yere düşürdü. Legion uzanıp onu ayağına kaldırırken neredeyse hiç duraksamadı. Bir gölge gibi hareket ediyordu. Bir yerden diğerine kayıyordu. Halvar ve Tor da hemen hemen aynıydı. Eğer bunu atlatırsak, dedim kendi kendime, oluklardaki hayatıyla ilgili daha fazla ayrıntı soracaktım. Hırsızlık yapmış mıydı? Bir köşe çetesine katılmış mıydı? Cinayet işlemiş miydi? Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu ama zihnim dönüyor, bu gerçekliğin dışında herhangi bir şeye tutunmak için çaresizce çırpınıyordu. Timoran Kalesi'nin, Ravenspire Kalesi'nin saldırı altında olduğu gerçeğine.

"Durun!" Legion hep birden emretti.

İtaat ettik ve o kanlı avluya bakan bir pencereden dikkatle bakarken sırtımızı duvara yasladık.

Legion dilini şaklattı ve Tor cevap verdi. Onun yanındaydı. Tor, "Kışkırtıcıları infazdan kurtardılar," diye bildirdi. "Tezahürat yapıyorlar, onları güvenli bir yere götürüyorlar."

"Onlar kışkırtıcı," diye hırladı Halvar.

Belli ki saldırganlar. Aile kamplarını katletmenin, adamlarını almanın intikamı.

Başka bir çapraz koridordan bir kapı açıldı ve telaşlı bir kadın elbiselerine takılıp düştü. Gözlerini kaldırdı ve beni buldu. "Elise! Tanrılara şükürler olsun. Elise!"

"Inez," dedim kısık bir fısıltıyla. Bağırmaya devam ederse dikkatlerini doğrudan üzerimize çekecekti.

"Elise," diye hıçkırdı ve koridor boyunca koşarak pencerenin ortasında durdu. "Ah, Elise! Kuzey kulesini ele geçirdiler, kraliçe-"

Inez hırıltılı bir inilti çıkardı. Mavie çığlık attı ve sırt üstü duvara yığıldı. Halvar'inkine çok benzeyen bir ok Inez'in kafatasının yan tarafına saplanmıştı. Ayaklarının üzerinde yalpaladı. Sonra başka bir siyah ok açık pencereden içeri girerek omzuna saplandı.

Öne doğru düştü. Tor onu yakaladı ve yavaşça yere bıraktı.

Mavie feryat etti ve boynuma sarıldı. Inez'in cansız gözleri tavana bakıyordu, porselen yüzünde kan lekeleri vardı. Kanım buza dönüştü. Gözlerimi alamıyordum. Inez, aptal Inez. Çömelmiştik, gözden uzakta saklanıyorduk ve o orada öylece duruyordu. Panikle miydi. Pencerede açık bir hedef.

Bir anı canlandı. Göğsüm acıyla sıkıştı.

"Pencereye dikkat et," dedim nefesimin altında. Lanet olsun. *Pencereye dikkat et.*

Cadı kızın Inez'e alameti. O gerçektir ve eğer bir pencere zavallı, aptal ve masum Inez'e ölüm getiriyorsa, beni neyin beklediğini bilmiyordum.

Hak etmeyene güvenmek, bana
aitti. İçimdeki canavarı
gördüğümde.

Kesin olan bir şey vardı, eğer donmuş ve hareketsiz kalırsam, ölüm buraya gelecekti. "Kalk Mavie. Gitmeliyiz."

Legion ziyafet salonunun yanındaki boş odalardan birini işaret ederek, "İşte," dedi. İtaat ettik ve küçük odaya doğru koştuk. Her duvarda haritalar, kitaplar ve masalar vardı. Kraliyet kâtipleri mektuplarını

Burada. Terk edilmişti ve kısa bir süre önce aceleyle atılmış bir ot rulosundan hâlâ dumanlar yükseliyordu.

Tor kapıyı arkamızdan çarptı, sonra Halvar'la birlikte kapıyı bir masayla barikat haline getirdi.

"Pencereden uzak durun," dedi Legion ama ardından gelen şey beni iliklerime kadar sarstı. Legion'un dudakları kıvrıldı ve Siv'i işaret etti. "Yakala onu."

Siv kaçmaya çalıştı ama Halvar dirseğini Siv'in omuzlarına doladı ve onu bedenine yasladı. "Hayır, hayır, küçüğüm," diye mırıldandı. "Bize yakın duracaksın."

"Lejyon!" Bir an için saldırı altında olduğumuzu unutarak bağırdım. "Ne yapıyorsunuz?"

Ya beni duymadı ya da görmezden geldi. Siv'in onun bakışları altında nasıl büküldüğünü dehşet içinde izledim, başını salladı, Legion saçının bir tutamını yakalarken gözlerinde yaşlar vardı. "Gözlerini oymadan önce itiraf etmek istediğin bir şey var mı?"

Dün gece kulağıma fısıldayan adam bu değildi. Nazik, sevgi dolu bir dokunuşu olan bir adam. Gözlerinde kırmızı parladı, yüzünde nefret vardı. Onu uzaklaştırmak için kolundan tuttum ama pek işe yaramadı.

"Lütfen," diye inledi Siv. "Hiçbir şey bilmiyordum. Söz veriyorum." "Dur!" Mavie ağladı.

"Legion!" Omzuna vurdum. Bir kez, üç kez. Şık hançeri Siv'in boğazına nişan almıştı. "Kesin şunu! Dur!"

Sonunda bana döndü, gözlerinde vahşi bir öfke vardı. "O bir Ajitator, Elise!" Bana tokat da atabilirdi. Nefesim ciğerlerimden çekildi, Ben de aptal gibi bön bön baktım. "Ne?" Siv'in yanaklarından gerçek gözyaşları süzülüyordu. Başımı salladım. "Hayır. O bir hizmetçi. O benim arkadaşım."

"İyi düşün Elise," diye tersledi. "Ne zamandır seninle birlikte?" Tam bir dönüş değildi. Yüksek sesle söylemedim. Legion yine de beklemedi. "Yirmi yaşında, şimdiye kadar bir serf olması gerekmez miydi sence? Seninle çabucak arkadaş oldu, değil mi?"

Siv bana doğru uzandı. "Elise. . . I-"

"Konuşma sırası sende değil güzelim," diye alay etti Halvar ve elini sıkıca kavradı

Onu.

"Her şeyi açıklayacak zaman yok Elise," diye devam etti Legion. "Ama şu anda

Tor'u kıstırma şekli bir Ajitator hareketidir. Bu şekilde eğitilirler. Saldırıcı düşün, adamın seni nasıl kıstırdığını. Bu

aynıydı. Onu tehdit ettik, gerçeği öğrendik. *Size* suikast düzenlemek için malikaneye yerleştirilmişti."

Hasta olacaktım. "Hayır."

Acınası bir yanıt, ama tek yapabildiğim buydu.

Tor, "Soyluları aşağıdan yukarıya doğru seç," dedi, bakışları Siv'in üzerindeydi. "Elise, ben Özür dilerim," dedi Siv gözyaşları arasında. Ve hepsi bu kadardı.

gerekli. Gerçeği. Arkadaşım Ajitator. "Değiştim . . . Seni tanıdım. Klanımı terk ettim, *onlara* ihanet ettim, çünkü biz ... biz arkadaş olduk. Bana inanmalısın."

Kararsız bir adım attım. Mavie'nin kolları bana sarıldı. Başka tarafa bakmak istedim ama gözlerimi bal sarısı parıltıdan ayıramadım. Siverie. Beni savunmuş, benim için endişelenmişti. Asla itiraf etmese de, gizliden gizliye Mattis'e değer veriyordu. Bıçağı biliyordu. Boynumu tutarak öksürdüm. Bıçağı neredeyse Legion kadar iyi *biliyordu*.

Arkadaşlığı o kadar çok istiyordum ki işaretleri kaçırmış mıydım?

"Haklıydın Siv," diye fısıldadım. "Keşke benim de etrafımda güvенеbileceęim daha fazla insan olsaydı."

Sonra onu Legion'a bıraktım. İhanet kalbime yeni bir bıçak sapladı. "Bu gece geleceklerini sana kim söyledi?" Legion bastırdı.

"Doğruyu söylüyorum," diye ağladı Siv. "Klanımı terk ettim. Onları terk ettim. Böyle açıkta, beni bulurlarsa ölürüm. Çan kulesinde sana söylediğim gibi, bu plandan aylar önce vazgeçtim."

"Biliyordun," diye fısıldadım. "Ve beni onunla yalnız bıraktın."

Legion omzunun üzerinden baktı. "Sana elini sürerse neler olacağını biliyor. Ayrıntıları saklamam."

Halvar sanki bütün bunlar bir oyunmuş gibi, "Düşmanlarını yakınında tutman daha iyi, *Kvinna*," dedi.

Legion Siv'in yüzünü inceledi ama sonunda kılıcını kınına soktu. "O da bizimle geliyor. Bir takas yapmamız gerekirse onu kullanabiliriz."

"Kışkırtıcılar Ravenspire Kalesi'ne saldırmaz," diye ısrar etti Siv, Halvar onu elinde tutmak için tutuşunu ayarlarken. "Bana inanmalısın- Burada bir terslik var."

"Hiçbir şeye inanmamalıyım," dedi Legion ama başını öne eğdi. "Yine de tetikte olmalıyız. Bu gece burada neler olduğunu bilmiyoruz."

"İlerleyelim mi?" Tor söyledi ama ses tonunun altında yatan bir anlam vardı. Geri kalanımızın anlamadığı bir şey.

Legion gözlerini bana dikti, ağzı sıkıydı. Birkaç kasvetli dakikadan sonra Tor'a başını salladı. "Evet. Daha iyi bir seçenek yok."

Titreyen ve ağlamamak için cesurca mücadele eden Mavie'ye sıkıca sarıldım. "Tamam o zaman," dedi Halvar. "Nerede o?"

Legion tuniğini kazdı ve boynundaki siyah, cilalı taşı çıkardı. Başparmağını yüzeye sürttü ve ona baktı. Bir yansımaya bakar gibi. Hiçbir şey olmadı ve taşın bir tür totem olup olmadığını, düşünmesine yardımcı olacak bir şey olup olmadığını merak ettim, ta ki sonunda, "Mutfaklara ulaştı. Acele edin, eğer başımızı korumak istiyorsak, zamanımız azalıyor."

Legion bizi koridorlara geri götürmeden önce onu sorgulayacak zaman bırakmadı.

Çığlıklar kafatasımda çınılıyordu ama zihnimin bir yerinde onların ölmekte olduğunu biliyordum. Çelik çeliğe karşı karanlıkta çınılıyordu. Savaş hâlâ devam ediyordu ama zorlukla. Sona eriyordu. Birisi, yakında, galip gelecekti.

Ravenspire düşmüş müydü? Kışkırtıcılar muhafızları ele mi geçirmişti? Gecenin dehşetinde bunu bilmek zordu.

Mavie biz koşarken eteklerime yapıştı. Siv, Halvar'a ayak uydurmak için mücadele etti. Ağlıyor olabileceğini düşündüm. Umurumda değildi. Yine de bir anda umursadım.

Korku her şeyi yaktı.

Benim ailem. Runa. Ne kadar uzak olsak da onlar benim ailemdi ve ölmelerini istemiyordum. Ama zekiydiler. Kaçmanın ya da savaşıp hayatta kalmanın bir yolunu bulacaklarına inanmak zorundaydım.

"Elise," dedi Siv.

"Sus," dedi Halvar.

Onu görmezden geldi. "Elise, beni dinlemelisin. Onlara da güven olmaz. Onlarda bir gariplik var, onlar-"

"Sus dedim." Halvar, Siv'in çenesini kavrayıp onu korkutarak tekrar sessizliğe büründürecek kadar uzun süre durakladı.

Mavie hıçkırarak yanıma geldi ve elimi tuttu. "Eli," d i y e fısıldadı, sesi küçük ve çiğdi. "İlk başta senden hoşlanmamıştım."

Nereye varmaya çalıştığının emin olamadığım için ona kaçamak bir bakış attım. "Hatırlıyorum."

Mavie, ikimiz de on üç yaşlarındayken malikâneye gelmişti. Bana hizmet eder, sonra göremediğimi düşününce dilini çıkarırdı.

"Ama ..." Mavie soluk soluğa devam etti, "sen benim arkadaşımsın. Söylediğim kişi olduğuma inan. Unvanların bir önemi yok. Biz arkadaşız."

Gözlerim yaşardı. Tatlı Mavie. Canımızı kurtarmak için kaçtık, ama o anı bana gerçekten yalnız olmadığımı, güvenilebileceğim bazı insanlar olduğunu hatırlatmak için kullandı.

Köşeyi dönüp ziyafet salonuna girdik. Önce Legion gitti, sonra duvarın arkasına geçti. Bir bıçak kalbini hedef almıştı. Bir hırıltı çıkardı, sonra bir tane geri fırlattı.

Kılıcımı kaldırdım, duvarın ötesindekilerle savaşmaya hazırdım ama Mavie bana doğru düştüğünde dengem bozuldu.

Onu yakaladım ve gördüm.

Legion'ı hedef alan bıçak karnında derin bir yara açmıştı. Korkuyla irileşen gözleriyle bir nefes verdi.

Sersemlemem nefesimi kesti. "Mavs. *Mavs!*"

Hiçbir şeye ve her şeye bağırardım. Önce Legion'un, sonra da Tor'un dikkatini çekti. Siv hıçkıra hıçkıra ağladı ve bir kez olsun ne yapacağını bilememiş görünen Halvar'a doğru yığıldı. Mavie'nin gözleri bana döndü. Onu kollarımla sardım ve vücudu gevşediğinde onunla birlikte yere yuvarlandım. Ciğerlerinden kesik kesik nefesler geliyordu. Kan kokusu.

"El-Eli," diye fısıldadı. "Ölmek istemiyorum."

Başını göğsüme yasladım, yanağım alnında, gözyaşlarım saçlarında. "Hayır, yapmayacaksın. Mavs yapmayacaksın."

Legion bıçağın olduğu tarafa diz çöktü, bıçağın yerini inceledi. Gözlerini kaldırdı ve zaten bildiğim şeyi söyledi. Başımı salladım, çığlık atmak ve öfkelenmek için çaresizdim.

"Elise. ." diye başladı.

"Hayır!" Vazgeçtiği için ona kızarak başımı salladım. "Hayır."

Mavie kollarımda titredi, bileğimdeki tutuşu gevşedi.

"Mavie," dedim nefesi kesildiğinde. Onu salladım. Cevapsız kaldıkça daha da sertleşti. "Mavie! Uyan, Mavs!"

Tekrar tekrar söyledim. Hiçbir yanıt gelmedi. Asla gelmeyecekti.

CHAPTER TWENTY-THREE

İ adını haykırdım, gözyaşlarım yüzümdeydi. Elleri beni ondan uzaklaştırdı. Hayır! Hayır! Onu bırakamazdım. Reddettim. Yardıma ihtiyacı vardı. İyileşmeye ihtiyacı vardı. Kollar beni kucaklarken savaştım. Yumruklarım sallandı. İstedim ki saldırmak, her şeye saldırmak. Her şeyi öldür.

Kollar sıkılaştı. Başım göğsüme düştü. Titreyerek nefes aldım. Yağmur ve baharat. Legion beni kollarının arasına almış, kıpırdamadan tutuyordu, kalbinin atışı acımı hafifletiyordu. Eli başımın arkasında duruyordu.

Titredim ve kollarımı beline doladım.

Birkaç dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Mavie gitmişti ve bu kabul edilemeyecek kadar acımasız bir gerçektir. Anlamak için çok sefil.

"Yola devam etmeliyiz," Tor'un sesi göğsüme çöken ağır bulutu dağıttı. "Geliyorlar."

Legion'un kolları bana sıkıca sarıldı. "Elise, burada kalamayız."

Bir alev kıvılcımı gibi, öfke kalbime kilitlendi. Onu öldüren kişi sadece bir duvar tarafından benden uzak tutulmuştu. Elimde bıçakla Legion'un kollarından sıyrıldım ve köşeyi döndüm. Geriye sadece Legion'un bıçağını kalbine saplamış, yere yığılmış bir adam kalmıştı.

"Onu öldürdün," diye mırıldandım, aynı anda hem minnettar hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Bu kez öldürme düşüncesi beni korkutmuyordu. Mavie'nin iyiliğini bu kanayan krallıktan almaktan sorumlu olan adamın işini bitiren kişi olmak istemiştim.

"Kan akıttın," dedi Halvar, sesinde bir panik vardı. "Gece-"

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok!" Legion geri döndü, sesinde bir kabalık, neredeyse korkutucu bir öfke vardı.

Tor aniden, "Git," diye bağırdı. "Şimdi gidin. Daha fazla bekleyemeyiz."

Kafamın içinde bunu biliyordum. Mavie ile aynı kaderi paylaşmak istemiyorsak, taşınmamız gerekiyordu. Onu burada terk etme düşüncesi binlerce bıçak gibi yakıyordu. Ayaklarım beni uzaklaştırdı ama kalbimin bir parçası hep orada, Ravenspire Kalesi'nin salonunda kalacaktı.

"En hızlı yol ziyafet salonundan geçiyor," dedi Legion. Mavie'nin katilinin ölü yattığı alana girdi ve bıçağını aldı, ölü adamın göğsündeki kenarı temizlemeden önce bıçağın üzerindeki kanı incelemek için bir an durakladı.

Buz gibiydim. Soğuk ve katılaşmış. Talimatlarını neredeyse hiç duymadım, sadece takip ettim. Hâlâ Halvar'ın pençesinde olan Siv sessiz gözyaşları döküyordu. Bana baktı, belki de bir parça teselli arıyordu. Ona hiçbir şey vermedim. Yalan söylemiş ve hem Mavie'yi hem de beni kandırmıştı. Siv bu gece bir arkadaşını kaybetmedi. Bana göre bu kelimeyi kullanamazdı.

Pencerelerden ve gölgelerden sakınarak koridordan aşağı süzüldük. Legion dar bir geçide saptı ve ben buranın kralın taht odasının girişi olduğunu anladım. Açık kapıdan ışık sızıyordu ve çığlıklar, ilahiler ve tezahüratlarla bir ses yükseldi. Legion yumruğunu havaya kaldırdı ve kapı aralığından içeri baktı. Etrafından dolanarak odayı biraz olsun görebildim.

Taht odası kılıçlar ve yaylarla silahlanmış, koyu renk giyimli insanlarla doluydu. İsyanlılar. Ama aralarında Ravenspire muhafızları da vardı. Altın iplikli mavi pelerinleri zift denizinde parlıyordu. Muhafızlar neden düşmanlarının arasında duruyordu?

Gözlerim kral ve kraliçenin oturduğu kürsüye kaydı. Ellerim uyuştı. Calder en önde duruyordu, alnında Zyben'in kanlı çalı halkası vardı. Ama onun yanında Runa duruyordu. Başında gümüş bir taç ve omuzlarında kraliçenin yaldızlı pelerini vardı.

Üç cehennem! Önlerinde diz çökmüş annem, babam ve Kraliçe Annika vardı.

Muhafızlar silahlarını onlara doğrulttu!

Legion beni geri çekti, görüş alanımdan çıkardı. Göremesem de odada konuşulan her kelime içime işledi. Asla unutulmayacak anılar.

"Sevgili Annika," dedi Calder alaycı bir tavrıyla. "Söz veriyorum, Mara. Eminim kocanın kız kardeşi sana güven vermek için yeterlidir. Sadakat yemini edersen yaşarsın."

Legion'a doğru kıvrıldım. Başıma geleceğini bildiğim şeyde beni rahatlatması için, ama bir bakıma da odaya dalmamı, çılgılık atmamı, kavgaya etmemi ve hata yapmadan ölmemi engellemesi için ona ihtiyacım vardı. Annem doğal olarak Calder'a sadakat yemini etti. Zyben öldüğüne göre, veliaht oydu. Ama kraliçe neden direnmişti? Daha iyi bir soru: Saldırganlar neden yeni kralın etrafında toplanmıştı?

Annika'nın keskin sesi kalabalıktaki mırıltıların üzerine yükseldi. "Hainlere ölüm," diye haykırdı. "Av sırasında saldırıyı siz gönderdiniz."

Calder gülerek, "Eh, bu gecenin birdenbire ortaya çıkmasına izin veremezdik," diye cevap verdi. "Ne yazık ki, kraliçem ve ben ailelerimizi öldürmenin zor olduğunu gördük."

Runa kıs kıs güldü. "Evet, lanetli olanların Lysander topraklarına girmesine izin verdiğimizde en azından babamın gideceğinden emindim."

Legion'un bedenine karşı öksürdüm ve bir elimi ağzıma götürdüm. Runa kapılarımızı ihlal etmişti. Lanetli olanlar mı? Tek gördüğüm gözlerindeki ve ağızlarındaki siyahlıktı. Kız kardeşim de mi Kanlı Hayalet kullanıyordu? Yine de haklıydım, o gece o adam ve kadınlarda bir terslik vardı.

"Babanı öldürdün, tahtı çaldın," diye devam etti Annika. "Sen kral değilsin. Sen bir korkaksın!"

Nefesim kesildi ve Legion'un eli ağzımı kapattı.

Calder güldü. "Sert sözler, Annika. Ama sen orada, dizlerinin üzerindeyken ve ben buradayken hiçbir şey ifade etmiyorlar. Son şansın."

Annika nazik değildi. O da kocası gibi acımasızdı. Ama hiç tereddüt etmedi. "Sahte krallara ve kendine kraliçe deme cüretini gösteren fahişeye asla boyun eğmeyeceğim."

Her şey neredeyse anında oldu. Bir bıçak darbesi, yere çarpan bir bedenin gümbürtüsü. Calder dramatik bir şekilde iç çekti. "Eh, şimdi bu işi hallettik. İyi dövüştünüz halkım!"

Kalabalık kükredi.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Calder kuşatmayı başlatmıştı. O - hayır, o ve Runa - tahtı zorla ele geçirmişlerdi. Runa'nın değişim ve yeni düzenle ilgili o hınzır tutkusu, ben bir şey yapmadığımda yaşadığı hayal kırıklığı

uymak. Annika'ya olan saygısızlığı, Zyben'a olan ilgisizliği. Başından beri bunu planlıyordu.

"Yarım kalan son iş Kraliçe Runa'nın asi kız kardeşini bulmak olacak." "O sadık değil."

Kız kardeşimin sesinin beni Annika gibi ölümle işaretlediğini duyunca kalbim ürperdi.

"Öyle olsa bile," dedi Calder. "Elise'i bulacağız, bu yeni çağda henüz kaderini belirlememiş olan herkesi bulacağız."

Katiller çetesi homurdanarak onaylarını haykırdı.

Bir telaş içinde sürüklendim. Legion bileğimi sıkıca kavradı ve beni Tor ve Halvar'ın arkasından Siv ile birlikte ziyafet salonuna sürükledi. Kendi ailemin arasında bir kaçtım. Kız kardeşimin nefreti ruhumda bir iz bırakmıştı. Beni pek düşünmediğini biliyordum; ama böyle bir zehir kusması, benden kurtulmak istemesi? Bu benim zehirli öfkemin kilidini açtı, bir zamanlar kız kardeşler arasında var olan sevgiyi eriten bir acı.

Bu kanlı gecede bir ölüm daha.

Ziyafet salonunun hemen önündeki duvarın içine bir merdiven boşluğu inşa edilmişti. Tor onu kırarak açtı ve bizi içeri aldı. Mutfaktan kaçacaktık. Gece hırsızları. Sonra ne olacaktı? Nereye gideceğiz? Kraliyet seni kendi için isterken, kim nereye saklanabilirdi ki?

İlk adımda Legion iki büküm oldu. Gözleri kenetlendi ve yumruğunu duvara vurdu.

"Legion." Ellerim ona gitti. Vücudu dokunulamayacak kadar sıcaktı.

"Ben iyiyim, git," diye homurdandı doğrulurken. Boncuk boncuk ter alnını kaplamıştı.

"Nereye vuruldun?" diye sordum. Bu gece başka birini daha kaybetmeyi reddediyordum.

"Değilim," diye ısrar etti. "Ben iyiyim."

Halvar, "Elise, mutfaklarda yardım etmek için kullanabileceğimiz bir şey var," diye açıkladı.

Bir sonraki düşüncem Legion'un hastalığından sonraki günleri hatırlattı. Kırmızı, bitkin gözleri. Solgun cildi. Lanet olası tanrılar, şimdi en güçlülerimiz lanet bir hastalığa yakalanmasının zamanı değildi!

Kalan merdivenlerde ellerimi sırtına dayadım. Adımları daha da sertleşti, yumrukları sıkıldı. Ellerindeki ve boynundaki damarlar çok fazla kanla şişmişti. İyi olduğuna dair güvence vermesi için yalvarma dürtüsüyle savaştım;

Birbiri ardına geniş, taş duvarlı mutfaklara girdiğimizde konuşmak onun için daha fazla çaba gerektiriyordu.

Burada ölüm yok, kan kokusu yok, sadece güveç tencerelerinde buhar, tuzlu ekmek, ballı krema ve ...

"Bevan?"

Yaşlı kâhya açık ateşte kaynattığı şuruptan dönüp baktı. Gözleri gece yarısı kadar siyahtı ve yüz ifadesinde bir gariplik vardı. Teslimiyetin değil, gücün ifadesiydi ve bana uzun süre bakmadı. Gözleri, duvara yaslanmış ağır ağır nefes alan Legion'a kaydı.

"Kan akıttın!" Bevan bağırdı. Hışımla Legion'a doğru yürüdü ve yaşlı adam Legion Grey'in kafasının arkasına bir şaplak attı. "Seni kanayan aptal. Son olaydan bu yana yeterince zaman geçmedi, bu yüzden çok daha kötü olacak."

Legion bir tür hırıltıyla, "Dikkatli ol ihtiyar," dedi. Sonra gözlerini kırıştırdı ve sesi yumuşadı. "Kanayan kale saldırı altındayken kaçınılması pek mümkün değil."

"Bir kılıçtan korkmana gerek yok," diye karşılık verdi Bevan. "Sana vurmalarına izin verebilirdin."

Legion'un çenesi gerildi. "Ama söz konusu olan ben değildim."

Kırmızı, cam gibi gözlerini bana kaldırdı. Bevan orada olduğumu hatırlamış gibiydi ve yüzünü hemen yumuşattı. Yumrulu elini benimkine uzattı. "*Kvinna*, yaralandın mı?"

Çok uzun süre konuşamadım. Gözlerim eski kâhyam ve Legion arasında gidip geldi; birbirlerini sandığımdan çok daha iyi tanıyan iki adam. "I . . . Ben iyiyim, ama Mavie ..." Sözümü bitiremedim.

Bevan yüzünü buruşturdu, anladı ve kafasına vurdu. "Öteki Dünya seni kucaklasın."

Ölülerin duası darbeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı, en başta duaya ihtiyacı olduğunu bilerek acısını daha da derinleştirdi.

"Bevan!" Tor bağırdı. "İksir sende mi değil mi?"

Yaşlı kâhya hemen harekete geçti ve ocaktan şurup karışımını topladı. "Demlenmesi yeni bitti ama muhtemelen sadece gece boyunca dayanır. Normal döngüsüne geri dönmesi için sabah ve ertesi gün bir doz daha alması gerekecek."

Tor biraz bıkkınlıkla, "Peki," dedi. "Sadece acele et."

Legion inledi ve elinin topuğunu alnına gömdü. Hemen yanına koştum. Kafam ne kadar karışık olsa da onu acı içinde görmekten nefret ediyordum. Legion

Benden uzaklaştı, ama elimi onunkinin içine soktum ve bir sonraki iniltiye kadar sıkıttı.

Bevan keskin şurubu bir su tulumuna döktü, sonra bana baktı. "Elise, sen onu sakinleştir."

"Bu hastalık nedir? Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Bevan usulca, "Kimse yapmadı," dedi ve Legion'un burnunun altındaki deriyi tuttu. Legion hırslanarak karışıma vurdu.

Acı içinde kendini kaybediyordu. Doğru düzgün düşünemiyordu. Yüzüne uzandım. Legion'un gözleri kan kırmızısına dönmüş, teni terden sırlıklam olmuştu. Gözyaşlarımı kırıştırdım. Vücudunun ona saldırışını izlemek dehşet verici ve yürek parçalayıcıydı.

Sıcak ve nemli yanağını okşadım, sesim alçak ve sakindi. "Lejyon, bu yardımcı olacak. Al bunu."

Karışımın onu iyileştirip iyileştirmeyeceğini bilmiyordum. Kanayan cehennemler, bu hastalığın ne olduğunu bilmiyordum ama Tor ve Halvar bu kokulu iksirin yardımcı olacağına inanıyor gibiydiler. Bevan da öyle. Legion gözlerini yumdu, yumruğunu tekrar başına bastırdı ama elini su tulumuna doğru uzattı. Bevan iksiri ona uzattı ve Legion'un en az üç kez yutmasını sağlayarak izledi.

"Bu iyi olacak," dedi Bevan ve ilacı aldı. "İki doz daha. Sakın atlamayın."

Legion'un nefes alış veriş yavaşlamıştı bile. Gözleri daha netti ve tekrar dik durabiliyordu. Bir kolumu beline doladım ve yaşlı kahyaya gülümsedim. "Bevan, senin bu kadar iyi bir şifacı olduğunu hiç bilmiyordum."

Yüzü buruştu ve bakışlarını indirdi. "Ben bir şifacı değilim, Elise. Ben Elixist olarak adlandırılan biriyim."

"Bu terimi hiç duymadım."

"Hayır, yapamazsın. Burada olmaz. Doğu Krallığı'ndaki halk, simya, iksir ve büyülerle dünya dışı şeyler yapabilenlere böyle diyor."

Çenem düştü. "Öfken mi var?"

"Doğu'da buna Mesmer diyoruz ama bizim büyümüz topraktan değil bedenden geliyor. Ben Alver olarak adlandırılırım, benim türüm Elixist'tir. Doğu'da farklı Alver türleri vardır ve sanırım bizim Gece Halkı'nın kuzenleri olduğumuzu söyleyebilirsiniz. Her krallık bizi istediği gibi adlandırır: Fae, büyücü, Alver, iblis. Ve her krallık hepimizi istismar etmenin yollarını bulur."

Bevan'da öfke vardı. Ya da mesmer, ya da her ne diyorsa. Daha sonra binlerce sorum olacaktı şüphesiz, ama şimdilik Legion'ı iyileştirdiği için minnettar olabilirdim.

"Bevan beni sırayla kaşıkla besliyor," dedi Legion huysuzca.

"Neden birbirinizi tanıdığınızı söylemediniz?"

"Açıklayacak zaman yok, Elise," dedi Bevan. "Hemen gitmelisin. Senin için gelecekler. Zaten Kaptan Magnus da seni aramak için buraya geldi."

"Reis!" Gözlerim büyüdü. "Calder'ın tarafında mı?" Bana söylemelerine gerek yoktu. Jarl'ın da benim gibi değişim istediğini düşünerek aptallık etmiştim, oysa aslında kız kardeşimle birlikte bir darbe planlıyordu. "Üç cehennem, bana öfkeyi Timoran'ın iyiliği için kullanmak istediğini söyledi. Sanırım Gece Halkı'nı köleye dönüştürecekler."

Bevan, "Daha çok deneyler," dedi. "Krallıklar boyunca onları avlayacaklar. Doğuda, Alvers'ler çoktan ticarete konu oldu ve takas edildi. Yeni Timoran'ın gücü ve bu topraklardaki öfkeyle on kat büyüyecek. Güney, fae ve mistiklere kucak açsa da duvarlarını kapatıp halklarını savunacaklar. Hiçbir yer güvenli olmayacak ve Timoran sarsılmaz bir güç olacak. Akınlarını diğer krallıklara da çevirebilirler. Kaç kişi ölecek, Elise?"

Bevan'ın sesi kesildi. Başını iki yana salladı. "Ben savaş gördüm. Kendi krallığımdan kaçtım, kardeşimin ailesiyle buraya sığındım, sırf gözlerden uzak kalmak için bir Ettan'ın hayatını yaşadım. Ama barışın mümkün olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm kızım. Eğer bu toprakların gerçek liderleri büyü yapma, öfke ya da mesmer gibi tüm güçlerini birleştirebilirse, o zaman hayatlar kurtarılabilir ve her toprağın gücü gelişebilir."

"Gerçek liderler mi?"

Yakındaki bir koridordan gelen bir gümbürtü bizi susturdu. Legion hançerini çekti, Halvar arbaletini kaldırdı. Siv bile artık orada olmayan bıçağa yöneldi.

"Bevan," dedi Legion. "Daha fazla bekleyemeyiz."

Yaşlı kâhya bakışlarını aramızda gezdirdi. "Bu işler zaman alır, bir seçim olmalı. İstekli ve sadık olmalı. Senin de olman gerektiği gibi."

Legion'un çenesi titredi. Berrak, karanlık gözleri beni buldu ve kalbim çırpındı. "Elise adına konuşamam ama benim için hazırım."

"Neye hazırsın?" Bu kaosun içinde dengeye ihtiyacım olduğu için Legion'un eline uzandım. Elimi tuttu ve sıkıca kavradı.

"Elise," dedi Bevan. "Kadere inanır mısınız?"

"Evet," dedim temkinli bir şekilde.

"O halde kaderin de bu işte bir rolü olduğuna inanın. Bu toprakları iyileştirme arzun var ama aynı zamanda bir başkasını da iyileştirebilirsin. İlk tanıştığımız anda Legion'a yardım edecek kişinin sen olabileceğini biliyordum."

"Legion'a yardım mı? Nasıl?"

"Söylenemez, gösterilmesi gerekir ve şimdi bunun ne yeri ne de zamanı. Güvenli bir yere gitmelisin ve onu seçmelisin. Onunla birlikte bu yoldan ayrılmayı seç."

"Bevan, neden bahsettiğini bilmiyorum." Omzumun üzerinden Legion'a baktım. Bakışları yerdeydi. "Bu hastalıktan kurtulmasına seve seve yardım ederim; istediğin bu mu? Ama bende öfke ya da .

. . mesmer. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Onu seçerek. Bu ilk adım. Ona güvenerek ve sadakatinizi sunarak. Gerisi öğrendikçe gelecektir."

"Seçim senin," diye mırıldandı Legion. "Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun Elise. Ama sana yemin ederim ki gördüklerin samimiydi."

Bu garipti. Göğsümde bir baskı oluştu. Legion Grey ne tür sırlar saklıyordu? Bunları öğrendiğimde ona güvendiğime pişman olacak mıydım? Muhtemelen, ama sorun şu ki, ona güveniyordum. Ona değer veriyordum. Derinden. Beni kurtarmış, bana güç vermişti. Bana gerçek tutkunun ve aşkın ne olabileceğini göstermişti. Zamanla sırlar ortaya çıkabilirdi ve biz de onları atlatabilirdik. Zamanla.

Güçlkle yutkundum ve Legion'un elini daha sıkı tutarak Bevan'la konuştum. "Ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bevan başıyla onayladı ve köşedeki dolabı karıştırdı. İçinde erzak olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle dolu bir çanta çıkardı. Sonra da içinde bulanık bir sıvı olan bir şişe daha çıkardı. Çantaları adamlara doğru fırlattı. Legion göz göze geldik, yüzünde bir endişe ifadesi vardı ama beni mutfağın ortasına götürdü.

"Bu seni ona bağlayacak," diye açıkladı Bevan. "Onun gücü senin gücün olacak; o nefes aldığı sürece sana zarar gelmeyecek. Sadakat bağı gece boyunca sürecektir."

"Neden sadece gece boyunca?" Tüm yaptıklarına rağmen son nefesimi verene kadar Legion Grey'e sadık kalacağımdan emindim.

Legion onun yerine cevap verdi. "Yolculuğumuz sırasında güvenliğinizi sağlamak için. Benim gücüm sizindir."

"Evet, ama eğer zarar görürseniz-"

"Elise," dedi utanmış gibi. "Bana zarar veremezler. Ben ölemem. Tor ya da Halvar da ölemez. Karıştırıcı ile bağ kurmayacağız çünkü ona güvenmiyoruz ve bu sadece güvenle işe yarar."

Siv bakışlarını yere indirdi.

"Ne demek ölemem?" Sesim öncekinden daha tizdi. Koridorlardaki bağırışlar hepimizin sıçramasına neden oldu. Bevan elimi tuttu, Arduvaz gözleri umutsuzdu. "Zaman tükeniyor, *Kvinna*. Seçimini yap."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Siv'e bir bakış attım. O bana bakmadı. Konuşmadığı için onu suçlamadım, şüphesiz hiçbirimizin onu dinlemeyeceğini biliyordu. Güvenimizi bu kadar acımasızca kaybettikten sonra olmazdı.

Legion'a döndüğümde başımı salladım ama kafamın eskisinden daha karışık olduğunu hissettim. "Elini tut," diye talimat verdi Bevan.

Şişeyi Legion'a uzattı, o da iksiri ağzına attı. Yüzünü buruşturdu ama bana uzattı. Ben de aynısını yaptım. Tadı sertti. Biberli baharatlar ve sirke gibi, ama tüm yutkunmayı başardım. Midemin çukurunda sıcak bir şey yayıldı, avucumla Legion'ınki arasında şiddetle ısındı.

Bevan birleşen ellerimizi okşadı. "Bir yeminle mühürlenmeli."

Legion başını salladı ve boğazını temizledi. "Elise Lysander. Bu gece için kendimi, sadakatimi ve korumamı sana bağlıyorum."

İksirden gelen güç kalbime doğru ilerlerken ön kolum karıncalandı.

Bevan bana cesaretlendirici bir baş selamı verdi.

"Legion Grey, kendimi ve sadakatimi güneş doğana kadar sana bağlıyorum."

Sıcaklık tenimde çiçek açtığında hızlı bir nefes aldım. Legion'ı takip etmek için bastırılmaz bir arzu beni ele geçirdi, sanki ondan çok uzaklaşmak mide bulandırıcı bir ıstıraba neden olacakmış gibi.

"Tamamdır. Şimdi görülmeden önce buradan çık." Bevan bir elini Legion'ın omzuna koydu, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme kıvrıldı. "Bu onun sonu olacak. Bunu bu yaşlı kemiklerde hissediyorum."

Legion başıyla onayladı ama sonra bana baktı. "Yolların dışında seyahat edeceğiz Elise. Alışkın olduğumuz yer ama kolay bir arazi değil. Bize yakın dur, seni güvenli bir yere götüreceğiz."

Legion, Halvar ve Tor çantalarını karıştırırken ben ortama sarıldım. Siv duvara yaslanmıştı, yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Başına geleceklerden korkuyordu ve kalbime bir acıma duygusu saplandı.

Yalan söylemişti ama Lejyon'u kötü niyetli olmakla suçladığına göre Siv'in bana zarar vermek için pek çok fırsatı vardı ama yapmadı.

Legion'la tekrar yüzleştim. Omuzlarına bir örtü geçirmişti ve başını siyah bir kukuleta örtüyordu.

"Elise," dedi Legion, sesi sertti. Elimi tuttu. "Bundan sonra olacaklarla ilgili olarak sana söylediklerimi unutma. Her kelimesinde ciddiydim."

Midem sıkışmıştı. Legion beni bırakıp çantasından bir şey alırken önsezi beni ele geçirdi. Kamburundan kalktı, elinde kırmızı bir kumaş vardı. Koyu renk gözleri kısılmıştı ama içlerinde yalvaran bir ifade vardı. Legion kırmızı kumaşı aldı ve yüzünün alt yarısını maskelemek için kullandı.

Kırmızı bir maske...

Gerçek, kafatasına inen bir sopa, bağırsağa saplanan bir kesik gibi geldi. Legion yapbozun son parçasını Bevan'dan alırken elim ayağıma dolaştı. Benim tatlı Bevan'ım. İki siyah baltayı sanki ölümcül değil de kutsalmış gibi rahatça uzattı.

Cehennemler tarafından lanetlenmiş silahlar. Çok iyi bildiğim silahlar. Yere doğru tökezledim.

Bevan beni belimden yakaladı ve susmamı söyledi.

Legion Grey ortadan kaybolmuştu ve onun yerine kâbuslarımdaki adam duruyordu.

Legion, Blood Wraith'ti.

CHAPTER TWENTY-FOUR

H Ravenspire mutfaklarında bizden başka kimse yokmuş gibi bakışlarımı diktim. Koluma ateşli bir acı saplandı. O baltaların birinden gelen hayali bir acı. Baltaların altında sinmiştim.

Bu adamın kana susamışlığı.

Ağzını ağızıma almıştım.

Wraith Halvar ve Tor'a döndü. Midem şiddetle bulandı. Halvar ve Tor'a değil, Gölge Loncası'na. Yüzlerini aynı gece gördüğüm siyah maskelerle kapatmışlardı. Legion'u -Kan Wraith'i- beni katletmekten alıkoyan iki katil.

"Halvar, Karıştırıcı'yı yanında tut. Briar yollarından gideceğiz ve-" "Ben onlarla gitmiyorum." Kelimeler çılgınca döküldü, bir nefes nefese panik. "Seninle gelmiyorum.

Gitmiyorum." Geri çekildim.

Wraith omzunun üzerinden döndü. Gözlerinin korkunç kırmızı ışıltısı kaybolmuştu. Yerlerinde Legion'ın güzel, parlak siyah gözleri vardı. Kaderin mide bulandırıcı bir cilvesiydi. Kalbimi kırdı.

"Başka seçeneğin yok." Sesi alçak ve karanlıktı ve hâlâ saatler önce bana o kadar tatlı bir şekilde sarılan adama aitti.

"Onunla bağ kurdun Elise," diye ekledi Bevan'ın sesi göğsümdeki boğucu paniğe.

"Biliyordun!" Çığlık attım. "Onun ne olduğunu biliyordun ve yine de-"

"Anlamadığın şeyler olduğunu biliyorum," diye sertçe cevap verdi kâhya. "Şimdi git. Bu gece hayatın onun ellerinde ve onu güvende tutacak."

"Hayır," diye başımı salladım, Bevan'ın a r a m ız d a bağ kurduğu öfkenin çekişini görmezden geldim. Kan Hayaleti'yle birlikte gitmek için inkar edilemez bir dürtü

onun yanında dur.

Tor, korkunç maskesinin arkasından inledi. "Vakit yok."

Wraith yorgun bir ifade takınmıştı. Bevan'ın elleri omuzlarımı kavradı. "Affet beni, Elise. Bu senin iyiliğin için."

Yanan ot ve dumanın sert tadı boğazımın arkasını kapladı. Burnumun dibinde açık bir şişe dumanı boğazımdan aşağıya ve ciğerlerime doğru yayıyordu. Bacaklarım büküldü. Kollar beni kaldırdı. Kırmızı. Siyah. Gün batımının geceyle buluştuğu o anların renkleri zihnimde bulanıklaştı. Maskeye, Blood Wraith'in maskesine ve kapüşonuna birkaç santim uzaktaydım. Beni kollarının arasına almıştı. Savaşmalıydım, çığlık atmalıydım.

Başım kalbinin atışına karşı kıvrıldı. Sabit, güm güm. Legion'un kalbi. Bir sonraki nefesimde mutfak, yüzler, her şey şurup gibi siyaha dönüştü.

HAYATIMDA ÖYLE ZAMANLAR OLDU KI, BİR DAHA ASLA

Sahildeki gecenin akıldan çıkmayan anıları. Katlanılamayacak kadar fazla olduğu zamanlar; gökyüzündeki ışığın bile griye dönüştüğü kaybolmuşluk hissi. Bu an daha önce hissettiğim her şeyden daha fazla umutsuzluğa kapıldım.

Gecenin kayıp parçaları başımı zonklatıyordu. Dizlerimin üzerine eğildim, kafatasıma masaj yaptım ve olanları anlamlandırmaya çalıştım.

Ateşin ve dumanın tadı. Düşmüştüm ve sanırım Wraith beni yakalamıştı. Gece havasının yüzümü öptüğü, beni uykumdan uyandırdığı anlar oldu. Atlara binmiştik. Atları nereden bulduk? Baharat ve yağmur soludum. Deri solumuştum. Bedenim Legion'un göğsüne bastırılmıştı ve ...

Hayır, Blood Wraith. Avucumu kafama üç kez vurdum. Kanlı Hayalet. Legion Grey, Blood Wraith'ti. Bir yalancı. Bir katil. Bir şeytan.

Beni kandırdı. Bevan beni kandırdı. Siv beni kandırdı.

Güvenebileceğim tek kişi ölmüştü.

Mavie'nin son nefesini düşünmekten sıyrıldım ve ellerime baktım. Pusun içinde, attan indirilişime dair kırıntılar ve parçalar vardı. Ay hala yüksekti. Bira kokusu ve yıkanmamış bedenler. Bir birahaneye girmiştik.

"Defol!" Kendi ayaklarımın üzerinde durduğumda Wraith'e bağırıyordum. İtiraz etmeden itaat etti ve beni Gölge Loncası'na teslim etti. Onlar da daha iyi değildi.

Sessiz ve güveçte.

Tor burnumun dibinde bir bira borusu patlatmıştı. Halvar, sanki korkunç değilmiş gibi gülerek ve Tor'un ata biniş şekliyle dalga geçerek buraya kadar olan yolculuğu esprili bir dille anlatmaya çalıştı.

Siyah maskenin altından attığı kahkahanın kalbimin atışını yavaşlattığını asla itiraf edemem.

İsteseydim tazelenmem için beni gönderirlerdi ve şimdi ellerim hala titreyerek korktuğum bir adama bağlı bir şekilde oturuyordum. Hiç şüphesiz kandırılmıştım. Onun hakkındaki gerçeği öğrenseydim, arkamı dönüp kaçacağımı ve hayatım boyunca yanından ayrılmayacağımı biliyordu. Öfke güçlüydü. Aramızdaki bu bağ sayesinde, istesem bile onun yanından asla ayrılamazdım.

Tuvalet kirliydi, ayak ve küf kokusu her yeri sarmıştı. Yine de küçük oda, kapının ardında beni bekleyen şeylerden kaçmak için bir tür sığınak haline gelmişti.

"Beni ısırman mı gerekiyordu?" Gözlerimi kırpıştırarak Siv'e baktım. Elindeki izi soğuk su dolu leğende duruladı. "Sana zarar vermeyecektim; buraya gelmene yardım ediyordum."

Gözlerimi kıstım. "Sana öylece inanmalı mıyım? *Ajitatör*."

Siv iç çekti. "Elise, senden af dilemekten asla vazgeçmeyeceğim. Haklısın, ilk geldiğimde sana yalan söyledim. İkinci prensese yaklaşmak için oradaydım-"

"Peki kız kardeşimi kim öldürecek? Ailemi mi? İşimi bitirdikten sonra yani?"

Sadece başını salladı. "Yalan söylediğimi biliyorum ama değişti. Hem de çabucak. Benimle hemen arkadaş oldun." Siv sırtını duvara yasladı. "Timor kraliyet ailesinin tacizlerine karşı aylarca eğitim almıştım ama bana söylediğin ilk şeyi hatırlıyor musun?"

Bilmiyordum, bu yüzden ağzımı sıktım ve arkamı döndüm.

"Bana buzlu sütlü kekleri sevip sevmediğimi sormuştun." Siv kıkırdadı, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "İlk şey. Keçi sütünü sevmediğin için bana kendi tabağından -bir kraliyet tabağından- bir lezzet sundun."

"Şey," diye yavaşça başladım. "Çok ekşi."

Siv'in gözleri kalktı ve gülümsemeye çalıştı ama bu daha çok titreyen bir yüz buruşturmaydı. "Sonra Mavie'yle gülüştünüz, şaşkınlığımla alay ettiniz. Bütün gece Mavs'ten gerçeği öğrenmeye çalıştım, bana senin dayaklarının ya da sert sözlerinin acımasız hikâyelerini anlatmasını dinlemeye çalıştım. O kadar sinirlendi ki, senin ... olduğunu ağzından kaçırdı. . ." Siv hıçkırarak ağladı. "Onun en gerçek arkadaşıymışsın ve kızılığınzdan beri öyleymişsin. Bir serf ve bir kraliyet mensubu."

Gözyaşlarımı sildim. Mavie'yi şimdi burada istiyordum. Tuvaletteki yapışkan lekelerden, bizi her yerde takip eden sidik kokusundan şikâyet etmesini istiyordum. Bana bu gecenin iyi yanlarını anlatmasını istiyordum. Ama o burada değildi. Bu gece tanrılarla yemek yedi.

"Beni asla affetmeyebilirsin," diye devam etti Siv. "Ama sana yemin ederim, aylardır bir Ajitator değilim. Senin arkadaşın oldum ve umarım ... Umarım bir gün yine benim olursun."

"Onun Blood Wraith olduğunu biliyordun."

Başını iki yana salladı. "Yapmadım. Onun tehlikeli olduğunu biliyordum. Beni köşeye sıkıştırdığında gördüm. Söylediği kişi değildi, tek bildiğim buydu ve bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim-"

"Yalanlarından da vazgeçmeden."

Siv kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yere baktı. "Evet. Beni istemediğini biliyorum ama seni şimdi terk etmeyeceğim." "Kaçmam gerek."

"Yapamazsın. Öfke bağı hissettim. Bu gece senin."

Ayağa fırladım. Bir hileyle seçim hakkımı elimden almıştı. Bununla ilgili kurallar olmalıydı. "Eğer benim yanımda durursan, bunu yapmama yardım edeceksin."

Siv gözlerini kırptırdı, gerçekten söylemek istediği şeyle mücadele etti, sonra başını salladı. "Pekâlâ."

Siv'in beni durdurmayacağına ikna olarak lavaboya yöneldim. Wraith beni neden istiyordu? Neden hayatıma girmişti? Bevan ona yardım edebileceğimi söylemişti. Neye karşı? Garip hastalıktan mı? Bu gerçek miydi ki? Kendi kendime başımı salladım. Mutfakta neredeyse nasıl çöktüğünü görmüştüm. Onu rahatsız eden bir şey vardı ama yardım edebileceğim net bir yol göremiyordum.

O zaman neden buradaydım?

Çok fazla korkunç düşünce kafatasıma hücum etti. Kusacağımdan korkarak lekeli, pis kokulu lavabonun üzerine eğildim.

Sararmış suyu ellerime aldım ve yanaklarımı ovdum. Kararmış gümüş bir tabak ayna görevi gördü. Yüzeyinde çok fazla çizgi vardı ve yansımam eğilip bükülüyordu. Bozulmuştu ama yüzümdeki kan sıçramalarını, ormandan kaçarken oluşan kiri ve pisliği fark ettim. Saçlarım keçeleşmiş bukleler halinde yüzümün etrafına dökülüyordu. Su ne kadar kirli olursa olsun, ter, gözyaşı ve kanın çoğu yıkandıktan sonra cildimi tazeledi.

Parmaklarımı kapının koluna dolayıp birahaneye göz atarken Siv sessiz kaldı. Midem bulandı. Odanın öbür ucunda, Gölge Wraith'lerle bir masanın etrafında toplanmış, içiyor ve kısık sesle mırıldanıyordu.

Tuvallette pencere yoktu ama nöbet tutan kimse de yoktu. Şimdi benim şansımdı. Siv'e nöbet tutmasını fısıldadım ve kapıdaki dar aralıktan içeri süzüldüm. Dizlerimin üzerine çöktüm ve duvar boyunca, masaların hizasının altına doğru süründüm. Küflü bir rüzgâr esiyordu, kapı sadece yirmi adım ötedeydi. Yerdeki yapışkanlık, toz ve kirin avuçlarıma yapışmasına neden oldu. Sol elimde eksik parmaklarımdan kalan yara izleri baskıdan ve gerilmekten zonkluyordu ama durmadım. Gazoz odasından çıkıp evin önüne geldiğimde ayağa fırladım ve kapıya doğru çılgınca bir koşu yaptım.

Eller dışarıda, birkaç santim uzakta. Açık havanın tadını alabiliyordum.

Bir gölge aniden ortaya çıktı ve kaçışımı engelledi.

Geriye doğru yuvarlandım ve sırt üstü bir yığın halinde yere düştüm.

"Lanet olası cehennem!"

Halvar kendine özgü yarı maskesini terk etmişti, gülümsemesi hınzırca parlak ve yaramazdı.

"Şimdi nereye gittiğini sanıyorsun?" Kollarımın altından uzandı ve beni tekrar ayağa kaldırdı. Yüzünü bana yaklaştırarak, "Bir adım daha atarsan hayal edebileceğin en kötü acıyı çekersin," dedi.

"Senden mi?" Mırıldandım.

"Yaralandım *Kvinna*," dedi Halvar beni geri sürüklerken. "Senin gibi güzel bir kafaya elimi bile sürmezdim. Hayır, sevgili prensesim, acı gün doğumuna kadar sadık kalacağına dair ettiğin yeminden kaynaklanacak. Söz veriyorum, şafakta başımıza bela olabilirsin. Aslında, bunu memnuniyetle karşılıyorum. Hayat daha ilginç olacak, ama o zamana kadar kal, konuş. İç. Ne isterseniz."

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Aleman uzun bir tezgâhın arkasında durmuş, buğulu camları ovuyordu. Ona doğru uzandım. "Lütfen, bana yardım edin!"

Halvar kıkırdadı ve adama baktı. "Sven, bir tur daha."

Alman adam yalvarışlarımı tamamen görmezden geldi ve çenesini sarsak bir baş hareketiyle Halvar'a doğru uzattı.

Tek başımaydım.

Tuvalete döndüğümüzde Siv, Tor'un Wraith'lerle oturduğu masanın bir kenarında duruyordu ve hâlâ kırmızı maskesini takıyordu. Ayaklarımın üzerinde debelenişimi izledi. Gözleri Legion'unkiler gibiydi ama daha sertti. Kaçmaya çalıştığım için kızgındı belki de.

"Otur." Emri omurgamdan aşağı buz gibi bir dalgalanma gönderdi.

Vücudum titredi ama çenemi kaldırdım, göz göze gelmeye cesaret ettim. *Ciddiyim, Elise*. Kulağıma fısıldadı, sonra boynuma, dudaklarıma öpücükler bıraktı. Bunun olacağını biliyordu. Eninde sonunda kimliğinin ortaya çıkacağını biliyordu. Kalbim sıkışmıştı çünkü bir yanımda bunun gerçek olduğuna inanmak istiyordu, diğer yanımda ise o kanayan maskenin ötesini göremiyordu.

"Otur, Elise."

Korkumu yuttum ve itaat ettim. "Maskeni çıkar." Gözlerimi kapattım, kendimi zayıf ve acınası hissediyordum. "Sana yalvarıyorum."

Wraith parmak uçlarını masanın üzerinde gezdirerek beni inceliyordu. İncelemesi, sakladığım her duyguyu, her düşüncüyü şüphesiz görebilene kadar derimi soydu. Ama bir süre sonra bana boyun eğdi ve maskesini çıkardı; kapüşonunu geriye attı. Legion Grey bana baktı.

"Sor," dedi.

"Neyi sorayım?"

Kibirli sırtışı dudaklarını büktü ve ben tekrar ağlamak istedim. Daha yumuşak anlara geri dönmek ve bu korkunç gerçek artık aramızda yaşamıyormuş gibi davranmak istedim.

"Ne istersen, Elise. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, eninde sonunda benimle tekrar konuşman gerekecek."

"Hiçbir şey yapmama gerek yok."

Neredeyse sırtarak parmaklarını tekrar vurdu. "Hayır. Senin hakkında yeterince şey öğrendim. Seni bir şey yapmaya zorlamak son derece sinir bozucu."

Kaşlarımı çattım. Benim mahrem düşüncelerimi nasıl bildiği hakkında konuşmak istemiyordum. Bu gece aramıza bir duvar örecektir ve yıkılmasına izin vermeyecektim. "Sana bir soru sormamı ister misin?"

"Aramızda iletişim olmasını istiyorum. Buna ihtiyacımız olacak."

"Peki. Parmaklarımı geri alabilir miyim?" Gözleri genişledi. İyi oldu. En azından bir kez hazırlıksız yakalanmayı hak etmişti. Kendimi beğenmiş bir şekilde başımı eğdim. "Ne? O lanet maskeyi taktığından beri beni doğramaya çalıştığın gecenin her kanayan anını hatırlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Neden bahsediyor bu?" Tor homurdandı.

Ayağa kalktım, öfke beni canlandırıyor. "Geldiğinde beni tanıdın mı? İşi bitirmek için mi döndün, bana yavaşça işkence ederek, inanmama izin vererek ..." Sesim çatallaştı.

Legion, Wraith ya da her kimse, o da ayakta. Üzerimde yükseliyordu. "O geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne de malikânenizdeki saldırıyı. Sadece bana anlattıkların var."

"Ah," dedim alaycı bir tavırla. "O kadar çok öldürüyorsun ki yüzleri hatırlamıyorsun."

"Hayır," dedi rahatsız bir şekilde. Anılarım onu çok daha farklı ve kararlı hatırlarken Kanlı Hayalet'i huzursuz görmek garipti. "Anlamıyorsun-"

"Dur," diye tersledi Tor. "Tüm bunlardan önce tanıştınız mı?"

"Rıhtım," dedi Legion dişlerinin arasından. "Mellanstrad rıhtımı. Bana neredeyse nasıl ..." Gölgesine ters ters baktı. "Hatırlıyor musun?" Tor'un gözleri irileşti ve bana baktı. Aklından geçen her şeyi anlatması için ona bağırarak istedim. Her şeyi bilmem gerekiyordu. Ama Tor'da modasına uyarak dudaklarını büzdü ve sustu.

Halvar farklıydı. Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Bu iş daha da rahatsız edici bir hal aldı, değil mi?"

Rahatsızlık bunun için tek kelimeydi. Yorgunluk, ihanet, hepsi beni dizlerimden yaraladı ve sandalyede geriye doğru yığıldım. "Bırakın beni. Bırakın gideyim. Burada olmak istemiyorum, seninle değil."

Legion yüz ifadesini bozmamaya çalıştı ama gözleri gerçeği ele veriyordu. Onun beni kestiği gibi ben de onu kesecektim. "Bağ sabaha kadar kaybolacak. O zamana kadar sorularınızı sorabilirsiniz."

Ondan kurtulmak istiyordum. Kalbimi nasıl hızlandırdığına, nefesimi nasıl tuttuğuna dair anıların ısırtığı, onun ve diğerlerinin elinden çektiğim acımasızlıkla çarpışmaya devam etti. Ona Kan Hayaleti denmesinin bir sebebi vardı. Bu unvanı hak etmişti, ölüm arzusunun hikâyelerini hak etmişti. Binlerce tatlı öpücük onu silemezdi.

"Sana soracak bir şeyim yok." Soracak binlerce şeyim vardı. "Bırak beni."

Legion iç çekerek başını salladı. "Beni sen seçtin."

"Ben Legion Grey'i seçtim, bir katili değil."

"O ve ben biriz ve aynıyız. Ona güvenden yoksa bağ işe yaramazdı. Şimdi bana güven."

"Güven kazanmak için hiçbir şey yapmadığınız halde güven takıntınız var."

Bunu hak etmeyenlere güvenin.

Başımı salladım ve küçük cadının sözlerini kovdum. Onların burada yeri yoktu. Bu adama güvenemezdin.

Legion dirseklerine yaslandı ve parmaklarını koyu altın rengi saçlarında gezdirdi. Saçları daha da koyulaşıyor gibiydi. Alay ettim, bu gerçek değildi. Onun altın sarısı Timoran saçları yoktu. Hayır. Birkaç gün içinde sahte rengin solacağından ve onu açıkça göreceğimden hiç şüphem yoktu. Aldatmacasının kasıtlı olması, gerçek yalanlardan daha çok acı veriyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Ne ile?"

"Açıklaması çok zor."

Alay ettim. "Yalan olmadığı için mi? Görünüşe göre siz sadece yalan konuşmayı biliyorsunuz."

"Sadece sorarsan sana her şeyi anlatırım," dedi usulca ve gözlerini kaçırdı.

O anda neredeyse onun da benim kadar acı çektiğine inanacaktım ama şüphesiz hepsi bir oyundu. Her şey bana yaklaşmak, beni kullanmak için bir fırsattı. Doğruyu söylemek gerekirse, vücudumu saran tüm o acı içinde, nedenini bilmek umurumda bile değildi.

"Sana kalbimi açtım," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Ve sen beni aldattın."

Masadan kalktım. Konuşmamı bitirdim. Eli bileğime dolandığında nefesim kesildi. İçim titredi ve bana ihanet ettiği için bedenime lanet ettim.

"Kal, Elise. Yeniden güven inşa et. Ben asla yalan söylemedim."

"Sen de hiçbir zaman doğruyu söylemedin, Blood Wraith."

Gözlerini kapattı, bakışlarını yere dikti. İsim onu rahatsız ediyordu ama umurumda değildi.

Hata yok, ona inanmak istiyordum. Wraith olarak bile, kalbime boş yere eziyet etmediğine inanmak istiyordum. Ama onun ihmalini telafi etmek için yeterli bir sebep yoktu. Siv gibi o da bencilce bir ihtiyaç için hayatıma sızmış ve karşılığında dünyamı altüst etmişti.

"Bağ gün doğumuna kadar sürer ve sonra seçim yine bana kalır, doğru mu?" diye sordum.

"Açıklanacak daha çok şey var."

"Gitme seçeneğim olacak mı?" Tekrar söyledim.

"Seçiminin ne anlama geleceğini anlamalısın," dedi Halvar. Sesinde ilk kez karanlık bir tehdit vardı. "Bizi dinle."

"Hayır" dedim. Acımı özenle yerleştirilmiş bir duvarın arkasına saklayarak söyledim. Legion'a geri döndüm. "Kalmayı seçmemi istiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

"Güven ve seçim sizin için çok önemli."

"Onlar her şey demektir. Siz seçmezseniz hiçbir şey değişmez."

Derin bir nefes aldım ve geri çekildim. Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Bir şeyi anla: Seni bir daha asla seçmeyeceğim."

CHAPTER TWENTY-FIVE

T Birahane ağaçların arasına sıkışmıştı. Havasız tavan arasında, kutuların, sandıkların ve eski postların arasında bir kutu açmıştım ve içinden Yeni Timor'un elle çizilmiş eski bir haritası çıkmıştı. Birkaç kasaba ve çiftlik eksikti, ama kendimi yönlendirmek için yeterli olacaktı. Bir çıkış yolu bulmaya başlamak için yeterli.

Üst pencereden, küllü şafakta bunu yapmak kolay değildi. Buradaki ağaçlar yapraklarının ağırlığını taşır gibi nem taşıyordu. Havada sürekli bir sis dolaşıyordu. Ne yaptığımı biliyormuşum gibi davrandığım birçok andan sonra, yaldızlı sabahta haritayı yansıtan uzak bir uçurum kenarı buldum.

"Üç cehennem," diye küfrettim içimden ve haritayı yeni güneşe tutarak işaretleri karşılaştırdım. Eğer haklıysam, doğuda, Cliffside Şelaleleri'nin yakınındaydık. Şerit Gölleri'nden ve ailemin topraklarından bir günlük yürüyüş mesafesinde. Gri Lejyon beni tekrar bulmadan önce buradan, ormanlar ve çalılıklar arasından, ticaret yollarından geçip krallığın batı yakasına ulaşmam Tanrı'nın bahşettiğı bir mucize olurdu.

Ama burada kalamazdım. Bir daha olmaz.

Bütün gece korkunç sesler beni uyutmadı. İliklerime kadar hissettiğim türden.  ı lıklar, bağırı lar, feryatlar... Sanki dışarıda bir savaş varmış gibi. Ama güneşin ışığında

Şafak vakti, hiçbir şey yanlış görünmüyordu.

Gece yaratıkları fae'lerin bir parçasıydı ve ağaçların bu kadar içinde belki de Gece Halkı ayın altında oynamak için dışarı çıkmıştı. Düşünceler su Nyk'lerine, ağaçlara dadanan kurt Fenrir'e gitti. Ama güneş onları kovaladı.

Günaydın. Yeni bir gün. Aptalca bir sadakat bağı yok. Sahip olduğum sadakat sadece kendimeydi.

"Yapma bunu," diye fısıldadı Siv arkamdan.

"Gitme seçeneğim var. Sen de aynısını yapmalısın."

Başını iki yana salladı. "Gidecek hiçbir yerim yok. Gidersem Gölge Loncası ve Kışkırtıcılar beni avlar. Kalırsam, en azından beni henüz öldürmediler."

Gitmesini istedim. Gölge Loncası ona misilleme yapabilirdi ama ben de onu farklı bir seçim yapmaya ikna etmek için savaşıyordum. Dostlar artık düşmandı ve hiçbirimizin bir başkasının gidişatını değiştirmeye çalışmak gibi bir işi yoktu.

Şafağın ilk ışıkları pencereden içeri girdiğinde, aleman kendi boğazını falan kesmediğimden emin olmak için kafasını içeri sokmuştu. Vazgeçmeden önce kapıda beş kez "Genç bayan" diye hırıldayarak tekrarlarken uyuyormuş gibi yaptım. Bu kadar sıradan görünen bir adam nasıl olur da Blood Wraith'lerle işbirliği yapabilirdi? Masum bir kadına kötü muamele edilmesine nasıl göz yumabilirdi? Aleman'ın Timorlu olduğunu sanmıyordum ama Ettan da değildi. Belki de buradaki hiçbir halka sadakati yoktu.

Legion'ı ya da loncasını görmek istemiyordum. Şüphesiz seçim yapmama izin verme tekliflerini geri çekeceklerdi ve onun yüzünü bir daha kaldıramazdım. Hâlâ onun kollarında güvende hissetme arzum varken ve o kollar beni bir kez öldürmeye çalışmışken olmazdı.

Koridorlar ve kapımın önündeki alan sessizleştiğinde çalışmaya başladım.

Pencere ucuz, kabarcıklı bir camdı ve dar bir mandalı vardı. Kolayca kırılabilirdi. Pencereden dışarı, binanın benim tarafımdaki üç asma kaplı kafese baktığımda Yüce Tanrı'ya övgüler yağdırdım. Sağlamlıkları tartışılabilirdi belki ama düşme riskini göze almak, kalmaktan daha avantajlıydı.

Oturup ölümü bekleyecek biri değildim.

Saçlarımı boynumdan bağlamak için bir parça keten kullandım ve yatağın ortasındaki kaba yastıkları bir vücut gibi görünecek şekilde şekillendirdim.

yorganın altına sakladım. Eğer aleman tekrar içeri bakmaya karar verirse, en azından kendime biraz zaman kazandıracaktım.

"İyi şanslar Elise," diye fısıldadı Siv.

Durakladım, sonra omzumun üzerinden döndüm. "Ve sen."

Pencerede nefesimi tuttum, pervazı kavradım ve bir bacağımı kenara kaldırdım. Çizmelerim kafesin üzerindeki basamağı bulmak için etrafı tekmeliyordu. Tahtanın esnekliğini test ettim ve dayanacağından emin olduğumda diğer bacağımı pencerenin pervazına doğru çektim.

Sarmaşıklar dikenlerle doluydu. Başparmağım sert bir dikene battığında ve avucumun etinden kan aktığında "Lanet olsun gökyüzüne!" diye küfrettim.

Dişlerimi sıktım ve devam ettim, ayaklarımı yerleştirmek için her noktayı dikkatlice seçtim.

Yere on adım kala botumu kafesin bir basamağına sıkıştırdım ve daha tutunacak bir yer bulamadan midem boğazıma düğümlendi. Tahtanın şakırtısı, yaprakların tenime sürtünmesi, dikenlere dolanan saçlarımın çekiştirmesi. Ben düşerken hepsi çarpıştı.

Homurdanarak yere düştüm. Nefesim ciğerlerimden koptu ve acı verici bir dalgalanma omurgamda aşağı yukarı dans ederken vücudum titredi. Öksürdüm ve yan tarafıma yuvarlandım. Bileğim burkulmaktan zonkluyordu ama herhangi bir kemiğimi kırdığımı düşünmüyordum.

Pencere açıldı, yirmi adım üstümdeydi ve birahaneden yakalanmam için hiçbir çağrı gelmiyordu. Dudaklarıma temkinli bir gülümseme yayıldı. Legion Grey beni küçümseyecek, kalmam için beni manipüle edecek kadar küstahtı.

Şansım yaver gitmeden önce karanlık ağaçların arasına daldım ve arkama bakmadım.

Zemin eğilip büküldü ve ayak bileğimin itirazlarını haykırmasına neden oldu. Durmadım. Eğer kısa sürede yönümü bulamazsam, gece karanlığında ağaçların arasında dolaşıyor olacaktım ve o unutulmaz çılgınlarla başa çıkmam gerekecekti. Birahaneden ne kadar uzaklaştığımdan emin değildim ama ağaçlar sıklaştığında yanımda bir bıçak ya da en azından su tutacak bir şey olmadan yola çıktığım için aptallığıma lanet ettim.

Bacağım uyuştı, topallamam güçlü bacağımı yakacak kadar kötüleşti ve alnımdan ter damlaları akmasına rağmen tüylerim diken diken oldu. Neredeyse birahaneye dönüp hayatım için yalvarmayı düşünüyordum.

Sonunda bir yol işareti buldum. Tahta palet kalın çalılarla kaplıydı ve yol o kadar büyümüştü ki yol denemezdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, rahatlamıştım. Bir yön Güney rıhtımlarına, diğer yön ise Kurdele Gölleri'ne gidiyordu. Malikânem Kurdele Gölleri kasabasından belki iki adımlık bir yürüyüş mesafesindeydi. Calder ve Runa beni ararken oraya dönmeyi planlamıyordum ama en azından Mattis'e giden yolu bulabilirdim. Bana sorgusuz sualsiz yardım ederdi. Bir şeyler düşünmeme yardım ederdi. Mattis'e Gri Lejyon'la ilgili gerçeği söylediğimde yüzünün alacağı şekli hayal ederek neredeyse gülümsüyordum. Yeminli müzakereciye hayranlık duymaya başladığına inanıyordum ve şimdi Legion'ın dövüş konusundaki becerisi çok daha anlamlı olacaktı.

Kimsesiz bir çocuk. Dudaklarımı şişirdim. Hiç yalan söylemediğini söylemişti. Legion yetim olduğu için değil, Blood Wraith olduğu için kılıç biliyordu.

Devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdum ve çaldığım yırtık pırtık ceketi sıyırdım. İplikler eski ter ve depo sandıklarından gelen tozla yanıyordu. Yol tabelasına baktım, sanki biraz aydınlanma sağlayabilirmiş gibi. Haritalarımı ve coğrafya derslerimi yeterince iyi hatırlıyorsam, Ribbon Lakes'e giden yolda en az üç küçük kasaba olacaktı. Daha şimdiden tüylerim diken diken olmuş, ateşim çıkmış gibi hissediyordum. Hasta olmak için zamanım yoktu. Gecenin travması, parçalanmak için güvenli bir yer bulana kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Ayağa kalktım ve tekrar ağaçların arasına doğru yürümeye başladım.

Küçük şirin evlerin pencerelerindeki fenerlerin titreşimi görüldüğünde, ağırlığımı taşıyan dizlerim titriyordu. Kurdele Gölleri görüş alanımdaydı ve Legion'la orada geçirdiğim zamanın, orada saldırıya uğramanın anısı duygularımı sıkıca örülmüş bir düğüm haline getirdi. Kahretsin, her şey bana Gri Lejyon'u hatırlatıyordu. Onun bir sefil, yalancı ve katil olduğunu hatırladığım için kanayan zihnimden utandım.

Ve bazen bunların hiçbir önemi yoktu. Bu beni nasıl bir insan yapıyordu?

Ellerimi silkeledim, endişelerimden kurtuldum ve ilerlemeye odaklandım. Saçlarım nemli alnıma yapışmıştı ve nefeslerim sert ve güçlüydü.

Çok uzun sürmez. Çok sürmez ve evde olurum.

Ana yollardan uzak durarak binaların arka taraflarını kullandım. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyordu, henüz gün batmamıştı ama alacakaranlık çok uzakta değildi. Boğazım serin bir şeyler içmek için can atıyor, kıvrılabileceğim bir yatak istiyordu. Böyle acınası bir durumda böyle

bir yolculuk yapabileceğimi düşünmek ne kadar aptalcaydı. Yapmalıydım

Yenmiş. Gece için ilaç ya da battaniye almalıydım. Wraith'in gözlerinin içine bakıp ona gideceğimi söylemeliydim.

Arka yoldaki bir yokuşu çıkmaya çalışırken sessiz gözyaşları yüzümdeki teri çizgiler halinde oydu. Burada ölecektim. Ölümden kaçmak için kaçmıştım ve burada kurtların kemiklerimi kemirmesi için açıkta tek başıma ölecek olmam ne kadar ironikti.

Yokuşun tepesinde, vücudumda kalan azıcık his de beni terk etti. Bir sıra Ravenspire devriyesi, Mellanstrad'ın saklandığı tepelere giden tüm yolları kapatmıştı. Buna nöbet sırası deniyordu. En iyi günlerde bile aşılması imkânsızdı ama bu bitkin halimle görünmeden tek bir adım bile atamazdım.

"Yüzbaşı! Sırtta!" Bir devriye bağırdı.

Nabzım başımın içinde çarpıyordu. Kalan enerjimi soğuk ormana doğru koşmak için kullandım ama iki el beni iki yanımdan yakaladı.

Gardiyan beni yere fırlattığında haykırdım. Yüzüstü ıslak çimenlere düştüğümde bir bot omuzlarımın arasına bastırdı. Cilalı botlar yüzümün önünde durana kadar adımlar otların arasında hışırdadı. Bir adam burnunu çekti, sonra çömeldi ve yüzünü görebilmem için parmak uçlarıyla çenemi eğdi.

"Elise, aşkım," dedi Jarl, her kelimesinden kibir ve nefret akıyordu. "Eve döndün."

Çizmenin altında debeleniyordum, panik düşüncelerimi bulandırıyor. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

"Hayır, sus," dedi Jarl, uzanıp saçlarımı okşayarak. "Buna gerek yok. Döneceğini ummuştum. Seni tekrar görmeyi umuyordum. Gördüğün gibi çok şey değişti."

"Evet," dedim, yüzümü toprağa gömdüm. "Kral katili oldun. Ne kadar asilsin."

Jarl kıkırdadı. "Ah, Elise bu bahsettiğim yeni düzen. Bunu birlikte paylaşabileceğimizi düşünmüştüm. Hâlâ yapabiliriz, hâlâ yeni bir yönetim, daha güçlü bir Timoran getirmeye yardımcı olabiliriz. Kral ve kraliçemizin ihtiyacı olan tek şey senin sadakatin. Gerçi itiraf etmeliyim ki kız kardeşin senin katılacağın konusunda pek umutlu değil."

"Runa'ya söyle, asla benim kraliçem olamayacak. Benim hoşuma gitmeyecek kadar kötü okuyor." Jarl'ın kahkahasındaki acılık sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Islık çaldı ve devriye ayağını çekti, ama çok geçmeden beni sıkıştıran eller

beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Getirin onu," diye emretti.

Muhafızlar ayağımın yere sağlam basıp basmadığını umursamadan beni ileri doğru sürüklediler. "Reis. . ." Başladım ama hayatım için yalvaracak gücü bile bulamadım.

"Bak Elise," dedi Jarl garip bir kıkırdamayla. "Sadece bak."

Devriyeler, patika malikânemin girişine doğru kıvrıldığında durdular.

Biri çenemi kaldırdı, çenemi çok sıkı sıktı.

Belki de devriyelerin beni tutması iyiydi, yoksa hemen düşebilirdim. Bir zamanlar evim olan yerin kömürleşmiş kalıntılarına bakarken boğazımdan boğuk bir hıçkırık döküldü. Beyaz mermer duvarlar kırılmış, ufalanmıştı. Duman ve kül havayı kokutuyordu. Annemin kurtboğan ve üvez çalıları, çalılar ve ölü dallardan başka bir şey değildi.

Jarl örgümü geri çekti. Beni etrafında döndürdü ve geniş göğsüne yasladı, dudakları kulağıma değdi.

"Bu," diye fısıldadı, sesi sertti, "bana karşı gelersen böyle olur, Elise. Kral ve kraliçesine karşı gelersen."

"Neredeler?" sözcükleri boğazımda düğümlendi, çiğ ve çaresiz. "Serflerimiz, halkımız nerede!"

Jarl'ın yanağıma gülümsediğini, tırnaklarının sırtımda daha da derinleştiğini hissettim. "Öldü."

Tek bir kelimenin gücü vardı.

Tek bir kelime beni yıkacak güce sahipti.

"Jarl devam etti ve beni devriyelerin ellerine bıraktı: "Bu kadar çok lağım faresine karşı sevgi beslediğini biliyorum.

Sonraki dakikalarda neler olup bittiğine dair çok az şey biliyordum. Devriyelerin beni taşıdıklarını, daha doğrusu sürüklediklerini fark etmedim bile. Beni evimin iskeletine götürdüklerinde sessizce ağladım, beni kararmış duvarlarda ıslanmaya zorladılar. Koridorda yanmış bir beden yere serildiğinde çılgılığımı bastırdım. Çürüyordu. Kimdi o? Bir hizmetçi mi? Üç cehennem, Bevan mıydı? Yaşlı adam Ravenspire'dan malikâneye mi dönmüştü, yoksa hırçın kızlarının altında ezilen ailemle birlikte şatoda mı kalmıştı?

"Onu ana odaya götürün," dedi Reis.

Evin derinliklerine indikçe alevlerden en çok alt katın etkilendiğini fark ettim. Merdivenlerin büyük bir kısmı sağlamdı; eksik bir basamak beni zorladı ama ağırlığımızı taşıdı. Üst katta, film gibi duman duvarları ve portreleri boyamıştı. Et ve kül kokuyordu ama katlardaki kapılar hâlâ kapalıydı.

Devriyeler ailemin odasını açtılar. Gözyaşlarımın arasından göz kırptım. Ana yatak hazırlanmıştı, hiç dokunulmamıştı. Babam için yeni bir takım elbise hâlâ dikiliyordu. Annemin saç fırçaları hâlâ beyaz makyaj masasının üzerinde mükemmel bir şekilde dizilmişti. Hayalet gibi bir görüntü. Sanki ortadan kaybolmuşlar gibiydi. Ama yok olmamışlardı, hayır. Onlara güvenenleri katledilmek üzere bırakmışlardı.

"Onu zapt edin," diye emretti Jarl devriyelere. "Görünüşüne bakılırsa onu zapt etmek için fazla bir şey gerekmeyecek."

İki gardiyan benim yüzümden kahkaha attı. Çenemi kaldırmak için mücadele ettim. Bırakın benimle alay etsinler, bu duruma karşı koymayacaktım. Devriyeler ellerimi ipek çarşafarla bağladılar, beni sırtüstü yatırdılar ve önce ayak bileklerimi, sonra da bileklerimi yatak direklerine bağladılar.

Ahşap makyaj koltuğunun tıslaması döşeme tahtalarını sıyırdı. Jarl iç çekerek mindere yerleşti. "Elise, canım, gece boyunca seni aradık. Seni canlı görebileceğimizden neredeyse ümidimi kesmiştim."

"Buna mecbur olduğuma sevindim," diye tersledim.

"Ellerin bağılyken espri yapmanın en akıllıca seçim olduğunu mu düşünüyorsun, Elise?"

"Hayatım için ayaklarınıza kapanmayarak gururunuzu incitmekten memnun olup olmadığımı mı soruyorsunuz? Evet, kesinlikle."

Jarl'ın gülümsemesi soldu ve dizlerinin üzerine eğildi. "Aptal olma Elise. Timoran'ın hainlerine acı çektirmeye yetkiliyim."

Gözyaşlarımın akmasına izin vermeyerek arkamı döndüm. Kalbim paramparça olmuştu. Öleceğimi biliyordum. Jarl beni tamamen savunmasız bir duruma sokmuştu ve gerçek doğası ortaya çıktıkça, bana elinden geldiğince acı çektireceğinden emindim.

"Ölü hizmetçini buldum," dedi Jarl. Gözlerimi sıktım. "Gri Lejyon'la gittiğini duyduk. Yeni kralını terk etmişsin. Demek Kral Calder sadakatsizliğinize böyle cevap verdi. Sence bir hainin mülkünün ayakta kalmasına izin verir mi?"

"Onların bununla hiçbir ilgisi yok!" Çığlık attım.

Kontrol eksikliğim Kont'un yüzünde hain bir gülümsemeye yol açtı. "Kralımızın zerre kadar umurunda değil."

Hava ciğerlerimi parçaladı. Kan tadı alana kadar yanağımın içini ısırdım. Gözlerimi kapattığımda, kölelerimizi gördüm. Aşçının, küçük Ellis'in yüzleri. Anneler, çocuklar, babalar. Çığlıkları beynimde kaynadı.

"Öldür beni," dedim. Yalvarmanın eşiğindeydim.

"Henüz değil," dedi Jarl. "Gri Lejyon'un nereye gittiğini bilmek istiyorum. Ravenspire Kalesi'nin ona ihtiyacı var. Duyduğuma göre kılıç kullanmakta oldukça yetenekliymiş, aynı zamanda iyi bir iz sürücüyümüş."

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Yalan değil. Tamamen doğru da değil ama neden onu savunuyordum ki zaten? Kanlı Hayalet Jarl'ı sorgusuz sualsiz katledebilirdi. Belki de Jarl'ı doğruca ona götürmeliyim.

"Sana yemin ederim Elise, eğer Kraliyet'e hizmet edersen, bir mevkiin olur.

Evlenebilir ve bu topraklarda değişim yaratabiliriz."

"Gece Halkı'nı köleleştireceksin. Onların öfkesini kendi çıkarınız için kullanın."

"Tanrılar bizi buraya getirdi ve bu toprakların güçlerine sahip olmaya hakkımız var. Kral Zyben öfkesini boşa harcadı. Onu inceleyebilir, kendimize mal edebiliriz. Dışarıda gölgelerde saklanan mistikler tarafından boşa harcanan daha çok güç var. Eğer tanrılar bize bu toprakları verdiyse, o zaman hediyelerini kullanmamızı istiyorlardır."

Bevan'ı ve bahsettiği Alvers'i düşündüm. Kaç krallıkta farklı büyü eğilimleri vardı? Kaledeki cadı kız gibi. O nereden gelmişti? Hepsi alınacak, kullanılacaktı. İncelenirdi. Çenem gerildi. "Eğer tanrılar senin öfkeli olmanı isteseydi onunla doğardın. Sırf yetenekleri yüzünden masumlara işkence etmenize ve onları parçalara ayırmanıza seyirci kalmayacağım. Ben birlik istiyorum, bir zamanlar Ettanların yaptığı gibi öfkeyle çalışmak istiyorum."

Reis'in kibri kayboldu, yerini karanlığa bıraktı. "Şimdi bir Kışkırtıcı gibi konuşun. Ölü bir soydan gelenlere tapanlar gibi."

Kıkırdadım çünkü ölebilirdim. Kendimi tutmam için hiçbir neden yoktu. "Belki de bir şeylerin peşindeydiler. Senin gibi korkaklar ve sahte bir kral ve kraliçe yerine Kışkırtıcılar sınıfına girmeyi tercih ederim."

Jarl'ın gözleri siyah yarıklara dönüştü. Yatağın kenarından kalktı ve yüzbaşının ceketini, ardından da kılıcıyla birlikte kemerini çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Kalbim hızla çarparak sordum.

Jarl külle ıslanmış yatağın kenarında diz çöktü. Sürünerek yanıma geldi ve alay etti. "Sana sahip olmadan ölmene izin vermemi beklemiyorsun değil mi?"

Yüzümden kan çekildi ve o bundan zevk aldı.

"Ne de olsa sizin ve *Herr Grey*'in gözüne girmek için çok uğraştım," diye geveledi. Kont bir elini bacağıma koyarak kirli elbisemin eteğini kaldırdı. Teni baldırıma değdi ve dizime doğru kaydı. "Yeminlerimizi şimdi edeceğim. Her şey ayarlandı. İkinci kraliyet evinin tapuları, servetleri kanunen ve kralın emriyle benim olacak. Ama biliyorsun, böyle bir şey

Bir koca ve karısı arasında tamamlanmış. Sana şimdi sahip olacağım. İsteddiğim kadar uzun süre, istediğim kadar çok. Sonra da teşekkür için sana hızlı bir ölüm bahşedeceğim."

"Bana elini bile süremeyeceksin," diye tükürdüm tiksinererek.

Reis çenemi avucunun içine aldı. "Belki de bir eşin görevlerini anlamıyorsun?"

Eli belimin hizasında gezindi. Yuvarlanmaya çalıştım ama prangalar beni yerimde tuttu. Parmaklarını korsajımın bağcıklarına doladı.

Jarl odada kalan muhafızlara, "Nikâh memurunu getirin," dedi. "Kaltakla evleneceğim, sonra da onu öldürmeleri için adamlara bırakacağım."

"Beni kendin öldüremeyecek kadar korkak mısın?" Bağırdım. Artık nefretimi saklamanın ne faydası vardı?

Jarl çenemi kavradı ve bedenime tırmanarak kalçalarımın üzerine oturdu. Bir eli kalçam boyunca tenimi sıktı, son anlarımda beni korkutmaya çalışırken yüzünde bir alay büyüdü. "En iyi üniformamı giyiyorum, Elise. Onu kirletmekten nefret ederim," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ama güven bana, izleyeceğim."

Kont üzerimden kaydı ve gambesonunu düzeltti. Kapı açıldı ve kırmızı evlilik cübbesini giymiş, soğukkanlı bir din adamı içeri girdi. Tanrıların, Yüce Baba'nın adamıydı, ya da öyle diyordu. Yine de bir canavarla yatağa bağlı bir kadını evlendirebilirdi.

"*Skam vara din! Smärta från eld!*" Eski dilde onun utancını lanetlediğimi haykırdım. Adamın anladığına şüphe yoktu. İlk kez, annemin akıcı konuşmam için ısrar etmesine minnettar olmuştum. Elimden geldiğince omzumun üzerine yuvarlandım ve ayaklarına tükürdüm.

Hakaret karşısında sinirlenmesinden biraz zevk aldım.

"Başla, kutsal adam," diye emretti Jarl.

Din adamı tiksintiyle burnunu çekti ve Timor düğün törenlerinde geleneksel olarak okunan destan ve şiirlerden oluşan kalın deri kitabı açtı.

Din adamı ağzını açtığında, biri alt girişlere vururken ailemin evinin kemikleri titredi.

Jarl elini kaldırdı. Sessizlik bizi dumanlı odaya hapsetti. Nefesimi tuttum, kafam karışmıştı, itiraf edemeyecek kadar korkmuştum.

Dışarıdan gelen bağırışlar sessizliğin içinden yükseldi. Ayak sesleri altımızı dövdükçe bir başka ürperti sarsıldı. Bağırışlar çığlıklara, çeliğin çelik üzerinde kaymasına dönüştü.

Ağır ayak sesleri merdivenlerden yukarı, koridordan aşığı, yatak odasının kapısı duvara çarpana kadar devam ederken Reis bıçağını geri çekti. Uzun boylu bir devriye görevlisi ellerinde taze kanla ortasını tutarak odaya yuvarlandı. "Onlar Blood Wraith."

Muhafız öne doğru düştü ve aldığı bir sonraki nefes son nefesi oldu.

CHAPTER TWENTY-SIX

Jarl kaskatı kesildi. Gözlerinde korku parladı ama bunu emirlerin altına gömmek için büyük bir mücadele verdi. "Gidin, sizi piçler! Durdurun onları!"

Odadaki devriyelerden üçü yıkık evimin kemiklerine doğru koştu ve giderken kutsal adamı yere düşürdü. Kötü ruhlu din adamı inledi ve bir köşeye çekildi.

Korunmak için tanrılar.

"*Långsom död!*" Yavaş ölüm. Din adamına tekrar tükürdüm. Tanrılara dua etmeye hakkı yoktu. Eğer izliyorlarsa bile, şüphesiz gördükleri hoşlarına giderdi.

Jarl odada kalan üç muhafızdan birine parmaklarını şıklattı. Devriyelerden biri düşen kardeşine göz kırptı ve yüzbaşısına baktı.

"Ayağa kaldırın," diye emretti Jarl.

Çırpındım ve tekmeledim. Jarl yüzüme iki tokat attı. Bakırımsı kan dilimi ıslattı ve tenim darbenin sıcaklığıyla parladı. Eteklerim boğuşmadan ve Kont'un gezinen ellerinden dolayı kalçalarımın etrafında toplanmıştı. Beni çimdikleyip eziyet ettikten sonra birkaç çentik ve morluk daha tenimi lekeledi.

Cam kırıldı ve siyah bir ok pencereyi delerek devriyenin göğsüne saplandı. Muhafız ıslak bir solukla yere düşerken Jarl irkilerek geri çekildi. Gevşek bedeni yatağın üzerine yuvarlandı ve beni tekrar yatağa yapıştırdı. Korku ve çaresizlik içinde bağırdım. Ağır bedeni nefes almamı zorlaştırırken, kanı sıcak ve yapışkan damarlar halinde boynumdan aşağı, dantelsiz korsajıma damlıyordu.

Jarl dehşetle manzaraya baktı, sonra çenesini sıktı ve kırık pencereye doğru atıldı.

"Korkak!" Yüzümde öfke gözyaşlarıyla haykırdım. Ağırlığı her an artan ölü muhafızdan kurtulmak için çaresizce geriye doğru eğildim. Kaburgalarım ağrıyordu; göğsüm çukurlaşmıştı. Lanetli tanrılar! Kimse bana ulaşmadan ölü bir adamın altında boğulacaktım.

Din adamı gözyaşları içinde inledi ve elleri ve dizleri üzerinde kapiya doğru çabaladı. Fazla uzaklaşmadı. Kapı kırılarak açıldığında acı dolu bir çığlık ona cevap verdi. Kutsal adam kafatasını kavradı, yüzünden aşağı bir çizgi halinde kan damlıyordu.

Jarl dondu kaldı, bir bacağı pencereden dışarı sarktı. Kapı menteşelerinden düştü.

Oda ölüm gibi hareketsizleşti. Kan Hayaleti kırık kapı aralığında belirdiğinde, bedenim altında yaşadığım paniğe bile dayanamadım.

Rahip hıçkırarak merhamet diliyordu. Legion önce onu fark etti, sonra yavaş bakışları yanımda yatağa bağlanmış olan Jarl'ı buldu. Sahne tıklandığında, korkutucu derecede mükemmel bir andı. Ondan kaçmama rağmen, bakışlarının bana bundan sonra olacakları anlatmasından zevk aldığımı inkar edemezdim.

Wraith'in gözlerindeki kana susamışlığı görmüştüm. Kırmızı, parlayan, insanlık dışı. Bu bakış farklıydı. Siyah, kaynayan bir öfke. Kendine ait olanı hayatıyla savunan ölümlü bir adamın bakışı.

İkiz savaş baltalarını çıkardı. Tutuşunun gücü demirin ağırlığı etrafında haince kıvrıldı. Havadaki metalik tını içime bir mide bulantısı dalgası gönderdi.

Gözlerinin parlamışını, lanetli kırmızı maskenin altındaki dudağının haince kıvrılışını hayal ettim. Din adamına tekme atarak aptal odaya geri dönmeye zorladı. Adam sanki onu koruyacakmış gibi destan kitabını havaya kaldırdı.

"Sayıca azsın, Wraith!" Jarl'ın sesi acınacak kadar zayıftı, pencerenin içinde titriyordu. Kalan iki Ravenspire muhafızına işaret etti.

Ellerini gergin bir şekilde silahlarının etrafında sıktılar.

Legion onlara pek aldırmadı ve gözlerini Kont'tan ayırmadı. Sesi alçaktı, karanlığın gürültüsüydü. Gri Lejyon'un sesi değildi. "Ah, sayabilirsin."

Her şey bir anda oldu.

Legion hızlı bir nefes aldı, baltasını başının üzerine kaldırdı ve kıvrımlı kenarlarını vücudumdaki ölü muhafızın sırtının derinliklerine sapladı. Ciğerlerimde kalan azıcık havayla ılık attım. Büyük bir hamleyle, balta cesede bir tür kanca görevi görerek, Legion cesedi üzerimden sürükledi ve sonra kanlı işine koyuldu. Bir muhafız ona doğru koştu. Legion gambesonundaki Ravenspire mührünü derin ve hızlı bir şekilde açtı. Devriye kendi kanının içine düştüğünde muhafızın yüzüne bastı.

İkincisi daha az emin bir şekilde vurdu, neredeyse bunun son anı olduğunu kabul ediyordu.

Eğer Kan Hayaleti öldürürken merhametliyse, bunu genç muhafızın üzerinde gösterdi. Boğazına hızlı bir kesik attı ve muhafız yere düştü.

Legion'un omuzları keskin nefeslerle yükseldi. Bir an için yatakta beni inceledi, elbisemin durumunu, bağlanmış uzuvlarımı gördü. Kanlı baltasını Jarl'a doğrulttu. "Ona kim dokundu?"

"Zorla evlilik yemini ettirdiler!" Ağzımdan kaçırdım. Onların acı çekmesini istediğimi inkar edemezdim.

Legion beni şaşırtarak öfkesini ayaklarının dibindeki din adamına yöneltti. Gözleri artık kor gibiydi. Cezasını kutsal adamın boynuna indirdi. Adamın ölüm sesiyle irkildim.

Aşılılık biri olabilir ama ölüm yine de mide bulandırıcıydı.

Kapının eşiğinde, Halvar ve Tor maskeli ve kanlı bir şekilde içeri daldılar. Ama Siv elinde bir hançerle onları takip etti. Beni gördüğünde gözleri büyüdü. Benim için gelmişti. Hepsi gelmişti. Ben onları terk ettikten sonra bile. Nedenini hâlâ anlamamıştım. Legion'un bir şeye ihtiyacı vardı, yani belki de bencilce bir motivasyondur, ama şu anda hiç bu kadar rahatlamadığımı itiraf edebilirim.

Jarl bacağını pencereden çekti. Yalnızdı ve savaş ya da öl uçuğunun kenarındaydı. Gözlerinde bana karşı nefret kaynıyordu ama kılıcını kınından çıkardı. "Onu ben alacağım. Ama yaşamama izin ver, önce sen bir parça alabilirsin."

Halvar kıkırdadı, arbaletini kaldırdı ve Legion'a küçük bir selam verdi. "Onun gibilere söylenecek yanlış bir şey."

Jarl alay etti. "Onu mu istiyorsun, Wraith? İlginç."

Çılgılığını duymadan önce Jarl'ın kılıcını gördüm. Beni öldürmek için savurdu.

Bir hava tıslaması ve bir ok ortama doğru uçu. Jarl bağırsaklarını tutarak küfretti ve sendeleyerek pencereye doğru geri döndü. Zaman yavaşladı ve kaptanın kılıcı vücudumu hedef alarak düşmeye devam etti. Gölge Loncası, açık pencereden hala içinde okla atlayan Jarl'ın peşine düştü. Siv bana doğru geldi. Kesici ucun yanığı açıkta kalan baldırıma çarptı. Sadece bir sıyrıktı ama kanın hızla akmasına yetecek kadar derindi. Bir nefes daha aldım ve Legion kılıcı çekip aldı.

Eli yarama bastırıldığında irkildim. Siv bileğimdeki ve ayak bileklerimdeki prangaları çözdü ve ben de içgüdüsel olarak Legion'ın omuzlarına yapıştım, onun kim olduğu gerçeğini bir anlığına unuttum. Beni kendine çekti ve elbisemi düzeltti, böylece bacaklarım bir kez daha örtülmüş oldu. Elinin bir hareketiyle kapüşonunu geriye attı ve kırmızı yarı maskesini çekti. "Sana dokundu mu?"

"Biraz." Artık sona erdiği için titrememi durduramıyordum.

"Halvar, Tor!" Kan Wraith'in sesi geri dönmüştü. "Peşinden gidin. Onu bana getirin."

Sonra Legion sarsıldı. Hızlanan nefeslerle omuzları bana doğru kıvrıldı. Başını salladı, siyah gözlerindeki kırmızı parlıyordu.

Tor lanet okudu. "Bir gün daha yaşayacak, Legion. Zamanınız kalmadı. Gitmemiz gerek. Şimdi."

Legion bakışlarımı daha önce hiç görmediğim bir vahşilikle karşıladı. Nefesimi tuttum. Kolları etrafımda sıkılaştı, ama diğerlerine yaptığı gibi beni de deşmeyi mi planladığından, yoksa yoğunluğunun daha fazlasını mı ifade ettiğinden emin değildim.

"Olay çıkmadan geleceksin," diye hırladı.

Burada kalıp kaderimi Jarl ve Ravenspire ile paylaşmak ya da Kan Hayaletleri ve Gölge Loncası ile geri dönmek; beni aynı nefeste hem korkutan hem de güvende tutanlarla.

"Kahretsin, Elise," diye tısladı Tor. "Seçimini yap. Seni zorlayamaz ama zamanımız da kalmadı."

Legion yüzünü buruşturdu, boğazından bir tür hırıltı çıktı ve tekrar öne doğru kıvrıldı.

"Ona ne oluyor?"

"Hayatta kalmak istiyorsan hemen gidiyoruz," dedi Tor, parmağı yüzümdeydi.

Legion doğrulurken ben de aynı anda başımı salladım. Çenesi sıkılıydı ve kolumu tutarken nefeslerini eşit tutmaya çalıştığı belliydi

ve beni yataktan kaldırdı. Hemen beni bıraktı ve hızlı adımlarla sendeleyerek odadan çıktı.

Ravenspire'in mutfaklarında olduğundan daha fazla, Legion'a bir şeyler oluyordu ve bunu durdurmak için aç bir ihtiyaç duyuyordum.

"Halvar, Elise ve Siverie'yi yanında tut." Tor çoktan kapıya varmıştı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Ben onunla önden gideceğim. Eğer işaret verirsem-"

"Biliyorum," dedi Halvar kasvetli bir sesle. "Koş."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

T Gölge Loncası daha önce Ravenspire'dan alınan atları getirdi. Üçü ve Siv arasında, Jarl'ın birliğindeki muhafızlar et ve kandan başka bir şey değildi.

Lysander malikanesinin kabuğu. Siv kendi atını aldı, ama Halvar beni onun önüne yerleştirdi.

Legion ve Tor çoktan gecenin içinde kaybolmuştu.

Halvar bizi zor bir tempoyla hızlandırdı. Vücudum ağrıyordu ama hiçbir şey söylemedim.

Beni kurtarmak için hayatımı ve uzuvlarımı riske attıklarında şikayet etmezdim.

"Ona ne oluyor?" Rüzgâra karşı bağırdım. "Halvar. Onun nesi var?"

"O değişiyor. Seni kayıp olarak bulduğunda ve Siv ona Mellanstrad'a döndüğünü söylediğinde, ihtiyacı olan dozu almadı. Öylece gitti."

"Ne için lazımmiş!" Bevan iksire ihtiyacı olduğunu, tek bir dozu bile atlayamayacağını ve benim peşime düşmek için iksiri bıraktığını söyledi. Boynumu kendi dikkatsizliğimden kurtarmak için.

"Bunu öğrenmene gerek kalmaması için tanrılara dua ediyorum." Halvar atın yanlarını tekmeledi ve hızını artırdı.

Gözlerimi kapadım, hazırlandım ve başka bir şey söylemedim. Korku olması gerekirken, tek düşünebildiğim Wraith'in Legion olduğu anlardı. Kütüphanede sessizce oturup benimle kitap okuduğu zamanlar. Ona parmaklarımı nasıl kaybettiğimi anlattıktan sonra kayıp parmak uçlarımı öptüğünde gözlerindeki acıyı. Şimdi nasıl da anlamlıydı.

Ondan korkuyordum, doğru, ama onu yok eden her neyse, onun için daha çok acı çekmeme neden oluyordu.

Yolculuk bitmek bilmiyordu. Halvar atı çalılarla dolu yollardan, kökler ve kayalarla kaplı engebeli patikalardan geçirirken dallar tenime çarpıyordu. Ve her an geri çekilip hızımızı yavaşlatması gerekiyordu. Gecikmeye lanet ettim.

Bizi aynı birahaneye götürdü, evin yan tarafında kullandığım kafes kırılmıştı ve pencerelerde sadece birkaç fener titriyordu. At durur durmaz Halvar bacağını tekmeledi ve yere düştü. Elinde bir bıçakla içeri dalmadan önce hiçbir şey söylemedi.

Kalbim o kadar şiddetlenmişti ki yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Siv'in atı arkamda homurdanıyor, yorucu sürüşten nefes nefese kalıyordu. Vücudum itiraz etse de ve atın cidagolarının şekline göre kalıp sertleşse de, bacağımı dönmeye zorladım.

Birahanenin içinde bir şey kırıldı. Tahta kırılıyor diye düşündüm. Sonra ağaçlardan kuşları sallayan bir acı kükremesi. Atı bir yalağın yanındaki direğe bağlarken avuçlarım titredi.

Bir acı çığlığı daha attım ve yanıma gelen Siv'in elini tuttum.

İkimiz de gözlerimizi dört açmış, birahanenin açık kapısına bakıyorduk. Bağırان adamlar duydum. Halvar küfretti.

Legion'un yardıma ihtiyacı vardı ama ilk adımında Siv geri çekildi. "Elise, hayır. Biz . . neler olduğunu bilmiyoruz."

"Acı çekiyor!" Daha ne bilmesi gerekiyordu ki? Dışarıda kalması için ona seçenek sunarak elini sıkmaya çalıştım ama bırakmadı. Birlikte birahaneye girdik.

Tüyler ürpertici bir sahne yaşandı.

Aleman'ın elinde iki uçlu bir çatal vardı ve Shade-no-at Legion Loncası'na doğru havayı dürtmeye devam etti.

Legion bir yumrukla başka bir masayı devirdi, haykırdı ve sanki kendi bedeni üzerinde kontrolü yokmuş gibi iki büklüm oldu. Tor onunla güreşti ve

bıçağıyla Legion'un tuniğini çıplak sırtı görünene kadar kesti. "Biraz daha dayan. Biraz daha dayan."

Legion cevap olarak nefret, acı ve korku haykırdı. Halvar ipleri ve zincirleri toplayıp etrafta dans ederken odanın içinde daha fazla mobilya sallanıyordu.

Halvar hamle yapıp zincirlerden birini Legion'ın boynuna doladığında bir el ağzıma gitti. Kanlı Hayalet öfkelerini kükreyerek Gölge'sine saldırdı ama Halvar zinciri çekiştirince Legion sırt üstü düştü. Hem Tor hem de Halvar Legion'ın kollarına atlayıp onları yanlara doğru çekti, sonra da ipi bileklerine dolayarak onu bira tezgâhına sabitledi. Koyu renkli damarlar Legion'ın derisini kaplamıştı. Boynundan ve yüzünden çıkan hınzır, boğumlu kökler gibi, kan kırmızısı gözlerine doğru uzanıyorlardı.

Halvar, Legion'un boynunu kelepçeleyerek onu boğdu.

Ona zarar veriyordu. "Bırakın onu!" Çığlık attım.

Dikkat dağıtıcı şey Tor'un bakışlarını kaldırdı, Legion'ın kolundaki ipi tutuşunu gevşetti ve Wraith'in yüzüne bir darbe indirmesini sağladı. Tor kan tükürdü.

"Lanet olsun sana!" Tor öfkeleni ve zincirleri kullanarak Legion'un zonklayan kollarını sıkıştırdı. Kaslar derisi için fazla şişmiş görünüyordu. Ter ve kan izleri Legion'ın yüzünü, ağzını ıslatıyordu. Tırnaklarının dipleri bile siyah ve kanlı görünüyordu. "Sven! Götürün şunları!"

Kasvetli bir adam olan Tor şimdi çok bağıırıyordu.

Aleman parmaklarını önce benim, sonra Siv'in koluna geçirdi ve bizi - göründüğünden daha güçlü bir şekilde- merdivenlere sürükledi. Geçerken Legion'un bakışlarını yakaladım. Wraith'in gözlerinin parıltısı, cehennem kırmızısı, göz çukurlarının etrafındaki siyah damarlar, ağzı ve şakakları.

Bana kilitlendiğinde, alay etti. Dişlerini sıktı. Gözlerinde hayvani bir arzu vardı. Hata yok, biraz daha yaklaşırsam beni *yyip* bitirecekti.

Sersemlemiş bir halde beni çatı katına çıkarmak Sven için daha kolay oldu. Aşağıda savaş devam ediyordu ve aleman bizi neredeyse odanın içine fırlatıyordu.

"Ne duyarsan duy," diye homurdandı. "Bu odadan çıkmayacaksınız. Eğer kafalarınızı korumak istiyorsanız. Buradan ayrılmayacaksınız. Güneş doğana kadar."

Bunun üzerine döndü ve kapıyı çarptı. Acı çığlıkları arasında sürgü tıkırdadı.

Rogue Agitator ve utanç içindeki prenses karanlık tavan odasında birbirlerine sarıldılar. Titriyor, her çığlıkta, iniltide, hırıltıda sığılıyorlardı.

"O da ne?" Siv nefes verdi.
"Bilmiyorum."
Bir hastalık. Bu bir hastalık değildi.
Bu kanayan bir lanetti.

SAATLERCE LEGION'UN LONCASINA ETTİĞİ KÜFÜRLERİ DINLEDİM. CAM kırıldı. Masalar çöktü.

Altımda neler olduğunu gözümde canlandırmaya çalıştım ama her hayal seslerle uyuşmuyordu. Bu tahribat akıl almazdı.

Siv kendini bir yorgana sardı. Her çarpışmada ve ağlayışta ürperiyor ve gözlerini kapatıyordu. Bunu duymak yeterince işkenceydi, buna katlanan Legion için gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim.

Sonra çığlıklar değişti. Tam olarak onun sesi değildi, sert, canlı ve ölümcül bir şeydi, ama hepsinin içinde gömülü olan onun derin tınısıydı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Daha fazla değil. Lütfen." Bunu delici, gırtlaktan gelen bir ses izledi.

Yeni bir gözyaşı dalgasını savurdum ve ayağa fırladım. Neden ona zarar versinler ki? Durmaları için yalvarıyordu. Ne zaman bitecekti? Yeterli olduğunu göremiyorlar mıydı!

"Lütfen!" Kırık sesi beni paramparça etti.

Bir anda kapıdan çıktım. Siv arkamdan ismimi tıslıyordu. Ona işkence edemezlerdi, artık edemezlerdi. Buna dayanamazdı - bencilce, gerçeğin bir kısmı buna dayanamayacağımdı.

Odada Sven bileğindeki yarayı tedavi ediyor, Halvar ise bitkin bir halde bir sandalyenin arkasına yaslanıyordu. Sadece Tor ayakta ve elindeki bıçağı ileri geri sallıyordu. Bıçak kan içinde parlıyordu.

Ağzıma safra sıçradı. Tanrılar adına, Legion'ın sırtını, kollarını, omuzlarını oyuyordu. Dizlerinin üzerinde, kolları yüzülmüş ve zincire vurulmuş Legion onunla savaşıyordu. Sadece vücuduna saplanan acımasız bıçak darbelerine katlanmak zorundaydı.

Dizlerinin, botlarının, derisinin ... her yerinin etrafında kan birikmişti. "Dur! Dur!" Bağırdım ve ona doğru çılgınca bir koşu yaptım.

Halvar yoluma atladı, kollarını bana doladı ama beni durduran o değildi. Legion kafasını çevirdi ve ben taşa döndüm. Benim

Kanım dondu ve ağırlaştı. Başparmağım büyüklüğündeki dişler Legion'un dudaklarının üzerinde kıvrıldı. Sarı bir halka, bakışlarındaki parlayan kırmızının bir kısmını yutmuştu. Nazikçe seven ellerinin tırnakları sivri ve çirkin, çürümüş bir siyahtı.

Acı çığlıkları ve durması için yalvarışlar yerine bu yüz, bu yaratık vahşi bir şekilde sırtıp güldüğünde korku beni delip geçti. Gümbürtüsü beni ruhuma kadar sarstı.

"Elise gitmelisin," diye yalvardı Halvar. Daha önce yalvardığını hiç duymamıştım ve onu bu kadar çaresiz ve acılı duymak beni sarstı. Tırnaklarında kan kurumuştu, elleri Legion'un yaralarının lekeleriyle pembe ve karanlıktı.

"Bunu ona neden yapıyorsun?" Hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

Yaratığın dudakları acımdan zevk alır gibi kıvrıldı. Tor bana bakmadan, "Götürün onu," dedi.

Legion'un bedenini ele geçiren canavar, onu sabit ve yerinde tutan kancalardan zincirleri sökmeye çalıştığında Halvar beni sürükleyerek uzaklaştırdı. Geri dönmem için bağırdı, zorlukla anlayabildiğim kelimelerle korkunç şeyler haykırdı. Beni parçalamak istiyordu. Yaratık kan için can atıyor ve yalvarıyordu, ta ki zavallı yalvarışları geri dönene, Halvar beni merdivenlerden yukarı çekerken boğulana kadar.

"Halvar," dedim ve elimi çektim. "Ona ne yapıyorsun?"

"Kana susamışlıkla lanetlenmiş," dedi Halvar nefes nefese. "Değişim gerçekleştiğinde kan dökmesi gerekiyor. Eğer bunu yapmaz ve ne kadar kan akacağını kontrol etmezsek, o zaman kendini ya da ... başkalarını parçalayacak. Gidin. Lütfen. Bu iş güneşte bitecek."

Halvar'la tartışmadım. Legion'u bir daha böyle bir durumda görmeyi hayal edemeyecek kadar hasta ve rahatsızdım. Bu bir lanetti. Acımasız, zalim bir lanet. Bunu yeniden yaşadı, bana öyle söyledi. Her son ayda, demişti. Her yirmi günde bir, Legion buna yenik düşerdi ve kalbim çatlardı. Ama son aydan önce onu çeken neydi?

Odaya girmedim, henüz değil. Zincirlenmişti ve kontrol altındaydı, bu yüzden duvardan aşağı kaydım ve dizlerimi göğsüme çektim.

Biraz aklım olsaydı, kaçırdım. Akli başına geldiğinde beni takip edeceğinden şüpheliyim. Mantıken ona yardım edemeyeceğimi biliyordum. Öfkesi olmayan biri onu bu lanetten nasıl kurtarabilirdi?

Ama onu terk etmek, benden bir parçayı geride bırakmak anlamına gelirdi.

Benim kontrolüm dışında gerçekleşmişti ama Legion Grey'i önemsiyordum. Alt kattaki canavarı değil, içindeki adamı. Tanıdığım adamı.

Her gün bu dehşetin onu tekrar tekrar alacağını bilerek yaşadı, yine de benimleyken gülümsedi, şakalaştı, teselli etti. Ürperdim ve yüzümün dizlerimin üstüne gömülmesine izin verdim. Vahşi ve gaddar olabilirdi ama rol yapıyor olsa bile, yeminli müzakerecim olarak görev yaptığı süre boyunca ihtiyaçlarım ve isteklerim için savaştı.

Yalanların altında iyi bir adam yaşıyordu.

Bu canavar o değildi; bu canavar ona yardım etmem için beni aradığı şeydi. Midem bulandı. *İçindeki canavarı gördüğünde, gitmesine izin vermek için onu içeri al.*

Parmaklarımın uçları kan hücumuyla karıncalandı. Cadı kız. İki kez söylemişti ama hiç yazmamıştı. Tanrılar adına, o da diğer herkes gibi seçimden bahsetmişti. Legion'ı seç, Blood Wraith'i, bir canavarı.

Gitmesine izin vermek için onu içeri al.

Lanetler efsane şeylerdi, nasıl çözüldükleri hakkında hiçbir bilgim yoktu, ama bu kadar basit olabilir miydi?

Seç onu. Onu
özgür bırakmak
için.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

S Karanlık ışık beni acı ve kan dolu rüyalardan uyandırdı. Kurumuş gözyaşları kirpiklerimi birbirine bağladı ve gözlerimin köşelerinde bir kabuk tabakası bıraktı. Azıcık uykumu kovalamak için yumruğumu ovuşturdum.

kaçtı. Bir iniltiyle doğruldum. Çatı katının kapısının dışında uyuyakalmıştım ve erken saatlerde biri bedenimin üzerine bir yorgan örtmüştü.

Birahane dikkat çekici bir şekilde sessizdi. Tadını alabildiğim bir tane. Yarım yamalak örgümü omzumdan sıyırdım ve yavaşça ayağa kalktım. Eklemlerim ve kemiklerim ağrıyordu. Siv yaralı bacağımı sarmış, Sven de ağrıya iyi gelmesi için bir bitki önermişti. Dudaklarım çatlamış ve yapış yapıştı. Ağzımın içinde ekşi bir tat vardı. Midemde bir batma hissiyle merdivenden aşağı dikkatli bir adım attım. Ahşap, ağırlığının altında inledi. Nefesimi tuttum. Hiçbir şey gelmedi, bu yüzden adımlarımı hafif tuttum ve odaya indim.

Sert kokuyu duyunca öksürdüm. Islak kan döşeme tahtalarını ıslatmış, ter ve iç organ kokuyordu. Katliam, sanki burada savaşılmış gibiydi. Babam bize her zaman çoğu insanın ölürken nasıl altına işediğini anlatırdı. A

doğal bir tepkiydi. Bir savaş alanının böyle göründüğünü ve koktuğunu hayal etmiştim.

"O dışarıda."

Gırtlaktan gelen hırıltılı sesle karşılaşmak için döndüm.

Tor bir pencere kenarına oturmuş, boynuzda birasını döndürüyordu. Gözlerinin altında şişmiş yumrular oluşmuştu. Beyazları kırmızı ve kuruydu. Saçları kan ve kurumuş terle keçeleşmişti. Savaşa gitmiş bir adam gibi görünüyordu.

"O ..."

Tor başını salladı. "O artık o. Sabah havası iyileşmesine yardımcı oluyor." Bir an durup tezgahın arkasındaki su dolabında ağzımı nane tozlarıyla çalkaladım, sonra dönüp Tor'un karşısına oturdum. Ama o oturmadı.

Bana bak.

"Nasıl bu kadar hızlı değişti? Bunun sadece son ayda olduğunu sanıyordum."

Tor gözlerini bana çevirdi. "Ya da birinden kan aldığında. Bu durumda Bevan'ın iksirini alır. Değişimi köreltiliyor ve onu uygun programda tutuyor. Ravenspire'da o adamı öldürdü, sonra bir dozu kaçırdı, sonra da senin malikanende daha fazlasını öldürdü. Bu sefer şiddetli bir değişim oldu. Gerçek döngü yeniden başlayana kadar belki sekiz gecesi olacak."

Yüzümü buruşturdum. "Sadece sekiz gün. Bu kadar yakın olmak ona ne yapar?"

Tor, "Kan ve şiddet çağrısından vazgeçmesi giderek zorlaşıyor," dedi.

"Halvar ona zarar vermeniz gerektiğini söyledi."

"Bunu anlamak uzun zaman aldı. Kana susamışlığın laneti," dedi acı acı. Tor içkiyi boynuzunda döndürdü. "Onu kötü niyetli insanların kullanabileceği bir canavara dönüştürmek için yapılmış. Ama bu onu kontrol edilemez hale getirdi. Eğer kıracak bir şey bulamazsa, kendini kırardı. Kardeşin gibi olan bir adamın kendini defalarca öldürmesini ama asla ölmemesini izlemek nasıl bir şey biliyor musun? Ama bunu başkasının hayatını kurtarmak için yapardı."

Midem bulandı. Tüm bu görüntülere karşı gözlerimi kapattım.

"Eğer kanı çekersek, onu kontrol edebiliriz. Lanetin ihtiyacını karşılar ve en azından onu biraz acıdan kurtarırız."

"Ne kadar zamandır bununla yaşıyor?" Tor'un tek söylediği "Çok uzun zamandır" oldu.

Saç örgümün ucunu okşadım ve uzun bir süre sessizce içmesine izin verdim. "Teşekkür ederim, Tor."

Yorgun bakışlarını kaldırdı. "Ne için?"

Elimi uzattım, o da bakışlarını parmak uçlarıma indirdi. "Beni kurtardığın için. Sen ve Halvar, onu uzaklaştıran sizdiniz."

Tor savunmaya geçerek, "Bilmiyordu," dedi. "O gece bizi atlattı. Anlayın, değişim sırasında düşünemez. Kimseyi tanımayacak. Ne bizi, ne de seni. Sadece kan."

Bir elimi koluna koydum. "Biliyorum. Olanlar için ondan nefret etmiyorum.

Neye dönüştüğünü gördükten sonra, bunun o olmadığını görebiliyorum."

Tor bir içki daha aldı. "Dürüst olmak gerekirse, bu sabah gitmiş olacağını sanıyordum."

"Düşündüm," diye itiraf ettim. "Ama ben farklı bir seçim yaptım." "Ona yardım etmek mi istiyorsun?"

"Nasıl yapabileceğimi bilmiyorum, ama onun bunu tekrar yaşaması fikri ..."

Tor ellerine baktı, dudaklarının kenarında bir seğirme oldu. "O kadar da kötü değilsin, biliyorsun. Bir kraliyet mensubu için."

Sırıtarak alay ettim. "Bir Gölge için o kadar da kötü değilsin."

"Hayır, ciddiym. Sen farklısın. Seninle ilgili bir şey onu çağırıyor. Lanet etkisini gösterdiğinde bile. Öfke o insanları, bir hafta önce malikanenize saldıranları değiştirdiğinde, beni yine kaydırıldı."

"Yani, öfkeydi."

"Karanlık öfke, emin olmak için. Ama Legion, onların peşinden koştu. Sanki sana doğru koşuyordu. Sanki daha derinlerdeki bir içgüdü yardıma ihtiyacın olduğunu biliyordu."

Masanın üzerindeki bir parçayı kopararak düşmek üzere olan gözyaşlarımı susturmaya çalıştım. "Onu gördüğümü biliyordum."

"Anlamıyorum," dedi Tor başını sallayarak. "Kadere hiçbir zaman fazla itibar etmedim ama seninleyken farklı. Dün gece birahaneye varmadan önce değişmiş olmalıydı. Biz gelene kadar kendini tutmayı başardı. Tüm bu olanlarda senin de bir rolün olduğuna inanmaya başlıyorum."

"Onu görebilir miyim?" Sorulması gereken sorular ve alınması umulan cevaplar vardı.

Tor başını salladı. "Zayıf olacak ama senin için konuşacağından hiç şüphem yok."

Suçluluk duygusu midemde ağırlaştı. Dün gece bir şekilde sebep olduğumda benimle konuşacaktı. Dün ormana kaçmak yerine benimle konuşması için ona bir şans verseydim, Bevan'ın iksirini içmiş olacaktı. Dün gece acı çekmezdi.

Kalktım ve Tor'u fincanlarının içinde bıraktım.

Birahane arka tarafta çitle çevriliydi. Kuru otlardan oluşan küçük bir arsada birkaç yaprak dökmeyen ağaç ve üç uyuz keçi vardı. Gün doğumunun en parlak olduğu bir tarafta, Legion gömleksizdi ve ince bir keten çarşafın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Başını kollarına dayamıştı ve uyuyor gibi görünüyordu. Yanında tahta bir kâse ve katlanmış çarşafların bulunduğu bir masa vardı. Sırtındaki kızgın yaralar pembe ve şişti, bazıları ketenle kaplıydı. Normal yaralardan daha çabuk iyileştiğine şüphe yoktu ama yine de acı verici görünüyordu.

Daha önce 'rahatsızlığı' için gittiğinde gördüğüm yaraları hatırlayınca midem bulandı. Bunların sonsuz bıçak yaraları olduğunu bilseydim, o zaman bu laneti kırmak için elimden geleni yapar ve onu bu acıdan kurtarırdım.

Şimdi başlayabilir.

Alt dudağımı dişlerimin arasında sıktım ve çimenlikte ilerledim. Yaklaştığımda hareket etmedi ve düzenli nefes alış verişini uyuduğunu gösteriyordu. Tereddüt ettim, onu dinlenmeye bırakmaya hazırdım ama kurumuş çarşafın altından bir parça kan akmaya başlamıştı. Dikkatli bir şekilde yeni bir bez aldım ve ezilmiş civanperçemi ve bal karışımı ile olgunlaştırılmış suya batırdım. Temiz bir bezi suya batırdım ve deriye değmemesine dikkat ederek eski bezi nazikçe soydum.

İrkildi ve gözleri irkilerek açıldı. Gözbebeklerinin mürekkep siyahı garip bir şekilde daralmıştı, bu yüzden altın parçaları merkezin etrafında parlak halkalar halindeydi. Yüzüme odaklandığında doğrulmaya çalıştı. "Elise, yapmamalısın-"

"Hayır," diye ısrar ettim, bir elimi omzuna koydum ve onu yavaşça aşağı indirdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, çok da uzun sürmedi. "Bana bırak."

Kasları gergindi ama bana uydu ve yanağını ellerinin üstüne yasladı. En kızgın yaraların üzerine biraz bitki suyu sıçrattım, sonra bezi açtım ve açık deriyi ıslatması için sırtına koydum.

"Gördün mü?" Sesi kaba ve çığdı. Altında utanç vardı. Bezin görevini bir süreliğine yerine getireceğine inanarak yan tarafıma kıvrıldım, ona bakarak. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Tor'un ne dediğini biliyordum ama o korkunç gecenin zihninde tamamen boş olduğunu düşünmek tuhaftı.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Sana saldırdım mı? Söyle bana-"

"Hayır," dedim. "Bana saldırmadın ama doğrudan bana baktın. Sanki beni tanıyormuş ya da benden nefret ediyormuş gibiydin. Anlayamadım."

"Muhtemelen ikisi de, bilemiyorum. Tek hatırladığım delilik." Tırnaklarındaki solmaya yüz tutmuş morluklara baktı. "Sanki kendimden geçmişim ve sadece kan kokusu acıyı uzak tutuyor. Beni her şeyi yapmaya iten bir acı, herkese karşı, hepsi ondan kurtulmak için."

Yanağıma bir damla gözyaşı damladı ve sanki nedenini yanlış anlamış gibi sıkıntılı bir şekilde gözyaşımı inceledi. Ona dokunmak istedim ama bunu nasıl yapacağımdan emin olamadığım için kendimi tuttum.

"Buraya ilk geldiğimizde bana soru sorabileceğimi söylemiştin," dedim. "Şimdi bazılarını duyacak gücün var mı?"

"Eğer yapmazsam gücü zorlayacağım."

Gülümsedim çünkü o bir canavar değildi, Blood Wraith değildi, şu anda Legion Grey'di. "Ben ciddiym," diye ısrar ettim. "Dinlenmen gerekiyorsa geri gelebilirim."

"Ama döner miydin? Yani geri döner misin?"

Onu seçer miydim? Sorduğu asıl soru buydu. Bir parmağımla alnındaki bir tutam saçı taradım. Bana şaşkınlıkla baktı ama ben gülümseyerek cevap verdim. "Seçerdim. Şimdi, bu seni kendi haline bırakmam için bir dürtükleme mi, yoksa ...

."

"Kal," dedi. Yüzünü tekrar ellerinin üzerine bıraktı. "Bir şey sorarsan cevaplamaya çalışırım."

Kafamda soruları düzenledim. Çok fazla soru vardı ama birkaçı daha önemliydi. "Neden lanetlendin?"

"İlk soru ve cevabını bilmiyorum." İçini çekti. "Laneti hatırlıyorum, bir Timor kralı tarafından emredildiğini hatırlıyorum, ama hangisi olduğunu bilmiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Hangisi? Sen Zyben'den daha gençsin."

"Öyle miyim? Bilmiyorum. Elise, gerçek adımlı bilmiyorum. Bana Halvar isim verdi."

"Pardon? Halvar ne yaptı?"

Sırıttı -bir bakıma- ve başını salladı. "Tor ve Halvar ilk isimlerini biliyordu ama lanet etkisini gösterdikten sonra hiçbirimiz ne benimkini ne de daha önce kim olduğumuzu hatırladık. Halvar güçlü olması için Lejyon'da ısrar etti, böylece Lejyon oldu."

Bezi sırtına sürdüm, parmaklarım bitkileri nazikçe boğumlu deriye bastırdı. Sıcak ve sakindi ve böyle kalmasını istiyordum. Bir daha asla böyle kanlı bir geceye katlanmamasını. "Yine de anlamıyorum. Bana kimsesizler evinden, çocukluğundan bahsetmiştin."

yaşınızı ya da daha önce kim olduğunuza dair bir şeyler biliyordum. Tabii bu gerçek değilse."

"Geçmişim hakkında sana hiç yalan söylemedim. Bir kimsesizler evi hatırlıyorum ama bunun gerçek bir anı olup olmadığını bilmiyorum. Eğer yalan söylediysem, bunun nedeni anının yanlış olması olabilir. Tor aynı anıya sahip değil. Aslında, hiç çocukluğu yok. Halvar ise çocukken Kader Okyanusu'nda yelken açtığımız konusunda ısrar ediyor. Hangisi doğru?"

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bundan anladığımız şey, lanetin kim olduğumuzu tam olarak bilmemizi engellediği, sadece üçümüzün her zaman birlikte olduğumuz."

Ona şaşkın bir gülümseme fırlattım ve havluyu omzunda başka bir yere koyarak dizlerim yanına değecek şekilde yaklaştım. "Taht için tehlike oluşturacak biri olmalısın."

"Kim bilebilir ki? Belki de daha önce kötü ve katildim. Belki de lanet kötülüğü büyüttü."

Bir kahkaha attım. "Bunu hafife almak istemem ama senin kötü olduğuna inanmıyorum. Hiç şansın yok."

Ağzının kenarında belli belirsiz bir sırıtış belirdi. "O kadar emin misin?"

"Evet," dedim hafifçe. "Hiçbir kötü adam aptal bir kızla saatlerce oturup kitap okumaz ya da her karşılaştıklarında varlıklı, güçlü taliplerini gücendirmez. *Bay Gurst*'un tüm seçimi bana bıraktığınız için sizi asla affedeceğini sanmıyorum."

Legion kıkırdadı, sonra inledi, derisi yanlış çekildiğinde yumruklarını sıktı. "Şey," dedi dişlerinin arasından. "İnsandan çok yaban domuzu gibi."

Gülümsedim ve yaralarının üzerine biraz daha su serptim. Bu kez ellerimi kullanarak bitkilere nazikçe masaj yaptım. Nefes alış verişini yumuşadı. "Nasıl lanetlendiğini hatırlıyor musun?"

"Evet." Başını kaldırdı ve bana baktı. "Ben ona büyücü diyorum. Onu kafamın içinde görebiliyorum ama yüzünü göremiyorum. Büyüyü yapan sesini duyuyorum, bana ne olacağının şartlarını." Elini göğsünün altına soktu ve boynunda taşıdığı siyah taşı çekti. "Bu kahin taşı bana o verdi. Tuhaf bir öfkeyle dolu. Sanırım laneti nasıl sona erdireceğimi bulmama yardım edecek. Ama sırlarından kolay kolay vazgeçmiyor. Yine de beni bu oyunda buraya kadar getirdi."

"Oyun mu?"

"Benim için bu her zaman Yeni Timoran tahtıyla oynanan bir oyun olmuştur. Cevaplar için bir av ve sonunda başarılı olup olmadığımı ya da bir canavar olarak kalıp kalmadığımı göreceğiz,

bu toprakların felaketi."

Kafatasım ağrıdığında başımın yanlarını ovuşturdum. Legion yüzünü buruşturdu ama yan dönüp bana baktı. Yakındık, birbirimizden bir adım uzaktaydık. Okulda öpüştüğüm adama o kadar benziyordu ki, o zamandan beri olanlara inanmakta güçlük çekiyordum. "Peki laneti nasıl sona erdireceğini biliyor musun?"

Yüzünü tekrar ellerine indirdi, gözlerinde bir yük vardı. "Evet. Dönüşler önce bir çıkış yolu öğrendik."

"Yardım edebileceğimi söylemişsiniz. Sanırım ben de bu keşfin bir parçasıyım." "Evet."

"Neden hayatıma sızdın?" Sonunda aramızda beliren soruyu sordum.

Yere baktı ve kahin taşını tekrar kavradı. "Bu. Çoğunlukla laneti nasıl bozacağımı anlamama yardımcı olacak yazılar, kitaplar ya da Gece Halkı büyülerini gösterildi. Yavaş yavaş, *her türlü* büyüyü bozacak ilme, destana ve öfkeye sahip olduğu söylenen bir yer öğrendik. Farklı krallıklardan gelenler bile. Ama oraya ulaşamıyoruz."

"Neden olmasın?"

Kuru otları kopardı. "Kapıları sadece belli bir soylu açabilir. Burayı koruyan ve gizli tutan öfkenin bir parçasıdır. Buraya Kara Mezar denir."

Çocuk cadıyı ve kraliçe onu sergilediğinde bir mezardan nasıl bahsettiğini düşündüm. O ürkütücü alamet beni etkilemişti ve şimdi kalbim hızla çarpıyor, acaba burayı mı kastetmişti diye merak ediyordum. Bu konuda gerçekten hiçbir şey bilmediğim halde moralini bozmak istemediğim için Legion'a söylemedim.

"Yani beni kraliyetten olduğum için seçtiniz."

"Bir püf noktası var," diye açıkladı, sesinde bir ağırlık vardı. "Kraliyet mezarı açmaya ve kendileri için hiçbir şey kullanmamaya istekli olmalı."

Yan yattı, eli tam ortamızda durdu. Elini tutmayı düşündüm ama jilet gibi keskin pençelerinin iyileşme sürecine zarar verip vermeyeceğini merak ettim.

"Söylemediğin bir şey var."

Boğazını temizledi ve kolundaki kırmızı izlerden birini ovuşturdu. "Bir parça daha var. Güven, seçim ve bağlılık, kraliyetten bana ve benden onlara eşit ölçüde verilmelidir. Yardım etmek onların seçimi olmalı. Kraliyet evinde bir Timorlu bulmanın kolay olmadığını tahmin edersiniz."

Bir canavarı müthiş bir öfkeyle serbest bırakacak kadar önemseyen ama hiçbirini kendilerini daha güçlü kılmak için kullanmayan."

"Ama yapacağımı bilmiyordun. Neden ben?"

Kâhin taşını havaya kaldırdı. "Lysander malikanesini gördüm. Sizi incitmek istemem ama evinizde en merhametli olabilecek kişiyi bulmam uzun sürmedi."

Yanaklarıma sıcaklık doldu. Annemle babamın ya da Runa'nın soylu Timoran'ın dışında birilerini kendileri için iktidarı terk edecek kadar önemsediklerini düşünmek neredeyse gülünçtü. Legion çimenleri incelerken ben de onu inceledim. Umursuyor muydum?

. Düşüncemi tamamlamama bile gerek yoktu. Önemseyordum. Onu lanetli bir yaratık olarak görmeme rağmen yine de burada olmak istiyordum. Onunla birlikte.

"Ve sen de bizi birbirimize yakınlaştırmak için her şeyi planladın."

Başını salladı. "Mellanstrad'da kendime bir isim yaptım. İkinci kızın bir çeyiz arabulucusuna ihtiyaç duyacağı belli olduğunda kaderin bir rol oynadığına her zamankinden daha çok inandım. O kişinin ben olduğumdan emin oldum. Ama söylediğim şeyler, asla yalan söylemedim Elise. Söyleyeceğimi sanmıştım. Seni küçümseyeceğimi sanmıştım. Doğruyu söylemek gerekirse, bunun işe yarayacağından umutsuzdum çünkü buna sebep olan bir kraliyet mensubuyken, Timorlu bir kraliyet mensubuna nasıl bağlılık ya da güven duyabilirdim ki?"

"Ama sen öyle olduğuna inanıyorsun?" Sesim zorlukla kontrol edilen bir fısıltıyla çıktı.

Gözleri beni delip geçti. "Bevan'a mutfakta hazır olduğumu söylediğimde, bu seni seçtiğim anlamına geliyordu. Tüm sadakatimi, bağlılığımı ve güvenimi dürüstçe verebileceğim anlamına geliyordu. Koruma bağı başka türlü işe yaramazdı."

Yanağımın içini ısırdım ve bacaklarımı altına kıvırdım. "Bu çok fazla oldu. Sana her konuda güvenmiştim. Ama sen benden sır sakladın, beni farklı nedenlerle .. farklı nedenlerle bir şeyler istediğine inandırdın."

Hiç kafasını çevirmedi ve ben de çevirmesini diledim. Söylenmemiş şeyler vardı ve onları ortaya dökmeye cesaret edip edemeyeceğimi ya da gerçeğin daha çok acı verip vermeyeceğini bilmiyordum. Belki de onun benimle aynı şeyleri hissetmediği ya da aynı şeyleri istemediği gerçekleri.

"Bana Blood Wraith olduğunu söylememiştin," diye bitirdim.

"Çünkü bu benim kullandığım bir isim değil. Bu bana verilen bir isim," dedi öfkeyle. "Kontrolümün olmadığı anlarda bana Kan Hayaleti derlerdi. Yakışıyor belki ama ben bundan nefret ediyorum. *Onun* gibi olmak istemiyorum Elise." Hâlâ kana bulanmış parmaklarıyla dikkatlice elime uzandı. Başparmağı

iki eksik ucun üzerinden sürükledi. "Bana bunu söylediğinde nefes almakta zorlandım. Nasıl hâlâ burada, hâlâ benimle olduğunu bilmiyorum."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve omuzlarımdan bir ağırlık kalktı.

"İlk başta korktuğumu inkâr edemem." Dudaklarımda utangaç bir gülümseme belirdi. "Ama güvenimi, bağlılığımı ve şefkatimi çoktan Legion Grey'e vermiştim. Maskenin ardında sen de öyle değil misin?"

Gözleri ateşle parlıyordu. "Evet."

Boğazımdaki kuruluğu yuttum, başparmağım parmak eklemlerinde gezindi. "Peki o zaman. İşte bu kadar."

Legion parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve elimin arkasını dudaklarına bastırdı. "Daha fazla bir şey yapmana gerek yok Elise. Her şeyden sonra, bunun ne kadar büyük bir yıkım olduğunu, ne kadar bencil davrandığımı görüyorum-"

"Bencilce mi? Bu size Timorlu tarafından yapıldı; bir Timorlunun telafi etmek için yapabileceği en az şey onu kırmaktır."

"Ne diyorsun sen?"

Tekrar acı çekmene dayanamayacağımı. Bir daha asla. "Bunu bitirmeyi planlıyorum. Kara Mezar'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Elise-"

"Üç cehennem, ne istiyorsun? Hayatıma giriyorsun, beni bu kokuşmuş yere sürüklüyorsun ve şimdi tüm bunlardaki tek görevimi inkar mı ediyorsun?"

Gülümsediğinde dişleri görünüyordu. Tanrılar aşkına, onun gülümsemesini tekrar görmek çok güzeldi.

"Seni hiçbir şeyden mahrum etmeyi aklımdan bile geçirmem, *Kvinna*. Denersem dehşete düşeceğinden hiç şüphem yok."

"Olurdum," dedim, kalbimin nasıl çarptığını görmemesini umarak. "Peki ne yapacağız?"

Kaşlarının arasında bir çatık oluştu. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Oraya gittiğimizde ne bulacağımızı bilmiyorum."

"O zaman başka bir macera olacak."

Altın rengi, için için yanan siyah gözlerini daha da karartırken soldu. Başını salladı ve elimi sıktı. "Seni tanımak beni sonsuza dek değiştirdi."

Cesur savaşçı kanından biraz çekip yanıma yattım ve aramızdaki boşluğa doğru ilerledim. Vücutlarımız aynı hizaya geldi; Legion bir kolunu belime, ben de bir avucumu onun yanağına koydum. Kapüşonlu gözleri açık kalmak için mücadele ediyordu. Sırıttım ve fısıldadım, "Umarım yakında sonsuza dek bir zamanlar olduğun kişiye dönüşürsün."

Başımı nemli alnına yasladım ve o gözlerini kapatıp nihayet uyuyana kadar orada kaldım.

CHAPTER TWENTY-NINE

T Güneş Prensi ve Gece Prensi, gündüzün alacakaranlıkla savaşıması gibi savaşırlar. Zavallı Valen, savaşçı bir mizaca sahip ama kardeşinin kurnazlığıyla boy ölçüşemez. Sol, tanrılar bana yardım etsin, çocuk

Tarihin entrikacı kralı. Eğer kardeşine bir tuzak daha kurarsa Valen on dönüşü görecektir kadar yaşar mı bilmiyorum.

Zavallı çocuk ancak bu akşam hıçkırarak hıçkırarak ağlarken bulundu ve beni gördüğünde kulaklarını kapatıp daha çok ağladı. Üzülerek çocuğa benden neden korktuğunu sordum. Cevabı şu oldu: Sevgili ağabeyim, soyluların çocuklarıyla birlikte Valen'i, bebekken onu olta kancalarıyla astığımız için ailesinin kulaklarının kıvrımlarını sivri hale getirdiğine ikna etti.

Tanrılar beni tatlı dilli ilk oğlumdan korusun.

Arvad, Valen'le birlikte destanlarda zaman geçirmiş ve çocuğa Gece Halkı'nın neler yapabileceğini göstermiştir. İkinci oğluna kendisinin de kulağında hafif bir sivrilik olduğunu hatırlattı. Sonra öyle bir şey oldu ki, Valen taş değişti.

Toprağı bükme yeteneğinin ilk işareti. Soyluların diğer çocukları ateşin öfkesini ve suyu gösterirken, kalbim sonunda toprağı bükme öfkesinin kendini gösterebileceğini düşünerek yükseliyor. Son Bükücü'den bu yana pek çok nesil geçti.

Arvad çocuğu destekledi ve devam etti, soyumuzun öfkeyle nasıl tamamen kutsanmış olduğunu açıkladı, ancak bu onun kanında, yeni hediyesinde ve evet, fae kulaklarında kendini göstermeyi seçti.

Ve Tanrılar beni kocamdan korusun. Ardından Arvad çocuğın kulaklarını deldi. Eşsizliğini göstermenin ve Fae özellikleriyle övünmenin bir yolu. Eğer Sol entrikalarına devam ederse, eğer Herja şövalyelik arzusunu sürdürürse -tanrılarının babası tarafından- kendi güçlü iradeli, kalın kafalı, sevgili ailemden sağ çıkamayacağım.

Kraliçe Lilianna'nın bize cevaplar verebileceğini düşünmüştüm. Ama o sadece Arvad'ı ve onun yönetimini bir kez daha dilememe neden oldu.

Kuşkusuz, Ettan kralı ve kraliçesi kimseyi lanetlemezdi. Bir başkasına öfkeyle işkence etmezdi.

Günlüğü kapattım, Bevan'dan daha bu sabah gelmişti. Ağlamış ve ona sarılmışım, ailemin evindeki yanmış ceset o olmadığı için tamamen rahatlamışım.

Yaşlı adam Ravenspire'daki odamı didik didik etmiş ve Legion için bazı iksirlerle birlikte onları birahaneye getirmişti ve ek bir not: Calder'ın Gece Halkı avı, onları parçalara ayırmak ve Timorlular için öfke çalmak için çoktan başlamıştı.

Legion'un lanetinin Timor tacıyla bir ilgisi vardı ve bu lanet kırıldığında yeni kralı ve onun aptal kraliçesini durdurmak için birlikte çalışabileceğimizi umuyordum.

"HALVAR, İYİ MİSİN?" DİYE SORDUM.

Halvar başını ellerinden kaldırdı, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Gerçekten gidiyor muyuz? Bunu mu yapıyoruz?" Parmaklarını koyu renk buklelerinin arasından geçirdi ve Tor'a döndü. "Benim kanayan bir kral falan olduğumu keşfettiğinde, diz çöküp saçlarımı öpmeni bekliyorum-"

Tor omzuna sert bir yumruk attı ve Halvar'ın hem gülmesine hem de inlemesine neden oldu.

Legion ile bir gülümsemeyi paylaştım; Siv bile sırttı.

"Kanayan mezara nasıl girileceğini biliyor musun?" Sven keskin bira boynuzlarını dolaştırırken sordu.

Legion'u huzursuz eden parça buydu. Bizi habersiz yakalayabilecek başka görevlerim olabileceğini bilmek hoşuna gitmiyordu. Ama başka seçenek var mıydı? Onların acı çektiğini bile bile nasıl çekip gidebilirdim? Onlardan korkmuştum - bazen hâlâ korkuyorum - ama gerçek şu ki Halvar beni kurtarmıştı; Tor dikkatli gözleriyle hepimizi korumuştu. Ve Legion, beni birden fazla şekilde hayata döndürmüştü.

Bir süre durakladıktan sonra, "Her adıma dikkatle yaklaşacağız," dedim. "Adım adım ilerleyeceğiz."

"Katılıyorum," dedi Legion. "Gereksiz riskler ortaya çıkarsa planlarımızı değiştiririz. Farklı bir yol düşünürüz."

"Peki ya o?" Tor, Siv'e başını sallayarak sordu.

Legion ile konuştuktan sonra Siverie ile nasıl başa çıkacağımı saatlerce düşündüm. Aptal olabilirdim ama bu gece elimizden gelen her türlü yardıma ihtiyaımız vardı. "O bir Ajitatör ama beni öldürmek için çok şansı oldu ve öldürmedi. şimdilik bu güvenin yeterli olması gerekiyor. Fazladan bir savaşı işimize yarayabilir."

Diğerleri de aynı fikirdeydi. Bir tur daha sessizlikten sonra Halvar masayı tokatladı. "Pekâlâ o zaman. Yaşlı adamlar ikindi vakti buluşacağız, o zamana kadar hepinizi kendime deli gibi aşık edecek nefis soneler söyleyene kadar içmeyi planlıyorum."

Tor beyinsiz yarım akıllılar hakkında mırıldandı ama bu sadece arkadaşının daha fazla gülmesine neden oldu. Siv masadan kalktı ve merdivenlere yöneldi. "Bir şeye ihtiyaın yoksa dinlenebilirim."

"Siv, sen benim klem değilsin. Artık değilsin."

Başını salladı ve beni boş, keskin kokulu salonda Legion'la yalnız bıraktı.

"ok sessizsin," dedim. Diğerleriyle olan tartışmalar sırasında Legion çok az şey söylemişti; sadece birkaç açıklama yapmış ya da Kara Mezar hakkında bildikleri ve onu nasıl bulacakları hakkında fikir yürütmüştü.

Lanetin kalıcı etkileri yüzünden hâlâ biraz yorgun olan adam baķıřlarını bana doğru kaldırdı ve elini uzattı. "Benimle yürür müsün?"

Elini tuttum ve bahçeye geri döndüm. Ay yükseliyordu ve gece kuşlarının ilk sesleri ağaç tepelerini dolduruyordu. Legion elimi bırakmadı ve benimle birlikte bahçenin kenarında durdu, gözlerini ilk yıldızlara dikti.

"Sana bundan dnmen için bir şans daha vermek istiyorum, Elise."

"Teşekkür ederim," dedim açıkça. "Sen şansını kullandın ve ben bunu bir daha duymayacağım. Ben kalıyorum."

Gözlerini gökyüzünden ayırmıyordu ama loşlukta bile gülümsemesi görünüyordu. Uzun bir süre omuz omuza durduk, geceyi soluduk, belki de birbirimizi soluduk.

Daha da yaklaştım. "Kim olduğunu keşfetmekten korkuyor musun?"

"Evet," dedi büyük bir dikkatle. "Legion Grey'den başka kim olabilirim bilmiyorum."

Bütün gün Legion'un kim olabileceğini düşündüm. Gözden düşmüş bir Timor soylusu. Calder'ın Fury ile yapmayı planladığı gibi bir deney. Belki de bir Ettan savaşçısı; bir Gece Halkı haydudu. Ferus soyundan gelebileceğini düşündüm ama onlar yüz tur önce ölmüşlerdi. Yine de yaşadıklarına dair söylentiler vardı. Kışkırtıcılar bile Gece Prensi'ne tapardı. Lilianna ve Arvad'ı seve seve tahta geri getirirdim ama mezar işaretlerini görmüştüm. Arvad kayalık bir taş ocağında, oğullarının gözleri önünde öldürülmüştü. Lilianna ve Herja, Yeni Timoran'ın ilk kralına eş olmayı reddetmelerinin ardından katledilmişlerdi.

Legion yan yan bakarak, "Şimdi sessizleşen sensin," dedi.

Ben.

"Sonrasında ne olacağını düşünüyordum." Aklımda çok fazla düşünce vardı.

ve birini seçti. "Timor mahkemelerinde hoş karşılanmıyorum çünkü Calder'a sadakatimi sunmayacağım. Asla."

Legion ayaklarının üzerinde kaydı. "Sana koruma sözü vermek istiyorum ama başarılı olursak ne olacağını bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum, gücüm yettiği sürece seni güvende tutacağım Elise. Haklı olarak terk etmen gerekirken beni terk etmedin ve ben de seni terk etmeyeceğim."

Yapabildiği sürece.

Ya lanet *her şeyi* sona erdirdiyse?

Ürperdim. Hayır. Onu kaybetme düşüncesi orta yerime keskin, dikenli ağrılar gönderdi. Elini tutuşumu sıkılaştırdım ve o da buna izin verdi. Beni kendine doğru çekti. Birkaç saat içinde gidecektik ve ben karşılaşacağımız şeyleri unutmak istiyordum. Aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak istedim ve önemsiz ikinci kız ve Mellanstrad rıhtımlarından gelen yakışıklı tüccar olabilirdik.

"Legion." Midem döndü, kıvrıldı ve sıçradı, ellerim nemliydi. Onunla göz göze geldim. "Beni tekrar öper misin? Bir kez daha, her şey değişmeden önce."

Kıpırdamadan durdu ve bir an için lanetin verdiği acının tekrar etkisini gösterdiğini düşündüm ama onu gafil avladığımı fark ettim. Doğruyu söylemek gerekirse,

Kendimi şaşırtmışım.

Bir ihtiyaç kıvılcımı gözlerini aydınlattı. Elleri yüzümün yanlarını kavradı ve beni daha da yaklaştırdı. Dudaklarıma karşı sırttı. "Sormana bile gerek yok."

Ağzıma sahip oldu. İlk başta yavaş, nazik ve sıcaktı. Avuçlarım beline dolandı, onu kendime yakın tuttum ve bu daha önce sakladıklarımızın kilidini açtı. Legion beni derin ve çiğ bir şekilde öptü. Dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırdı ve dilim alt dudağını okşadığında inledi. Al gülüm ver gülüm bir öpücük. Söylemediğimiz, söylemekten korktuğumuz gizli şeylerden biri. Yeni bir şafağın umuduyla ve sonun dehşetiyle öpüştük.

Onu öptüm. Ay en yüksek noktasına çıkana ve kaderimizle yüzleşme zamanı gelene kadar onu öpmeye, ona dokunmaya, ona sarılmaya devam ettim.

BENİM İÇİN YETERLİ AT YOKTU AMA BU SEFER ATA BINMEYİ SEÇTİM.

Legion ile. Kollarının arasında, sırtımı göğsüne yaslamışım. Neredeyse vücudum bu sert yolculuğa itiraz etmiyormuş gibi davranabilirdim.

Blood Wraith gibi giyinmişti, belinde siyah baltalar, ağzında kırmızı bir maske vardı. Eğer bunu atlatırsak ona yeni bir renk alacağımı, böylece her gördüğümde irkilmeyeceğimi söyledim. Güldü, maskeyi indirdi ve beni çabucak öptü. Ve ben kalmak istedim, bilinmeyen bir yöne gitmemek için.

Ancak Legion ve Gölge Loncası'nın gözlerindeki umut görmezden gelinemezdi.

Bu gece onların özgürlüğü olabilir.

Kıyıda ki ılık hava, yaklaşan bir fırtınanın ipuçlarını veriyordu. Orman yaratıkların sesleriyle aydınlanıyordu ve Ravenspire Kalesi'nin eteklerinde Lyx'in tatlı baharatları havayı kokulandırıyor.

Legion atını kapıların ötesindeki ormanda dar bir açıklığa sürdü. Atı bıraktı ama ellerini belime koyarak kaymama yardım etti. Sven birahanesini kıyafetlerle doldurmuştu ve çoğunun Gölge Loncası için olduğunu anlamışım. Lejyon'un dönüşebileceği ve kimseyi öldürmeden zincirlenip dövülebileceği ve kana bulanabileceği bir sığınak. Önce yaşlı biracının bir tür aziz olduğunu düşünmüştüm, ta ki Legion Grey'in ağzını kapalı tutması için ona ödediği yüklü meblağı öğrenene kadar.

Sven arkadaştan çok iş adamıydı ama bu gece yırtık pırtık bir elbise yerine kullanabileceğim bir tuniği ve hortumu olmasına sevindim.

Açıklıkta devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmuş, elinde yağ feneriyle Bevan ayağa kalktı ve biz yaklaşırken sırttı. Üzerinde bir gezgin ceket, deniz bezinden örülmüş bir şapka ve yerde duran bir sırt çantası vardı.

"Bevan, gidiyor musun?" Ben sordum.

Malzemelerine baktı ve başını salladı. "Eve dönme vakti geldi. Calder farklı mistikler için test yapmanın bir yolunu buldu. Ne yazık ki biz Alvers'ler, eğer bizi keserseniz kanımız oldukça keskin kokar. Beni anlamak kolay olacak ve kafeste dürtülen bir fare olamayacak kadar uzun yaşadım."

"Ama Doğu'da Alvers ticareti yaptıklarını söylemişsiniz," diye itiraz ettim.

"Hâlâ doğru," dedi. "Ama Skítkast'ta, eski bölgemde, nasıl saklanacağını bilen Alver kaçakçılarının halkaları var. Ben hayatta kalacağım, *Kvinna*. Eğer benim aptal yeğenimi bulursan, onu hizaya getir." Burnuma dokundu ve sesini alçalttı. "Bunu sen mi seçtin?"

"Yaptım," diye fısıldadım. "Artık bunu hak etmiyor."

"O değil. Ve yardım edecek kişinin sen olduğunu biliyordum. Lysander malikânesinden bahsettiği anda anlamıştım. Sen farklı bir Timorlusun Elise Lysander ve inanıyorum ki kaderin senin için büyük bir planı var."

"Bevan," diye araya girdi Tor.

Yaşlı kâhya bana son bir kez gülümsedi ve Gölge Loncası'na yaklaştı. Bevan sırt çantasından ipele bağlanmış deri bir kese çıkardı. Onu Halvar'a uzattı. "Bunu düşürmeden taşıyabilir misin?"

Halvar karşı çıktı. "Sevgili Bevan, neden sürekli benim sorumluluğumu sorguluyorsun? Ciddi derecede önemli bir şeyi üstlenmek için en doğru seçim benim."

"Bu toz haline getirilmiş bir iksir," diye açıkladı Bevan. "İşaretçilerde kullanın ve öfkeyle saklanmış her şeyi ortaya çıkaracak-"

"Bir mezar," dedi Tor.

"Evet." Yaşlı adam Legion'a baktı, gözlerinde babacan bir gurur vardı. "Bu yaşlı adama yıllar önce yardım etmiştin ve o zamandan beri sana yardım etmek benim için bir onur. Kaderin bizi bir araya getirdiğine inanıyorum. Hepimizi bir araya getirdi. Bu onun sonu ve biliyorum ki bu krallığın iyileşmesinde senin de bir rolün olacak. Tüm krallıklarda."

Legion Bevan'ın ön kolunu tuttu, bir savaşçının vedası.

Fazla vaktimiz yoktu. Bevan'la daha fazla zaman geçirmek, gelgitler konusunda onun için endişelendiğimi söylemek istedim. Gelgitlerde onun için endişelendiğimi söylemek.

Ama son vedalaşmalarla ayrıldık ve Ravenspire Kalesi'nin arkasındaki uzak alılıklardan yürüyerek ayrıldık.

"Bevan'a yardım mı ettin?" Legion'a usulca sordum.

"Ağaçların arasında pusuya düşürülmüştü, biz de müdahale ettik." "Legion ya da Blood Wraith olarak."

Kıkırdadı. "Gri Lejyon'dan kaçmazlar, *Kvinna*."

Bir yamacın dibinde, uzaklara uzanan bir kemerin içine ölü çalılar yığılmıştı. "Moonvane," diye fısıldadım. Ölü, kırılğan. Ölen ve gücü bu topraklardan alan fae prensinin bir hatırlatıcısı. Toprağın bize direndiğini birden fazla kez duymuştum ve bir şekilde direndiğine inanıyordum. Sadakat, iyi niyet, merhamet - bu laneti kırmak için hepsi gerekiyordu ve tahmin etmem gerekirse öfkenin iyi niyetle geliştiğini söyleyebilirim. Kötüler için işe yaramadığından değıl ama samimi olanlar için potansiyel açığa çıkıyordu.

En azından ben öyle umuyordum.

Legion kuru ayvanın dallarından birini koparıırken, "İşaret bu," dedi. Halvar öne doğıru oldukça görkemli bir adım atarken o da geri çekildi.

"Hazır mısın?"

"Hazırdım," diye homurdandı Tor.

Siv arkama yerleşti, sessiz ve gözlemciydi. Tüm bunlar olurken neredeyse hiç konuşmamıştık ama burada olduğı ve bu işi bitirmeye yardım etmeye istekli olduğı için bir parça mutluluk hissettim. Bu iş bittiğinde ona anlatacaktım. Legion'ın sırlarını affedebildiysem, Siv'inkileri de affedebilirdim.

Halvar deri keseyi açtı ve eline biraz gümüşi toz döktü. "Oh, biraz karıncalanıyor." Ölü ayvanın kemeriyle yüzleşti ve kuru iksiri fırlattı.

Nefesimi tuttum ve büyülü bir yer ortaya çıkarken muhteşem bir rüzgârın esmesini bekledim.

Rüzgâr yoktu, ama dumanlı bir tür pus boşluğı sarmıştı ve kalktığında sanki yer genişlemiş gibiydi. Daha önce orada olmayan büyük bir alan. Avlu, kalça yüksekliğinde bir taş duvarla çevriliydi. Tanrıların heykelleri - kuzgunlarıyla tanrıların babası, aşk tanrıçası, hatta hile ve entrikaların tanrısı. Heykeller, bir anıt mezar kümesi gibi görünen yapıları koruyordu. Basitçe ahşap, saz ve imden inşa edilmişlerdi. Höyükler savaşçıların ve kraliyet mensuplarının mezar odaları için ayrılmıştı.

Havadan görüldüğünü görmek beni nefessiz bıraktı.

"İşte bu," diye fısıldadı Halvar, artık tamamen ciddiymiş.

"Hangisi?" Siv sordu. "Buna son verecek yardımın Kara Mezar'da olacağını söylemiştin ama birkaç höyük var."

"Gerekirse hepsini ararız," dedi Tor belinden ince, kısa bir bıçak çıkarırken. "Alçakta durun ve tetikte olun. Hadi gidelim."

CHAPTER THIRTY

T Gece ürkütücü bir şekilde durgundu. Kemerli geçitten içeri adım attığımızda dünyanın geri kalanıyla bağlantımız kesilmiş gibiydi. Artık Ravenspire Kalesi'nin ışıklarını göremiyor, tarçın kokusunu alamıyordum.

Lyx'ten, sadece küflü toprağı ve nemli çimenleriyle burası.

Koyu granitten yapılmış eski bir *Jotunn* devinin bacaklarının altından geçerken aval aval baktım. Semboller çok güzeldi ve eski inançlarla doluydu. Gece Halkı burada onurlandırılıyordu. Tanrıların arasında taştan oyulmuş farklı halklar vardı. Bazılarının kaşlarında kıvrık boynuzlar, diğerlerinin yuvarlak gözleri ve üç eklemlili parmakları vardı. Bazılarının narin kanatları vardı. Taştan bir çeşmenin kurnasına bakan peri kızının sivri kulağına dokundum. Göğsümde bir umutsuzluk hissi sıkıştı.

Eski Etta harika biri olmalı. Gece Halkı, Ettanlar, hatta belki de tanrılar birbirlerinin arasında yürüyorlardı.

Her şeyden ne kadar uzaklaşmıştık.

"Elise," dedi Legion düşüncelerimi bölerek. "Nöbet tutacağız.

Ama yolu açmak için kraliyet kanı gerekiyorsa ..."

Mezar tepeliklerine baktım ve başımı salladım. "Onları incelemeye başlayacağım."

Beni görüş alanına kilitledi. "Dikkatli ol." "Sen de bana söz ver."

Gözlerindeki bir kırılma, maskesinin altından sırttığını düşünmeme neden oldu. Halvar ve Tor'a baktım ama onlar çoktan gecenin karanlığına karışmış, bela arıyorlardı.

"Siv," diye fısıldadım. "Güvende kal."

Keskin bir nefes aldı ve biz geldiğimizde Gölge'nin ona geri verdiği hançeri sıkıca kavradı. "Yapacağım. Sen de öyle."

Daha fazla zaman kaybetmedim ve ilk tepeye doğru koştum. Kapı mühürlüydü. Tokmak ya da mandal yoktu. Ağır bir taş levha, hareket ettirilemeyecek kadar ağır. Ama kapının önünde, üstünde yaldızlı bir kadeh olan bir sehpa vardı. Kadehe bağlı bir bıçak vardı. Kaşlarımı çattım ama kısa sürede anladım.

Kraliyet kanına ihtiyaç vardı.

Tanrılara şükürler olsun ki sadece küçük bir miktar istenecek gibi görünüyordu. Kanımı bilerek dökmeyi hiç düşünmemiştim.

Dişlerimi sıktım ve bıçağı kaldırdım. Korkmuş bir çocuk gibi, avucumun içini kesmeden önce bıçağın ucunun birkaç kalp atışı boyunca avucumun üzerinde gezinmesine izin verdim. Yüzümü buruşturdum ama damlalar kadehe düşmeye başlayana kadar elimi sıktım.

Bir anda, taşın taşla sürtünme sesi gecenin içinde yankılandı ve levha sadece içinden geçebileceğim kadar yana kaydı. İçeride kapana kısılmış olabileceğim fikri, boşluktan karanlığa doğru hızla ilerlemeden önce aklımdan sadece bir kez geçti.

Döşeme hareket etmediğinde daha rahat nefes aldım. Avludaki tek ışık ay ışığından geliyordu ama kokusu buranın gerçekten de bir mezar odası olduğunu anlamaya yetiyordu. Ve ben onu rahatsız etmişim. Mezarda beş ahşap kutu vardı, her birinin tepesinde bir bıçak duruyordu.

Diz çöktüm ve bir elimi kalbime bastırdım. Bir savaşçının saygısı. Burada yatan her kimse, onuruyla savaşmıştı ve taht tarafından saygı görecekti. Ayağa kalktım ve kılıçlardan birine kısaca göz attım; merakıma karşı koyamadım. Kılıcın ortasına dikenli bir sarmaşık kazınmıştı ve ortasında güneş ve ay tutulması vardı. Bu eski Ettan'dı. Öyleyse bunlar onurlu Ettan savaşçıları olmalıydı.

Başımı bir kez daha eğdim ve mezardan çıktım. Dışarı adımımı atar atmaz levha homurdanarak yerine geri döndü. Yarım düzine daha vardı, ama hangisinin ölümünden daha fazlasını barındırabileceğini bulmaya çalışarak onları incelerken, biri diğerlerinin arasından sıyrıldı - ölü ayvane çalılıyla dolu bir orta mezar.

Ortadaki mezara giden patikada bir adım attım ve gecenin sessizliği bozuldu. Karanlıktan sefil, boğumlu bir çığlık yükseldi. Kalbim boğazıma sıçradı. Bıçağımı çektim, gözlerim vahşi ve genişti. Tor'un kükremesi en gürültülü ve ilk ses oldu. Karanlığı tarayarak etrafımda döndüm.

Ardından Legion bağırdı ve bunu elik sesleri izledi.

Geceyi acı bir soğuk sarmıştı ve yamaçta Siv'i gördüm. Aynı anda hem kaçıyor hem de savaşıyordu. Neyle savaşıyordu? Sonra, altın rengi bir şeyin parıltısı göründü. Etrafını üç cehennem gölgesi sarmıştı ama o dönüp savaşmaya başlayınca gölgeler şekil değiştirdi. Geceye boyanmış bir insan formu, ışıltılı bir kılıç tutuyordu. Gölge sisten yapılmış olsa da kılıç öyle değildi.

Legion, Siv'in gölgesinin arkasından geldi ve bir baltayı ... hayaletin, bir görüntünün arkasına sapladı. Onlara ne diyeceğimi bilemedim ama dağıldılar.

Bir başkası da ikisini karşılamak için oradaydı.

"Elise!" Legion bağırdı. "Onlar öfke muhafızları. Gidin! Acele edin!"

Sesi derinleşti. Savaşın öfkesi içindeki canavarın sesini ortaya çıkartıyor gibiydi. Bu gölge muhafızları asla kanamasa da, onları öldürme arzusu canlı olacaktı. İçindeki lanetli yaratık yine de hayata dönebilirdi.

Mezara doğru koştum. Arkamdan uhrevi çığlıklar beni takip ediyordu. Bakmamalıydım ama omzumun üzerinden bir bakış attım ve üç hayalet gölge bana doğru koştu. Halvar birine bir ok fırlattı ve gölge çiy damlalarına dönüştü. Tor bir kılıç darbesiyle diğerlerini de hakladı. Arkasında başka bir gölge savaşçı belirdi ve kızgın altın kılıcını savurdu.

Üçüncü hayalet hala beni kovalıyordu.

Ellerim titreyerek ayvanın mezarına doğru koştum. Stiletto bıçağına uzanırken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Parmaklarım titredi. Kesiğin ucu ilkinden daha sivriydi.

Arkamda bir gölge çığlık attı. Kordan yapılmış gibi görünen bıçağını kaldırdı. ığlık attım ve elimi kadehin üzerine vurdum. İlk kan lekesi kenara değdiğinde, ağır levha kayarak uzaklaştı, mezarın bıçağını hayalete doğru salladım ve gölgeyi omzu olabilecek bir yerinden yakaladım. Binlerce gece parçasına ayrıldı.

Nefesimi tutmak için mezara yaslandım. Öldürmesi kolaydı ama biri öldüğünde daha fazlası ortaya çıkıyordu. Sonsuz miktarda karanlık

bize karşı ayaklanabilirdi. Diğerleri zafer kazanmadan önce yorulurlar.

Aceleye mezara girdim.

Bu öncekinden çok daha farklıydı. Duvarlar küflü ve rutubetliydi ama ölüm kokusu yoktu. Ve burada ışık için her köşede yağ lambaları vardı. Burası bir gömü yeri değil, daha çok bir hapishaneydi. Parmaklıklar tarihi eserleri, kitapları, parşömenleri ve ...

Parlak yeşil gözler loşlukta bana kilitlendiğinde gözlerim açıldı. Parmaklıkların arasından sıska bir kız bakıyordu. Beyaz bir elbise giymişti ve saçları uzun kızıl dalgalar halinde sırtının alt kısmına kadar sarkıyordu.

Beni görünce geri çekildi.

"Kimsin sen?" Ben sordum. Fae miydi? Kim bir çocuğu mezara kilitler ki? Gözlerim büyüdü. "Tanrılar aşkına, sen cadı mısın?"

Kız gözlerini kıstı. "Bu hiç hoş bir kelime değil. Hikaye anlatıcısı, çok teşekkür ederim. Kulağa daha hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

Tanrılar aşkına! Hücrelerine koştum, her türlü kilit ve anahtarı aradım. Acı acı kıkırdadı. Ne kadar küçük, az beslenmiş bir kız. Gözleri biraz çökmüştü ve yanakları çukurlaşmıştı.

"Hiçbir şey bulamayacaksın," dedi. "Sadece belli bir anahtar beni açabilir ve bunu da kralın fae'si yapmalı."

"Kralın Fae'si mi?"

Homurdandı. "Saraydaki sefillerin zaman zaman bazı karanlık fae'leri kullanmadıklarını mı sanıyorsun? Onları boğazlarından kestiklerini söylüyorlar, ama yaramazlık yaptığımda beni buraya atmak gibi kullanımları var. Göremedikleri bir mezarda gözden uzakta. Hoş, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

Garip konuşuyordu. Kaba ve aksanlı, ama acı dolu.

Kız beni tekrar inceledi ve yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtma yayıldı. "Bekle. Seni tanıyorum. İyi kalpli." Gözleri biraz heyecanla parladı. "O burada, değil mi?"

Yumruklarımı parmaklıkların etrafında kıvırdım. "Bana bildiklerini anlat! Lütfen, bize yardım edin. Gölgeler var ve-"

"Oh, evet," dedi alaycı bir sesle. "Pireden bile beterler." Ellerini hızla çırpı. "Pop, pop, pop. Hep oradalar. Ellerindeki o ateşli kılıçlar, seni öldürmeden önce çok acıtıyor."

"O zaman ölmemesi iyi bir şey."

Kıkırdadı ama bunun mizahtan çok sinirden kaynaklandığını düşündüm. "Mezarın dışında belki. Ama burada öyle bir güç işe yaramaz."

"Kızım!" Bağırdım, göğsümde yeni bir panik yükseliyordu. "O zaman bize yardım et! Bunun olacağını biliyordun, tahmin etmiştin. Bana bildiklerini anlat."

Sesimi yükselttiğimde tamamen bir çocuk gibi baktı ve yanındaki kafesi gösterdiğinde içimde biraz suçluluk duygusu oluştu. "Bu bir arma, sembol gibi bir şey. Bir Gece Halkı demircisi tarafından yapıldı ve anahtar bu."

"Bir arma mı?"

"Bu senin istediğin şey."

Bir sonraki kafese koştum ve parmaklıkları tıkırdattım ama yine kilit bulamadım. "Kan, iyi kalpli," dedi. "Sen bir asilsin, değil mi? İsteklisin,

Kraliyet kanı onu açar."

El yordamıyla bıçağımı buldum ve avucumdaki izlerden birini tekrar açtım, sonra parmaklıkları kavradım. Metal şingirtıları kafamın içinde çınladı ama kafes benim için açıldı. İçinde yığınla kitap ve parşömen vardı. Kağıt ve parşömen telaşıyla onları bir kenara fırlattım.

"Acele et, iyi kalpli," dedi, görünüşe göre gerçek ismimden habersizdi. "Onu kaybedeceksin. Muhafızlar canavarı ortaya çıkaracak ve kalmasını sağlayacak."

"Eğer bana tam olarak ne aradığımı söylerseniz, bu çok daha iyi olabilir-" Durdum. Bir parşömen geriye düştü ve altında ince bir kutu saklıydı.

Kutuyu yırttım ve çıldırmış gibi bir kahkaha attım. Kadife bir yastığın üzerinde rünlerden oluşan demir bir arma vardı.

Kız alaycı bir şekilde alkışladı. "Aferin."

"Ama şimdi ne olacak?" Sinirlenerek söyledim. "Bu iş nasıl bitecek? Lanet nasıl sona erecek?"

Yüzü buruştu ve bana gençliğini hatırlattı. Ağlamaya hazır görünüyordu. "Kaderin yeni bir yolunu açmak, kelimeleri konuşmaktan daha fazlasıdır. Çok fazla fedakârlık gerektirir."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Bu laneti ona sen mi yaptın?"

"Hayır!" dedi sesinde bir çatlakla. "Ama ... benim gibi biri yaptı. Ona yeni bir kader yazdı. Aptalca fal bakmanın ötesinde yaptığım şey bu. Kaderi yeniden yazıyorum."

Puslu havamda yer eğildi. "Onu lanetin içine sen yazdın. Şartları yazdın. Kaderinin dönüşmek olmasını sağladın."

"Sana yapmadığımı söyledim! Ben bu hücreye sürüklenen beşinci Hikaye Anlatıcısıyım. Ve ilk dördü öldü. Kader büyülerimiz tadına bir kez baktılar mı,

Bu krallar o zamandan beri bizi avlıyorlar. Planlarının gerçekleşeceğinden emin oldular."

Gözlerim büyüdü. "Darbe. Sen-"

"Hayır. O aptal hortlak prensin, hileli, kanlı şeyler yapmak için kendi fae'leri var. Ama ben başka insanlar için başka şeyler yazmak zorunda kaldım. Halkı güçlü ve tehlikeli yapan şeyler."

"Ama laneti nereden biliyorsun?"

Parşömen ve kitap yığınlarından bazılarını işaret etti. "Her zaman bir kafeste değildim. Bunun hakkında okudum."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Sen daha fazlasını biliyorsun. Sen nasıl bir rol oynadın? Beni hemen tanıdın."

Tereddüt etti. "Onun önemli olacağını biliyordum - senin canavarının. Bazen böyle duygulara kapılıyorum, böyle şeyleri biliyorum. Bana yardım edecek kişi o olacaktı, ben de ona yardım ettim."

"Ne yaptın sen?" Tekrar ettim.

"Anlayın, bir şekilde evinize girmesi gerekiyordu. Ben de bunu düşündüm. Baban hastalandığı için üzgünüm ama yapılması gerekiyordu."

Gözlerim büyüdü. "Sen. . . babamın hasta olmasının sebebi sen misin?"

Yüzünü buruşturdu ve gözleri cam gibi oldu. "İnsanları incitmeyi sevmem ama sana bir yol yazmam gerekiyordu ve gerisi ona kalmıştı."

"Ama neden ben?"

"Çünkü son Hikâye Anlatıcısı kralın yeğenine iyi kalpli dedi!" diye bağırdı. "Onu Öteki Dünya'ya göndermeden hemen önce. Ben de aynı şekilde gitmeyeceğime emindim. Bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim. Kader, istekli kraliyet kanını elde etmenin bir yolunu arıyordu, tanrılar adına, bunun için iyi kalpli olmak gerektiğini bilecek kadar akıllıyım. Her iyi hikayede olduğu gibi her zaman bir son vardır, ben de bir tane yazdım, basit bir tane; canavar aşkı bulacak ve özgür kalacaktı."

Rüzgâr ciğerlerimi parçaladı. "Aşk onun çıkış yolu mu?"

Omuz silktili. "Ya da onun gibi bir şey. Burada olmak için yeterince önemsiyor olmalıydın.

Sana seçim şansı verecek kadar önemsemek zorundaydı. Benim için yeterince iyi." "Cevabı bulmasına neden yardım edesin ki?"

"Size söyledim. Biliyorum -*gördüm*- eğer o özgür olursa, bu toprakların ötesindeki toprakları iyileştirecek bir değişim başlayacak. Bana ya da kardeşime özgürlük verebilir. Beni ondan aldılar ve tek istediğim onu tekrar görmek. Ama biz özgür değiliz. Hep saklanıyoruz. Bu bir şey başlatabilir, dünyayı değiştirebilir. Küçük ve basit şeyler büyüklük getirebilir."

"Bunu sen yazdın."

"Gördüm. Kaderin gözünün içine bir anlık bakış gibi. İster lanet deyin ister lütuf, ama gördüm ve biliyorum. Bu yüzden yakalanmadan elimden geldiğince işleri yoluna koydum. Ölü kralın taşların lanetindeki canavarın neye benzediğini ya da oynadığım rolü bilmemesi iyi bir şey, yoksa şenliklerde bir numaradan fazlası olurdu."

"Taşların laneti mi?"

Tekrar omuz silkti. "İlk hikaye anlatıcısının koyduğu isim bu. Bana sorarsanız o kadar da akılda kalıcı değil."

Çocuk olması umurumda değildi, zaman yoktu! Kalbim çılgına dönmüştü, yumruklarımı kafesinin parmaklıklarına vurdum. "Bunu nasıl kırabilirim!"

Geri çekildi, gözleri irileşti. "Kurban! Sana söylemiştim! Bu mezarın hemen ötesinde, doğuya bakan orijinal asillerin bir mührü var. Onlara bu toprakların büyüünün gerçek varisleri deniyor. İşte orada yapılmalı. Arma merkeze yerleştirilmeli, hepsi çok sembolik ve boş, ama bu toprakların kurallarını ve öfkelerini ben koymuyorum. Yerleştirildikten sonra kurbanı sen keseceksin."

"Daha fazla kan mı?"

"Hayır, iyi kalpli," dedi yumuşak bir sesle. "Dahası var. Bir hayat için hayat verilmelidir."

CHAPTER THIRTY-ONE

A Bir hayat için bir hayat. Ben Legion için, onun özgürlüğü için. Yapabilir miydim? Cesaret edebilir miydim? Kız sanki alevler içinde kalacaktım gibi bana baktı.

"Sen-" İçimdeki korkuyu temizledim. "Özgür olduğunda, Fury ve sihirli halk için bir şeyleri değiştirebilecek bir güç olacağını söylemiştin?"

Tereddüt etti. "*Bir şey* başlayacak. Nasıl olacağını bilmiyorum çünkü unutmamalısın ki iyi kalpli insan, kader her zaman doğru yorumlanmaz. Her kelime farklı bir anlama gelebilir. Ben değişim gördüm. Hepsi bir anda değil, ama her şeyi başlatacak bir kıvılcım. Yine de nasıl olacağını bilmiyorum."

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Bir hayat için bir hayat, ama eğer ona inanılacaksa bu potansiyel olarak birçok hayat için bir hayattı. Legion - daha önce olduğu gibi - Timoran'da değişim için bir güç olabilirdi, her zaman istediğim gibi. Timorlular sokaklarda Ettanlarla birlikte yürüyebilir. Gece Halkı ağaçların arasından, saklandıkları yerden çıkabilir. Ama Kader Okyanusu'nu aşır farklı krallıklara ulaşan bir ateşten bahsetti. Bevan günlerini kaçakçılarla geçirmeyebilirdi. Onun gibiler özgür olabilir.

Diğer krallıklar, onların öfkesi, mesmer ya da büyü hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama daha huzurlu bir dünya için buna değmez miydi?

Zorla sıırttım, armayı kalbime bastırdım. "En azından benim hakkımda bir destan yazacaklar."

Kızın gözleri ıslandı. "Bu adımı atmak istediğinden emin ol. Muhafızlar seni durdurmak için ellerinden geleni yapacaktır. Bu lanetli yerin doğası, onu gizli tutmaktır."

Başımı salladım. Aslında bunu yapmak istemiyordum ama eğer tek yol buysa -eğer kraliyet kanına bu yüzden ihtiyaç duyuluyorsa- o zaman bu iş ya bana ya da hiç kimseye düşecekti. Kesinlikle, tanıdığım hiçbir Timor asilzadesi bunu düşünmezdi bile. Lejyon tuzağa düşer, asla ölmezdi. Timoran kendi çıkarları için Fury'yi parçalayıp yok ederdi.

"Söyle ona," diye başladım, "bu iş bittiğinde onu görürsen, farklı olmasını istediğimi söyle. Değişikliği onun yanına getirmek istedim."

Gözlerini kırptırdı ve çocuk cadı ne kadar canlı olmaya çalışsa da çok şey hissediyor ve bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Bundan kurtulacak mısın?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Umarım."

"Ama yine de sen de fedakârlık yaptın. Bu yolu başkası için yazdın."

"Sana söyledim," diye fısıldadı, "tutsak olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve belki de biraz sıkılmıştım."

Güldüm. Ne tuhaf bir kız. "Umarım kardeşini bulmak için özgür olursun."

Yüzünü buruşturdu ve yere baktı. "Tanrılar seninle olsun, iyi kalpli." "Ben Elise. Senin adın ne?"

Gözlerini kırptırarak bana baktı. "Calista."

Gülümseyerek başımı salladım, ona son bir kez baktım, kurtulması için dua ettim ve girişe geri döndüm. Oraya adımımı attığım anda kararımı vermiş olacaktım ve gardiyanlar tarafından hedef alınacaktım. Buraya kadar gelmiştik. Gökyüzüne, kılıklı bazı sinir bozucu gölgeler tarafından geri alınmayacağımıza dair bir dua gönderdim.

Nefesimi tutarak, hançere yapışarak koştum.

Gecenin soğğunda gözyaşlarım aktı. Başımı eğdim, niyetime odaklandım. Etrafta arkadaşlarımın, Tor'un, Halvar'ın, Siv'in çığlıkları, muhafızlarla savaşılan gölgelerin girdabında yankılanıyordu.

"Çıktı!" Halvar tezahürat yaptı. "Elise! Ne-"

"Elise!" Legion'ın çığığı. Halsizdi. Burada bile lanetle savaşıyordu. Ona bakamadım.

"Elise, dur!"

Hayır. Önümde avluya çıkan bir yokuş vardı. Yirmi adım, on adım. Bacaklarım zonklayana kadar koştum. Bir çığlık avluyu sarstı. Gözümün ucuyla, gölgeler gecenin pıhtılaşmış kütlesinde toplandı. Kalbim hızlandı ve ayaklarımı yamaçtan yukarı doğru daha hızlı zorladım. Muhafızlar beni durdurmak için koştururken, ağaçlardaki hayaletler gibi feryatlar ve çığlıklar arkamda yükseldi. Öfkenin nasıl işlediğini bilmiyordum ama bir şekilde niyetimi anlamışlardı ve içgüdüleri saldırmaktı.

Yamacın tepesinde, bir kaya parçasının üzerinden el yordamıyla geçtim. Dizlerim pürüzlü yüzeyin üzerinde kayarak bir deri tabakasını soydu. İrkildim ama merkeze doğru topallamaya devam ettim. Bir kılıcın kabzasında çalılardan ve sarmal yılanlardan oluşan bir sembol vardı.

"Elise! Dur! Ne yapıyorsun?" Legion gölge muhafız bulutunu kovalıyordu.

Kanlı dizlerimin üzerine kıvrıldım, nefes nefese kaldım ama son bir kez özlemle baktım. Gözleri yine kırmızıyla kaplanmıştı ama hâlâ oydu. Hâlâ oradaydı. Hâlâ iyiydi.

Bu dünyada iyi olan o olacaktı.

Gülümsedim, arkamı döndüm ve armayı sembolün ortasındaki bir çukura yerleştirdim. Bir parçası eksik gibi görünen yükseltilmiş bir daire. Yerleştirildikten sonra sembolün altında bir ısı kıvılcımı titredi. Bıçağımı kalbimin üzerine kaldırdım. Bir nefes. Bir kalp atışı daha. Bir dalış. Uzun bir nefes verdim ve ivme kazanmak için bıçağı geri çektim.

Bıçak elimden kurtuldu. Legion bana öfkeyle baktı ve beni kollarının arasına aldı.

"Hayır!" Çığlık attım. Muhafızlar yamacın dibinde belirdiler. "Hayır, bunu sona erdirmenin tek yolunun bu olduğunu anlamıyorsunuz!"

"Hayır!" diye bağırdı. "Böyle olmaz. Bu lanetle bin tur daha yaşamayı tercih ederim."

Yüzüne dokundum, gözyaşlarım keskin çizgileri ve kenarları bulanıklaştırıyordu. Ama onlara tutundum. "Affet beni."

Tüm gücümle Legion'ı geri ittim, böylece engebeli zemine düştü. "Elise!"

Muhafızlar çığlık attı. Bıçağı bulmaya çalıştım ve birden fazla kez düşürdüm. Bir muhafız kılıcını başımın üzerine kaldırdığında altın parıltısıyla çığlık attım. Hayır, ölemezdim. Henüz ölemezdim! Bunu yapmam gerekiyordu!

Elimi bıçağın kabzasının etrafında dolaştırdığım anda gölge muhafızdan öfkeli bir tıslama koptu.

Döndüm.

Kafam gördüklerimi kabul etmeyi reddetti.

Bir tür kalkan gibi üzerime eğilen Legion sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırdı. Dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça, birlikte, gözlerimiz göğsünün ortasına gitti.

Kızgın altın bir kılıç kalbini parçalamıştı.

"Lejyon!" Hayır! Böyle olmaması gerekiyordu. Kan dudaklarından çenesine damladı. Göğsündeki kan altımızdaki taş zemine sıçradı. Acı çekmesine neden olabilecek herhangi bir yerine dokunmaktan korkarak omuzlarını okşadım. Önemli değildi, bir an sonra, bir rüzgar tıslaması daha, kılıç gölge muhafızlarıyla birlikte sisin içinde kayboldu. Nereye gittikleri ya da neden gittikleri umurumda değildi, hiçbir şeyin önemi yoktu. Şimdi değil.

Legion geriye düştü; onu yakaladım ve başını kucağıma yasladım. Parmaklarımı nemli saçlarında gezdirdim. Öksürdü ve dişlerine daha fazla kan bulaştı. Gözyaşlarım ağır damlalar halinde yanaklarına düştü. "Bunu neden yaptın?"

Hıçkırıklara boğuldum. Burada ölebilirdi. Ölüyordu.

"Sana izin veremezdim."

Alnına bir öpücük kondurdum ve dudaklarımı orada tuttum. "Ben olmalıydım.

İstekli, asil kan, Lejyon. Ben olmalıydım."

Sıcak avucu yanağıma kapladı. Ben de kendi avucumla kapattım ve gözleriyle buluştum. Çok cam gibiydiler, çok soluktular. "Beni özgür bıraktın."

Vücudundan bir ürperti geçti ve eli gevşedi. Nabzımın kafatasımdaki gümbürtüsü sağır ediciydi. İçimde derin bir çatlak oluştu. Düşünemiyordum, nefes bile alamıyordum. Elini yüzüme bastırdım, elini orada kendisinin tuttuğunu hissetmek için çaresizdim. Parmaklarım endişeyle saçlarına dolandı.

"Legion," diye bağırdım. "Legion, lütfen." Sessiz kaldı.

Elimden geldiğince omuzlarına sarıldım, yüzümü boynuna gömdüm ve ağladım. Belli belirsiz diğerlerinin yaklaştığını hissettim. Siv burnunu çekti. Tor ve Halvar'ın kafalarında bir şeyler varsa da söylemediler.

Sessizce Legion'a dönmesi için yalvardım. Ama dönmeyeceğini biliyordum. Sıkılmış gözlerimin arasından beyaz bir parıltı parladı ve beni kör etti. "Bu da ne böyle?" Halvar mırıldandı.

Göz ucuyla baktım ve irkildim. Legion'un kan lekeleri tutarsız bir şekilde dönmeye başlamıştı. Yılanın sarmallarının kıvrımlarını kaplayan

dikenlerin noktaları. Dokunduğu her yerde, desenden parlak bir ışıltı fıskırdı. Legion'un bedeni kuşatılmıştı. Onu bıraktım ve geri çekildim.

Tor ve Halvar aynı anda haykırdı. Parçalandılar ve Lejyon gibi ışığın parıltısı tarafından yutuldular.

Siv'e doğru koştum ve koşarak uzaklaştık. Şaşkınlıkla ışık kubbesine baktım. Taş mühür boyunca her yere yayılıyor, ağaçlardaki gölgeleri ve mezarların karanlığını kovalıyordu. Bir yıldız gibi yandı, sonra tekrar toprağa karıştı ve bizi karanlığa kör bıraktı.

Gözlerimi kırıştırdım ve geceye yeniden alışana kadar ovuşturdum.

İniltiler ve acı dolu haykırımlar ruhani ışıltının yerini aldı. Taşın üzerinde Halvar önce sendeleyerek ayağa kalktı, sonra da Tor'un toplanmasına yardım etti.

"Halvar," diye fısıldadım.

Benimle yüzleşti. Gözleri delici derecede siyahtı, koyu renk bukleleri eskisinden daha uzundu. Halvar bana tuhaf tuhaf baktı, beni tanımış gibiydi ama hiçbir şey söylemedi. Tor daha da değişmişti. Vücudu daha zayıftı ama kaslarında daha fazla çukur vardı. Kızıl saçları artık bir kuzgunun kanadı kadar koyuydu. Teni ağaçların kahverengisiydi.

Alnını ovuşturdu. "Tanrılar adına. Her şeyi biliyorum."

Siv ve ben olduğumuz yerde donmuş, birbirimize sarılmış, sadece olanları izliyorduk.

Ama Lejyon'un düştüğü yerde dizlerimin bağı çözüldü, vücudu kamburlaştı; sendeleyerek ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ayağa kalkışını izlerken yüzüme mutluluktan delirmiş bir sırıtış yayıldı. Sırtı bana dönüktü ama o da değişmişti. Saçları artık yıkanmış altın rengi değildi. Gece mavisiydi, o kadar koyuydu ki neredeyse simsiyah görünüyordu ve dağınık dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Yaşıyordu.

İşildayarak ileri doğru bir adım attım ama Halvar ve Tor dikkatimi dağıtmayacak kadar tuhaf tepkiler verince durdum.

Gölge Loncası şaşkınlıkla Legion'un sırtına baktı, sonra her biri bir diz çöktü. *Diz* çöktüler ve başlarını *öne eğdiler*.

Legion nefesini tutarken omuzları ağır bir şekilde yükseldi. Yumruklarını iki yanında sıktı ve gökyüzüne öfkeyle bağırıldığında geriye sıçradım. Hissettiğim sadece bağırması değildi. Yeryüzü onunla birlikte titredi. Taşlar titredi. Ağaçlar inledi ve eğildi. Toprakta bir yarık açıldı.

Siv ve ben aceleyle geri döndük.

Legion başını tuttu. Şüphesiz unuttuğu tüm anıları geri geliyordu. Dehşete düşmüştüm, şaşırmışım, kararsızdım. Ona ulaşmalı mıydım, kaçmalı mıydım? Kahretsin, beni hatırlayacak mıydı ki?

"Sol!" Legion kükredi. "Herja! Tanrılar adına, onları öldürdüler. Herkesi."

Tor'un bedeni kontrol edilemeyen bir öfkeyle titredi. "Bize emir verin ve intikamın alındığını görelim. Çok gecikti."

Legion arkasını döndüğünde nefesimi tuttum. Bir yanımda farklılıkları görmek istemiyordum ama daha büyük bir yanımda cevaplar için sabırsızlanıyordum.

Siyah gözleri yerinde duruyordu, çenesinin gücü aynıydı. Dudakları hırıltı şeklinde kıvrılmıştı. Siv benden önce fark etti. Dizlerinin üzerine çöktü, dualar mırıldandı. Sonra kulaklarını fark ettim. Onlar değişmişti. Legion'un kulakları yuvarlak yerine hafif bir noktaya geliyordu. Fae kulakları.

Lejyon, Gece Halkı'ydı.

Aklım karıştı.

O bir Fae'ydi.

Lanetlendi çünkü o önemliydi.

Güneş Prensi'nin, Ettan prensesinin adını haykırmıştı. Öfkesi dünyayı yerinden oynatmıştı. Beni siyah bakışlarına kilitlediğinde çenemin düştüğünü hissettim.

Oh, kahretsin.

"Prensim," dedi Halvar bir tür hırıltıyla. "Ne yapmamızı istersiniz?"

Halvar'a cevap vermedi. Onu tanımadı. Bana doğru geldi; gözleri mideme korku ve ihtiyaç dalgaları gönderiyordu.

Artık Legion Grey yok.

Valen Ferus'un serbest kalmasına yardım etmişim. Gece Prensi.

CHAPTER THIRTY-TWO

H Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi başını iki yana eğdi. Hatırlamıyor olması fikri gözlerimi yaşarttı. Ölü Ettan prensi olsun ya da olmasın, beni tanımasını istiyordum.

"Elise," dedi. "Elise Lysander."

Çenem titredi ve bakışlarımdaki rahatlama selinden utanarak başımı eğdim. Çenemi yukarı kaldırmak için parmak eklemimi kullandı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Bir nefeste söyledim.

"İstekli kraliyet kanı. Söylediğin bu değil miydi?"

Çeneme inen bir yumruk gibi çarptı. Mezardaki kızın dediği gibi, kader oyun oynar ve çoğu zaman işler beklendiği gibi gitmezdi. Benim için ölmüştü, isteyerek. Kraliyet kanına ihtiyaç vardı ve o Valen Ferus'tu. Kendi kanı kendi lanetini bozmuştu.

Titreyen ellerimi kaldırdım ve göğsüne dayadım. Geri çekilmedi, ben de tuniğini kavradım. "Beni tanımayacağından endişelendim."

"Beni tanıyor musun?"

Titreyerek başımı salladım. "Valen, Gece Prensi."

Siv'in yüzü güldü. "Onun hayatta olduğunu biliyorduk.

Etta'nın gerçek varisi." Yutkundum. Valen son Ferus

varisiydi. Kral olacaktı.

"Beklenmedik, kabul ediyorum," dedi.

"İmkânsız," diye ekledim. "Sen bir ömür önce doğdun."

"İçinde Etta, hayatlar vardı uzun önce ve akıncılar geldi. Daha önce onlar halkımı *katletti*. Ailemi."

Sesi zehirle kaplıydı, gözleri parlak kömür gibiydi. Ellerimi indirdim. "Peki ya Tor ve Halvar?"

Valen iki arkadaşına sırtıttı. "Torsten Bror, bir ateş fae'si, kardeşimin eşi ve en sadık dostu. Sonra Halvar Atra, bir hava fae'si ve Ettan sarayının ilk şövalyesinin oğlu."

Tor zorlukla irkildi. Halvar sanki bu her şeyi değiştirmemiş gibi göz kırptı.

"O halde, Fae olduğunuz için lanetlendiniz."

"Timorlular öfkeden çok korkuyorlar ama aynı zamanda bunu kendileri için de istiyorlar.

Onun için babamı öldürdüler, kardeşimi."

Sol'un öfkesi var mıydı? Sormadım. Kafamda çok fazla soru vardı. "Laneti hangi kral gördü?"

"İlk sahte kral," dedi. "Herkesi öldürdükten sonra bir kehanet onu korkuttu. Eğer onun eliyle öldürülürsem, tacı *hak* etmediği sürece bu topraklar onun geride bıraktığı çorak topraklar olacaktı. Etta'nın tacı krallarını ve kraliçelerini seçer. Onun da seçilmesi gerekirdi ama eminim ki Etta'nın, öfkenin oğluna karşı duramayacağını biliyordu. Bu yüzden beni lanetledi. Beni canlı ama hafızasız tuttu, böylece ona asla karşı duramayacaktım. Ve Etta, bu toprakların halkına direndiği ama ölmediği durgun bir halde yaşadı."

Her kelime boğazından yırtıldı. Sanki gerçeği bilmekten nefret ediyordu ya da belki de onu mahveden adam benim kanımdan olduğu için benden nefret ediyordu.

Çenemi kaldırdım. Timorlular ne kadar zalim ve gaddar olsalar da biz savaşçıydık. Ve uğruna her şeyimi feda etmek istediğim adam ölmemi isterse sinmeyecektim. "O zaman bana ne olacak?"

Kaşları çatıldı. Valen parmak uçlarıyla üst dudağımın çizgisine dokunduğunda direncim kırıldı. "Ne soruyorsun?"

"Ben Timoran, Gece Prensi. Düşmanınızım. Bir kraliyet mensubuyum. Eğer beni idam etmeyi planlıyorsanız, bunun hızlıca yapılmasını rica ediyorum."

"Seni idam mı edeceğim?" dedi biraz şaşkınlıkla. "Adımı biliyor olabilirim ama kalbimin kimin için attığını henüz sorgulamadım." Başıma kan hücum etti. Parmağıyla çenemi sıktı ve beni kendine yaklaştırdı. Hiç direnmedim.

en ufak. Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Seni ve fedakârlığının hiçbir parçasını unutmadım, asla da unutmayacağım."

Bir elimi kaldırdım, kulağının yeni noktasına dokundum, boynunun çizgilerini takip ettim. Yavaş bir nefes almak için gözlerini kapattı ama tekrar açtığında ağzını sıkı bir çizgiye oturttu.

"Yine de," diye devam etti. "Burası ayrılmamız gereken yer, Elise."

"Ne? Hayır. Hayır, değişimden bahsetmiştik. Burada olacağına söz vermiştin."

Benimle birlikte. Valen, bir şeyleri değiştirebiliriz. Birlikte. İki taraf birleşti."

"Adımın senin dudaklarından dökülmesi duymak istediğimi bilmediğim yeni bir zevk." Sırıttı ve içim eridi. "Elimden geldiğince seni güvende tutacağıma söz verdim. Bu sözden dönmek gibi bir planım yok. Ama aynı zamanda aileme, halkıma da söz verdim."

"Tahtı sen mi alacaksın?"

"Hayır," dedi, beni şaşırtarak. "Bundan daha basit bir şey. İntikam."

"Lütfen yapma-"

"Ailemin intikamını alacağım," diye araya girdi. "Annemin, babamın. Erkek kardeşimin. Nazik ama vahşi bir kız kardeşim. Onların kanı bu toprakta ve çok uzun zamandır sessiz. Seni gideceğim yerlere sürüklemeyeceğim."

Geri çekildi ve benden uzaklaştığını hissettim.

"Bunu hak ettiklerini biliyorum. Hak ettiklerini biliyorum. Ama Valen, sen bu krallığı birleştirebilirsin. İyileştirebilirsin."

Hüzünle gülümsedi. "Belki bir gün ben de senin gibi affetmeyi öğrenirim."

"Prens Valen," diye bağırdı Tor. "Ravenspire Kalesi! İşaret fişekleri."

Hepimiz başımızı kaleye doğru çevirdik. Her kulede ateşler kükrüyordu. Yanlış giden bir şeyler olduğuna dair bir uyarı. Şüphesiz mühürden çıkan parlak ışık ve titreyen toprak Calder'i çalınan krallığında bir değişiklik olduğu konusunda uyarmıştı.

"Muhafızlar yakında burada olur," dedi Halvar. "Ne yapacağız?"

Arbaletini çıkardı, biraz fazla umutluydu.

"Gitmelisin Elise," dedi Valen. "Sana merhamet göstermeyecekler."

"Onlara karşı dur," diye çıktım. "Senin olana sahip çık ve bunu iyileştir."

yer."

"Onlara karşı durmayı planlıyorum ama kendimi ifşa etmek gibi bir planım yok. Gece Prensi öldü." Valen aramızdaki mesafeyi kapattı, bir kolunu belime doladı. "Geçmişin intikamını *almalıyım*."

Kahretsin, anladım. Ailemin gittiğini, hayatımın çalındığını ve lanetlendiğimi bilmeyi hayal bile edemezdim. Ama tahtı geri alarak intikamını alabilirdi. Adil olacaktı. Kalbini görmüştüm, bir süre ellerimde tutmuştum ve harikulade bir şeydi. İntikam, içinde olduğunu bildiğim iyiliği karartacaktı.

"Sessiz kalamam Valen. Seni inkar etmeyeceğim."

Yabani bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı ve başını salladı. "Biliyorum. Sadakatin hayret verici." Valen dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduktan sonra konuşacak kadar geri çekildi. "Burada bulunanlar dışında kimseye adımı söylemeyeceksin."

Bir şey kafatasımın arkasını gıdıkladı. Hafif bir esinti damarlarıma hücum etti, beni hafifletti, ruhumu yükseltti. Elimi sallayarak uzaklaştırdım. "Ne yaptın sen?"

"Öfke," dedi dudaklarıma karşı.

Gözlerimi kısmıştım. "Beni zorladın mı?"

Gece Halkı, emirlerini yerine getirmek için bir zihni gizemli hale getirebilirdi. Ve bu yüzden ondan biraz nefret ettim.

"Seni güvende tutacağıma söz verdim ve benden bahsetmek buna izin vermez." Siv'e baktı. "Şu anda orada olmayan hiç kimseye benim adımı söylemeyeceksin."

Yutkundum, açıkça hayal kırıklığına uğramıştım. Karıştırıcıların bunca zaman uğruna savaştığı Valen'in yerini almasını isteyen biri varsa o da onlardı.

"Kuzgunlar geliyor," dedi Tor.

Valen geri adım attı. "Bana güvendin, bana değer verdin. Beni özgür bıraktın ve sonsuza dek sana borçlu kalacağım."

"Ama kalacak kadar umursamıyorsun."

"Tam tersi. Sana değer veriyorum, seni nefes almaktan daha çok *istiyorum*. Ama bunun sonu senin kanın olacak. Ve ben bunu yapmayacağım. Sana değil."

Panik göğsümde yükseldi. Uzaklaşıyordu, gidiyordu. "Yapmak için doğduğun şeyden saklanma."

Yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi belirdi. "Ben taş için doğmadım. Kardeşim için doğdum. Onun için savaşmak üzere eğitildim. Ve yapmayı planladığım şey de bu." Gözlerini tekrar Siv'e dikti. "Onu güvende tut."

Başını öne eğdi.

Bir Ravenspire süvarisi ortaya çıkan avluya doğru hızla ilerlerken uzaktan gelen toynak sesleri yaklaşıyordu. Her şeyin nasıl korumasız kaldığını fark etmemiştim. Lanet bozulmuştu, belki de mezarı koruyan öfke de onunla birlikte kalkmıştı.

"Beni sürükleyerek götürmeniz gerekecek," diye bağırdım, ayaklarımı dikerek. "Seni bırakmayacağım. Her şeyden sonra olmaz."

Yüzü sıkıntılıydı. "O zaman umarım beni bir kez daha affedersiniz."

Gece Prensi ellerini kaldırdı. Toprak sarsıldı. Yumruklarını kapattığında Siv ve ben toprakla birlikte yuvarlandık ve görünmeyen bir güç tarafından geriye doğru itildik. Ana kayadan fırlayan devler gibi, pürüzlü kaya parçaları bizi Kara Mezar'dan uzaklaştırdı. Yaklaşan askerlerden. Valen'den.

O seçimini yaptı. Ve o ben değildim.

CHAPTER THIRTY-THREE

W Aalardan uzak durmak zorunda kaldık ve birahaneye ulaşmamız bir gün daha sürdü. Neredeyse Gölge Loncası'nın ve prenslerinin orada olabileceğini umacaktım.

Hayal kırıklığına uğradım.

Sven Valen-Legion'u sordu ama ona gerçeği söyleyemedik. Sessiz kalmaya mecburduk. Ona hayatta olduğunu söyledik ve sonra kendi yoluna gitti. Lanet bozulmuştu.

Aleman biraz tedirgin görünüyordu Legion Grey haberleri paylaşmak için kendisi dönmemişti. Bu hissi anlıyordum.

"Mellanstrad'lısın, değil mi?" Sven masalardan birini silerken sordu.

"Evet," dedim, boynuzda biraz baharatlı kırmızı döndürerek, dalgınca.

"Ravenspire'ın kasabaya baskın yaptığını biliyor muydun? Seni ve Legion'u aradıklarını söylediler. Eski malikanenizde olanları duymuş olmalılar."

Midem guruldadı. "Ravenspire kendi halkına mı saldırdı?"

"Duyduğuma göre delirmiş. Birçok insan Ruskig'e kaçmış. Çoğunlukla yarı-Ettanlar. Ravenspire bu toprakları tamamen Timorlu yapmaya kararlı. I

serfler kaybolursa şaşırmam. Bu günler çok tuhaf."

O uzaklaşırken yüzümü ovaladım. Calder benim yüzümden Mellanstrad'a saldırmıştı. Mattis'e ne olmuştu? Mola arifesinde kullanılan oyun salonu? Burada kalıp hiçbir şey yapmadan duramazdım. Çatı katında geride bıraktığımız birkaç malzemeyi topladım. Çoğunlukla günlükleri, özellikle de Lilianna'ninkileri. Valen onların içindeydi ve onun çocukluğunu okumak ne kadar tuhaf olsa da, bir şekilde kendimi ona yakın hissetmeme yardımcı oluyordu.

Siv dışarıda atını ve benimkini eyerlemişti. Artık bir serf gibi değil, alacalı tuniği ve diz boyu çizmeleriyle bir savaşçı gibi görünüyordu.

"Elise, Mavie'yi özlüyorum," diye ağzından kaçırdı. "Onu bir arkadaş olarak sevdim ve buna inanmadığını biliyorum ama sen ve ben birlikte kalmayı planlıyorum. İkinize de kötü bir şey olmasını istemedim."

Çantamı emniyete aldım, göğsüm gerildi. "Biliyorum Siv. Belki de geçmişî arkamızda bırakıp buradan ileriye gidebiliriz."

Sırıttı. "Güzel, çünkü sanırım bir sonraki adımlarımızı belirleyene kadar nereye gidebileceğimizi biliyorum."

"Nerede?"

Siv bana Sven'in bu sabah pişirdiği kavrulmuş sincap etinden bir parça uzattı. "Seni klanıma götürüyorum."

"Beni Ajitatörlere mi teslim edeceksiniz?"

"Hayır," dedi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Ama başka nereye gideceğimi bilmiyorum. Bana senden daha çok kızacaklar ama onlara Ettanlar'ın yanında nasıl durduğunu ve bana karşı nasıl nazik olduğunu, kraliyete sadık olmadığını anlatırsam bize sığınma hakkı verebilirler. Saklanmakta çok iyiyizdir."

Saklanmak istemedim. Çok şey değişiyordu. Prens Valen Ferus ile tekrar konuşmam gerekiyordu. Ona aklımdan geçenleri anlatmalı, sonra da belki aklını başına toplamasını talep etmeden önce onu öpmeliydim.

Kalbimi kırmıştı. Saatlerce taşıdığım baş döndürücü bir acı. Günden güne. Ama tanrılar adına onu seviyordum. Acımasız, komik, sinir bozucu, tutkulu ölü bir prens.

"Gidecek başka yerimiz yok Elise," dedi Siv. "İnan bana, bu benim son çarem ama Gece Prensi'yle nasıl yeniden bir araya geleceğimizi planlamak için bize zaman kazandırabilir."

Ağzım bir sırıtışa dönüştü. "Demek bir prene yanıldığını söylemek için de planların var?"

Siv kıkırdadı ve atına bindi. Elindeki dizgini ayarladı ve kısrağı ağaçlara doğru yönlendirdi. "Bir prens değil, Elise. Bir krala yanıldığını söylemeyi planlıyorum."

İtiraz etmedim. Ravenspire'dan nereye saklanabilirdik? Valen'in bu toprakları değiştirmesini beklemeyecektim. Hele ki kız kardeşimin ve kuzenimin tahta ait olmadıklarını bildiğim halde. Ya bize katılacaktı ya da açık sözlü olmamıza ve kendi yöntemlerimizle ailesi için canımızı ortaya koymamıza tahammül etmek zorunda kalacaktı.

Onu tekrar göreceğim. Bu meselenin peşini bırakmayacak kadar inatçıydım, o da öyleydi.

Bizi ya öldürecek ya da hoş karşılayacak olan Kışkırtıcıları aramak için ağaçların arasına daldığımızda, çalılardan ipeksi bir vanilya ve bal kokusu ve biraz da yağmur kokusu yayılıyordu. Dörtnala yanından geçerken, gümüş saten çiçeklerine bakıp sıırıttım. Benim için yeni bir manzaraydı. Siyah yapraklı sarmaşıklar üzerinde büyük ve cesur, yüksek bir çalıya dolanmış.

Moonvane bir kez daha canlanmıştı. Toprak çoktan prensine hoş geldin demeye başlamıştı.

ÜÇ GECE BOYUNCA ÇALILIKLARIN VE ÇALILIKLARIN ARASINDA KALDIK.

Yollar. Çok sayıda kuzgun ilçeler arasında gidip geliyordu.

Birahanelerde Mellanstrad'da olanlarla ilgili parça parça bilgiler aldık. Kan. Saldırıları. Hapsedilme. Kaos.

Üçüncü gece, sefil bir ateşin yanına çökmüş, ince yün bir mantoyu omuzlarıma çekiyordum. Kesin olarak bilemiyordum ama tahmin etmem gerekirse Mattis gitmişti. Hapsedilmişti. Ya da daha kötüsü ölmüştü. Eğer kız kardeşim tahmin ettiğim kadar gaddarlaştıysa, marangozla olan dostluğumun onun sonunu getireceğinden hiç kuşum yoktu.

Siv bugün çok az konuştu. Üstüne gitmedim. Söyleyecek ne vardı ki? Gece Prensi yaşıyordu ama tahta geçmeyecekti. Mattis gitmişti. Topraklarımız, halkımız yakında savaşa girecekti ve biz kaçaklardık.

Ateş söndüğünde, "Yarın Ruskig bölgesine geçeceğiz," dedi.

Başımı salladım ve Sven'in bize verdiği yırtık pırtık yorganı topladım. Yarın ya Karıştırıcı klanlarının sadakatini kazanacağımız gün olacaktı ya da öleceğimiz gün. Her iki durumda da, neredeyse umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

"Sen-"

Soruyu bitirmedim. Dallar kırıldı. Taşlar taşlara sürtündü, sanki ağaçların arasındaki karanlıkta büyük bir yaratık dolaşıyordu. Siv'in elinde bir bıçak vardı. Ben daha az hazırlıklıydım ama Valen'in -Lejyon Gri iken-bana verdiği hançeri bulana kadar çantalarımızı hızlıca karıştırdım.

Kalbim göğsümde öyle bir öfkeyle çarpıyordu ki, yerinden çıkacak sandım. Gece koyulaştı. Elimin hançerin üzerinde titremesinden utandım.

Çok geçmeden dallar ayrıldı ve yetersiz kamp alanımız kapüşonlu figürlerle doldu. Çoğu uzun boylu ve genişti. Kürkler, postlar ve kukuleta omuzlarını sarıyordu. Ben daha çok bellerindeki çelik parıltılarına odaklandım. Her biri kemiği kesecek kadar keskin bir savaş baltası, bıçak ya da hançer taşıyordu.

Hiçbir şey

söylemediler.

Sessizlik işkence

ediyordu.

Alt dudağımı yaladım ve hançerimi olabildiğince sıkı tuttum. Karanlık adam kalabalığı bölündüğünde ve ay ışığında kukuletasız bir adam belirdiğinde kan kulaklarıma hücum etti. Teni kızarmış kahverengiydi, gözleri işlenmiş toprak gibiydi ama saçları bana hasat buğdayını hatırlatıyordu. Altın sarısı. Kulaklarının sivri ucunu fark ettiğimde hançerimin ucunu göğsüne doğru tuttum.

"Gece Halkı," dedim kayalık bir sesle. "Geri çekilin. Biz sizin düşmanınız değiliz."

Beyaz gülümsemesini ortaya çıkararak güldü. "Doğru kadını bulduğumuza inanıyorum, kardeşlerim."

Gözlerim gölgelerdeki adamlara kaydı. İçlerinden kahkahalar yükseliyordu. Bir kez daha liderle yüzleştim. "Kimsin sen?"

"Önce şuna cevap ver. Sen Mellanstrad'ın ikinci *Kvinna*'sı Elise Lysander misin?"

"Hiçbir şeye cevap vermeme gerek yok-"

"Eğer dilini tutmak istiyorsan cevap vereceksin," dedi sırtarak.

"Bundan daha kötü tehditler aldım. Daha iyisini yapmalısın." Kabzası yanağıma degecek şekilde hançeri kaldırdım.

Fae adam gülümsedi, kara gözlerinde bir heyecan parıltısı vardı. "Sanırım iyi anlaşıcağız, *Kvinna* Elise."

"Adımı hiç söylemedim."

"Ah, ama senin garip cesaretin ve sadakatsizliğin hakkında çok fazla hikâye duydum." Bileğime bir işaret yaptı. "Ve bu da var."

Bileğimdeki kuzgun başlı bileziğe baktım. Midem ters döndü. Safranın sıcak tadı dilimi ekşitti. Ben bir aptaldım. Kollarım iki yanıma düştü ve uzun bir iç çektim. "Benden ne istiyorsun?"

Başını öne eğdi. "Sanırım bizi arıyordunuz?" Siv dikkat kesildi. "Onlar klanların bir parçası, Elise."

"Evet. Bize Ajitator diyorsunuz. Bu oldukça saldırgan, gerçekten. Belki de kışkırtıcı olan Timorlulardır. Ama önemli değil, size sunabileceğimiz sığınağı aradığınızı biliyoruz."

Başımı salladım, artık bizi kabul etmeleri için çaresizdim. "Biz sizin düşmanınız değiliz. Şimdiye kadar kraliyetin düşmanları olduk."

Adamlar arasında karanlık mırıltılar tısladı.

"Bağışlayın onları," dedi Fae. "Timor kraliyet ailesinin sahte kraliyet ailesi olarak anılmasını tercih ediyorlar."

Umurunda değildi. "Bize yardım edecek misiniz? Sahte kral ve kraliçesine karşı savaşmak istiyoruz."

"Kız kardeşin mi?"

Isırdı, keskin ve sertti ama başımı salladım. "Evet."

Fae uzun bir süre durakladı. "Sana sığınak vereceğiz, Elise Lysander. Eğer bizim için bir şey yaparsan. Büyük ihtimalle hayatta kalamayacaksın ama seni aramıza almamızın bedeli bu, bu kadar riskli olduğun için. Kabul ediyor musun?"

"Görevin ne olduğunu bilmeden mi?"

Hınzırca bir dokunuşla sırttı. "Seçim senin."

Siv'e baktım. Omuz silkti ama gözlerinde endişe vardı. Başka ne seçeneğimiz vardı ki? Ravenspire'in tüm muhafızları ensemizdeyken burada tek başımızaydık.

"Tamam. Anlaştık."

"Pekâlâ." Tekrar gölgelerin içine çekilmek için döndü.

İşimi onun yanında yapmak için adımlarımı hızlandırdım. "Bekle, senin adın ne?" "Ari Sekundär."

"Ve siz Agi'yi yönetiyorsunuz. . . klanlara mı?"

Arkamdan daha fazla kahkaha yükseldi ama Ari yürümeyi bırakıp bana baktı. "Gerçek soyluların yükselmesi için umut besledik. Ama ne yazık ki, biz Fae'ler umutlarımızın yersiz olduğunu kabul ettik. Onlar öldü. Yeni bir soy başladı."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kışkırtıcılar Valen'e tapıyordu.

"Ari hayatı geri getirdi," dedi kapüşonlu bir adam. Elinde gümüş bir ayvane tomurcuğu tutuyordu.

Kaşlarımı çatmıştım. "Sen . . . sarmaşıkları geri getirdiğini mi düşünüyorsun?" "Düşünmüyorum. Ben biliyorum." Ari omuz silkti, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. "Kader kararsız."

Ama bu topraklara hayatı o geri getirmedi. Valen yaşıyordu. Avazım çıktığı kadar bağırmak istedim ama onun lanet öfkesi beni susturdu. Onu terk etmeye nasıl cüret ederler; onlardan saklanmaya nasıl cüret eder. Belli ki Gece Prensi'ne her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardı. Kelimeleri dişlerimin arasından ısırdım. "Ne yani? Artık kontrolü sen mi ele alıyorsun?"

Ari başını eğdi ve elimin üstüne soğuk bir öpücük kondurdu. "Evet. Halkım beni yeni, çok canlı kralları olarak kabul etti. Ve sana yemin ederim ki Timoran *Kvinna*, halkımın kaybettiklerini geri alacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Sırıttı, hınzırca bir sırıtış. Beni korkutmaya çalışıyor olabileceğini düşünmüştüm ama bu sırıtış tüylerimi diken diken etti.

Bunlar Etta'nın insanlarıydı. Şu anda başka bir kralı kabul ettiler, doğru. Ama içten içe Valen'in halkıydılar. Ona sadıktılar ve yine öyle olacaklardı.

Gülümsemem genişledi.

Ona geri dönüş yolu olabilirler.

Nefes almayı bildiğim gibi bunu da biliyordum. Kader beni buraya getirdi ve tüm oyunları ve hileleriyle beni yeni, yükselen Etta'nın Gece Prensi'ne geri götürecekti.

MERHABA SEVGİLİ OKUYUCU, BEN ELISE. ŞAŞIRDIĞIMI SÖYLEMEK

az bile. Sadece Gece Prensi'ni serbest bırakmakla kalmadım, sanırım ona aşık oldum. Bundan sonra ne olur bilmiyorum ama Ruskig'in fae'leri planlar yapıyor. Söylentiler var. Blood Wraith'in saldıracağına dair söylentiler. Bu benim Valen Ferus'a geri dönmek için savaşıma anım olabilir. Maceraya bizimle devam edebilirsin - güven bana, Ravenspire Kalesi hakkında keşfettiğimiz sırları kaçırmak istemezsin. Buz ve Kül Sarayı'nda kendiniz için [BURADAN](#) öğrenin.

AMA DAHASI DA VAR. GERÇEK ADI ORTAYA ÇIKMADAN ÖNCE, O HER ZAMAN Legion Grey benim için. Ve görünüşe göre, birlikte paylaştığımız anlarla ilgili pek çok düşüncesi varmış. Onları kendiniz okumak isteyebileceğinizi düşündüm.

Legion'ın bakış açısından iki bonus sahnenin tadını çıkarın. Bazı sırlar açığa çıkacak ve büyük miktarda tutku da olacak. Legion'un içsel düşüncelerine karşılık olarak, kötücül bir şekilde heyecan verici sihir, kitaplar ve hayatlarımız ve gelecekteki hikayelerimizle ilgili güncellemelerle dolu haftalık bir mesaja kaydolacaksınız.

Legion'un sahnelerini okumaya hazır olduğunuzda [BURAYA](#) tıklayın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.